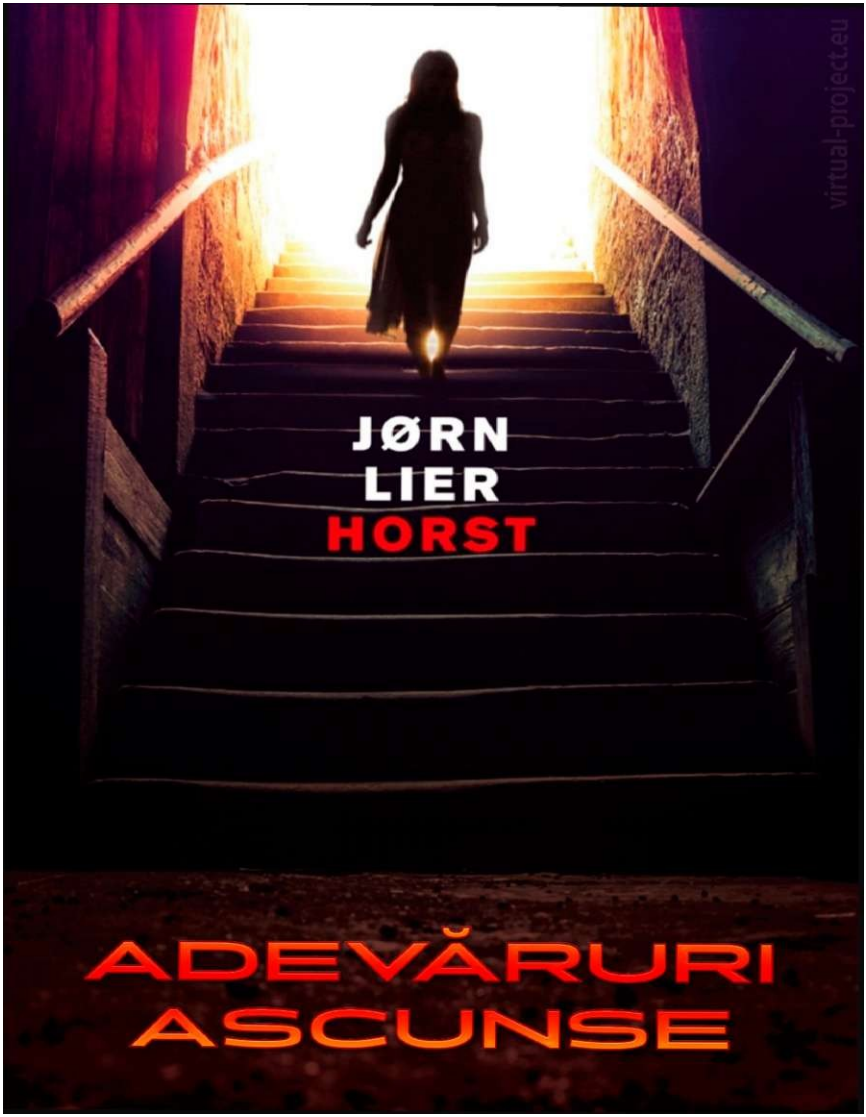

JORN LIER HORST
ADEVĂRURI ASCUNSE
Original: Blindgang (2015)
Traducere din norvegiană şi note de:
IVONA BERCEANU

virtual-proiect. Eu
A
TRei
2021

1.

Trecu de două ori cu maşina prin dreptul casei albe impunătoare şi a treia oară parcă în faţa ei.

De dincolo de un gard viu străjuit de o împrejmuire albă din scânduri se zărea vila somptuoasă cu acoperişul în patru ape, înconjurată de copaci bătrâni cu ramuri dese. Ferestrele cu ochiuri mici nu lăsau să se vadă altceva decât întunericul dinăuntru.

Casa era mai mare decât îşi amintea şi poate chiar prea mare pentru ea.

Trecuseră 19 ani de când o văzuse ultima dată. Atunci îşi promisese să nu se întoarcă niciodată. Acum însă urma să se mute aici.

Ridică plicul aşezat pe scaunul din dreapta şi îl scuturã ca să scoată cheile. Erau prinse pe un breloc de plastic pe care avocatul notase numele bunicului pe o parte şi adresa pe cealaltă parte: Frank Mandt. Strada Johan Ohisens, Stavern.

Nu-şi putea scoate din minte ideea că le avusese şi el în mână. Că le scosese din buzunar, că se jucase cu ele şi că le ţinuse între degete.

Nu-i plăcea să se gândească la el ca la bunicul ei şi nu folosea acel cuvânt. Se gândea la el ca la Bătrânul. Aşa şi-l amintea, ca pe un bătrân, chiar dacă ultima dată când îl văzuse n-avea mai mult de 50 de ani. Fusese un om înalt şi puternic, cu ochi negri afundaţi în orbite, păr des şi cenuşiu şi cu mustaţă albă.

Una dintre ultimele dăţi când îl văzuse era într-o zi de 17 mai. De Ziua Naţională, când ea participa la parada

copiilor, au trecut şi pe lângă casa lui, iar Bătrânul stătea pe veranda închisă, cu mâinile la spate şi cu buzele încreţite. Încercase să-i facă semn cu mâna, însă el îşi întorsese spatele şi intrase în casă.

Acum lăsă cheile din mână şi se uită din nou la casă. Chiar şi într-o zi călduroasă de iulie ca aceasta, simţea răceala pe care o emana clădirea.

Un scâncet de copil din scaunul de bebeluş o făcu să se întoarcă.

— Te-ai trezit, Maja mamii? întrebă zâmbind şi se întinse spre fiica ei. Am ajuns.

Fetiţa gânguri, surâse şi clipi. Din fericire, nu semăna cu tatăl ei. Avea părul şi ochii ei negri.

— Şi gropiţele mele când zâmbesc, spuse ea, gâdilând-o pe copilă sub bărbie şi încercând să i le scoată în evidenţă.

Aveau să se descurce, doar ele două. Înainte era mereu împreună cu mama ei. Acum era împreună cu fiica ei.

Îşi îndreptă spatele şi se întoarse către volan, băgă maşina în viteză şi ocoli prin spatele casei până în dreptul porţii garajului. Apoi luă cheile, ieşi din maşină şi o ridică pe fiica ei de pe bancheta din spate.

Intrarea avea o arhitectură deosebită, cu coloane şi ornamente, aşa cum se construiau casele acum o sută de ani.

Cheia se răsuci cu uşurinţă în yală. Înăuntru, aerul era proaspăt şi curat, nu îmbâcsit, aşa cum se temuse ea.

Avocatul făcuse exact ce îl rugase. Fuseseră scoase de-acolo mobila, obiectele gospodăreşti şi restul lucrurilor. Tot ce i-ar fi putut trezi vreo amintire. Tot ce ar fi putut-o duce cu gândul la trecut.

Se duse în bucătărie şi apoi până în camera de zi. Paşii îi răsunau între pereţii goi.

Lumina soarelui se strecura palidă prin ferestre şi de-a lungul podelei.

Casa ar putea fi confortabilă, se gândi ea privind afară, la parcul de vizavi. Vila ar putea fi ca un nou început în viaţa ei.

Scara impozantă care ducea până la etajul al doilea scârţâi. O mută pe Maja pe celălalt braţ şi o sprijini de şold, apoi se duse în fosta cameră a mamei sale. Rămase nemişcată o vreme, fără să simtă nimic, după care îşi verifică ceasul. Zece fără un sfert. Camionul putea să apară în orice moment.

Trecu în grabă prin celelalte camere, coborî scările şi inspectă şi restul casei.

Rămase puţin în faţa uşii de la pivniţă înainte să o deschidă. Aprinse lumina şi făcu câţiva paşi pe treptele tocite.

Acolo fusese găsit, într-o zi de ianuarie. Probabil căzuse cam din locul în care se afla ea acum. Jos, pe cimentul cenuşiu, în conul acela de lumină, putea întrezări o pată mai întunecată. Concluzia fusese că a zăcut acolo timp de trei zile până să fie găsit de unul dintre tovarăşii săi.

Ea era singura lui rudă, dar nu participase la funeralii şi nici la pregătirile pentru înmormântare. La acel moment, nu se gândise că era singura moştenitoare a vilei de un milion de coroane şi a banilor din conturile lui. Când a aflat, primul gând a fost să nu accepte moştenirea, gândindu-se că banii de pe urma lui Frank Mandt erau atât de murdari, încât prefera să nu aibă nimic de-a face cu ei, însă apoi s-a gândit mai bine: de ce nu? Ar fi fost o mare prostie să spună nu.

O luă şi pe fetiţa ei jos, în pivniţă. Acolo, aerul era mai greu de respirat decât în restul casei. Se simţea un iz bolnăvicios, ca de fructe stricate sau flori de mult uitate în vază.

Într-una dintre încăperile pivniţei era o cameră de baie cu saună şi într-alta, care trebuie să fi fost o sală de sport,

un spalier fixat în perete.

În cea mai îndepărtată găsi seiful. Avocatul o înştiinţase că seiful încă există. Nu numai că era mare şi greu, dar probabil că era prins în piroane de podea. Cei care debarasaseră casa căutaseră cheia, însă nu fusese de găsit. Avea încredere deplină în ei. Într-un sertar din bucătărie găsiseră aproape 30.000 de coroane într-un plic şi îl lăsaseră neatins. Desigur, era posibil să fi fost prin casă mai mulţi bani, pe care echipa să nu-i fi declarat, însă avea convingerea că nu dăduseră peste cheia seifului.

Îl atinse şi îşi plimbă mâna pe el. Oţelul rece îi dădea fiori. Apoi se lăsă pe vine, împinse într-o parte mica plăcuţă de metal ce atârna deasupra yalei şi încercă să se uite înăuntru.

O deranja că dispăruse cheia; seiful se afla în mijlocul încăperii şi ocupa mult spaţiu, împiedicând-o să renoveze pivniţa dacă ar fi avut vreodată nevoie de acel spaţiu.

Afară claxona o maşină. Se uită la ceas: era ora 10. Cei de la firma de mutări erau punctuali.

Ieşi şi le deschise uşa. În timp ce ei parcau camionul cu spatele, ea îşi deschise portbagajul maşinii, scoase o cutie şi găsi plăcuţa de uşă pe care o făcuse acasă, în Oslo. O luă şi o agăţă de un cui, lângă uşa de la intrare. Sofie şi Maja Lund.

O vecină de vizavi aruncă o privire de după draperiile în carouri. Sofie îi făcu cu mâna, dar femeia nu schiţă niciun gest.

2.

William Wisting stătea în dreptul uşii de la dormitor, contemplând-o pe femeia care dormea în patul lui. Fâşii de lumină firave se strecurau printre draperii şi căzeau pe chipul ei, pesemne fără să îi deranjeze somnul profund.

Lucra cu Christine Thiis de doi ani şi ceva. Ea era cu 15 ani mai tânără decât el şi avea doi copii adolescenţi. După

divorţ, renunţase la o slujbă bine plătită ca avocat în Oslo şi se mutase în Larvik, împreună cu copiii.

Era o persoană cu care era uşor să lucrezi, o interesau rezultatele, era energică şi întreprinzătoare şi avea fler, luând deciziile corecte la momentul oportun.

Întotdeauna discutau despre cazurile de la muncă. Ea era discretă cu privire la viaţa ei personală. Când participau la vreo conferinţă împreună, ea mergea direct în cameră după ce se termina sesiunea de specialitate. La sfârşitul programului, dacă echipa ieşea la o bere în oraş, ea nu se ducea niciodată şi nici nu fusese vreodată la vreo petrecere de Crăciun. Prin urmare, Wisting fusese surprins când acceptase invitaţii la petrecerea de vară dată de el.

Câteva riduri de expresie de pe chipul ei trădau faptul că ea îi simţea prezenţa în cameră. Wisting închise încet uşa şi coborî în sufragerie. Christine avea nevoie de somn. După ce băuse a doua sticlă de vin, Nils Hammer o adusese în dormitor, dar ceilalţi rămăseseră în jurul mesei până în zori, la cel dintâi tril al păsărilor.

O muscă se foia într-un pahar de pe masa din sufragerie şi începu să bâzâie chiar când se îneca în stropul de vin care mai rămăsese.

Wisting se îndreptă spre canapea, strânse pătura aflată pe ea şi îndreptă pernele. Apoi adună paharele şi le duse la bucătărie, umplu maşina de spălat vase şi rămase în picioare lângă fereastră, privind la casa băiţuită într-o culoare maro-închis din curbă, unde stătea Line.

Deşi nu era tocmai împăcat cu motivul pentru care se mutase din Oslo în Stavern, se bucura totuşi să fie aproape de ea. Ceea ce îl nemulţumea însă era că îşi cumpărase tocmai casa asta. Wisting simţea fiorul morţii între pereţii ei. Pe bărbatul care locuise acolo înainte îl chema Viggo Hansen şi, cu opt luni în urmă, fusese găsit mort pe un scaun din sufragerie. Zăcuse acolo aproape patru luni, fără

să vină niciun vecin să vadă ce s-a întâmplat cu el.

Pe Line nu părea să o îngrijoreze ideea că în casa ei murise un bărbat. Un comportament tipic pentru ea. Era neînfricată şi pragmatică. În plus, casa fusese un chilipir, împrejurările au avut ca efect reducerea preţului mult sub valoarea pieţei şi, când trecuse pe acolo cu o zi în urmă, nu prea mai rămăsese nimic care să-i amintească de trecut. Totul fusese debarasat şi aruncat. Bucătăria, baia şi unul dintre dormitoare fuseseră deja reamenajate. Acum venise rândul sufrageriei.

Undeva în casă îi sună telefonul mobil. Îl găsi pe masa din camera de zi, dar nu apucă să răspundă.

Era Suzanne; încă avea salvat numărul ei. Nu mai vorbise cu ea de câteva luni şi vederea numelui îi trezi emoţii. O vreme, fuseseră foarte apropiaţi, iar Suzanne se mutase cu el. Relaţia durase câţiva ani, până când ea hotărâse să se despartă. Pentru Wisting, separarea încă era un subiect dureros. Nu atât de mult ca pierderea lui Ingrid, mama lui Line, şi a fratelui ei geamăn, Thomas. Ingrid plecase pentru totdeauna. Suzanne însă nu era departe. Stătea în Stavern, unde avea o galerie-cafenea şi un apartament la etajul de deasupra ei.

Îşi ţinu respiraţia când sună din nou telefonul. Era tot Suzanne.

— Salut! răspunse el cu gâtul aproape uscat.

— Bună, îi zise ea. Suzanne sunt.

— Bună, repetă el şi înghiţi în sec. Ce mai faci?

— Eşti acasă? îl întrebă fără să îi răspundă.

Wisting privi în jur. Cineva răsturnase un bol cu alune. Espen Mortensen întinsese pe covor câteva straturi de hârtie igienică, încercând să absoarbă berea scursă dintr-o sticlă răsturnată. Poşeta lui Christine Thiis era aruncată sub un scaun, iar conţinutul era împrăştiat peste tot.

— De ce întrebi? răspunse el.

— Vreau să vorbesc ceva cu tine. Dar nu la telefon. În legătură cu cazul Hummel.

— Cazul Hummel? repetă Wisting, însă ştia foarte bine despre ce e vorba.

Jens Hummel era taximetrist. Dispăruse cu tot cu maşină în noaptea zilei de 6 ianuarie, într-o vineri. Ultima persoană care îl văzuse în viaţă era un client care coborâse în faţă la Grand Hotel de pe Storgata din Larvik, la ora 01:23. Totul se petrecuse cu o jumătate de an în urmă, iar cazul rămăsese neelucidat.

— Pot să trec pe la tine acum, înainte să se aglomereze cafeneaua, îi propuse Suzanne.

Wisting auzi paşi la etaj. Probabil că se trezise Christine.

— Tocmai mă pregăteam să plec, spuse Wisting grăbit. Pot să trec eu pe acolo.

— Poţi să ajungi înainte de ora 1?

Se uită la ceasul de la mână şi încercă să-şi amintească pe la ce oră se oprise din băut.

— Pot ajunge acolo într-o oră, răspunse el, dându-şi seama, din felul cum îi mulţumise, că Suzanne zâmbea.

Din baia de la etaj răzbătea zgomotul apei curgând de la robinet.

Wisting reveni în bucătărie, scoase două ceşti din bufet şi câteva capsule pentru cafetieră.

Scara ce ducea la etaj scârţâi. Când Christine Thiis intră în bucătărie, cafetiera murmura încet şi scotea aburi.

— Bună, spuse ea răguşit.

Avea părul castaniu încă răvăşit, dar se vedea că încercase să şi-l aranjeze puţin.

— Îmi pare rău pentru...

Wisting o întrerupse.

— Cafea?

Ea încuviinţă printr-o mişcare a capului.

— Mi-ar prinde bine.

Se aşezară de-o parte şi de alta a mesei din bucătărie.

— Îmi cer scuze, repetă ea. Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva până acum... De obicei mă duc acasă.

Sorbi din ceaşcă şi îşi drese glasul.

— Vreau să spun că nu prea ies în oraş. Nu sunt obişnuită să beau alcool.

— Atunci aveai nevoie de ieşirea asta, spuse Wisting. Îşi dădea seama cât de stânjenită se simţea în hainele cu care dormise.

— Probabil că aveai nevoie să îţi iei povara de pe umeri, continuă el. Să te relaxezi complet şi să nu te gândeşti la copii sau la muncă.

— Dar ar fi trebuit să merg acasă.

— Nu te aştepta nimic acolo, oricum, spuse Wisting zâmbind.

Prinse ceaşca de cafea între mâini şi îşi dădu seama că era plăcut să aibă companie la masa din bucătărie.

— Te pot duce eu acasă cu maşina după aceea, se oferi el.

Ea refuză dând din cap.

— Pot să iau un taxi.

El ridică mâna în semn că nu îl încurca cu nimic.

— Oricum trebuie să plec. A apărut ceva în cazul Hummel.

Expresia lui Christine se modifică, de parcă ruşinea ar fi dispărut brusc, şi redeveni alertă.

— Jens Hummel? Am revizuit cazul săptămâna trecută şi am convenit să-l suspendăm. Acum s-a ivit ceva nou?

— Încă nu ştiu. Mă întâlnesc cu cineva care vrea se vorbim despre el.

Christine Thiis se aplecă peste masă.

— Ce s-a scris în ziare este total greşit, continuă ea. Chiar am făcut tot ce am putut în ancheta aia.

Wisting îşi întoarse privirea. Christine se referea la un

articol publicat cu o săptămână în urmă. Subiectul misterioasei dispariţii ajunsese pe prima pagină şi în ianuarie, dar fără să stârnească interesul publicului. Jens Hummel nu avea rude apropiate care să exercite presiuni asupra poliţiei şi presei. Singura rămasă să-l jelească era bunica lui.

Când mass-media devenise interesată de reluarea subiectului, contribuise şi Wisting, în speranţa că mediatizarea cazului avea să-i ofere noi indicii. Nu întotdeauna trecerea timpului înseamnă zădărnicirea rezolvării unui caz. Uneori, zvonurile şi bârfa se puteau propaga în cercuri din ce în ce mai largi, ajungând în final la cineva dispus să discute cu poliţia. În astfel de situaţii, noile articole din mass-media puteau fi factorul declanşator.

Totuşi, când a apărut articolul, opinia publică avea o atitudine negativă faţă de poliţie în general şi faţă de Wisting, în calitate de responsabil de caz, în special. Din articol nu reieşea ce ar fi putut să facă poliţia diferit, însă lăsa impresia că anchetatorii dăduseră dovadă de lipsă de interes şi nu acţionaseră cum trebuie. Lipsa de rezultate vorbea de la sine. Poliţia nu reuşise nici măcar să găsească maşina lui Hummel. Statisticile semestriale publicate recent, de unde reieşea că poliţia făcuse cu aproximativ 20% mai multe controale în trafic decât în anul precedent, au fost folosite ca argument pentru deciziile eronate şi priorităţile greşite. În cazul de faţă, întreaga empatie a cititorilor se îndrepta nu către poliţie, care avea de rezolvat un caz extrem de dificil, ci către bunica lui Hummel, care îşi pierduse unicul nepot.

Wisting era obişnuit să fie criticat. De regulă, criticile nu îl afectau, dar de data asta le resimţise altfel. Îi reaminteau de faptul că eşuaseră. Iar cazul Hummel trezise în el o stare de nelinişte, un sentiment supărător

care îi spunea că nu este îndeajuns de bun.

— „Dispărut fără urmă” nu a fost nicicând o expresie mai potrivită, continuă Christine Thiis. Ai zice că informaţiile despre trafic, de la punctele de taxare, de la taximetre şi computerele de bord ar putea să ne spună unde se află şi el, şi maşina lui, dar nu avem nimic.

Wisting încuviinţă. Vedea cercetările din cazul Hummel drept nişte zile irosite. Refacuseră împreună succesiunea evenimentelor din ultimele 24 de ore de dinaintea dispariţiei lui Hummel, dar nu găsiseră niciun indiciu despre locul unde s-ar putea afla. În acelaşi timp, încercaseră să-şi facă o idee despre cine era Jens Hummel. Informaţiile obţinute le ofereau un tablou complex. Avea 34 de ani şi locuia singur. Până la vârsta de 25 de ani avusese o serie de îndeletniciri ciudate şi apoi ajunsese şofer de taxi. În urmă cu cinci ani primise propria licenţă şi maşină. După aproape zece ani petrecuţi la volan, îşi crease un cerc extins de relaţii, format din persoane dintre cele mai diferite. Poliţiştii îi chestionaseră pe cei mai mulţi dintre cunoscuţii lui, dar nimeni nu putuse să spună nimic care să facă lumină în acest caz.

Cazurile de dispariţie sunt întotdeauna dificile, nu doar pentru că nu există un loc al crimei, ci şi pentru că nu este uşor să gestionezi o investigaţie care se desfăşoară pe mai multe planuri concomitent.

Wisting şi Christine se aşezară, cu ceştile de cafea în mâini, şi dezbătură cele mai interesante ipoteze. Una dintre ele ar fi fost aceea că dispariţia era consecinţa unei reglări de conturi legate de traficul de droguri. Se zvonea că Hummel era unul dintre furnizorii locali şi că transporta droguri sub acoperirea taximetriei. Într-o vreme, e posibil să fi transportat şi prostituate, dar, chiar dacă acea informaţie se confirmase, tot nu-i ajutase să facă vreun progres.

Wisting se uită la ceas. Trebuia să plece, în maşină discutară şi alte subiecte. Despre vară şi locurile în care aveau să-şi petreacă vacanţa.

— Eu nu plec nicăieri, spuse Christine Thiis. Dar tu?

— I-am promis lui Line că o ajut să renoveze. Susţine că mă pricep la tapetat pereţii.

Christine Thiis zâmbi şi păru să cadă pe gânduri.

— Copiii vor sta la tatăl lor o lună. O să fie straniu să fiu singură atât timp.

Wisting viră în dreptul casei ei.

— Mulţumesc că m-ai adus acasă. Şi îmi cer încă o dată iertare că n-am plecat de aseară.

— Nu e nicio problemă, o asigură.

— Să mă suni, îl rugă ea, aşezându-şi mâna peste a lui. Wisting îi întâlni privirea, iar Christine clipi de mai multe ori înainte să-şi retragă mâna.

— Dacă afli ceva, vreau să spun. Dacă primeşti un răspuns despre ce s-a întâmplat cu Jens Hummel.

3.

Era o zi foarte călduroasă. Sufocantă şi fără vânt. Wisting găsi un loc de parcare liber lângă faleză şi coborî din maşină. Doi băieţi stăteau pe chei, fiecare cu câte o lansetă. Deasupra lor, câţiva pescăruşi planau în cercuri.

Pe străzi erau neobişnuit de mulţi oameni. Wisting îi salută printr-o înclinare a capului pe toţi trecătorii pe care îi cunoştea.

În faţa restaurantului Pacea de Aur, majoritatea măsuţelor erau deja ocupate. Wisting împinse uşa, intră şi rămase pe loc, ca să i se adapteze ochii la lumina difuză.

Suzanne era aşezată în spatele încăperii şi îi făcu semn cu mâna. Purta o rochie albă de vară şi avea părul negru strâns în coadă.

Wisting o salută din cap şi se îndreptă spre masa ei, iar ea se ridică şi îl îmbrăţişă. Când zâmbea, în jurul ochilor i

se iveau câteva riduri.

— Vrei să bei ceva? îl întrebă, aruncând o privire înspre bar. Cafea?

Wisting îşi simţea capul greu.

— Aş vrea o apă minerală Farris, spuse, dregându-şi glasul.

Suzanne dispăru în spatele barului şi reveni cu o sticlă şi un pahar cu cuburi de gheaţă.

— Nu ştiam cu cine altcineva să vorbesc, zise ea şi se aşeză.

Wisting turnă apă în pahar.

— Ai spus că are legătură cu Jens Hummel.

— Nu ştiu dacă are vreo importanţă, încuviinţă ea, dar, de câteva seri încoace, vine aici un bărbat. Se aşază la bar, citeşte ziarele şi nu spune prea multe, dar am înţeles că a trăit o vreme în străinătate şi acum s-a întors în oraş.

Înainte să continue, Suzanne împinse un plic fără adresă aflat pe masă, între ei.

— Săptămâna trecută, ai declarat pentru presă că vrei să închizi cazul Hummel.

— Să suspendăm cercetările, o corectă Wisting.

— Este vreo diferenţă?

Wisting ridică din umeri.

— Oricum, continuă ea, legat de rezumatul cazului era, printre altele, o fotografie cu taxiul lui Hummel.

Wisting încuviinţă. Încă o dată, i se reamintea de strategia lipsită de rezultate de a se adresa mass-mediei.

— În seara aceea, aici nu erau mulţi clienţi. Am observat că bărbatul a reacţionat complet straniu când a citit ştirea.

— Cum adică?

Suzanne vorbi mai încet, deşi nu o putea auzi nimeni altcineva.

— Era supărat, preciză ea. Şi-a ridicat privirea din ziar şi s-a uitat în jur, după care a continuat să citească. Apoi s-a

ridicat, a ieşit şi a stat un timp afară, după care a revenit şi a recitit articolul.

Wisting bău din pahar.

— M-am apropiat de el să iau nişte pahare goale, continuă Suzanne. Atunci a spus ceva ciudat.

— Ce?

— Întâi am spus eu ceva despre articolul pe care îl citea. Am spus că este un caz special, sau cam aşa ceva. Atunci m-a privit şi mi-a spus: este în hambar.

— Este în hambar? repetă Wisting.

Suzanne încuviinţă.

— Nu am reuşit să-l întreb mai multe. Într-o zi, a apărut pur şi simplu acolo, a zis şi a arătat cu degetul fotografia taxiului. Apoi a împăturit ziarul, l-a luat cu el şi a plecat.

— Despre ce hambar vorbea? întrebă Wisting retoric.

— Nu ştiu nimic altceva în afară de ce ţi-am spus, dar m-am gândit mult după aceea şi m-am decis să trebuie să te sun. Bărbatul acela ştie ceva.

Wisting aruncă o privire spre ceilalţi clienţi.

— A mai venit de-atunci?

Suzanne clătină din cap.

— Când venea aici, era însoţit de cineva? continuă Wisting, încercând să afle ceva care să-i dea vreun indiciu despre identitatea bărbatului.

— Nu, i-am întrebat şi pe angajaţi, dar nimeni nu ştie cine este.

Wisting îi mai adresă o serie de întrebări despre cum arăta bărbatul, cu ce era îmbrăcat, ce dialect vorbea sau dacă avea alte trăsături distinctive.

Suzanne începu iar să răsucească între degete plicul din fata ei, îl deschise şi scoase o bucată de hârtie.

— În noaptea aceea a plătit cu cârdul, spuse ea, băgând hârtia înapoi în plic. Am verificat casa de marcat şi am dedus momentul în care a plătit. Poate poţi folosi codul

tranzacţiei ca să-i afli identitatea.

Wisting zâmbi şi luă plicul. Putea să conţină un indiciu esenţial pentru progresul cazului Hummel. Printre investigatori circulaseră multe teorii despre ce se întâmplase cu maşina. Unii credeau că Jens Hummel plecase din oraş de bunăvoie, alţii erau de părere că maşina se afla prin vreo prăpastie, pe undeva, fie în urma unui accident, fie pentru că fusese împinsă de pe drum. Wisting se număra printre cei care presupuneau că ajunsese prin vreun garaj sau ceva similar, după ce Jens Hummel căzuse victima unei crime.

Patrulele de poliţie verificaseră de-a lungul tuturor drumurilor secundare din district. Un elicopter căutase pe arii din ce în ce mai extinse. Scafandrii verificaseră de-a lungul falezelor. Maşina fusese căutată şi în parcările publice. Totul fusese în van, aşa că nu era deloc improbabil să fi fost abandonată într-un hambar.

Suzanne se ridică.

— Trebuie să mă apuc de treabă, spuse ea. Line cum se simte?

— Bine, răspunse Wisting în şoaptă. Cred că se simte foarte bine.

Suzanne părea că ar vrea să mai adauge ceva, dar renunţă. Wisting se simţi uşurat. Era dificil să discute despre ce i se întâmplase lui Line.

Suzanne făcu câţiva paşi spre bar.

— Succes, spuse ea. Succes în toate! Transmite-i salutările mele.

Wisting dădu din cap.

— Sună-mă dacă mai apare pe aici bărbatul ăla, o rugă el şi se aşeză.

Deschise plicul şi scoase hârtiuţa. Numerele de pe bonul scos de POS

nu-i spuneau nimic. Era conştient că trebuia să solicite

datele de la emitentul cârdului ca să afle identitatea persoanei din spatele codului numeric. Aşteptase mult timp o descoperire în cazul Hummel. Acum trebuia să mai aştepte până luni.

4.

Luni dimineaţa, Wisting ajunse la sediu la 7 fără un sfert. Avea pete de vopsea albă pe mâini după ce, cu o seară înainte, o ajutase pe Line să vopsească nişte plinte.

În drum spre departamentul de investigaţii criminalistice, salută câţiva ofiţeri obosiţi care erau aplecaţi deasupra calculatoarelor, redactând ultimele rapoarte de peste noapte.

Profită de răgazul rămas până la sosirea celorlalţi anchetatori pentru a revizui cazul Hummel. În timp ce citea, încerca să îndepărteze cu unghiile petele de vopsea albă de pe mâini.

Ştia că noua informaţie putea să-l ajute să vadă lucrurile dintr-o altă perspectivă. Ceea ce înainte păruse nesemnificativ putea să devină foarte important, ţinând cont de noua ipoteză. Frunzări înscrisurile din dosar, căutând ceva care să nu fi fost explicat, dar care să iasă în evidenţă, sau coincidenţe care ar fi putut ascunde legături semnificative.

Unul dintre lucrurile evidente erau deplasările la distanţe mari pe care le făcea Hummel. Cel puţin o dată pe săptămână, Jens Hummel făcea curse care durau câteva ore spre Kristiansand şi Oslo. Desigur, putea fi o coincidenţă. La urma urmei, erau doar statistici. Ceea ce făcea să se remarce aceste deplasări era faptul că erau plătite în numerar şi că nu erau comandate prin dispecerat. Hummel glumise cu colegii că probabil ducea vreo venerabilă doamnă plină de bani să-şi viziteze rudele din Sorlandet. Însă nimeni nu o văzuse vreodată şi nici poliţia nu reuşise să o identifice.

Nici de această dată nu descoperi nimic nou în dosar. Nici verificarea electronică efectuată în registrul datelor de primă sesizare folosind termenii hambar sau hambarul nu produse nimic concret.

Uşa biroului era deschisă, iar el asculta cu atenţie de fiecare dată când intra cineva în departament. La ora 8 fără 10 recunoscu sunetul paşilor lui Nils Hammer, îndreptându-se alene spre biroul său din capătul holului.

Hammer se specializase în identificarea şi verificarea dovezilor electronice. În principal, pentru că avea o capacitate puternică de adaptare, iar multe dintre metodele şi oportunităţile de investigaţie care nu existau la începutul carierei lor deveniseră acum indispensabile.

Wisting se ridică de la birou şi se duse la el. Robustul anchetator îşi luase un pahar de cafea de la ofiţerul de serviciu, sorbind deja în timp ce se autentifica pe staţia de lucru.

Aşează bonul imprimat de POS pe birou, în faţa lui Nils Hammer.

— Cât de repede poţi afla cine a folosit acest card? întrebă Wisting.

Hammer lăsă paharul de cafea, ridică bucata de hârtie şi o parcurse rapid cu privirea.

— Cât este de urgent? se interesă.

— Persoana care a folosit acest card ştie unde se află Jens Hummel, răspunse Wisting.

Nils Hammer se îndreptă de spate.

— Lasă-mă vreo două ore, îl rugă el, bând cafeaua dintr-o înghiţitură.

Wisting se îndreptă spre uşă, ca să revină în birou.

— Apropo, cum se simte? îl întrebă Hammer care venea în spatele lui.

— Cine? întrebă Wisting, crezând că se referea la Line.

— Procurorul nostru, rânji Hammer. A leşinat complet.

— E bine, îl asigură Wisting. Cred că a simţit nevoia să bea ceva.

Se întoarse în birou şi zâmbi ca pentru sine amintindu-şi de cafeaua băută cu o dimineaţă în urmă în compania lui Christine Thiis.

Continuă cu activităţile de rutină. Parcurse teancul de rapoarte de peste weekend. Era ca şi cum liniştea verii ar fi influenţat şi statisticile infracţiunilor. Nu era nimic deosebit, cu excepţia unor scandaluri la restaurante, a câtorva şoferi băuţi şi a unei bărci incendiate.

Christine Thiis îşi făcu apariţia când se apropia de ultimele rapoarte din teanc.

— Mulţumesc încă o dată, zâmbi ea ruşinată. Pentru că m-ai condus acasă.

Wisting făcu semn cu mâna că nu e nicio problemă.

— Ai aflat noutăţi în cazul Hummel? îl întrebă.

— Rămâne de văzut.

Îi explică despre terminalul POS şi reacţia posesorului neidentificat al cârdului faţă de ce se scrisese în ziare, dar nu menţionă numele lui Suzanne. Nu-i solicitase să nu fie implicată, dar el oricum nu îi spusese lui Christine cu cine urma să se întâlnească şi nu vedea nici acum vreun motiv pentru care să o facă.

Christine Thiis se ridică.

— Ai o pată albă aici, spuse ea, arătând cu degetul spre propriul obraz.

Wisting îşi pipăi faţa.

— E vopsea, explică el, arătându-i mâinile. Probabil că aşa o să arăt câteva săptămâni de-acum încolo.

Christine îi zâmbi din nou şi închise uşa biroului.

Wisting îşi îndreptă atenţia spre rapoarte. După aproape două ore, uşa biroului se deschise din nou. Hammer intră ţinând în mână câteva foi de hârtie şi se aşează în scaunul pentru oaspeţi.

— Cârdul bancar îi aparţine unui anume Aron Heisel, spuse el, prezentându-i un document care-i susţinea afirmaţiile.

Wisting trase hârtia spre el. Pe lângă numărul contului bancar, mai apărea şi data naşterii, dar nicio adresă. Wisting calculă că Aron Heisel avea 48 de ani.

— Cine este Aron Heisel? întrebă el, făcând semn spre documentele pe care le ţinea în poală Hammer.

Hammer îi arătă o fotografie din arhiva poliţiei, făcută din faţă şi din profil. Era versiunea mai tânără a bărbatului descris de Suzanne. Avea umeri înguşti, un nas turtit, uşoare cearcăne sub ochii cenuşii şi strungăreaţă.

Cu un gest al capului, Wisting îl rugă pe Hammer să-i spună de ce figura bărbatul din fotografie în registrele poliţiei.

— A fost condamnat în calitate de autor principal, când poliţia a descoperit o mare distilerie la periferia oraşului Drammen în 1997. Apoi, în 2002, a fost arestat din nou şi condamnat pentru contrabandă cu alcool şi acum trei ani a fost suspect într-un alt caz în 0stfold, dar nu a fost condamnat.

— Acum unde locuieşte?

— Ultimul domiciliu cunoscut este la marginea oraşului Marbella, în Spania.

Wisting încuviinţă. Cunoştea oraşul. Fusese acolo o dată, în interes de serviciu, împreună cu Torunn Borg.

— Totuşi acum este în Norvegia, continuă Hammer, arătându-i o lungă listă cu tranzacţii bancare. Cârdul a fost utilizat în diverse locuri din Spania, spuse el, arătând cu degetul spre listă. Ultima dată, la aeroportul din Malaga, pe 12 iulie. Apoi apare în Norvegia, după cum observi.

Wisting îşi miji ochii în timp ce studia documentul. Cârdul fusese folosit cu o zi înainte la supermarketul REMA 1000 de pe strada Holmejordet, care se afla la intrarea în

Stavern. Acolo se oprea şi el din când în când să cumpere legume în drum spre casă.

Se uită după ochelari, dar nu îi găsi, aşa încât continuă să citească lista cu ochii mijiţi. O plată fusese efectuată la un depozit de bricolaj, o alta la unul dintre restaurantele din port şi o sumă mai însemnată fusese cheltuită la magazinul Elkjop. Identifică mai multe vizite la restaurantul lui Suzanne, Pacea de Aur. Cu excepţia ultimei ocazii, achitase mereu imediat după miezul nopţii. Următoarele plăţi erau efectuate invariabil către compania de taximetrie Vestfold.

Wisting îşi ridică privirea şi simţi că îl trece un fior. — Îl putem găsi, spuse el, arătând spre rândul pe care era consemnată una dintre plăţile către compania de taximetrie. L-a dus acasă un taximetrist.

5.

Abia după trei ore reuşi Hammer să găsească un şofer de taxi care îşi amintea că mersese cu Aron Heisel. Primii doi şoferi cu care stătuse de vorbă nu îşi aduceau aminte de pasager sau de traseu, însă al treilea îl recunoscuse pe Aron Heisel şi declarase că îl condusese două nopţi la rând. În ambele ocazii, pasagerul coborâse la Huken.

De la secţia de poliţie, era un drum de zece minute cu maşina. Pentru Wisting, Huken reprezentase întotdeauna doar o denumire pe hartă, pe drumul care şerpuia spre Helgeroa.

Hammer încetini pe măsură ce se apropiau. Wisting se aplecă în faţă şi cercetă împrejurimile. De-o parte şi de alta a drumului se întindeau culturi de cartofi. Ajunseră întâi la o casă mai nouă, care părea să fi fost ridicată pe terenul unei foste ferme. Câţiva copii săreau pe o trambulină în grădină, iar doi băieţi mai mari reparau un moped. Lângă stradă era un atelier vechi sau un garaj pentru camioane, iar mai departe în spate, nişte

dependinţe vopsite în roşu. Dar niciun hambar.

— Mergi mai departe, îl rugă el.

Trecură pe lângă un ţarc în care păşteau câţiva cai. Un bărbat era urcat pe scară şi vopsea pereţii grajdului, într-un spaţiu deschis, un tractor cu un circular mobil era parcat lângă o stivă de lemne. În depărtare, soarele se reflecta în geamurile sparte ale unei vechi sere. Într-un refugiu, zăriră un post de distribuţie a laptelui şi un indicator albastru care semnaliza o staţie de autobuz.

— Aici, spuse Hammer arătând cu degetul. Aici l-a lăsat.

În spatele unui gard de piatră era un drum îngust, aproape năpădit de buruieni, ce ducea în pădure.

Hammer viră şi intră pe drumeag. Un stol de păsări îşi luă zborul de pe un copac înfrunzit, aidoma unui roi de insecte. Maşina se hurduca uşor peste gropi şi smocurile de iarbă. De-a lungul drumului, pe partea stângă, se întindea un şanţ lat plin cu apă stătută, acoperită cu o pojghiţă verde dezgustătoare. Doar din loc în loc se vedea un ochi de apă închisă la culoare.

Pădurea deveni tot mai deasă, după care peisajul se redeschise. Drumul se oprea în dreptul unei mici ferme abandonate, iar la marginea pădurii se vedea un hambar pe jumătate prăbuşit. Jumătate din acoperiş dispăruse, aşa încât clădirea aducea cu un leş ciugulit pe jumătate de vulturi.

Hammer opri maşina în dreptul fermei. Între casă şi hambar se aflau două dependinţe cu acoperişuri din tablă ruginită, iar în jur era plin de trandafiri sălbatici şi mănunchiuri de degeţel-roşu.

Wisting coborî şi trânti portiera. Hammer lăsă uşa din partea sa deschisă. Nu se auzea decât bâzâitul insectelor ce roiau pe deasupra firelor înalte de iarbă.

Cândva, casa fusese vopsită în alb, dar acum era cenuşie şi neîngrijită, cu burlanele atârnând desprinse la

colţurile casei. Perdelele nu mai erau, iar un ochi de fereastră fusese înlocuit cu un placaj.

Wisting se apropie de uşă şi ciocăni. Fără să aştepte un răspuns, se duse spre cea mai apropiată fereastră, puse mâinile pe geam şi privi înăuntru: o bucătărie cu pereţi albaştri, iar în chiuvetă, aşezate una peste alta, farfurii, căni şi pahare. Pe blatul de lucru erau pungi de plastic, sticle şi cutii de pizza goale. Din dreptul uneia dintre ele, pornea un şir de furnici care se îndreptau spre perete. Pe masa din bucătărie, lângă o cană de cafea, era aşezat un ziar.

— Nu este nimeni acasă? întrebă Hammer în spatele său.

— Nu, dar locuieşte cineva aici, răspunse Wisting.

Ciocăni în geam şi strigă, după care se întoarse la uşă şi încercă clanţa.

— E încuiat, spuse, întorcându-se cu faţa spre hambarul dărăpănat. Să vedem dacă nu putem intra acolo.

Porniră prin iarba înaltă spre uşa dublă din mijlocul peretelui. Era blocată cu o bucată de scândură înfiptă în poziţie oblică în pământ, iar Hammer o împinse cu piciorul. Uşile culisară câţiva centimetri, dar erau ţinute în loc de un zăvor pe dinăuntru.

O altă uşă, ceva mai departe, dar pe acelaşi perete, era şi ea încuiată. De o parte şi de alta a ei era câte o mică fereastră. Chitul de la ferestre era în mare parte uscat şi casant, dar geamurile erau ţinute de mici cleme îndoite înspre sticlă.

— Nu putem pleca de aici fără să verificăm, spuse Hammer, meşterind cu degetele la ramele ferestrelor.

Wisting încuviinţă şi rămase tăcut până când Hammer se întoarse la maşină să aducă o racletă de parbriz. Se folosi de ea să împingă clemele şi să le îndrepte. Curând scoase un ochi de geam, băgă mâna înăuntru şi trase

zăvorul.

Wisting ţinu fereastra în sus, iar Hammer se ridică în mâini şi se târî înăuntru. De afară, îl auzi înjurând şi un sunet de zgârietură pe perete, urmat de o bufnitură. Apoi zăvorul fu tras, iar uşile hambarului, descuiate. Wisting le deschise larg şi aruncă o privire în hambarul spaţios, de unde veni spre ei un iz de paie uscate. Prin crăpăturile din pereţii de lemn se strecurau raze de lumină şi, în scurt timp, ochii li se obişnuiră cu semiîntunericul, iar spaţiul începu să prindă contur. Două uşi pe unul dintre pereţii mai înguşti, iar în stânga lor, o remorcă pe două axuri şi patru roţi. În spatele ei erau o grămadă de baloturi de paie şi un paiet cu recipiente de plastic. De pereţi erau atârnate furci, lopeţi, greble, o coasă şi alte unelte. În celălalt colţ erau aruncate diverse accesorii pentru tractor, alături de bidoane vechi de lapte.

În mijlocul hambarului se afla un vehicul, acoperit cu o prelată gri care nu ajungea până la pământ.

Wisting păşi spre el, iar paşii lui ridicară praful foarte fin, care le irită nările.

Hammer prinse prelata şi o îndepărtă. Era un Volvo V60 negru, având pe plafon semnul de taxi. Taxiul cu indicativul Z-1086. Maşina lui Jens Hummel.

Wisting se aplecă deasupra parbrizului şi privi în maşină fără să atingă ceva.

Nu era nimic înăuntru.

Îşi plimbă privirea prin maşină. Cheile erau în contact. În consola centrală era o sticlă de Coca-Cola pe jumătate goală. Pe bancheta pasagerului se aflau o pereche de mănuşi de piele şi un sandviş uscat, mâncat pe jumătate şi învelit în folie de plastic.

Hammer îndepărtă prelata complet, se duse în spatele maşinii şi deschise portbagajul.

— E gol, raportă el, revenind lângă Wisting. Complet gol.

Rămaseră nemişcaţi la vreo doi metri de maşină, uitându-se la ea. Wisting simţi furnicături pe piele; cazul Hummel urma să fie redeschis. Scoase telefonul mobil să-l sune pe Mortensen, pentru expertiza tehnică a autovehiculului şi a hambarului. Apoi trebuia organizată căutarea. Cum Jens Hummel nu era în taxi, era puţin probabil să fie altundeva în hambar, dar ferma avea să fie punctul de plecare al operaţiunilor. Trebuiau dragate albii de pâraie şi râuri şi verificate râpe, cariere de piatră şi fântâni secate. Toate locurile în care se putea presupune că poate fi ascuns un cadavru.

Înainte să formeze numărul, îi sună telefonul. Era Suzanne. Răspunse spunându-şi numele şi realiză cât de tăios şi indiferent i se adresase.

— Este aici chiar acum, şopti ea la telefon. Cel care a spus că taxiul lui Jens Hummel este în hambar. Este în cafenea în clipa aceasta.

6.

Line făcu doi paşi înapoi, îşi îndepărtă părul de frunte cu dosul palmei şi se uită la tavanul sufrageriei. Stratul proaspăt de vopsea îl făcea să strălucească. Acum, că era albă, încăperea părea mai spaţioasă, se gândi ea, aruncând o privire lambriului galben-maroniu din lemn de pin de pe hol. Trebuia să aştepte până a doua zi; acum merita o pauză.

Curăţă pensulele, strânse uneltele de zugrăvit şi se dezbrăcă de salopeta albă.

Tatăl ei îi spusese că o să zugrăvească tavanul după-amiază şi o să se supere când o să vadă că ea terminase deja. Ei bine, n-o să se supere, dar nici încântat nu avea să fie, dată fiind starea în care se afla ea. Însă abia aştepta să termine şi, în plus, vopseaua nu conţinea solvenţi sau substanţe periculoase.

Mâna i se îndreptă de una singură în jos, spre burta

voluminoasă. În curând avea să intre în luna a opta. Bebeluşul îi schimbase viaţa chiar mai înainte să se nască. Îşi pierduse interesul pentru viaţa la oraş şi se mutase acasă, într-un mediu familiar şi sigur. Renunţase la un loc de muncă antrenant în presă, unde ritmul şi aşteptările erau prea mari ca să se împace cu creşterea unui bebeluş. Poate că lucrurile ar fi stat altfel dacă ar fi avut pe cineva cu care să împartă responsabilitatea. Dar lucrurile nu stăteau aşa în cazul ei.

Se duse la frigider şi scoase o sticlă pe care o umpluse cu apă de la robinet. În timp ce bea, se postă în uşa sufrageriei. Ar fi fost cazul să vopsească şi ramele din jurul ferestrelor, dacă tot se apucase, dar trebuia să mai aştepte.

Puţine lucruri mai aminteau de cum arăta sufrageria când cumpărase casa, însă probabil că n-avea să scape cu totul de ideea că aici fusese găsit un bărbat mort, stând pe un scaun, sau că un alt bărbat se spânzurase în pivniţă pe la sfârşitul anilor 1960, imediat după ce fusese construită casa.

Gândul îi dădu fiori şi îşi aşeză mâna pe burtă, ca pentru a o proteja, încă i se părea ciudat că era atât de mare, dar avusese noroc. Era doar burtica. În rest nu prea se îngrăşase şi era într-o formă grozavă. În acel moment avea dureri de spate, mai ales din cauza zugrăvitului. Altfel, avea mai multă energie ca oricând.

Puse apa înapoi în frigider şi se duse în baie. Nu regreta că dăduse bani pentru renovarea casei înainte să se mute. Făcuse o afacere bună. Luase casa la un preţ sub valoarea pieţei, iar din vânzarea apartamentului din Oslo obţinuse un buget generos.

Se dezbrăcă şi îşi admiră burta din mai multe unghiuri. Niciodată nu fusese atât de rotundă ca acum; putea să observe mişcările bebeluşului care se foia. Line râse scurt

şi îşi aşează mâna pe o mică umflătură care împingea în pielea burticii. Să fi fost o mânuţă? Un picioruş?

Nu-i plăcea să se gândească la momentul efectiv al naşterii. Mai erau patru săptămâni şi era îngrozită. Citise câte ceva, dar nu ştia dacă avea să îi fie de ajutor. Putea doar să ia lucrurile pe rând, se gândi, privindu-şi chipul în oglindă. Avea două pete albe pe obrazul drept şi una pe gât. Le îndepărtă şi îşi spălă vopseaua de pe mâini, apoi intră la duş.

După o jumătate de oră era deja în maşină, îndreptându-se spre centrul oraşului. Nu era uşor să găsească haine pe măsura burticii care tot creştea. De obicei, purta pantaloni de trening sau o tunică, dar acum luase o rochie diafană şi confortabilă, cu şnur în partea de sus a taliei şi foarte largă în partea de jos.

Traficul se aglomera în apropiere de centrul oraşului, unde pe timpul verii majoritatea străduţelor erau închise şi transformate în zone pietonale. De regulă, găsea un loc de parcare pe una dintre străzile lăturalnice mai puţin circulate, însă astăzi trebui să parcheze în spaţiul cu plată amenajat pe locul unui fost teren de tenis.

Spera să găsească o masă liberă la terasa restaurantului Pacea de Aur sau la una dintre celelalte cafenele ce scoteau mese pe trotuar. Dar înainte voia să se oprească la magazinaşul cu decoraţiuni interioare de la intersecţia dintre Skippergata şi Verftsgata. Era un loc care o inspira. De fiecare dată când dădea câte o raită pe acolo, îi veneau idei noi despre cum să-şi decoreze casa. Pe lângă o gamă largă de obiecte decorative, aveau şi bijuterii şi haine.

Străzile erau aglomerate, ca de obicei. La una dintre tarabele din piaţă se opri şi admiră nişte bijuterii artizanale, dar îşi continuă drumul înainte să intre vânzătorul în vorbă cu ea.

Când păşi în magazinul cu decoraţiuni interioare, îşi

dădu jos ochelarii de soare. Şi aici era aglomerat, dar era mai răcoare. Fiecare metru de raft era ticsit cu lucruri interesante: lumânări parfumate, oglinzi, rame, ceasuri, cutii decorative, borcane, fotografii, perne, covoare, căni, farfurii, lămpi, panouri, cuiere, indicatoare, candelabre, cutii din lemn, oale, coşuri şi obiecte de mobilier mici.

Se săturase de moda cu toată mobila care trebuia să aibă un aspect învechit şi uzat. Căuta obiecte într-un stil modern şi simplu, dar pentru ea era la fel de important şi să le poată personaliza după placul ei. Pe pereţi dorea să atârne fotografii făcute de ea. Era un fotograf priceput şi se simţea în egală măsură şi fotograf, şi jurnalist. Ceea ce chiar aştepta cu nerăbdare era să amenajeze în pivniţă un birou. Îşi imagina un stil grosier şi nefinisat, cu lămpi ruginite, cu dulapuri de arhivare ruginite şi articolele scrise de ea apărute pe prima pagină a ziarelor, înrămate şi atârnate pe pereţii din cărămidă cenuşie.

Se opri în dreptul unui ceas de perete cu cifre romane impozant. În timp ce ridica eticheta pe care era scris preţul, cineva se ciocni de ea.

— Vă rog să mă iertaţi!

O femeie de aceeaşi vârstă cu ea, ţinând un copil în braţe şi purtând ochelari de soare, o atinse uşor cu mâna pe burtă.

— Sunteţi bine?

Line zâmbi şi încuviinţă. Întinse iar mâna spre ceas, dar îşi întoarse privirea spre femeia cu copil. Chipul ei i se părea cunoscut.

— Tu eşti, Line? o întrebă aceasta. Line Wisting?

Line zâmbi şi confirmă înainte să se încrunte şi să clatine din cap încercând să-şi dea seama cine era femeia.

— Sunt Sofie, îi veni ea în ajutor. Am fost colege în clasele primare. Nu e de mirare că nu-ţi aduci aminte de mine, dar am citit despre tine în ziare. Sau, cel puţin, am

citit multe din articolele tale.

Line reuşi să pună laolaltă chipul şi numele.

— Sofie Mandt, spuse ea. Te-ai mutat când eram în clasa a şasea, sau aşa ceva.

— Într-a cincea, o corectă cealaltă. Dar acum numele meu de familie este Lund. Iar ea este Maja.

O gâdilă pe copilă sub bărbie. Obţinu un râs şi două gropiţe în obrăjori.

— Eşti căsătorită? o întrebă Line, mângâind fetiţa pe păr.

— Nu, Lund este numele de fată al bunicii mele, preciză Sofie. Suntem doar Maja şi cu mine.

Line fu cât pe ce să îi spună că şi ea era singură, dar renunţă.

— Ai venit aici în vacanţă? o întrebă.

Sofie Lund clătină din cap.

— Tocmai m-am mutat înapoi, explică ea.

— Şi eu! exclamă Line. Am stat cinci ani în Oslo, dar mi-a fost de-ajuns.

Îşi atinse burta.

— Am cumpărat o casă în Varden. Pe strada unde am crescut. Acum o renovez şi mobilez.

Sofie arătă cu degetul spre burtica ei.

— Când e termenul?

— La sfârşitul lui august, răspunse Line şi îşi îndreptă atenţia asupra fetiţei. Câţi ani are?

— A împlinit un an în mai, îi explică Sofie, lăsând jos fetiţa, care făcu vreo câţiva paşi nesiguri, după care se prinse de piciorul maică-sii şi se sprijini de el.

— Unde stai? o întrebă Line.

— În centru, îi răspunse Sofie, făcând semn cu capul în direcţia casei lor.

Line se lăsă pe vine şi i se adresă Majei. Când se mutase la Oslo, pierduse legătura cu vechii ei prieteni, făcându-şi

alţii printre colegii de muncă. Era conştientă că avea să mai dureze până să aibă un nou cerc de prieteni, dar acest moment putea fi începutul.

— Mergem la o cafea? întrebă, ridicându-se în picioare.

Sofie Lund nu răspunse imediat. Se uita la o tăbliţă metalică pe care scria că viaţa este ca mersul pe bicicletă. Ca să-ţi menţii echilibrul, trebuie să mergi înainte.

— Sigur, răspunse ea într-un final, lăsând plăcuţa din mână.

Line zâmbi şi verifică preţul ceasului înainte să plece. Aproape 1.200 de coroane. Dacă rămânea nevândut până la sfârşitul sezonului estival, probabil că putea să-l cumpere la jumătate de preţ.

Un cuplu de tineri eliberă o masă în faţa restaurantului Pacea de Aur, astfel că aveau unde să se aşeze. Un bărbat cu pălărie de la masa alăturată le salută cu o mişcare a capului şi se trase într-o parte ca să-i facă loc Majei cu căruţul.

Line intră să cumpere cafelele. Suzanne era în spatele barului, dar comanda o preluă una dintre tinerele angajate. Când ieşi, aduse cu ea, pe lângă două caffe latte, şi două felii de tort.

Vorbiră despre nimicuri, despre vreme şi caniculă, despre mulţimea de oameni, turişti şi foştii colegi de clasă.

— De ce te-ai mutat înapoi? o întrebă Line.

Sofie băuse jumătate din paharul de cafea şi îl ţinea în mână.

— Am moştenit o casă, răspunse ea. De la bunicul meu. În plus, era o idee bună să mă mut acum. Să o iau de la capăt, într-un fel.

— Cine a fost bunicul tău? o întrebă Line, dar observă că pe Sofie o deranja întrebarea.

— Frank Mandt, răspunse Soţie. Nu prea am ţinut legătura cu el. A murit iarna trecută.

Line ştia cine fusese. Majoritatea celor din Stavern ştiau.

— Dar tu? întrebă Soţie, schimbând subiectul. Tu de ce te-ai mutat?

— Pentru că am rămas însărcinată, răspunse Line. Viaţa mea din Oslo era legată de locul de muncă la ziarul VG şi de colegii de acolo. În lipsa locului de muncă, nu mă leagă nimic de oraşul ăla şi prefer să crească aici fetiţa.

Soţie îşi aruncă privirea spre burtica lui Line.

— E fetiţă?

Line încuviinţă şi gândurile îi fugiră la trupul micuţ pe care-l ducea în pântec. Dacă era adevărat ceea ce citise, avea deja peste 40 de centimetri şi cântărea 2,5 kilograme.

— Şi tatăl? întrebă Sofie.

— Este o poveste lungă, zâmbi Line. A ieşit din peisaj înainte să aflu că sunt însărcinată.

— Mai bine, comentă Soţie. Al meu a rămas, dar şi-a găsit pe altele în braţele cărora să se consoleze. Îmi e mai bine fără el.

— În cazul meu nu a fost chiar la fel, spuse Line zâmbind. L-am cunoscut când lucram la ziar. E un ofiţer american de poliţie care a lucrat la un caz aici înainte de Crăciun.

Soţie izbucni în râs şi arătă cu degetul înspre pântecele lui Line.

— Deci e rezultatul unei aventuri de-o noapte?

Line râse împreună cu ea şi simţi că îi făcea bine.

— Nu a fost doar o noapte, sublinie ea. A stat aici vreo două săptămâni.

— Dar ai păstrat copilul.

— Am 29 de ani, confirmă Line. Şi este un copil pe care mi-l doresc.

— Ţii legătura cu el, cu americanul? Ştie despre ea?

— Da, vorbim pe internet. S-a oferit să se mute aici, să

fie aproape de noi, dar nu ar fi corect. Are o slujbă importantă acolo.

O maşină intră în zona pietonală, trecătorii dându-se anevoie la o parte din calea ei. Line lăsă din mână paharul de cafea pe jumătate gol şi urmări maşina înaintând în curba de pe cealaltă parte a străzii şi oprind. Bărbatul care coborî privi în direcţia lor. Era tatăl ei.

7.

Wisting aşteptă să coboare şi Hammer, după care traversă strada. Abia dacă observă că Line era aşezată la una dintre mesele din faţa restaurantului Pacea de Aur, înainte ca bărbatul de la masa alăturată să se ridice, îşi trase şapca şi mai mult deasupra feţei, împinse un cărucior de copil la o parte şi se îndepărtă cu paşi rapizi de cafenea.

Nu i se putea vedea chipul, dar după înălţime, vârstă şi umerii înguşti se potrivea descrierii lui Aron Heisel. Probabil îşi dăduse seama că erau poliţişti doar din atitudinea lor. Modul în care scrutaseră împrejurimile îi dăduse de gol în faţa bărbatului care era oricum cu garda ridicată.

— Hei! strigă Wisting şi porni în urmărirea bărbatului care se întorsese cu spatele la ei. Aşteaptă!

Bărbatul din faţa sa grăbi pasul. Părea să se îndrepte spre o motocicletă parcată, cu casca atârnată de ghidon. Când Wisting strigă din nou, se răzgândi şi începu să alerge în altă direcţie.

— Stai! strigă Wisting luând-o la fugă. Poliţia!

Trecătorii aflaţi în apropiere se întoarseră şi îl urmăriră cu privirile. Bărbatul se uită peste umăr, împinse nişte copii într-o parte şi îşi continuă drumul, cu Wisting alergând în urma lui. Cămaşa îi ieşise din pantaloni şi flutura în jurul său.

Bărbatul alerga pe Dronningensgate şi coti pe prima

stradă la dreapta. Când Wisting schimbă direcţia în intersecţie, bărbatul se amestecase deja în mulţime. Crezu că îl pierduse, apoi surprinse cu coada ochiului şapca şi cămaşa albă şi se luă după el. Bărbatul îşi făcea loc cu forţa, fără nicio reţinere, printre familiile cu copii şi alţi trecători.

Se împiedică de o bicicletă cu roţi de sprijin şi se prăbuşi, dar se ridică imediat în picioare.

La următoarea intersecţie o luă la dreapta şi goni înspre chei, după care schimbă brusc direcţia spre stânga, trecând în fugă printr-un loc de joacă. Acolo se împiedică din nou când se uită peste umăr. Wisting se apropie de el, îl ajunse din urmă la Vaffelboden şi îl prinse de braţ, însă bărbatul se smuci atât de tare, încât poliţistul fu proiectat cu capul înainte într-un stâlp.

Durerea îl străfulgera prin tot trupul şi simţi că îi curge sânge pe obraz. Bărbatul continuă să alerge de-a lungul cheiului.

Wisting nu văzu de unde a apărut Nils Hammer, dar, brusc, acesta se aruncă din lateral asupra bărbatului şi îl proiectă peste marginea cheiului, în apa mării. Hammer era pe punctul de a-l urma, dar reuşi să-şi regăsească echilibrul şi rămase pe uscat.

Mai mulţi clienţi aflaţi pe terasa unui restaurant din apropiere se ridicară să vadă ce se întâmplă. Preţ o clipă, păru că bărbatul ar avea de gând să înoate spre larg, însă apoi clătină din cap, abandonând cursa, şi îşi recuperă şapca din apă. După trei bătăi din braţe ajunse la marginea cheiului, unde îl traseră pe mal Wisting şi Hammer.

— Aron Heisel? îl întrebă Wisting.

Bărbatul încuviinţă, dar rămase aplecat în faţă, cu mâinile sprijinite de genunchi şi apa scurgându-i-se din haine.

— De ce ai fugit? se interesă Hammer.

Aron Heisel inspiră adânc şi oftă profund, dar nu răspunse.

— Trebuie să discutăm despre Jens Hummel şi taxiul lui, îi explică Wisting.

— Pur şi simplu, a apărut acolo, spuse resemnat bărbatul din faţa lor. Nu ştiu mai multe. Pur şi simplu a apărut acolo.

De ei se apropie o maşină de poliţie. Hammer îi făcu semn cu mâna, iar privitorii curioşi se dădură într-o parte.

— Duceţi-l la secţie şi daţi-i haine uscate, îi rugă Wisting.

— Nu am făcut nimic rău, protestă Heisel.

— Rămâne de văzut, spuse Wisting, ducându-şi mâna la cap.

Degetele se mânjiră cu sânge şi simţi că deja se forma un hematom serios după întâlnirea cu stâlpul de iluminat.

Unul dintre poliţiştii în uniformă deschise portiera din spate a maşinii şi îl băgă înăuntru pe Aron Heisel.

— Poate să aştepte o vreme, spuse Hammer.

Wisting încuviinţă. Când cineva aşteaptă să fie audiat la poliţie, e un avantaj doar pentru cel care pune întrebările, nu pentru cel care trebuie să răspundă.

— Vreau să mă întorc la hambar, spuse el, văzându-i pe colegii în uniformă închizând portiera maşinii în urma lui Aron Heisel. Oricum, cred că maşina ne va oferi mai multe răspunsuri decât el.

8.

Line lăsă pe masă ceaşca goală de cafea.

Maja începuse să se agite şi nu mai voia să stea în căruţ, dar nici la maică-sa în braţe. Se zvârcolea ca un ţipar şi începu să şi scâncească.

— E obosită, îi explică Sofie. Trebuie să o duc acasă să se odihnească puţin. Vrei să vii şi tu?

Line privi în direcţia în care dispăruseră tatăl ei şi Nils

Hammer, dar părea că nu aveau să revină la maşină curând. Era curioasă să afle despre ce fusese vorba, dar avea să-l întrebe pe tatăl său diseară, când trecea pe la ea.

— Sigur, răspunse ea.

Sofie o aşeză iar pe Maja în căruţ şi se strecură cu el printre scaune şi mese.

Drumul nu dură mai mult de cinci minute. Casa Mandt era situată lângă ceea ce se numea Parcul Pompei, Pumpeparken, pentru că între impunătorii mesteceni era o pompă veche, unde, pe vremuri, veneau oamenii să ia apă, să spele rufele şi să afle ultimele noutăţi. Chiar acum, un fotograf imortaliza un cuplu de tineri.

Intrarea principală era în spatele casei. Sofie deschise uşa, după care o ridică pe Maja din căruţ. Line le urmă înăuntru, unde mirosea a dezinfectant, iar podeaua albă din parchet de lemn strălucea. Lângă pereţi erau stivuite cutii cu diverse obiecte care nu fuseseră despachetate.

— Multe lucruri nu sunt puse încă la locul lor, spuse Sofie, aruncându-şi pantofii din picioare şi arătându-i lui Line cum să ajungă în camera de zi, după care deschise uşa către veranda de sticlă ce dădea înspre parc. Revin imediat, zise ea, dispărând în bucătărie cu copilul la subraţ. Simte-te ca acasă.

Line rămase locului şi privi în jur, simţind o oarecare invidie. Casa era mai mare, mai luminoasă şi mai aerisită decât a ei. Avea tavanul înalt, iar grinzile mari îi confereau un aspect distins. Mobila de un stil mai boem pe care o adusese Sofie din Oslo nu era de ajuns încât să umple încăperea şi, oricum, nu prea se potrivea cu stilul casei.

Sofie se ivi în uşa bucătăriei, după ce-i dăduse Majei un biberon.

— E tare frumos aici, spuse Line, aruncând încă o privire de ansamblu sufrageriei.

— Să urcăm, îi sugeră Sofie. Aşa poţi vedea şi etajul cât timp o culc eu pe Maja.

Scările erau uzate şi mai multe trepte scârţâiră sub greutatea lor. Sus aerul era mai apăsător şi mai înăbuşitor. Sofie intră în prima cameră pe partea stângă, deschise fereastra şi o aşeză pe fetiţa ei într-un pătuţ de lângă perete. Copilul dădu puţin din picioruşe înainte să-şi îndrepte întreaga atenţie asupra biberonului cu lapte pe care i-l încălzise mama ei.

Sofie închise încet uşa şi îi prezentă lui Line casa. Majoritatea camerelor erau goale, dar erau spaţioase, având podele din scânduri late de pin, tapetul decolorat, pervazuri late şi ferestre cu ochiuri mici de geam.

— Săptămâna viitoare vine o echipă să renoveze, explică Sofie. Vreau să zugrăvesc tavanul şi să schimb tapetul, în rest nu prea trebuie făcut nimic.

Line arătă spre o uşă întredeschisă.

— Şi trebuie să renovez şi baia, adăugă Sofie, deschizând uşa.

Înăuntru erau un vas de toaletă cu colac negru, o chiuvetă crăpată, cu rugină în jurul scurgerii, de la robinetul care nu se închidea bine, şi o uriaşă cadă învechită. Nu erau ferestre, iar tapetul cu motiv floral se dezlipise din cauza umezelii.

— E mult de muncă, sublinie Line.

— Am moştenit şi nişte bani, spuse Sofie zâmbind. Şi nu e nicio grabă, în pivniţă este o baie aproape nouă.

— Are şi pivniţă?

Sofie încuviinţă şi se îndreptă spre scări.

— Este spaţioasă şi goală, preciză ea. Cu excepţia unui seif mare pe care nu îl pot scoate.

— De ce nu?

Sofie vorbi în şoaptă în timp ce treceau pe lângă camera copilului.

— E prea mare, spus ea încet. Zici că a fost pus acolo înainte să fie ridicată casa.

— Dar de ce vrei să-l scoţi? o întrebă Line, urmând-o pe scări. Este bine să ai un seif.

— N-am cheia, îi explică Sofie. Şi e încuiat.

— Încuiat? Asta înseamnă că nu ştii ce este în el?

În capătul scării, Sofie se întoarse spre ea:

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse ea. Hai să vezi!

Se duse la uşa pivniţei, o deschise şi aprinse becurile. Curentul de aer din încăperea răcoroasă flutură câteva hârtii aşezate pe o comodă din hol.

Line coborî prima. Jos se simţea ceva din izul de mucegai uşor nedefinit care era prezent şi în pivniţa casei ei. Îi aducea aminte de mirosul rufelor umede uitate mai mult timp într-un loc.

Aruncă o privire prin câteva dintre încăperile situate de-o parte şi de alta a holului, iar frigul care venea dinspre ziduri îi dădu fiori.

Seiful era în cea mai îndepărtată cameră. Lumina soarelui cădea oblic pe podea printr-o fereastră amplasată sus pe zid. Line stătea în locul în care lumina întâlnea peretele aspru şi îşi duse mâna în dreptul stomacului.

Seiful chiar era masiv. Probabil că abia îl manevraseră prin cadrul uşii, darămite să-l care în jos pe scări.

Înaintă şi împinse plăcuţa de metal ce acoperea gaura cheii.

— Măcar ai căutat-o? întrebă ea, privind în jur.

Sofie clătină din cap.

— Eu nu, dar am angajat pe cineva să debaraseze casa. N-au găsit-o.

— Trebuie să fie aici, pe undeva, se gândi Line continuând să privească înjur.

De-a lungul tavanului era o ţeavă de apă. Se ridică pe

vârfuri şi îşi plimbă mâna de-a lungul ţevii, fără să găsească nimic. În partea de sus a zidului exterior era o gură de aerisire, dar era prea sus ca să poată vedea ceva. În schimb, pipăi cu degetele căutând în gol. Nu găsi decât praf. Râse în sinea ei şi îşi ceru iertare că preluase iniţiativa.

— Sunt foarte curioasă din fire, spuse ea. Ce crezi că e înăuntru?

Sofie nu răspunse imediat.

— Probabil e gol.

— Poţi chema pe cineva să-l găurească. Un lăcătuş ar putea să-l deschidă. Ştiu pe cineva care se ocupă cu aşa ceva.

— Nu sunt sigură că vreau să aflu ce e înăuntru, dacă e ceva, spuse Sofie îndreptându-se spre uşă. Orice ar fi, probabil că nu e ceva bun. E un secret pe care Bătrânul l-a luat cu el în mormânt şi poate e mai bine să rămână îngropat.

— Cum a murit? întrebă Line, urmând-o afară din încăpere.

— A căzut, răspunse Sofie, oprindu-se în dreptul petei întunecate de pe ciment. De aici, de pe scară, îi arătă ea. A căzut de pe scară şi a zăcut mort aici câteva zile până să fie găsit.

Line privea nemişcată treptele abrupte.

— Crezi că e ciudat? o întrebă Sofie. Că vreau să locuiesc aici?

Line clătină din cap.

— Şi în casa mea a murit un bărbat, răspunse ea. Doi, de fapt, adăugă ea, gândindu-se la tatăl lui Viggo Hansen, care se spânzurase în pivniţă cu aproape 50 de ani în urmă.

Sofie începu să râdă. La început, un râs timid, dar care deveni mai dezinvolt după ce i se alătură şi Line.

— În realitate, nu prea m-am gândit la faptul că a murit aici, îi explică Sofie şi începu să urce scările. M-am gândit mai mult la toate lucrurile rele pe care le-a făcut când trăia.

Line o urmă şi realiză că o interesa povestea. Că se putea scrie un articol despre asta.

Renunţase la postul de la VG şi nu avea de gând să se întoarcă acolo. Spera să profite de timpul liber ca să termine de scris cartea pe care o începuse cu câţiva ani în urmă, pentru că, pe termen lung, avea de gând să-şi câştige existenţa ca scriitoare. Ceea ce îi plăcea în mod special la profesia ei era că avea posibilitatea să dea veşti bune. Acum îşi dădea seama că se contura o astfel de ştire, dar aşteptă până să mai pună şi alte întrebări.

Sofie trebăluia cu vasele în bucătărie, în timp ce Line aştepta în camera de zi. Acolo fusese aranjată o bibliotecă mare, dar majoritatea cărţilor erau încă în cutiile de carton de pe podea, marcate în ordine alfabetică. Cele de la A la E erau deja aşezate pe rafturile bibliotecii, în timp ce restul autorilor aşteptau să le vină rândul.

— O să stăm afară, propuse Sofie aducând două pahare şi o carafa de ceai cu gheaţă.

Line o urmă afară în curtea mică şi umbrită din spatele casei, unde erau ferite de urechile şi ochii curioşilor.

O tufa înaltă de trandafiri roşii urca pe zid şi se întindea în toate părţile.

Sofie umplu paharele.

— Ce rele a făcut bunicul tău? o întrebă Line, sorbind din pahar ca să îi distragă atenţia şi să atenueze tonul tăios al întrebării.

— Ai auzit de el? o întrebă Sofie, lăsându-se pe spetează.

Line încuviinţă.

— Vindea alcool, răspunse ea. Alcool contrafăcut.

— A făcut mai mult de atât, spuse Sofie devenind serioasă. A ucis-o pe mama.

Cuvintele rămaseră plutind în aer. Line stătea cu paharul în mână şi nu îşi putea face curaj să o roage să îi povestească.

Sofie îşi drese vocea înainte să continue.

— M-am mutat din oraş pentru că mama mea era la închisoare, spuse ea. A trebuit să fie ţap ispăşitor pentru ceva ce nu a făcut.

Line lăsă paharul pe masă. Simţea că se apropiaseră una de alta în scurtul răstimp de când se reîntâlniseră.

— Trebuie să îmi povesteşti, o rugă ea.

Sofie îşi încrucişă braţele şi se uită în pământ, ca şi când se gândea de unde să înceapă. Line înţelegea că era un subiect despre care nu prea voia să vorbească, însă, în acelaşi timp, ştia că, atunci când cineva păstrează mult timp tăcerea despre ceva, nevoia de a se destăinui poate fi mare.

— Îi spuneau regele contrabandei, ca şi cum ce făcea el ar fi fost nobil şi onorabil, începu Sofie, iar în ochii ei se ivi brusc un licăr de supărare.

Dădu din cap deznădăjduită parcă şi continuă.

— Şi-a început afacerea prin anii 1960, când lucra la docuri. A început să cumpere sticle la preţ mic de la echipajele vaselor ce veneau din porturile Rotterdam, Bremen şi din alte părţi ale Europei. Le revindea cu un profit bun, dar la un preţ mai mic decât cel impus prin monopolul de stat. Sticlele s-au transformat în lăzi. La un moment dat şi-a făcut propria flotă. A angajat căpitani de pe vasele de pescuit pentru a transporta cantităţi mari de alcool şi ţigări peste strâmtoarea Skagerrak. Pe atunci abia se căsătorise, aşa că banii îi prindeau bine, probabil. Mama s-a născut în 1964. Bunica a murit destul de repede după aceea, aşa că, într-un fel, mama s-a născut în mijlocul

acestei afaceri şi a crescut înconjurată de ea. Până la urmă, Bătrânul a început să transporte alcool şi pe uscat. Veneau camioane de la fabricile din Spania şi făceau livrări la depozite în toată regiunea 0stland.

— Nu a fost prins?

— El, nu. Unele transporturi au fost oprite la graniţă. Din când în când mai pierdea unele dintre ele, dar ieşea basma curată. Apoi şi-a extins activităţile. Mai întâi haşiş. Era mai uşor de traficat decât sticlele cu alcool. Ocupa mai puţin spaţiu şi aducea un profit mai mare.

Line auzise zvonuri şi vorbe despre ceea ce îi povestea Sofie.

— Ce s-a întâmplat cu mama ta? o întrebă ea pe Sofie.

— Mama m-a crescut singură. Nu-l cunosc pe tatăl meu decât după nume. Nu l-am întâlnit niciodată şi nu ştiu unde este. Nici măcar nu ştiu cum s-au cunoscut. Nu am avut niciodată timp să vorbim despre asta. Aveam 10 ani, sau aproape 11, când a murit mama.

Sofie întinse mâna şi rupse o floare de trandafir din tufa înflorită de lângă peretele casei.

— Era o zi de sâmbătă de la sfârşitul verii, continuă ea, rupând o petală. Mergeam ca de obicei la festivalul Handelsstevn din Skien. Era şi un parc de distracţii şi veneau tot felul de artişti celebri.

Line încuviinţă. Fusese şi ea acolo cu mulţi ani în urmă.

— Locuiam într-un mic apartament situat nu departe de aici, continuă Sofie, arătând cu capul direcţia la care se referea. Mama avea un Opel vechi. Avea multe probleme cu maşina, iar în ziua aia pur şi simplu n-a pornit. Am venit aici să împrumutăm una dintre maşinile Bătrânului, cum mai tăcuserăm de multe ori. El nu era acasă, dar Volvoul lui era parcat afară. Mama a urcat în maşină, a găsit cheile şi i-a lăsat un bilet.

Spătarul scaunului scârţâi când Sofie îşi schimbă poziţia.

Părul negru i se revărsă peste chip. Îl îndepărtă zâmbind amarnic.

— Pe strada Vallermyrene din Porsgrunn ne-a oprit poliţia, continuă ea. Nu ştiu de ce. Poate a fost o întâmplare, poate că îl supravegheau pe Bătrân şi aveau maşina în consemn. Oricum, maşina poliţiei ne-a ajuns din urmă şi au pornit sirenele. Mama a tras pe dreapta. Au pus tot felul de întrebări şi au început să se uite prin maşină. Sub bancheta pe care stăteam eu erau trei kilograme de haşiş şi un kilogram de amfetamine.

Line rămase cu gura căscată.

— Dar ea n-avea de unde să ştie!

— A fost condamnată la cinci ani de închisoare. S-au reţinut drept circumstanţe agravante faptul că împreună cu ea în maşină era un copil şi că nu a cooperat cu poliţia.

— Dar nu le-a spus cum stăteau lucrurile? Că ea doar împrumutase maşina?

— Ba da, dar Bătrânul nu a vrut să fie implicat în aşa ceva. Şi-a sacrificat fiica pentru a se salva pe sine.

— Dar biletul pe care i-l scrisese? întrebă Line. Putea dovedi ce spunea.

— Poliţia nu a găsit niciodată biletul. Probabil că Bătrânul l-a ars sau l-a rupt în bucăţele şi l-a aruncat în toaletă.

— Aşa că a stat pur şi simplu, văzând cum mama ta este condamnată fără vină?

— A angajat nişte avocaţi scumpi să o ajute, dar probabil că era interesat doar să afle ce conţineau documentele din dosar şi cât de multe ştia poliţia despre el. Pentru el, ea era doar un pion ce putea fi sacrificat. Probabil că pierderea drogurilor a avut un impact mai mare decât ce i s-a întâmplat ei.

Line îşi aşeză protector mâna pe pântec.

— Ai spus că el a ucis-o?

— Mama nu a rezistat mai mult de un an la închisoare, într-o noapte, a spart o sticlă şi şi-a tăiat venele. Am vizitat-o o singură dată. A fost o experienţă groaznică. Era greu să treci de zidurile alea groase, dar cel mai rău lucru a fost să ies din nou şi să o las pe ea acolo.

Trandafirul rămăsese fără petale. Sofie se apropie de masă şi le aşează într-o grămăjoară.

— După ce a fost închisă mama ta, cu tine ce s-a întâmplat? o întrebă Line.

— La început am stat aici, cu Bătrânul. Se luase în calcul ipoteza să rămân aici. M-am gândit că era o idee bună. Aici îi ştiam pe toţi copiii şi nu aveam mult de mers până la şcoală, dar el n-a vrut să stau aici. Şi-a zis că era prea mult pentru el. Aşa că am fost trimisă la un orfelinat. Am fost la trei. Mai întâi în Arendai, apoi în Hamar şi la sfârşit în Oslo.

Pe marginea carafei de ceai se aşează o viespe. Line o goni cu mâna.

— Mi-a scris o lungă scrisoare de adio, continuă Sofie. Am primit-o abia la vârsta majoratului. Scria pe plic să nu mi se înmâneze înainte să împlinesc 18 ani. Mi-a scris despre ce se întâmplase, despre cum o trădase tatăl ei şi cum simţea că m-a dezamăgit. Apoi m-a rugat să nu am nimic de-a face cu Bătrânul.

Printr-o mişcare rapidă, îndepărtă de pe masă petalele de trandafir, după care continuă:

— Într-un fel, nu mi se pare corect să stau aici, în vila asta. Mă leagă cumva de el.

— Nu trebuie să priveşti lucrurile aşa, obiectă Line.

Sofie sorbi din pahar.

— Cum este relaţia dintre tine şi mama ta? întrebă ea.

— Şi ea a murit, îi răspunse Line.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. În vara aceasta se împlinesc şase ani de când a murit. A fost un accident rutier în Africa, unde lucra

într-un program educaţional pentru refugiaţi. Maşina în care era a căzut într-o prăpastie; nu a supravieţuit nimeni.

— Îţi este dor de ea?

— Mai ales acum, încuviinţă ea, mângâindu-şi pântecele. Ea era cea care îmi dădea mereu sfaturi bune. Încă am tendinţa să o sun când am de spus ceva deosebit.

— Ştiu, spuse Sofie zâmbind şi privind spre etaj, unde dormea fiica ei. Mă doare când mă gândesc că nu se poate bucura de nepoata ei şi că Maja nu îşi va cunoaşte bunica. Nici nu cred că am vreo fotografie de-a ei.

Rămaseră în tăcere pentru o vreme. Soarele urcase pe cer şi nu mai stăteau la umbră.

— Şi tata are un seif acasă, în pivniţă, spuse Line după un timp. Un seif ignifug. Îl foloseşte să păstreze fotografii vechi şi negative. Fotografii cu mama.

9.

Wisting merse încet cu maşina până în faţa fermei, opri şi coborî. Lumina soarelui se reflecta în acoperişul din tablă ondulată şi îl orbi. Maşina criminalistului făcuse cărare prin iarba înaltă până la uşa hambarului. În plus, la faţa locului mai ajunsese şi o patrulă a poliţiei.

Nils Hammer rămăsese în maşină, vorbind la telefon.

Espen Mortensen ieşi din hambar îmbrăcat în salopeta albă pe care trebuiau să o poarte criminaliştii. Buruienile îi ajungeau până în apropierea genunchilor.

Wisting se bucură să-l vadă. Mortensen era un criminalist minuţios şi experimentat, atent la detalii. Cercetarea la faţa locului nu presupunea doar găsirea urmelor fizice, ci şi interpretarea celor observate. Experienţa îl învăţase pe Wisting că urmele lăsate de faptaş la locul crimei puteau fi adesea o reflexie a modului său de viaţă. Dacă locul crimei era curat, însemna de regulă că trebuia să caute o persoană care ducea o viaţă bine organizată. Dacă locul era dezordonat, cu urme

evidente, putea să însemne că trebuie să caute o persoană care ducea o viaţă caracterizată de imprevizibil şi spontaneitate.

Mortensen era foarte priceput la interpretarea acestui tip de informaţii culese de la locul faptei. Pe de altă parte, niciodată nu venea cu ipoteze sau concluzii pripite, fiind dispus să asculte opiniile celorlalţi.

— Ce crezi? îl întrebă Wisting aruncând o privire în hambar.

Espen Mortensen îşi dădu deoparte masca şi o lăsă să atârne sub bărbie.

— Este prea devreme să mă pronunţ, răspunse el.

— Care este prima impresie?

Mortensen îşi drese vocea.

— Acesta nu este un loc al crimei, afirmă el. Orice i s-a întâmplat lui Jens Hummel, nu i s-a întâmplat aici. După cum văd eu lucrurile, maşina a fost adusă aici şi lăsată în hambar de altcineva.

Wisting simţi cum soarele îi încălzeşte spatele. Sperase să găsească mai multe indicii.

— Avem totuşi ceva, spuse el. Faptul că maşina a fost ascunsă întăreşte ipoteza omuciderii.

— În plus, este un punct de referinţă, spuse Mortensen. Un nou punct de plecare.

Wisting încuviinţă. Până acum, punctul de plecare al investigaţiei îl reprezentase ultimul moment în care fusese văzut Jens Hummel cu taxiul, când lăsase un client la Grand Hotel de pe Storgata. Wisting îşi imaginä harta. Distanţa din centru până acolo depăşea cu puţin opt kilometri. Porţiunea de traseu din centrul oraşului era scurtă, iar pe restul distanţei casele erau răsfirate. Un peisaj agricol cu ferme individuale şi dependinţe izolate de drumul principal şi drumuri secundare ce duceau către bălţi de pescuit şi grupuri de case de vacanţă. Undeva pe

porţiunea scurtă a traseului, Jens Hummel făcuse probabil o oprire. O ultimă oprire.

— Şi din punct de vedere tehnic?

— O să ducem maşina la garaj pentru expertiza tehnică, să căutăm lucrurile obişnuite: amprente şi urme de ADN. Poate că aparatul de taxat şi aparatura electronică ne pot oferi nişte răspunsuri, dar datele telemetrice arată că aparatul de taxat nu era în funcţiune.

Wisting făcu semn cu capul că înţelegea. Acest aspect făcea parte din mister. Aparatul de taxat putea să ofere aproape aceleaşi informaţii ca urmele electronice ale unui telefon celular. Cu condiţia să fie pornit.

Nils Hammer trânti portiera maşinii şi se apropie de ei.

— Aducem două echipaje cu câini, preciză el. Ajung aici într-o jumătate de oră.

— Perfect, spuse Wisting dând din cap. Cine este proprietarul?

Hammer vântură telefonul prin faţa lor.

— Vom primi răspunsul imediat.

Wisting se uită în jur la terenul plin de vegetaţie.

— Când a dispărut Hummel, aici era o jumătate de metru de zăpadă, spuse el. Nu prea sunt multe locuri în care poţi ascunde un cadavru.

— Ei bine, cel puţin nu este în hambar, îl asigură Mortensen punându-şi la loc masca, după care se întoarse şi intră înapoi în clădire.

Wisting merse prin iarba înaltă spre cele două dependinţe. Albine mari bâzâiau liniştite în jurul tufelor de trandafiri sălbatici. Niciuna dintre anexe nu era închisă, iar Wisting deschise uşa celei mai apropiate şi aruncă o privire înăuntru. Pe podea, razele soarelui făceau jocuri de lumină. Prin găurile din tavan se întrezărea cerut albastru. Încăperea era goală, cu excepţia unei stive de patru anvelope uzate.

— Am trimis echipaje să pună întrebări din uşă în uşă şi de-a lungul drumului principal, preciză Hammer, urmându-l spre cea de-a doua dependinţă. Poate că a văzut cineva ceva.

Wisting încuviinţă şi privi prin fereastra montată în partea de sus a peretelui. Înăuntru, o duzină de muşte erau prinse într-o pânză de păianjen, dar nu se vedea nimic altceva.

Se duse la uşă şi trase zăvorul. Balamalele scârţâiră. În mijlocul podelei luminate de soare se aflau trei motoare de barcă. Pe un banc de lucru de lângă perete erau componente de motor şi unelte.

Telefonul mobil al lui Hammer începu să sune. Îl scoase din buzunar şi rămase afară, în timp ce Wisting intră. Şi în celălalt capăt al încăperii era o uşă. Chiar şi de unde stătea el acum îşi dădu seama că este închisă. Prin spaţiul dintre uşă şi toc, putea vedea că era pus zăvorul şi era încuiată şi yala.

Luă o şurubelniţă mare de pe bancul de lucru, înaintă şi o strecură între uşă şi toc. Lemnul pârâi, dar reuşi să forţeze tocul uşii suficient cât să deschidă uşa fără să facă stricăciuni mari.

Încăperea era cufundată în semiîntuneric. Wisting pipăi de-a lungul zidului până când găsi întrerupătorul, îl apăsă, dar nu se întâmplă nimic.

Singura fereastră era acoperită cu un plastic de culoare neagră. În faţa ferestrei erau cutii pline cu sticle goale, care îi îngreunau accesul. Se întinse peste ele şi rupse plasticul de la geam, ridicând un strat dens de praf, care rămase suspendat în aer.

În celălalt capăt al camerei era o maşinărie din inox. De o parte şi de alta era un fel de bandă rulantă. Era acoperită de un strat gros de praf şi părea că nu fusese utilizată de foarte mult timp. Pe podea se afla o cutie cu

capace de sticle. Wisting ridică unul dintre ele: cu litere albastre, scria Absolut Votka.

Puse capacul la loc în cutie şi făcu un pas înapoi. Maşinăria din faţa sa era utilizată la îmbutelierea sticlelor. La jumătatea anilor 1990 anchetaseră câteva cazuri de contrabandă locală cu alcool, fără să le poată elucida. Potrivit informaţiilor pe care le aveau, alcoolul produs în distileriile din sudul Europei era trecut ilegal peste graniţă în butoaie şi recipiente mari, apoi îmbuteliat şi etichetat cu însemne contrafăcute.

Nils Hammer se ivi în uşa din spatele său.

— Ai aflat cui aparţine ferma? îl întrebă Wisting.

— Conform celor de la sediu, proprietar este un anume

Trygve Marsten, preciză Hammer. Dar proprietatea este închiriată cu contract pe perioadă nedeterminată.

— Cui?

— Lui Frank Mandt. Wisting îşi duse mâna la ceafa.

— „Regele contrabandiştilor”, spuse el gânditor.

Nils Hammer îşi puse telefonul în buzunar şi îşi scoase tabachera cu spus.

— A murit astă-iarnă, când a căzut pe scară, în pivniţă, spuse el, pregătindu-şi un pacheţel de tutun.

Wisting îşi amintea cazul. Unul dintre detectivi făcuse verificări, dar concluzia fusese că a fost un accident.

Hammer îşi ridică buza de sus şi puse pliculeţul de snus sub ea.

— Incidentul s-a petrecut cam în aceeaşi perioadă în care a dispărut Jens Hummel, preciză el.

10.

Aerul condiţionat se oprea în departament după orele de program, ca măsură de economisire. Nu era necesar să se cheltuiască bani pentru răcirea întregului etaj cât timp nu erau suficiente fonduri pentru plata detectivilor.

Wisting îşi suflecă mânecile cămăşii deasupra coaielor şi

deschise ferestrele biroului. Cerul era înceţoşat şi alb. Pescăruşii plonjau şi se înălţau din nou deasupra acoperişurilor. Rămase acolo o vreme, îşi duse două degete în zona tâmplei şi simţi că zona se inflamase destul de mult după întâlnirea pe care o avusese cu stâlpul de iluminat. Înainte să-l aducă pe Aron Heisel la interogatoriu, voia să treacă în revistă rapoartele despre Frank Mandt.

Mare parte din ele erau în registrul electronic al informaţiilor clasificate şi erau date pe care Wisting şi le amintea de la şedinţele şi operaţiunile anterioare. Frank Mandt era descris ca fiind coordonatorul şi finanţatorul unei extinse şi vechi reţele de contrabandă cu alcool. Informatorii vorbeau despre un circuit ce permitea importul lunar a 21.000 de litri de alcool pur. Transporturile proveneau de la distilerii din Spania şi erau trecute prin vamă ca suc de roşii. În nordul Germaniei, marfa era împărţită în loturi mai mici, introduse ilegal în Suedia înainte de a fi transportate în Norvegia. Profitul putea ajunge la 150 de coroane pentru fiecare litru plasat pe piaţa neagră din Norvegia.

Existaseră câteva încercări de dezmembrare a reţelei, poliţia şi serviciul vamal desfăşurând mai multe operaţiuni comune. Fuseseră oprite la graniţă câteva transporturi, dar nu reuşiseră să dovedească legătura cu Frank Mandt.

Ultimele rapoarte indicau faptul că Mandt intenţiona să se retragă din afacerea cu alcool. Mafia est-europeană preluase controlul pieţei prin preţurile mici practicate, iar Mandt se reorientase spre traficul de droguri.

Dosarul ce viza împrejurările morţii sale nu era prea voluminos. Cel mai consistent raport era cel cu fotografiile care îl surprindeau pe Frank Mandt întins pe podeaua de ciment, lângă scara care cobora în pivniţă. Zăcuse acolo trei zile până ce îl găsise un anume Klaus Wahl.

În timpul unui scurt interogatoriu, Wahl a spus că este o

cunoştinţă de- ale lui Mandt. Obişnuiau să iasă la o cafea, la patiserie, în fiecare vineri, dar pe 13 ianuarie Mandt nu apăruse. Acesta avea 79 de ani, suferea de diabet şi avea episoade în care ameţea şi îşi pierdea echilibrul. Wahl şi-a făcut griji şi s-a dus la el acasă. Când a bătut în uşă şi a strigat, nu i-a răspuns nimeni. A ocolit casa şi s-a uitat pe fereastră, fără să-l zărească pe Mandt. Casa era închisă, dar ambele maşini erau parcate în faţa ei. Până la urmă, Klaus Wahl a spart una dintre ferestrele pivniţei, s-a strecurat înăuntru şi l-a găsit pe Frank Mandt aşa cum apărea în fotografii.

Raportul autopsiei consemna fracturi în zona coloanei cervicale, a coastelor, a părţii drepte a maxilarului şi plăgi prin strivire la nivelul craniului. Toate specifice căderii de pe scară. Intervalul orar în care murise nu a putut fi stabilit cu certitudine, dar în cutia poştală erau ziare şi corespondenţă din 11 ianuarie. Prin urmare, concluzia a fost că decesul survenise pe 10 ianuarie, într-o marţi. Wisting aruncă o privire la calendarul de pe birou. Asta însemna la patru zile după dispariţia lui Jens Hummel.

Chiar când se ridica de la birou să meargă să-l aducă pe Aron Heisel la interogatoriu, îi sună telefonul mobil. Pe faţă îi apăru o grimasă involuntară. Era Line. Îi promisese să îi zugrăvească tavanul sufrageriei în după-amiaza aceea.

— Te-am văzut astăzi în faţă la Pacea de Aur, începu ea. Părea că te grăbeai.

— Mda, era acolo un tip pe care voiam să-l prindem.

— Şi aţi reuşit?

Wisting îşi duse iar mâna la tâmplă.

— Hammer l-a prins, răspunse el, ducând telefonul la cealaltă ureche.

— Te-am sunat pentru că am cumpărat prea multă carne pentru grătar, explică ea. Treci pe la mine să mâncăm împreună?

Wisting răspunse în timp ce mergea pe hol:

— O să fiu cam ocupat până spre seară, îi spuse el deschizând uşa spre casa scării ce ducea la celulele de la subsol. Probabil că n-o să am timp să zugrăvesc nimic astăzi.

— Am terminat tavanul de dimineaţă, răspunse Line. Urmează tapetul. La el va trebui să lucrăm împreună.

— Nu trebuia să faci asta, Line, spuse el în şoaptă. Ţi-am spus că mă ocup eu.

Ea îl auzi totuşi.

— Tapetul pe care l-am comandat soseşte mâine, continuă ea. Crezi că ai timp până în weekend?

Legătura telefonică începu să se întrerupă în vreme ce cobora pe scări.

— Îmi fac timp, o asigură el. Păstrează-mi şi mie nişte grătar şi îl încălzesc când ajung acasă.

— Păstrez carnea pentru mâine, răspunse Line păstrându-şi tonul vesel. Nu este amuzant să fac grătarul singură.

— Perfect. Oricum trec pe la tine dacă nu-i prea târziu.

Line închise, iar Wisting rămase nemişcat cu telefonul în mână, în faţa uşii spre coridorul ce ducea la celule. Şi-o imagină pe Line cu pântecele ei mare. Gândul că avea să fie bunic îl entuziasma. În ciuda circumstanţelor legate de tatăl copilului, el se bucura. Desigur, bucuria era puţin umbrită de faptul că Ingrid nu mai putea să-şi vadă nepoata, dar, pentru prima dată după mult timp, privea viitorul cu optimism.

Lăsă gândurile deoparte, deschise uşa şi păşi pe holul cenuşiu. Aron Heisel era în celula nr. 8. Era singurul deţinut. Celulele din subsolul secţiei de poliţie erau rar folosite de când fusese construit un centru de arest în Tonsberg. Parte dintre celule erau folosite, în schimb, pentru depozitarea arhivei sau a obiectelor confiscate.

Aron Heisel se ridică de pe bancă.

— Îmi cer scuze, spuse el uitându-se la zona inflamată de pe capul lui Wisting.

— Nu face nimic, îl linişti Wisting. Mergem în biroul meu.

Heisel făcu semn cu capul că înţelege şi porni desculţ pe coridor, în faţa lui Wisting. Cineva îi făcuse rost de o pereche de pantaloni de trening şi un pulover cam strâmt pentru el, dar pantofii îmbibaţi cu apă fuseseră lăsaţi în faţa celulei.

Wisting aşteptă până când bărbatul se instală pe scaunul pentru oaspeţi, după care se aşeză şi el la birou. Dedică minute bune aspectelor procedurale. Se asigură că datele personale erau corecte şi îndeplini formalităţile necesare pentru desfăşurarea unui interogatoriu. Heisel rătăci cu privirea de la birou la fereastră şi apoi la mâinile pe care şi le ţinea în poală, împreunate.

— Povesteşte-mi despre taxi, îi ceru Wisting trecând direct la subiect.

Bărbatul din faţa sa tresări, ca şi cum întrebarea directă îl speriase.

— Nu ştiu nimic despre el, răspunse el după ce îşi drese glasul. L-am găsit acolo.

Wisting îşi petrecuse o bună parte din cariera de poliţist ascultând minciuni. Bărbatul îi ascundea cu siguranţă multe, dar ceva îi spunea că afirmaţia pe care tocmai o făcuse era corectă.

— Când l-ai descoperit? îl întrebă el.

— În ziua în care au scris ziarele despre dispariţie. Mi se pare că era o zi de joi. Joi, săptămâna trecută.

Wisting se lăsă pe spetează, în semn că voia să audă mai multe detalii.

— A apărut din senin, repetă Aron Heisel. Am intrat în hambar să caut o maşină de tuns iarba, pentru că era iarba mare în faţa casei. Am închis uşa după ce am intrat

şi atunci am văzut taxiul. Prelata era acoperită de praf, deci era acolo de mult timp.

— Când ai fost ultima dată în hambar?

Aron Heisel se foi pe scaun.

— Vara trecută, răspunse el. Eu stau în Spania, dar vin în Norvegia câteva săptămâni în fiecare vară.

— La fermă?

— Da.

— Te-a vizitat cineva?

— Nu.

— A cui este ferma? îl întrebă Wisting, cu toate că ştia răspunsul.

Heisel nu răspunse imediat.

— Nu ştiu cum îl cheamă pe proprietar, dar este pusă la dispoziţia unei cunoştinţe de-ale mele. Îmi permite să stau acolo câteva săptămâni pe timpul verii, cu condiţia să mă îngrijesc de loc. Să zugrăvesc, să tai iarba, lucruri de genul ăsta.

— Frank Mandt? solicită Wisting să i se confirme.

Aron Heisel încuviinţă.

— A murit astă-iarnă, precizează el. Nu ştiu cum este cu chiria şi restul, dar cel puţin am o înţelegere care îmi permite să stau acolo vara.

— Iarna cine locuieşte acolo?

— Nimeni, cred. Cel puţin din câte ştiu eu.

— Ce făcea Frank Mandt cu ferma? continuă Wisting să întrebe. În afară de faptul că te lăsa să stai acolo câteva săptămâni pe an?

Aron Heisel ridică din umeri.

— Nu ştiu. Probabil depozita lucruri.

Wisting luă un pix şi se lăsă pe spetează. Descoperirea taxiului cu indicativul Z-1086 în hambarul dărăpănat determinase trecerea cazului Hummel de la „suspendat” la un alt nivel, mult mai complicat. Prin Aron Heisel, cazul de

dispariţie devenea legat de reţeaua în care activase Frank Mandt. Era important să-şi formeze o privire de ansamblu cu privire la organizaţia respectivă şi la poziţiile şi rolurile pe care le aveau membrii grupării. Avea să fie o provocare, se gândi el, răsucind pixul între degete. Din informaţiile clasificate rezulta că era vorba despre o grupare ermetică, în care nu reuşise să se infiltreze nimeni.

Aron Heisel îşi suflecă mânecile puloverului.

— Cum ai ajuns să-l cunoşti pe Frank Mandt? se interesă Wisting.

— Printr-o cunoştinţă comună.

Wisting se îndreptă de spate şi aruncă pixul pe birou.

— Ascultă, spuse el. Ştim că ferma a fost folosită pentru depozitarea şi îmbutelierea alcoolului, dar nu asta ne interesează în acest moment. Vrem să aflăm cum a ajuns taxiul lui Jens Hummel acolo. Dacă nu ne poţi spune, trebuie să ne dai numele altor persoane care aveau acces la hambar.

O pală de vânt flutură perdelele de la fereastră.

— Poate ar trebui să stau de vorbă cu un avocat, spuse Aron Heisel.

Wisting împinse înspre el telefonul fix de pe birou. Faptul că Heisel dorea să discute cu un avocat nu însemna şi că ştia ceva sau că avea să mărturisească aspecte legate de cazul Hummel, ci doar că voia să aibă grijă ce declară despre activităţi în care erau implicaţi şi alţii.

Avocatul se numea Reidar Heitmann şi ajunse după o oră. Se consultă puţin cu clientul său, după care Wisting îi adresă o serie de întrebări. Aron Heisel explică detaliat cum ajunsese în Norvegia şi ce făcea în perioada în care se afla pe teritoriul ţării, fără a devoala nimic legat de Frank Mandt şi afacerile acestuia. La final, Wisting se văzu nevoit să-l conducă iar în celula sa, fără să afle mai multe

despre ce i se întâmplase lui Jens Hummel.

11.

Una dintre sarcinile de serviciu ale lui Wisting era să-l informeze constant pe procuror cu privire la evoluţia cazurilor importante. După ce îl închise iar pe Aron Heisel în celula lui şi îl conduse pe avocatul său, merse în biroul lui Christine Thiis cu carneţelul de notiţe şi cu o ceaşcă de cafea.

Razele soarelui de după-amiază se strecurau pe geam şi-i cădeau pe partea dreaptă a feţei când îşi ridică privirea spre el. Wisting îşi trase un scaun în dreptul biroului şi se aşeză. Din pricina căldurii din încăpere, i se lipea cămaşa de spate.

— Presa a aflat că am găsit taxiul, spuse ea.

Wisting dădu din cap. Era de aşteptat. Taxiul fusese transportat cu o maşină de tractare prin jumătate de oraş. În plus, poliţiştii puseseră întrebări din uşă în uşă în vecinătatea fermei.

— Ce vei declara? o întrebă el.

— Doar comentarii scurte. Confirm găsirea maşinii, dar că Jens Hummel este încă dat dispărut şi că bărbatul care se ocupa de mica fermă este chestionat.

— Cineva trebuie să stea de vorbă cu bunica lui, spuse el. Ca să nu afle totul din presă.

— Am rugat-o pe Torunn Borg, îl informă Christine Thiis.

Wisting încuviinţă. Torunn Borg fusese desemnată să ţină legătura cu rudele încă de la dispariţia lui Jens Hummel, cu şase luni în urmă.

El, unul, se bucura să evite contactul permanent cu familiile în cazurile de omucideri. Echilibrul dintre rolul poliţistului oficial şi cel de fiinţă umană era foarte solicitant. Trebuia să ofere foarte mult, iar acest lucru îi distrăgea atenţia de la responsabilităţile de coordonare a investigaţiilor.

— Ai aflat ceva din interogatoriu? se interesă Christine Thiis.

— Nu, răspunse Wisting. Şi chiar nu cred că Aron Heisel ştie ceva în legătură cu dispariţia.

— Trebuie să-l eliberăm, spuse ea în timp ce muta nişte acte.

Wisting o privi cu ochii mijiţi:

— Am aranjat să fie transferat în centrul de arest.

— Am vorbit cu avocatul său chiar înainte să vii, îi explică ea. Nu avem motive să-l reţinem.

— Putem să-l reţinem măcar până terminăm cercetările în hambar şi la fermă.

Christine Thiis oftă. Wisting o privi punând în balanţă considerentele legale cu cele tactice, procedurile legale cu dorinţele şi nevoile lui Wisting.

— Cel mai interesant lucru referitor la Aron Heisel este legătura lui cu Frank Mandt, sublinie el. Este un indiciu că dispariţia poate fi o reglare de conturi în mediul criminalităţii organizate.

— Jens Hummel nu este un infractor, protestă ea. Are cazierul curat.

— La fel şi Frank Mandt, dar probabil că era unul dintre cei mai mari contrabandişti şi traficanţi de droguri din ţară.

Christine Thiis îşi schimbă poziţia pe scaun, astfel că soarele nu-i mai lumina faţa.

— Ai aflat ceva de la echipa de criminalişti? îl întrebă ea.

Wisting se uită la ceas. Espen Mortensen îi spusese că aveau să termine verificările în hambar şi în jurul fermei înainte de ora 8. Acum era opt şi un sfert, iar ei încă nu se întorseseră.

— Nu, răspunse el. Dar m-ar fi sunat dacă găseau ceva interesant.

— Şi din declaraţiile luate de la vecini?

Wisting clătină din cap.

— Ferma este izolată, precizează el. Mandt şi oamenii lui au depozitat, îmbuteliat şi transportat alcool ani de-a rândul fără să observe cineva. Este puţin probabil să fi văzut cineva taxiul.

Îi sună telefonul. Pe ecran apăru numele lui Nils Hammer. Se uită întrebător în ochii negri ai lui Christine Thiis şi nu răspunse.

— Bine, spuse ea. Îl mai ţinem până mâine.

Wisting zâmbi şi preluă apelul.

— Câinii au găsit ceva aici, în spatele hambarului, îl anunţă Hammer. Vii încoace?

— Ce au găsit? îl întrebă Wisting, privind-o pe Christine Thiis.

— Nu ştiu încă. E aici o pivniţă veche şi câinii sunt foarte agitaţi în jurul ei. Mortensen şi echipa de criminalişti intră chiar acum.

Wisting se ridică de pe scaun.

— Venim, spuse el.

12.

Cordonul de ordine fusese mutat la drumul principal. Un car de reportaj aparţinând postului local NRK era oprit în spatele altor două maşini, în dreptul drumului năpădit de buruieni care ducea spre fermă, iar câţiva jurnalişti se strânseseră laolaltă. Wisting încetini şi îl recunoscu pe autorul articolului care critica acţiunea poliţiei în cazul dispariţiei lui Hummel. Un fotoreporter ridică aparatul de fotografiat şi îl îndreptă spre el. Wisting privi în altă parte şi îi făcu semn unui poliţist în uniformă ce stătea cu mâinile încrucişate la piept. Poliţistul ridică panglica roş-albă care bloca intrarea pe drumul de acces şi îi lăsă să treacă.

Wisting opri unde parcase şi mai devreme şi coborî din maşină. Christine Thiis închise şi ea portiera şi aruncă o privire în jur. Motorul scoase ceva pârâituri în timp ce se

răcea.

Hammer veni spre ei înotând prin iarba înaltă din jurul hambarului. Undeva în spatele său lătra un câine.

Wisting îl privi întrebător.

— Am crezut că poate e acolo, explică el. Câinii o luaseră razna cu totul, dar ne-am înşelat.

Christine Thiis privi peste umărul lui, la cărarea făcută prin iarba înaltă.

— Nu era nimic înăuntru? întrebă ea.

— Nu chiar, răspunse Hammer, făcându-le semn cu capul să-l urmeze.

Soarele se ascunsese în spatele pădurii aflate spre vest, dar era cald încă, iar cămaşa lui Hammer era leoarcă. Petele de transpiraţie de pe spate îşi modificau forma în timp ce dâra de sudoare aluneca de pe umeri în jos pe spinare.

Cărarea ducea în spatele hambarului. Pe pajişte, la vreo sută de metri, se aflau strânse într-un semicerc câteva persoane. Când se apropiará, unul dintre cei doi câini poliţişti se ridică.

Pivniţa crea o mică ridicătură în peisajul plat şi era aproape imposibil de observat. Intrarea era într-o denivelare, iar uşa de culoare închisă, cu balamalele şi clanţa ruginite, era blocată în poziţie deschisă cu un băţ.

— Probabil că aici se cultivau cartofi, spuse Espen Mortensen făcând semn cu mâna dreaptă. Înainte să se inventeze frigiderele, aşa erau păstrate recoltele. Umezeala din pământ menţine răcoare pe timpul verii şi nu lasă pivniţa să îngheţe iarna. Pentru noi, ar fi bine să fie ascuns aici un cadavru. Ar fi ca şi când ar sta într-un frigider mare.

Wisting se lăsă pe vine şi aruncă o privire pe intrarea întunecată.

— Şi ce anume aţi găsit aici? se interesă el.

Mortensen luă o lanternă din lada cu echipamente şi o îndreptă spre intrare.

— Aruncă o privire, îi sugeră el.

Wisting se aplecă şi intră. Christine Thiis îl urmă. Înăuntru, aerul era plăcut şi răcoros şi simţea mirosul crud de pământ. Dură o vreme până i se obişnuiră ochii cu lumina difuză. Pereţii erau din piatră, iar plafonul era susţinut pe trunchiuri de lemn. În fundul pivniţei, peretele se prăbuşise, iar pietrele se adunaseră într-o grămadă.

— Acolo, spuse Mortensen, arătând cu lanterna spre grămada de pietre. Dar fii atent pe unde calci.

Wisting privi în jos şi ocoli nişte pete albe de ghips complet solidificat, turnat în urmele de paşi de pe podea. Bănuia ce găsiseră câinii.

Acolo, tavanul era mai jos şi trebuia să meargă cu capul aplecat. Într-adevăr, peretele se prăbuşise, dar pietrele nu mai erau în poziţia în care căzuseră iniţial. Erau aranjate astfel încât formau o cavitate ascunsă în spatele unei lespezi de piatră.

— Unul dintre câini este antrenat să caute şi droguri, îi explică Mortensen şi îndreptă lanterna către stiva de pachete maronii din cavitate.

— Droguri? dori Christine Thiis să i se confirme.

— Hammer crede că sunt amfetamine, încuviinţă Mortensen.

Wisting se sprijini de una dintre pietre şi se lăsă pe vine în faţa ascunzătorii. Pachetele aveau forma şi dimensiunea pachetelor de ţigarete şi erau sigilate cu bandă adezivă. Dacă erau amfetamine, fiecare cântărea în jur de 250 de grame, încercă să le numere şi ajunse la 17, dar probabil că mai erau şi altele printre pietre. În orice caz, era una dintre cele mai mari capturi de droguri din ultima vreme.

Se retrase şi, când ieşi la lumina zilei, îşi miji ochii. Descoperirea drogurilor era o confirmare a imaginii de

ansamblu pe care şi-o conturase pe parcursul zilei. Dispariţia lui Jens Hummel avea legătură cu alte activităţi infracţionale.

13.

După ce intră în casă, îi sună telefonul. Era Suzanne.

— Aţi găsit taxiul? dori ea să îi confirme.

— Am găsit hambarul, răspunse Wisting. Taxiul era acolo, aşa cum a spus clientul tău.

Îşi scoase pantofii.

— Mă bucur că ai sunat, adăugă el, fără să fie sigur dacă era pentru că îi ajutase să găsească maşina ori numai pentru că îi auzea vocea.

— Eşti încă la muncă? îl întrebă ea.

— Tocmai am ajuns acasă.

— Ai mâncat?

— Da, răspunse el, deşi i se părea că trecuse mult de atunci.

Suzanne aşteptă puţin înainte să continue.

— Mă întrebam dacă pot să trec pe la tine, dacă nu te încurc.

— E în regulă, o asigură Wisting, după care închise telefonul.

La sfârşitul unei zile lungi de vară, aerul din casă era înăbuşitor. Deschise uşa verandei şi reuşi să aerisească puţin înainte să sune Suzanne la uşă. Era straniu. Stătuse cu el mai mult de un an, când avea cheile ei şi venea şi pleca când voia. Acum era oaspete.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, întinzând mâna spre rana de pe tâmpla lui.

— Parţial este şi vina ta, spuse el zâmbind şi, în timp ce o urma prin casă ca să ajungă pe terasă, îi povesti cum îl reţinuseră pe Aron Heisel.

Suzanne purta o rochie verde-închis, ce stătea lejer pe trupul ei zvelt. Se aşeză lângă balustradă şi privi înspre

oraş şi fiord cu o oarecare îngrijorare în ochi. Un iaht cu vele se îndrepta spre port.

— Aveam 12 ani când am văzut prima dată marea, spuse ea. Am mers în vizită la nişte rude la Karachi şi ne-au dus pe coastă. Nisipul de pe plajă era alb, strălucitor, iar apa era limpede şi turcoaz.

Wisting se gândea rar la faptul că Suzanne venise din altă tară şi avea alt trecut decât al lui.

— Pentru mine, a fost mereu prezentă, spuse el. Întinsă şi albastră. Am învăţat să înot în vara când am împlinit cinci ani.

O briză uşoară bătu dinspre mare şi mişcă frunzele bătrânilor pomi fructiferi.

— Aduc ceva de băut, spuse el, şi se retrase.

Nu găsi decât o cutie cu suc de mere pe jumătate plină. Îl turnă într-o carafa de sticlă şi adăugă câteva cuburi de gheaţă.

Când reveni, se aşeză şi Suzanne.

— Aţi mai găsit şi altceva?

— Nu, dacă de Jens Hummel întrebi, răspunse Wisting, punând un pahar în faţa ei.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu el?

Wisting turnă în pahar, fără să spună nimic.

— Cel puţin nu cred că mai este în viaţă, răspunse el.

Suzanne ridică paharul, dar nu bău.

— Nu te afectează? îl întrebă ea.

— Ce vrei să spui?

— „Cel care se luptă cu monştrii, să ia aminte, să nu devină el însuşi un monstru”.

Wisting recunoscu vorbele filosofului german.

— E Nietzsche, zâmbi el, completând citatul: „Iar de priveşti îndelung abisul, află că şi abisul îţi scrutează străfundul sufletului.”

— Nu aşa stau lucrurile? îl întrebă ea. Să te afli atât de

des faţă în faţă cu răul şi cu moartea, aşa cum stai tu, cu siguranţă e ceva care te marchează.

Wisting căzu pe gânduri. Acum nu mai era acelaşi tânăr ofiţer de poliţie care privea prima dată moartea în ochi. Prin muncă ajunsese să vadă ceea ce era mai rău în oameni, dar şi ceea ce era mai bun.

De fapt, munca de anchetator îl învăţase câte ceva despre moarte, dar îl învăţase şi multe despre viaţă.

— Dacă m-a afectat în vreun fel, atunci m-a învăţat cât de fragilă poate fi viaţa, răspunse el. Moartea, durerea şi amărăciunea te pun pe gânduri, şi acestea ne pot afecta pe toţi. Ne putem îmbolnăvi grav, putem avea un accident rutier sau, în cel mai rău caz, putem cădea victime ale unei infracţiuni grave. Viaţa nu este doar lapte şi miere. Viaţa este bună ori rea, iar uneori este dură şi brutală.

Se întinse şi îi luă mâna în mâna lui, împletindu-şi degetele cu ale ei. La vederea mâinilor lor împreunate, deveni puţin melancolic. Îi aruncă o privire încurajatoare şi îi scutură încetişor mâna. Suzanne zâmbi şi se eliberă din strânsoare.

— Cred că una dintre angajate fură din casa de marcat, spuse ea.

Wisting se îndreptă de spate.

— De ce crezi asta?

— Nu ies calculele.

— Lipsesc bani din casa de marcat?

Suzanne clătină din cap.

— Cred că este mai isteaţă de atât. În ultimele seri, în casa de marcat au fost chiar prea mulţi bani.

Wisting încuviinţă. Ştia cum merg lucrurile. Clienţii care doreau să achite în numerar stăteau cu banii pregătiţi în mână în timp ce li se preparau băuturile. Apoi angajaţilor le era uşor să mimeze că bat suma de bani în casa de marcat, dar băgau banii în buzunar. Angajatul sau

angajata ţinea minte ce sumă nu introdusese în casă în timpul zilei, iar la finalul turei scotea profitul. Astfel, adesea apărea o diferenţă în plus în casă.

— Sâmbătă au fost servite 42 de pahare de vodcă, continuă Suzanne. Asta înseamnă aproape două sticle şi jumătate de vodcă, dar stocul s-a redus cu cinci sticle. Se potriveşte cu cât s-a consumat în aceeaşi zi de sâmbătă, în urmă cu un an. Atunci au fost servite aproape 100 de băuturi.

Wisting calculă în gând.

— Aproape 5.000 de coroane, adăugă el. Ştii cine este?

— Ştiu în cine am încredere şi în cine nu, dar este dificil.

— Ai vreun suspect?

— Una dintre angajate, Unni. Este una dintre cele mai vesele şi isteţe, dar are mereu comenzi greşite şi returnate şi totul se întâmplă pe tura ei.

Wisting stătea pe scaun gânditor. Niciodată nu era uşor pentru un patron când unul dintre angajaţi fura. Era o bătaie de cap, şi emoţional, şi legal.

— Ce fel de contract ai cu ea? o întrebă el.

— E angajată pe perioadă nedeterminată. Toamna şi iarna lucrează din două în două weekenduri, dar vara lucrează aproape normă întreagă. Nu pot s-o dau afară pentru o simplă bănuială.

— Ştiu pe cineva care are o firmă de protecţie şi pază, îi spuse Wisting. Are inspectori care pot efectua un control contabil. Atunci vei avea un raport oficial şi un temei pentru concediere. Vei recupera cheltuielile în aproximativ două zile.

Suzanne încuviinţă. Era clar că şi ea se gândise la această variantă.

— Speram să mă poţi ajuta tu, spuse ea. Probabil că acum nu ai timp, dar aş aprecia dacă ai putea să petreci vreo două seri la bar şi să supraveghezi, ca să fiu complet

sigură înainte să merg mai departe.

— Probabil că ştie cine sunt, spuse Wisting. N-o să încerce nimic cât o să fiu eu acolo.

— Ai lucrat sub acoperire, replică Suzanne. Poţi sta la una dintre mesele din apropiere şi să te prefaci că citeşti ziarul sau aşa ceva.

Wisting luă paharul plin de condens între mâini. Suzanne făcu la fel şi îl privi peste buza paharului ei. Ridurile de expresie frumoase care i se formau de obicei în jurul ochilor dispăruseră. Nu are pe nimeni, se gândi el. Avea câteva prietene, dar nu avea rude sau alte persoane care să o cunoască aşa bine ca el. Pe nimeni cu care să discute despre lucrurile dureroase şi complicate.

— Pot trece pe acolo mâine-seară, spuse el sorbind din pahar.

În ochii ei căprui apăru o licărire.

— Mulţumesc, spuse ea zâmbind.

Rămaseră împreună până la apusul soarelui, când bărcile aflate pe apă aprinseră luminile. O conduse la uşă şi rămase privind-o când porni maşina şi se îndepărtă. Trecuseră trei minute peste miezul nopţii şi o briză rece agita aerul din jur.

14.

Line stătea la masa din bucătărie cu o cană de cafea, pâine prăjită şi gem. La radio era muzică estivală şi în faţa ei se afla ziarul local. Titlul de pe prima pagină era de domeniul trecutului. Poliţia găsise taxiul lui Jens Hummel. Ziarul nu dădea informaţii suplimentare faţă de ceea ce citise pe internet cu o seară înainte, dar apăruseră alte fotografii. Una îl surprindea pe tatăl ei stând în maşină, în timp ce un poliţist în uniformă ridica bariera ca să poată intra pe drumul de acces îngust către mica fermă unde găsiseră maşina.

Se sprijini de fereastră şi privi pe stradă spre casa

tatălui ei. Venise târziu acasă. Îi văzuse maşina abia pe la ora 2, când mersese la toaletă. Iar acum plecase deja.

Potrivit articolului din ziar, poliţia cercetase toată seara zona din jurul fermei izolate, fără să găsească vreun indiciu despre Jens Hummel.

Line îşi luă laptopul şi îl porni ca să vadă ce scrisese VG despre caz. Aveau doar un articol scurt, care prelua relatările din presa locală. În plus, vorbiseră cu procurorul Christine Thiis, aşa că o citau direct.

Dagbladet avea propriul articol, ce apărea mai jos în pagina de căutare. Textul era însoţit de o fotografie cu taxiul, aflat în spatele unei maşini de tractare. Era acoperit parţial cu o prelată gri, dar acest element făcea ca fotografia să fie mai eficientă, dându-i jurnalistului ocazia să facă speculaţii pe marginea secretelor pe care le putea ascunde maşina îndelung căutată.

Line simţi cum jurnalista din ea se trezeşte la viaţă. Locul cu pricina se afla la doar câteva minute distanţă de mers cu maşina. Îi cunoştea pe oamenii de aici şi putea găsi perspective care să ajute ziarul VG.

Bebeluşul lovi pe neaşteptate în pântec, iar ea gemu încet din cauza durerii. Era prima dată că o durea când se mişca bebeluşul.

Ţinu mâna pe abdomen şi aşteptă, dar nu mai veniră şi alte lovituri. Pielea subţire de pe pântec se ridica doar puţin când fiinţa micuţă din ea se întorcea într-o parte.

La radio se auzea o piesă estivală suedeză, ceva despre vânt şi marea albastră. Fredonă melodia până când bebeluşul păru să-şi găsească o poziţie confortabilă şi încetă cu agitaţia. Line strânse masa, se duse în sufragerie şi rămase să admire tavanul proaspăt zugrăvit. Înainte să pună tapetul, trebuia să mai dea un strat de vopsea peste ramele de la geamuri şi uşi. Măcar atâta lucru putea să facă singură.

Înainte să înceapă să vopsească, deschise ferestrele, iar înăuntru năvăli briza caldă a verii. Vopseaua avea să se usuce numaidecât. Telefonul, pe care-l lăsase în bucătărie, începu să sune chiar când termină de vopsit rama uneia dintre ferestre. Era un număr necunoscut. După ce încetase colaborarea cu trustul de presă, rar se întâmpla să o sune cineva pe care nu îl cunoştea.

Îşi frecă degetele de coapse, să se asigure că nu erau pline de vopsea, după care răspunse.

— Bună, Sofie sunt. Sofie Lund, ne-am întâlnit ieri. Ţi-am găsit numărul pe internet.

— Bună, răspunse Line zâmbind şi dându-şi la o parte părul de pe frunte cu dosul palmei. Mulţumesc pentru ieri. M-am simţit bine.

— Am chemat un lăcătuş pentru seif, preciză Sofie. Ajunge la ora 12.

— Ce palpitant!

— Nu cunosc pe nimeni pe aici, continuă Sofie. Speram să poţi veni şi tu atunci. Nu ştiu ce se află în seif.

— Sigur că pot, răspunse Line. Termin de vopsit nişte tocuri de geam şi vin.

Sofie îi mulţumi.

— Ne vedem mai târziu, spuse ea, şi închise.

Line reveni la fereastra din sufragerie, ridică pensula şi o înmuie în cutia cu vopsea. Gândurile îi rătăceau când la enigma Hummel, cum o numeau ziarele, când la vechiul seif din subsolul vilei Mandt.

15.

Uşa sălii de şedinţe era deschisă şi toate privirile se îndreptară spre Wisting când îşi făcu apariţia. În ochii tuturor se citea seriozitate şi preocupare.

Wisting închise uşa în urma sa şi se aşeză în capul mesei. Lângă el stătea Christine Thiis, iar la masă mai erau şi Espen Mortensen, Torunn Borg şi Nils Hammer. Wisting

şi-ar fi dorit să fie mai mulţi prezenţi, dar cel mai important era că avea alături detectivi dedicaţi şi sârguincioşi.

Deschise şedinţa făcând sumarul evenimentelor din ziua anterioară. Apoi îl rugă pe Mortensen să prezinte rezultatele cercetării criminalistice.

Mortensen luă un mouse wireless şi proiectă pe ecran o fotografie cu ferma abandonată.

— Putem începe cu hambarul, spuse el. Ştim că era folosit de Frank Mandt încă din anii 1990, aparent ca depozit pentru afacerile lui cu alcool. Printre altele, acolo erau nişte paleţi cu bidoane goale din plastic. Mare parte erau prăfuite şi hambarul pare să nu mai fi fost folosit de multă vreme.

— Piaţa alcoolului a fost preluată de est-europeni, spuse Hammer în timp ce pe ecran se plimbau fotografii prezentând diverse încăperi din hambar. În ultimii ani, Mandt a fost mai interesat de droguri.

— Nu am găsit nicio urmă a lui Jens Hummel prin împrejurimi, continuă Mortensen, dar vom mai sta câteva zile acolo. Probabil că tot ce o să găsim o să aibă legătură, în mare parte, cu activităţi ilicite.

Le mai prezentă apoi o serie de fotografii, inclusiv dintr-o încăpere care fusese amenajată ca spaţiu de lucru. Pe nişte foi împrăştiate pe birou erau numere de telefon şi nume, totul acoperit cu un strat fin de praf.

În următoarea fotografie apărea maşina.

— În taxi am descoperit două lucruri foarte interesante, explică Mortensen, împingând o cutiuţă de carton aflată pe masă, în faţa lui. Totuşi, înainte, câteva aspecte minore.

Wisting deveni curios, dar se lăsă răbdător pe spetează. Munca criminaliştilor era mereu interesantă. Fiecare caz ajungea până la urmă în punctul în care direcţiile de anchetă tehnică şi tactică se intersectau. Soluţia putea fi

găsită chiar în acel punct.

Mortensen afişă o fotografie din habitaclu. În consola centrală, era o sticlă pe jumătate goală de Coca-Cola, iar pe bancheta pasagerului era sandvişul mucegăit şi pe jumătate mâncat pe care-l observase şi Wisting când găsiseră maşina.

— Această imagine corespunde traseului pe care l-am refăcut iarna trecută, preciză Mortensen şi puse pe ecran o fotografie surprinsă de camerele de supraveghere la benzinăria Shell de pe Storgata.

Wisting recunoscu imaginea. Îl arăta pe Jens Hummel stând în faţa casei de marcat, cu o sticlă de Coca-Cola şi un sandviş. După aproape trei sferturi de oră dispăruse, iar ei folosiseră un cadru al imaginii în timpul căutărilor, ca să se vadă cum arăta şi cum era îmbrăcat la momentul dispariţiei.

Simţea o oarecare satisfacţie să vadă cele două imagini una lângă alta. Trecutul potrivindu-se cu prezentul. Ca şi cum o mică piesă a puzzle-ului fusese aşezată la locul ei.

Mortensen continuă cu detalii despre kilometraj, preciză cum erau poziţionate scaunele şi oglinda interioară şi arătă nişte bonuri de parcare ce îi ajutau să completeze cu mai multe detalii succesiunea în timp a evenimentelor până la momentul dispariţiei.

Următoarea imagine surprindea portbagajul aproape gol. Înăuntru erau un bidon de plastic cu lichid pentru parbriz şi o umbrelă, nimic altceva.

— Credem că în portbagaj a fost şi un covor de cauciuc, spuse Mortensen. Mai precis, credem că Jens Hummel a fost închis acolo, iar covorul a fost îndepărtat odată cu el.

Wisting se aplecă în faţă. Următoarea fotografie surprindea un prim-plan cu partea exterioară a portbagajului, chiar în stânga încuietorii, cu patru pete închise la culoare înşirate una după alta, una fiind puţin

mai mare decât celelalte.

— Este sânge uman, sublinie Mortensen. Am mai găsit şi în alte câteva locuri pe pereţii laterali, dar nu şi pe fundul portbagajului. Prin urmare, credem că în portbagaj a stat o persoană rănită şi, odată cu ea, a fost scos şi covorul.

Bănuiala pe care o avuseseră cu toţii încă din prima zi, dar nimeni nu îi dăduse glas: cazul Hummel era unul de omucidere.

— Când putem avea confirmarea că sângele îi aparţine lui Hummel? se interesă Wisting.

— În câteva zile, răspunse Mortensen. Avem probe pentru comparaţie din periuţa lui de dinţi. Imediat ce avem o analiză ADN a sângelui din maşină putem face o comparaţie.

Wisting dădu din cap.

— Ai spus că ai făcut două descoperiri interesante, nu? îi reaminti el.

— O am pe cea de-a doua aici, încuviinţă Mortensen şi luă cutiuţa de carton pe care o aşezase în faţa lui, pe masă.

O deschise şi scoase o pungă transparentă de probe în care era un telefon mobil.

— Acesta era ascuns sub axul volanului, preciză el. Jens Hummel avea un telefon mobil de care nu ştiam. Este o cartelă preplătită luată sub nume fals în urmă cu doi ani. Este înregistrat pe numele Ola Nordmann din Oslo, preciză el în timp ce făcea semnul ghilimelelor în aer.

Nils Hammer înjură zgomotos şi luă punga de probe din mâna lui Mortensen.

— Există un singur motiv pentru care oamenii au două telefoane, mormăi el. Fac ceva ce nu trebuie să afle alţii.

Wisting îşi frecă nasul. Devenea tot mai clar că Jens Hummel fusese implicat în reţeaua de trafic de droguri a lui Mandt şi că se confruntau cu o reglare de conturi în

cadrul grupării.

— Se potriveşte, spuse Torunn Borg şi începu să frunzărească printre documentele din dosarul de caz. Avem mai multe declaraţii conform cărora acţiona ca un soi de cărăuş, transportând prostituate şi droguri. În plus, se potriveşte cu drumurile acelea lungi pe care le făcea.

— Şi cu faptul că a dezactivat aparatul de taxat înainte să dispară, continuă Hammer. Mergea la o întâlnire şi nu voia să-i fie luată urma.

Wisting asculta cu degetele lipite de buze. Investiseră timp şi resurse urmând ambele piste, atât cu privire la prostituate, cât şi la droguri. Pentru că nu obţinuseră rezultate imediate, continuaseră să deruleze cercetări generale, fără să se concentreze asupra unei anumite piste.

— Ce date putem obţine din telefon? întrebă el, făcând semn cu capul spre punga de probe.

Nils Hammer roti şi răsuci punga transparentă.

— Dacă l-am fi avut în urmă cu vreo două săptămâni, am fi avut răspunsurile, dar companiile de telecomunicaţii şterg toate datele. Nu putem extrage decât datele stocate în memoria telefonului.

— Pot fi multe informaţii, nu? întrebă Christine Thiis.

Hammer încuviinţă.

— Lăsaţi-mă câteva ore.

Wisting se uita la cele două fotografii de pe ecran.

— Dar amprente sau ADN? întrebă el.

— Am găsit şi una, şi alta, însă taxiul a transportat clienţi ani de-a rândul. Volanul pare să fi fost şters, dar pe plafon, deasupra portierei pasagerului am găsit o parte dintr-o amprentă palmară. Nu este suficient de clară ca să o comparăm cu baza de date, dar probabil că aparţine ultimei persoane care a fost în maşină.

Wisting îşi luă agenda şi o frunzări.

— Ce alte detalii am obţinut din interogatorii? întrebă el uitându-se la Torunn Borg.

— Cel mai interesant lucru pe care l-am aflat este numele unui şofer de tractor care avea o înţelegere ca, pe timpul iernii, să menţină deschis drumul de acces la fermă. Drumul trebuie să fi fost curăţat ca să poată fi parcurs în întregime cu taxiul. Şoferul tractorului va fi adus la interogatoriu astăzi.

— Bine, spuse Wisting şi îndreptă discuţia spre ceea ce găsiseră în pivniţă.

Captura de droguri era ceva tangibil, o breşă pe care o puteau explora, astfel încât să scoată la lumină şi alte elemente.

— Au fost 12,4 kilograme, spuse Mortensen. Am analizat substanţa. Ulterior va fi interesant şi să comparăm pantofii lui Aron Heisel cu urmele găsite pe pământ în pivniţă.

Wisting încuviinţă şi îşi îndreptă atenţia spre Christine Thiis:

— Pregătesc documentele pentru arestare preventivă, spuse ea. Îl acuzăm de deţinere de stupefiante şi solicităm să fie reţinut pentru patru săptămâni.

Şedinţa continuă încă o jumătate de oră. Împărţiră sarcinile şi discutară ipoteze şi posibilităţi. Totuşi, conversaţia se întoarse la subiectul principal: unde era Jens Hummel?

16.

O muscă poposi pe seiful masiv. Line îşi puse mâna pe oţelul rece şi o goni. Suprafaţa seifului era rugoasă şi vopseaua verde-deschis era crăpată ici-colo.

— Nu îmi place să cobor aici, spuse Sofie, strângându-şi braţele pe lângă ea, ca şi când i-ar fi fost frig. Aseară am auzit zgomote.

Line aruncă o privire la ţevile care se întindeau pe sub tavanul subsolului – pe una dintre ele se vedea un strat

subţire de condens.

— Poate că sunt pungi de aer în ţevi? îi sugeră ea. Aşa se întâmpla când locuiam în Oslo. Trosneau şi făceau tot felul de zgomote ciudate.

— În casele vechi se aud tot felul de zgomote, este drept, încuviinţă Sofie. Dar nu este amuzant să fim singure aici, doar eu şi Maja.

Line se îndreptă de spate şi îşi duse mâna pe pântece.

— Crezi în fantome?

Sofie goni o muscă.

— Nu m-aş mira dacă Bătrânul ar bântui pe-aici, glumi ea. I-ar sta în fire.

— În casa mea au murit doi bărbaţi, îi reaminti Line. Niciunul dintre ei nu bântuie pe acolo. Aici a murit doar unul.

Râseră împreună, în timp ce se uitau la seiful masiv din mijlocul încăperii.

— Va fi inutilizabil după ce îl găureşte, îi spuse Line. Eşti sigură că nu este vreo cheie pe aici prin casă, pe undeva?

— Nu, tot nu a apărut, zâmbi Sofie.

Line făcut câţiva paşi în spate şi se uită la seif de la distanţă.

— Ai idee dacă bunicul tău chiar îl folosea? o întrebă ea pe Sofie.

— Nici măcar nu am ştiut că există un seif aici până când nu mi-a spus avocatul, răspunse Sofie.

— Dacă îl folosea, cheia trebuie să fie pe undeva prin casă, spuse Line. A murit aici, în spatele unei uşi încuiate.

Se întoarse spre Sofie.

— Nu avea un breloc cu chei?

— Am primit o singură cheie, pe cea de la casă. Avea două maşini, dar au fost vândute fără să le văd.

În jurul ferestruicii de pe zidul pivniţei bâzâiau trei muşte. Sofie deschise fereastra şi le dădu afară. De

undeva din cartier răzbătu până la ele zgomotul făcut de o maşină de tuns iarba.

— Poate ar trebui să schimbi yala? îi sugeră Line.

— Ce vrei să spui?

— Poate că mai sunt chei rătăcite. Eu am primit trei seturi de chei când am cumpărat casa.

Sofie se plimbă prin încăpere şi se întoarse cu spatele la zid.

— O să vorbesc cu lăcătuşul când ajunge, încuviinţă ea.

Chiar atunci se auzi soneria.

— Sper să n-o trezească pe Maja, spuse ea, urcând scara în grabă.

Line o urmă.

Lăcătuşul avea în jur de 30 de ani, era înalt şi puternic. Purta o salopetă de lucru cu multe buzunare şi un tricou la fel de negru ca părul lui. Ai fi zis că tricoul era ca un strat suplimentar de piele pe trupul ars de soare, care nu reuşea să ascundă nimic din muşchii puternici de dedesubt.

Line şi Sofie se uitară una la alta cu subînţeles.

— O caut pe Sofie Lund, preciză el.

— Eu sunt, spuse Sofie, făcând un pas în spate ca să-l lase să intre.

— Eu sunt Atle, spuse el, salutând-o şi pe Line.

— Intră, spuse Sofie făcându-i semn cu mâna. Trebuie să coborâm la subsol.

Bărbatul căra o cutie mare de scule, pe care o aşeză pe podea, în faţa seifului.

— Este un Kromer vechi, spuse el pe loc. Nemţesc. Se fabrica prin anii 1930.

Se ghemui şi se sprijini cu o mână de uşa seifului.

— O să fie greu? întrebă Line.

— Nu e greu, dar e nevoie de puţin efort, răspunse el. Puţine seifuri sunt construite să reziste profesioniştilor

care au uneltele potrivite şi suficient timp să le deschidă. Acesta este mai mult un fişet ignifug. Peretele de oţel nu este atât de gros pe cât pare. Este doar o placă subţire de oţel aşezată peste material izolator. Dar voi avea nevoie de nişte unelte mai puternice.

Se ridică.

— Aţi căutat cheia?

Sofie şi Line răspunseră în cor că da.

Lăcătuşul zâmbi.

— Trebuia să întreb, spuse el ridicând mâinile în timp ce ieşea din încăpere cu spatele.

Când reveni, ţinea în mână o bormaşină electrică, un stativ magnetic pentru bormaşină şi un prelungitor. Ataşă stativul perpendicular pe uşa de oţel şi privi în jur după o priză.

Sofie îi luă ştecherul din mână şi îl introduse în priza din perete.

— O să dau o gaură de probă, le explică tânărul, punându-şi ochelarii de protecţie şi căşti.

Un sunet ascuţit umplu încăperea când burghiul întâlni oţelul seifului. Line îşi astupă urechile cu ajutorul degetelor.

— Trebuie să văd ce face Maja! îi strigă Sofia.

Line făcu semn din cap că înţelesese şi se uită la bărbatul care stătea în genunchi în faţa seifului. Firele de păr de pe dosul palmelor erau mai subţiri decât cele de pe cap, avea degete lungi şi era zvelt. Şi zâmbea ca pentru sine, ca şi cum ştia ceva ce nu mai ştia nimeni altcineva. Sau poate că îi plăcea ceea ce făcea.

Bormaşina mânca din oţel, milimetru cu milimetru, până când sunetul se modifică şi lăcătuşul scoase burghiul. În încăpere se revărsă un miros de acru, iar Line strâmbă din nas.

— Ce-i cu mirosul acesta? întrebă.

— S-a supra-încins metalul.

— L-ai străpuns complet?

Lăcătuşul clătină din cap.

— Aceasta este doar un vizor în carcasa încuietorii.

Dădu deoparte stativul şi căută în cutia de scule până când găsi un instrument asemănător celor folosite de medici la examinarea ochiului şi retinei.

— Ca să văd unde am ajuns, spuse el, privind în gaura pe care tocmai o făcuse. Puţin mai jos şi spre stânga, mormăi ca pentru el, privind cu un ochi prin instrument.

Apoi luă un marker şi făcu un semn pe uşa blindată, după care aşeză la loc stativul pentru bormaşină.

— Dacă acum nimeresc locul corect, pot să rotesc încuietoarea cu şurubelniţa.

Sofie reapăru, ţinând în mână dispozitivul cu care auzea ce se întâmplă în camera copilului.

— Încă doarme, zâmbi ea. Sus nu se aude aşa de tare, dacă sunt uşile închise.

Lăcătuşul îşi ridică privirea înspre ele.

— Sunteţi gata?

Amândouă confirmară printr-un semn al capului şi îşi astupară urechile până când bormaşina străpunse oţelul.

— Ai mai făcut aşa ceva până acum? îl întrebă Line în timp ce el scotea iar burghiul. Adică ai mai deschis seifuri?

— Da, de multe ori, o asigură el.

— Şi ce găseşti înăuntru de obicei?

— În general, sunt goale, răspunse Atle, privind prin noua gaură. Dar câteodată sunt şi lucruri ciudate. Băuturi vechi şi opere de artă, dar în majoritatea cazurilor sunt chei, contracte de asigurare, fotografii şi acţiuni fără valoare.

— Poţi să le iei tu, spuse Sofie uitându-se la Line.

— Ce vrei să spui?

— Dacă este ceva acolo, poţi să iei tu.

Lăcătuşul îşi ridică privirea spre ea.

— Am găsit şi bani.

Sofie ridică din umeri şi se uită la Line.

— Nu aveai de renovat o casă întreagă? o întrebă.

Line îşi imagină un buget mai mare pentru proiectul ei, dar nu ar fi fost corect să accepte.

— Ştii ce părere am despre Bătrân şi despre ce a lăsat în urma lui, continuă Sofie. Nu vreau nimic.

Line clătină din cap.

— Nici eu, spuse ea. Dacă este ceva de valoare acolo, poţi să donezi.

— Vedem noi, zâmbi Sofie.

Lăcătuşul mută stativul bormaşinii de cealaltă parte a încuietorii şi începu să dea altă gaură. Se aplecă deasupra echipamentului, concentrat. I se zărea vârful limbii printre buze şi pe frunte îi apărură mici broboane de sudoare.

După o jumătate de oră, în uşa metalică apăruseră şapte găuri.

— Aşa, spuse el, ştergându-şi transpiraţia cu dosul palmei. Ar trebui să fie de ajuns.

Introduse o şurubelniţă subţire într-o gaură şi instrumentul de verificare într-o alta.

— A fost utilizat frecvent, spuse el. Nu sunt semne de rugină. Mecanismul poate fi mişcat cu uşurinţă.

Îi ateriză o muscă pe frunte, iar el o îndepărtă suflând spre ea, după care îşi prinse iar limba între buze, în timp ce se concentra.

— Acum voi roti un cilindru care trage zăvorul şi gata, explică el.

Din interiorul seifului se auzi un sunet înfundat, ca şi cum ceva greu se aşezase pe poziţie. Atle scoase şurubelniţa, apăsă mânerul şi deschise uşa.

Line se uită la Sofie şi îi făcu semn cu capul în direcţia seifului.

— Uită-te tu, o rugă Sofie.

Line înainta şi deschise uşa. Era grea, dar se mişca uşor.

Seiful era organizat ca un dulap, cu trei poliţe şi un sertar în partea de jos. Pe raftul de jos erau mai multe plicuri maro voluminoase, alături de nişte agende negre, în mijloc erau cinci bibliorafturi negre. Pe poliţa de sus se aflau teancuri de bancnote legate cu elastice. Line luă unul dintre ele şi i-l oferi lui Sofie. Erau bancnote de 500 de coroane, un total de 50.000 de coroane, estimă ea. Mai erau teancuri similare cu bancnote de 1.000 şi respectiv 200 de coroane. În total trebuie să fi fost aproape o jumătate de milion de coroane.

Nu reuşi să se abţină şi izbucni în râs. Se molipsi şi Sofie, cu toate că amândouă ştiau că banii nu fuseseră câştigaţi din muncă cinstită.

Lăcătuşul completă un deviz, aruncând ocheade la seif, ca şi cum conţinutul nu-l interesa. Îi înmână devizul lui Sofie ca să-l semneze.

— Nu dona totul, îi sugeră el zâmbind. Bucuraţi-vă şi voi puţin de bani.

Line puse bancnotele la loc şi văzu o cheie care trebuia să fie de la sertarul cu yală din partea de jos. O lăsă la locul ei şi îl conduse pe lăcătuş împreună cu Sofie.

Maja se trezise şi Sofie o aduse şi pe ea la subsol.

— Să îi numărăm? îi propuse Line scoţând unul dintre teancurile cu bani.

Sofie încuviinţă şi o mută pe Maja pe celălalt şold. În timp ce număra cu voce tare, Line aşeza teancurile de bani deasupra seifului, ajungând la 480.000.

— Mai e ceva aici, spuse ea, scoţând un plic ce fusese împins în partea din spate a raftului de sus.

Când îl deschise, Sofie îşi întinse gâtul să vadă ce era în el.

— Tot bani, oftă Line, arătându-i plicul înainte să aşeze

bancnotele nelegate alături de celelalte teancuri.

Erau bancnote de 1.000, în total probabil un milion de coroane. Toate păreau să fie pătate cu vopsea roşie.

— Sunt bani dintr-un jaf bancar, spuse Line în şoaptă.

Scrisese despre subiect într-un articol pentru ziar. Cutiile utilizate pentru transportul de valori şi casetele de bani din ATM-uri erau securizate cu cartuşe de cerneală. Când cineva încerca să le deschidă ilegal, fiolele cu cerneală se activau şi bancnotele erau marcate, astfel încât deveneau inutilizabile.

— Pune-i înapoi, o rugă Sofie. Trebuie să-i dau Majei să mănânce.

Line strânse banii şi luă cheiţa.

— Nu am verificat sertarul, spuse ea.

Cheia intră cu uşurinţă şi o folosi pe post de mâner să tragă sertarul.

Acolo era un obiect învelit într-o cârpă cenuşie. Line îl scoase, îl aşeză pe podea şi dădu învelitoarea la o parte.

Era un revolver.

— Ştiam eu, oftă Sofie. Ştiam că o să avem probleme dacă îl deschidem, întâi bani dintr-un jaf şi acum o armă ilegală.

Maja începu să plângă.

— Şi nici nu putem să-l închidem la loc, continuă Sofie. Încuietoarea este stricată.

Line ridică arma şi o întoarse pe toate părţile. Metalul era negru mat.

— Ai grijă, o avertiză Sofie, ferind-o pe Maja. Să nu fie încărcat.

— Tata m-a dus odată în poligonul de tragere de la subsolul secţiei de poliţie, îi explică Line, deschizând butoiaşul.

Erau cartuşe în două dintre lăcaşuri.

— Îl putem arunca în apă, propuse Sofie.

Line răsturnă cele două cartuşe în palmă şi împinse butoiaşul la loc.

— Pot să-l iau cu mine, spuse ea. Ai spus că pot lua ce este în seif.

Sofie se încruntă.

— Ce să faci cu el?

— Îl predau. Poate să-l ducă tata la secţie. Poliţia predă frecvent arme vechi ca să fie distruse.

Observă că Sofie era sceptică.

— Va fi complet anonim, insistă ea. O să-i spun doar că l-am primit de la o prietenă care l-a găsit printre lucrurile bunicului său.

— Bine, răspunse ea îndreptându-se spre seif şi luând câteva bancnote din unul dintre teancuri. Dar numai dacă pot să îţi fac cinste cu prânzul.

17.

Wisting uitase că pe timpul verii cantina poliţiei era închisă. Intră în sala de şedinţe şi găsi un pachet de pâine de secară ce stătuse mult timp în dulapul de sus al chicinetei. Luă două felii şi le mâncă goale, stând în picioare lângă fereastră. Se întăriseră şi nu mai aveau niciun gust.

Pe stradă trecu o maşină cu muzica dată la maximum. O urmări cu privirea până dispăru în zare. Apoi se întoarse în chicinetă, deschise robinetul şi lăsă apa să curgă până când pe ţeavă veni apă rece.

Era neliniştit. Multe date sugerau că Jens Hummel avusese o viaţă dublă, aspect pe care nu reuşiseră să-l descopere în timpul cercetărilor iniţiale.

Luă un pahar din dulap, îl umplu cu apă şi bău.

Fuseseră pe calea cea bună, dar, în loc să continue, îşi extinseseră cercetările în alte direcţii.

Putea susţine că motivul îl reprezentau volumul mare de muncă şi resursele insuficiente, însă, cu toate acestea,

fusese o decizie greşită, pentru care trebuia să-şi asume răspunderea.

Se duse la fereastră ţinând paharul în mână. De când nu mai patrula pe străzi, devenise un detectiv respectat şi experimentat. Acum se întreba dacă nu era cumva prea bătrân. Avea 55 de ani, curând avea să devină bunic şi nu-i făcea plăcere ce vedea în jurul său. Criminalitatea organizată era în creştere, în timp ce cadrul legal care trebuia respectat în cursul anchetelor era mai complicat decât înainte, cu cerinţe procedurale mai stricte şi metode de cercetare tot mai avansate şi care cereau timp. Pe lângă toate acestea, personalul se tot redusese.

Sorbi din pahar.

Nu doar infracţiunile se schimbaseră de când devenise el poliţist, cu 32 de ani în urmă, ci şi întreaga mentalitate a societăţii. Înainte, oamenii veneau din proprie iniţiativă să spună poliţiei ce ştiau şi ce văzuseră. Acum, poliţia se confrunta din ce în ce mai mult cu un zid al tăcerii, chiar şi atunci când căuta informaţii doar tangenţiale cu o infracţiune. Se strecurase frica. Lumea nu voia să se implice în nimic şi se temea să ofere informaţii poliţiei. În acelaşi timp, oamenii se înstrăinaseră unii de alţii şi le păsa tot mai puţin de ceea ce se petrecea în jurul lor.

Se întoarse în chicinetă şi vărsă restul apei din pahar. Explicaţia lui pentru faptul că munca de poliţist devenise mult mai dificilă era, probabil, doar o scuză care-l ajuta să evite acceptarea ideii că societatea se schimba şi, prin urmare, se schimba şi infracţionalitatea.

Nils Hammer se ivi în uşă şi se sprijini de tocul uşii.

— Nu am găsit nimic în telefon, spuse el fluturând punga de dovezi. Probabil că mesajele şi apelurile erau şterse frecvent. Memoria internă este goală.

Wisting se uită la el. Sperase ca telefonul ascuns în maşina lui Hummel să le permită să facă un pas înainte.

— Datele nu pot fi recuperate, dacă mesajele sunt şterse? Ca la calculator?

— Putem aduce pe cineva să verifice, încuviinţă Hammer. Dar va dura şi nu este sigur că vom obţine ceva.

Se îndreptă spre masa de şedinţe, aşează pe ea punga de probe în care era telefonul şi verifică dacă mai era cafea în filtru, după care luă o cană din dulap.

— Mă gândeam eu că o să apară după topirea zăpezii, spuse el umplând cana.

Wisting dădu din cap. În orele de după dispariţia lui Jens Hummel, dar înainte să fie anunţată oficial, în sudul regiunii Vestfold se aşternuse un strat subţire de zăpadă, care ascunsese toate urmele.

— Crezi că Aron Heisel ştie ceva? întrebă Hammer.

— Nu despre Jens Hummel, răspunse Wisting. Dar cred că ştie multe despre Frank Mandt şi traficul de droguri, suficient cât să aibă idee cine avea acces la hambar şi cine ar fi putut aduce taxiul.

— Crezi că vrea să declare ceva?

Wisting îşi luă şi el o cană.

— Mă tem că nu vom scoate mai multe de la el decât am obţinut din telefonul mobil, răspunse el.

— Te gândeşti că ne lipseşte o verigă? îl întrebă Hammer.

— Ne lipsesc mai multe, spuse Wisting.

— Mă gândesc la Frank Mandt, precizează Hammer. Dacă ar mai fi fost în viaţă, l-am fi adus pentru interogatoriu. Nu ducea nimeni un taxi căutat de poliţie la el în hambar fără să aibă aprobarea lui.

— Nu ne-ar fi spus nimic.

— Ştiu, încuviinţă Hammer şi se îndreptă spre uşă. Dar am fi avut, în sfârşit, ocazia să-l prindem. Erau 3 kilograme de amfetamine acolo. Ar fi trebuit să răspundă şi pentru ele.

Wisting luă cana de cafea cu el şi îl urmă pe Hammer pe coridor, apoi se închise la el în birou.

La ora 4 îi chemă din nou pe detectivi în sala de şedinţe. Christine Thiis veni direct de la instanţă, unde solicitase menţinerea măsurii de arestare preventivă pentru Aron Heisel.

— Nu a avut nicio explicaţie pentru instanţă cu privire la drogurile pe care le-am descoperit, a spus doar că nu ştia nimic despre ele, spuse ea.

— N-o să-l creadă nimeni, spuse Espen Mortensen împingând în faţa sa două fotografii.

Într-una se vedea urma unei tălpi de pantof, iar în cealaltă, mulajul din ghips. Modelul tălpii era identic.

— Aron Heisel a fost în pivniţă.

Wisting luă cele două fotografii şi le studie mai îndeaproape.

— În sfârşit, se leagă ceva, spuse Nils Hammer pe un ton sec.

Mortensen recuperă fotografiile şi le înlocui cu altele trei din mapa sa.

— Pentru că tot vorbim despre pantofi, spuse el, împingându-le spre centrul mesei. Acestea au fost găsite pe covoraşul din faţa banchetei şoferului şi pe pedala de frână din taxiul lui Jens Hummel.

Păreau să fie trei bucăţele de hârtie de dimensiunea unei unghii.

— Ce sunt? se văzu Wisting nevoit să întrebe.

— Rumeguş, răspunse Mortensen.

Christine Thiis trase spre ea una dintre fotografii.

— De unde provine?

— Nu ştim de cât timp este acolo, dar există două explicaţii evidente, răspunse Mortensen. Fie Jens Hummel a fost într-un loc unde a călcat pe rumeguş şi l-a dus în maşină, fie le-a adus criminalul când a dus maşina în

hambar.

— Poate să provină din hambar? se interesă Wisting.

Mortensen clătină din cap.

— Nu, n-am găsit rumeguş în hambar. Provine de altundeva.

Wisting se îndreptă de spate.

— Am refăcut întregul traseu al lui Jens Hummel din ziua precedentă dispariţiei, spuse el. Nu îmi amintesc de vreun loc în care să fi putut lua pe pantofi rumeguş pe care să-l ducă în maşină.

— De fapt, unde poţi găsi rumeguş? întrebă Christine Thiis.

— La o fabrică de cherestea, la un gater, la o tâmplărie şi pe un şantier, enumeră Torunn Borg.

— Şi la circ, sugeră Hammer.

Wisting îndreptă pixul înspre el.

— Fă o analiză, îl rugă el, continuând şedinţa.

Torunn Borg vorbise cu şoferul buldozerului.

— Nu prea am avut ce să aflu de la el, explică ea. Vechiul drum spre fermă este în sectorul său. Avea o înţelegere cu Franck Mandt, să-l deszăpezească zece ani. Cât despre noaptea în care a dispărut Jens Hummel, a observat că a început să ningă la ora 7 dimineaţa şi a ieşit cu plugul de la ora 9 până la ora 15. Mica fermă din Huken este pe la mijlocul sectorului său, aşa încât estimează că a fost acolo în jurul orei 12. Dar nu-şi aminteşte să fi văzut ceva deosebit. Şi-ar fi amintit dacă ar fi fost maşini sau oameni. Şi n-a văzut pe nimeni.

Conversaţia din jurul mesei reveni la cantitatea de droguri din pivniţă. Le dădea speranţe. În cazurile cu droguri, erau de obicei implicate multe persoane. Consumatori, furnizori, cărăuşi şi dealeri. Multe etape şi multe evenimente care puteau oferi poliţiei o deschidere spre elucidarea acestui caz, spre deosebire de omucideri.

După aproximativ o oră, stabiliră direcţia de acţiune şi încheiară şedinţa. Wisting stătea singur în birou când primi un mesaj de la Line, care încercă încă o dată să-l invite la un grătar, atrăgându-i atenţia că fripturile nu mai rezistă mult.

Ancheta se afla într-un punct crucial, când erau multe întrebări care aşteptau răspunsuri. Răspunsuri din interogatoriile de rutină şi din verificări, din expertizele tehnice, analiza rezultatelor şi din tot ceea ce implica o anchetă. Putea, la fel de bine, să le aştepte altundeva, aşa că se ridică şi ieşi din birou.

În drum spre Line, se gândi la nepotul ce avea să crească fără tată, cu excepţia cazului în care Line cunoştea pe altcineva care ar fi vrut să-şi asume acest rol. Privind în urmă la propriul său rol de tată, trebuia să recunoască faptul că munca sa de poliţist îi umbrise viaţa personală. Prea des acordase mai multă atenţie muncii decât familiei.

Parcă în faţa casei sale şi merse pe jos până la Line. Din spatele casei ei se simţea miros de grătar. Merse prin grădina cu buruieni şi ocoli casa. Ea îl întâmpină cu o îmbrăţişare.

— Te ocupi tu de carne? îl întrebă ea şi dispăru în casă.

Wisting merse lângă grătar şi întoarse fripturile.

Line reveni cu un bol mare de salată.

— Pare să fie gata, spuse el, întorcând iar carnea.

— Am riscat şi am pus-o pe grătar înainte să vii tu, spuse Line, întinzându-i o farfurie pe care să aşeze fripturile. Mă bucur că ai avut timp să vii.

— Şi eu, zâmbi el şi se aşează la masă. Te-ai dus să iei tapetul?

— Nu, dar a sosit, răspunse Line, umplându-şi farfuria. Crezi că ai timp să mă ajuţi?

— Îmi fac timp, îi promise el.

Line înfipse furculiţa în bucata de carne.

— Aţi mai aflat noutăţi despre ce i s-a întâmplat lui Jens Hummel? îl întrebă ea, tăind o bucăţică de friptură.

— Nu chiar, răspunse Wisting.

— Dar în ce direcţie merge ancheta? se interesă ea. Ar fi putut să ascundă taxiul în hambar şi să plece în vacanţă în Caraibe, de exemplu?

Wisting termină de mestecat.

— Nu credem că a dispărut de bunăvoie, spuse el.

— Cui îi aparţine ferma? continuă Line să întrebe.

— Nu mai lucrezi ca jurnalist, îi reaminti el zâmbind.

Line căscă în loc de răspuns.

— Este vorba despre o mică fermă abandonată, preciză Wisting. Probabil că majoritatea colegilor tăi au identificat proprietarul pe baza registrelor de carte funciară, dar a fost eliminat ca suspect. Închiriase spaţiul cu ani buni în urmă.

Continuară să discute despre caz în timp ce mâncau. Line nu află detaliile, dar află suficient cât să-şi dea seama că ancheta progresa.

La desert, scoase o cutie de îngheţată. Wisting luă de două ori din ea şi se lăsă pe spetează după ce termină de mâncat.

— Am aici ceva de care vreau să te ocupi tu, îi spuse ea.

— Ce anume?

Line se ridică, intră în casă şi veni înapoi cu un obiect pus într-o pungă pe care i-o aşeză în poală.

Wisting privi în jos şi puse mâna pe o bucată de cârpă cenuşie în care era înfăşurat un obiect greu. Despături cârpa şi făcu ochii mari când zări revolverul cu butoiaş octogonal.

— L-a găsit o veche prietenă din şcoala primară, când strângea lucrurile bunicului ei, îi explică Line înainte să apuce el s-o întrebe.

Wisting ridică revolverul, scoase butoiaşul şi observă că nu era încărcat.

— Îl ai de mult timp? se interesă el.

— Doar de câteva ore, răspunse ea. Probabil că nu este înregistrat. Voia să-l arunce în mare, dar i-am sugerat că îl poţi preda tu, ca să fie distrus.

Wisting încuviinţă. Din case apăreau mereu arme. Carabine, puşti, pistoale şi revolvere pe care moştenitorii nu le doreau şi nu ştiau ce să facă cu ele.

— Este un Nagant, spuse el. De 7,5 milimetri. Fabricat în Belgia la sfârşitul secolului al XIX-lea.

Armă cocoşul şi când apăsă trăgaciul se auzi un clinchet.

— Funcţionează? îl întrebă Line.

El confirmă.

— Revolverele sunt foarte fiabile. Funcţionează la fel de bine ca atunci când a fost produs.

— Ce se întâmplă cu armele care sunt distruse?

— Sunt mărunţite şi transformate în cuie.

— Ar ieşi un articol bun, gândi ea cu voce tare.

— Cum aşa?

— O armă veche are multe poveşti de istorisit, îi explică Line, făcând semn cu capul spre revolver. Acesta a trecut prin două războaie mondiale. Ar fi interesant de povestit istoria unei arme care ajunge să fie transformată în cuie.

Wisting înveli arma la loc în bucata de stofa.

— Care e povestea lor? zâmbi el şi se uită la cuiele din şipcile ce înveleau casa fiicei sale. Pereţii sunt plini de istorie.

Line se entuziasmă.

— Nu-i aşa? spuse ea. Probabil că l-aş fi putut vinde revistei Vi Menn sau aşa ceva.

Ea se ridică şi începu să strângă masa.

— A fost în armată? întrebă Wisting, punând revolverul

înapoi în pungă.

— Cine?

— Fostul proprietar, spuse el ridicând punga ca să sublinieze la ce se referea. Revolverele Nagant au fost folosite şi de forţele terestre, şi de marină.

— Nu cred, răspunse Line repede, stând în uşa verandei cu paharele goale în mână şi privind fix punga pe care tatăl său o ţinea în mâini. Nu ştiu de ce îl avea sau la ce îl folosea, adăugă ea înainte să intre în casă.

18.

Wisting închise vechiul revolver în seiful pe care îl avea în fişetul de la subsol. Se văzu nevoit să mute un album foto ca să îi facă loc. În el erau fotografii de pe vremea când se căsătorise cu Ingrid, într-o vară din urmă cu 30 de ani. Rămase puţin să-l frunzărească. Îşi sărbătoriseră nunta în restaurantul hotelului Wassilioff din Stavern, alături de rudele cele mai apropiate. Pe atunci mai trăiau şi socrii, şi mama sa. Chiar şi bunica lui Ingrid participase la nuntă. A doua zi au plecat cu maşina în vacanţă în Danemarca şi au stat într-un cort în Lokken. A plouat trei zile la rând, dar era una dintre cele mai frumoase amintiri pe care le avea.

Una dintre fotografii fusese făcută lângă o biserică îngropată de nisipul purtat de vânt cu trecerea veacurilor. Construcţia în sine fusese treptat demolată şi mutată, doar turla pătrată se mai zărea din nisip. Îşi amintea că el făcuse fotografia. Ingrid stătea cu părul udat de ploaie şi râdea de el. Era mult mai tânără decât era Line acum, dar asemănarea era izbitoare. Două luni mai târziu, Ingrid era însărcinată.

Au revenit acolo în vara în care Line şi fratele ei geamăn aveau 12 ani. Atunci dunele de nisip erau mai mici şi se vedea mai mult din turlă, iar un bărbat cu care stătuseră de vorbă le spusese că era construită pe un strat de

morene, măcinat de ploaie şi apa mării care pătrundea pe uscat. Cu timpul, pământul de sub ea avea să dispară, iar turla să se prăvălească în apa mării.

Aşează albumul la loc şi se întrebă dacă mai există biserica.

Fotografia de la nunta lui cu Ingrid fusese atârnată pe peretele din dormitor. O scosese la câteva zile după ce Suzanne rămăsese prima dată cu el peste noapte. În locul tabloului se mai vedeau un cui şi o pată pătrată mai întunecată decât restul peretelui, dar niciunul nu spusese nimic. Fotografia înrămată era prea mare să încapă în seif, aşa că o aşezase în picioare în dulapul de haine. Nu se mai gândise să o agaţe înapoi în cui şi puse în balanţă dacă ar trebui să o facă acum, dar renunţă. Poate că, în schimb, reuşea să o convingă pe Line să-l ajute să înlocuiască tapetul din dormitor.

Îşi schimbă pantalonii şi luă o cămaşă curată, după care plecă în oraş şi intră în cafeneaua Pacea de Aur. Localul era pe jumătate plin, iar muzica se auzea în surdină din boxele din tavan, astfel încât să nu deranjeze conversaţiile purtate în jurul meselor. Clienţii erau tineri şi bătrâni, localnici şi turişti estivali.

Suzanne era aşezată la una dintre cele mai intime mese, vorbind cu un cuplu de tineri. Îl salută discret printr-o mişcare a capului, în semn că îl văzuse, după care îşi mută privirea în altă parte.

Wisting găsi o masă lângă perete, unde nu-l putea vedea multă lume, dar de unde el putea observa tejgheaua barului şi casa de marcat. Scoase un ziar pe masă şi îşi agăţă sacoul de spetează, după care merse la bar.

Fata care îl servi avea un ecuson pe care scria Unni; era cea pe care o suspecta Suzanne că fură. Era drăguţă şi blondă, cu părul strâns în coadă.

Wisting ceru o ceaşcă de cafea şi o prăjitură cu caramel. Achită cu monede pe care le lăsă pe bar. Fata petrecu o vreme strângându-le şi, înainte să termine, Wisting se întoarse cu spatele la ea. O auzi cum deschide casa de marcat şi pune banii în sertar.

Pe tură mai erau şi alte două fete, în afară de Suzanne şi Unni. Toate erau destul de ocupate şi părea că stau cu rândul la bar, curăţă mesele şi spală paharele, fără a avea o rutină fixă.

Nu se simţea confortabil ştiind că lucrează sub acoperire în restaurant, dar îşi ridica privirea din ziar de fiecare dată când Unui primea o comandă nouă la bar. La un moment dat i se păru că a pus o altă sumă în casa de marcat. Un bărbat cărunt îi dăduse o bancnotă de 200 pentru un pahar de bere, iar casa de marcat se deschisese de mai multe ori până să-i dea restul.

Suzanne trecu pe lângă el de mai multe ori, însă el o ignoră. Cafeaua se răcise. O bău pe nerăsuflate şi începu să citească un articol despre preferinţele de vacanţă ale norvegienilor. O altă angajată veni să ia ceaşca goală de cafea. Pe ecusonul ei scria Nina. Părea mai ruşinoasă decât celelalte două şi îi zâmbi timid înainte să se retragă.

După ce termină de citit ziarul, se ridică şi merse la bar. Mai comandă o ceaşcă de cafea şi rămase acolo o vreme, stând în picioare. Suzanne mergea cu uşurinţă printre mese şi le zâmbea clienţilor, păstrând discreţia. Era frumoasă. Înaltă şi zveltă, cu păr negru mătăsos.

Între timp, îi sună telefonul. Era Christine Thiis.

— Ceva noutăţi? se interesă ea.

— Ar trebui să fie? o întrebă Wisting.

— Şi eu sunt întrebată la rândul meu, spuse ea. Sunt la cina de vară oficială cu inspectorul-şef şi cu ceilalţi procurori.

Trei bărbaţi aşezaţi la o masă de la fereastră îşi

întoarseră privirile după Suzanne când trecu pe lângă ei având mâinile pline cu pahare goale.

— Nu sunt noutăţi, răspunse Wisting. Altfel, te-aş fi informat.

— Ştiu, răspunse Christine Thiis, făcând o pauză înainte să continue. E nemulţumit.

— Cine?

— Inspectorul-şef. M-a tras deoparte şi m-a întrebat dacă eşti cel mai în măsură să coordonezi ancheta.

Wisting îşi luă ceaşca de cafea şi se întoarse la masa lui. Ivan Sundt fusese numit de curând în funcţie. Înainte fusese judecător şi nu avea nici experienţa, nici capacitatea de înţelegere a modului concret în care se desfaşoară o anchetă.

— De ce se întreabă asta?

— A fost impresionat de articolul cu bunica lui Jens Hummel.

Suzanne trecu pe lângă masa lui. Wisting îşi ridică privirea şi primi drept răsplată un zâmbet fugar, după care ea dispăru în spatele barului.

— Ce i-ai răspuns? o întrebă el.

— Că am deplină încredere în tine, răspunse ea. Sunt convinsă că vei rezolva cazul.

Wisting îi mulţumi pentru încrederea acordată. La finalul convorbirii, era măcinat de un sentiment care nu îi dădea pace. Ar fi trebuit să fie la birou şi să studieze teancurile de documente, nu să se joace de-a detectivul privat.

Mai rămase acolo două ore. La plecare, cheltuise aproape 100 de coroane pe cafeaua comandată la bar, fără să observe ceva care să susţină suspiciunile lui Suzanne. El era, după toate probabilităţile, în toiul unei anchete de omucidere şi avea impresia că fusese o seară pierdută.

Îi trimise un mesaj lui Suzanne din maşină, promiţându-i

să revină într-o altă seară şi urându-i noapte bună. Când ajunse cu maşina în dreptul casei sale, ea îi răspunse scurt, spunându-i „OK, mulţumesc”.

19.

Dimineaţa avură o şedinţă scurtă şi informată. Pe parcursul nopţii nu apăruseră detalii noi în acest caz. Atmosfera era tensionată, iar cei prezenţi doreau să înceapă activitatea zilnică în loc să stea şi să împărtăşească gânduri şi ipoteze.

Wisting îşi petrecu dimineaţa pregătindu-se să-l interogheze din nou pe Aron Heisel. Dacă nu apăreau noutăţi din altă parte, Heisel era singurul care putea să-i ajute să meargă înainte cu ancheta.

Lui Wisting îi plăcea jocul psihologic care avea loc în cursul unui interogatoriu. În sala de anchetă întâlnea toate emoţiile omeneşti exprimate liber şi avea ocazia să se folosească de toate trucurile psihologice, precum şi de experienţa sa. Totul se reducea la şiretenie, tactică şi păstrarea unei bune imagini de ansamblu.

Fiecare interogatoriu era diferit. Nu puteai, pur şi simplu, să te aşezi şi să începi să vorbeşti sau să urmezi o listă de întrebări prestabilite. Interogatoriul era clădit în jurul subiectelor care trebuiau clarificate. Acum, prioritatea o reprezenta obţinerea de informaţii despre bărbatul care fusese pus sub acuzare pentru deţinere de amfetamine. Care era trecutul său? în ce mediu se învârtea? Pe unde umblase? Ce făcuse? Cu cine se întâlnise? Abia când se contura imaginea despre persoana sa putea fi îndreptată discuţia spre elemente din care puteau fi extrase conexiuni cu Jens Hummel şi cazul de dispariţie.

Aflaseră deja că Aron Heisel folosea două numere de telefon, unul norvegian şi altul spaniol. Pentru istoricul convorbirilor din Spania trebuiau să mai aştepte. Cel din Norvegia nu revelase nimic. Solicitaseră sprijinul poliţiei

spaniole şi pentru cercetarea apartamentului său din Marbella.

Poliţia de frontieră îi sprijinise cu verificarea călătoriilor, iar serviciul financiar, cu situaţia veniturilor personale. În acelaşi timp, îi identificaseră cercul familial şi relaţional. Părinţii săi nu mai erau în viaţă, dar avea o soră mai mare, căsătorită, care locuia în Trondheim. Ultimul loc de muncă fusese ca şofer la o companie de curierat din Oslo.

La ora 11 făcu o pauză ca să meargă să-şi ia ceva de mâncare, dar nu apucă să se ridice de pe scaun, că primi un mesaj de la Suzanne. Găsise lipsuri în gestiune: 8 dl de vodcă ieri. 2.000 de coroane.

Probabil că se întâmplase până să ajungă el, îşi spuse. Fusese atent aproape de fiecare dată când se servise ceva la bar. Fiecare comandă era bătută în casa de marcat. Se pregăti să o sune, dar pe ecran apăru un număr necunoscut.

— Da? Sunt Wisting, răspunse el.

— Reidar Heitmann vă sună, spuse interlocutorul.

Era avocatul lui Aron Heisel.

— Tocmai am avut o discuţie cu Heisel, continuă el. La cum se prezintă lucrurile, l-am sfătuit să nu dea nicio declaraţie.

— De ce? întrebă Wisting.

Avocatul îşi drese glasul.

— Heisel este acuzat pentru o infracţiune despre care nu ştie nimic, răspunse el. În plus, o să aveţi un scop ascuns în orice discuţie cu el.

— Ce vrei să spui?

— Încetează, i-o reteză avocatul. Amândoi ştim că nu drogurile sunt principalul subiect. În realitate, este vorba despre Jens Hummel. Este un caz cu privire la care clientul meu a declarat tot ce ştie.

— Am dori să discutăm din nou cu el, încercă Wisting.

— Nu va vorbi, atât timp cât este acuzat.

— De fapt, ce doriţi să spuneţi? îl întrebă Wisting. Că ne va oferi informaţii în cazul Hummel dacă renunţăm la cazul de droguri?

— Oricum nu aveţi dovezi solide împotriva lui, spuse Heitmann. Tot ce spun este că, la cum stau lucrurile, nu vrea să dea nicio explicaţie.

Aron Heisel avea toate motivele să nu răspundă întrebărilor poliţiei. Din punctul său de vedere, era o decizie înţeleaptă. Dând explicaţii, ar fi intrat repede în contradicţii şi neconcordanţe care întăreau suspiciunile legate de el. Wisting nu prea avea altceva de făcut decât să ia act de hotărârea sa.

Închise telefonul şi se aplecă în faţă, sprijinit cu coatele de masă. Un acuzat care nu voia să dea declaraţii putea să aibă ca efect stagnarea anchetei. Îi aştepta un drum lung şi anevoios.

20.

În ultimul timp, Line se trezea dimineaţa din ce în ce mai devreme. Citise că era ceva obişnuit ca femeile însărcinate să doarmă mai puţin în ultimul trimestru, dar acum era prima dată când vedea cifra 5 la ceasul cu alarmă de pe noptiera de lângă pat.

Odată trezită, îi era greu să găsească o poziţie confortabilă şi simţea în picioare o agitaţie care o determina să se ridice şi să meargă.

După naşterea copilului nu mai avea să se bucure de lenevit în pat, aşa că era mai bine să se obişnuiască cu mai puţin somn.

Luă ziarul şi începu să citească articolele despre cazul Hummel. Trecuseră două zile de la găsirea taxiului, dar nu existau noutăţi. Bărbatul care locuia la mica fermă era acuzat de trafic de droguri şi fusese arestat preventiv pentru o lună, dar refuzase să dea declaraţii poliţiei.

La ora 7 îl văzu pe tatăl ei ieşind cu maşina de pe aleea din faţa casei şi plecând la muncă.

Îşi petrecu următoarele câteva ore vopsind ramele ferestrelor din sufragerie. Când termină, soarele răzbise prin ceaţa dimineţii, iar lumina zilei, care dimineaţă era anostă, devenise strălucitoare.

Făcu un duş, bău o cană de ceai şi se duse la magazinul pentru decoraţiuni interioare de unde comandase tapetul. La întoarcere cumpără câteva chifle proaspete.

Tatăl ei îi promisese să o ajute în timpul săptămânii. Line mai pusese tapet şi înainte. Exista un avantaj cert când erau două persoane în momentul în care trebuiau fixate pe perete fâşiile năbădăioase de tapet, dar se putea descurca şi singură.

Abia aştepta să termine de renovat camera de zi şi se hotărî să încerce. Tapetul vechi fusese dat jos, iar crăpăturile şi găurile din pereţi fuseseră astupate, aşa că suprafaţa era netedă şi fină. Începu cu colţul din spatele uşii, unde nu se vedea nicio denivelare a îmbinărilor. La primele foi totul merse bine. Alesese un tapet monocromatic, cu o tentă uşor maronie, aşa că nu trebuia să se îngrijoreze că modelul nu se potriveşte în dreptul îmbinărilor. Când ajunse la jumătatea peretelui, observă că era strâmb.

Tapetul făcuse cute, iar în câteva locuri se formaseră bule de aer. Când termină primul perete, se văzu nevoită să admită că rezultatul nu arăta prea bine.

Era nemulţumită că se apucase de treabă de una singură. Tatăl ei era mai atent şi avea mai multă răbdare decât ea la lucrurile de genul acesta. Se hotărî să mai aştepte cu restul tapetului şi, chiar când să pună capacul pe găleata de adeziv, sună cineva la uşă.

Se îndreptă curioasă spre intrare. Era prima dată când avea vizitatori şi bănui că era cineva care vindea ceva sau

cineva care greşise adresa.

Era Sofie. Legăna căruţul în care Maja părea să doarmă profund.

— Bună, spuse ea zâmbind. Eram la o plimbare şi ne-am gândit să vedem dacă reuşim să îţi găsim adresa.

Line îşi îndepărtă părul de pe frunte.

— Ce frumos! Chiar aveam nevoie de o pauză.

Se aplecă şi aruncă o privire în căruţ.

— O putem duce în curte, spuse ea apucând mânerul căruţului. Aşa o auzim mai repede dacă se trezeşte.

Împinse căruţul prin grădina neîngrijită, până în spatele casei.

— Vrei să arunci o privire? o invită ea pe Sofie şi deschise uşa dinspre curtea interioară.

— Desigur, răspunse Sofie, intrând în urma ei.

Line îi arătă casă, atât camerele care erau gata, cât şi pe cele la care mai avea de lucru. Apoi se aşezară afară.

— De fapt, mergeam spre oficiul poştal, spuse Sofie, făcând semn cu capul spre tava de sub căruţ, unde era un pachet învelit în hârtie maro.

Line nu înţelese ce voia să spună.

— Sunt banii, îi explică Sofie. Vreau să îi dau unei asociaţii care se ocupă de prevenirea consumului de droguri.

Line începu să râdă.

— Ai plecat la plimbare cu un milion şi jumătate de coroane puse în căruţul copilului şi vrei să îi depui la poştă?

— Nu este mai mult de un milion, precizează Sofie. Am luat doar bancnotele pătate. Am citit pe internet că persoanele care primesc bancnote colorate pot să solicite Băncii Naţionale a Norvegiei să le schimbe.

Line continuă să râdă.

— Cineva o să aibă o surpriză când se va uita în cutia

poştală, spuse ea.

La celelalte lucruri din seif te-ai uitat?

Sofie se schimbă la faţă.

— Nu cu mare atenţie, răspunse ea, îndreptându-se spre punga ce atârna de căruţ. Erau în principal scrisori şi documente de la avocaţi şi poliţie, dar am găsit asta.

Scoase un plic din poşetă şi i-l dădu lui Line, care îl luă şi-l deschise, înăuntru era un teanc de fotografii.

— Sunt cu mine şi mama mea, îi explică Sofie.

Line le frunzări. Era o fotografie cu Sofie de când era nou-născută, în braţele mamei sale, una în care mama ei o mângâia pe păr şi o alta în care se îmbrăţişau. Erau fotografii din prima zi de şcoală, de la zilele de naştere şi din Ajunul Crăciunului.

— Poate că, până la urmă, i-a păsat? sugeră Line şi i le înapoie.

— Poate, spuse Sofie ridicând din umeri. Sunt multe lucruri pe care nu le ştim despre el.

— Dar ce este cu toate bibliorafturile şi documentele? întrebă Line. Este posibil să aflăm cine a fost şi ce făcea, dacă le citim?

— Nu ştiu dacă vreau ori dacă am curajul necesar, răspunse Sofie.

Line simţi cum i se stârneşte curiozitatea. Poate că jurnalista din ea o împingea să-şi dorească să sape prin vechile documente. Sofie îi oferise tot ceea ce era în seif, dar nu-şi putea face curaj să o roage să i le dea.

— Nu arunca nimic, o sfătui ea în schimb. Într-o zi s-ar putea să gândeşti altfel.

— Înţeleg, încuviinţă Sofie. Deocamdată, las lucrurile aşa.

21.

Miercuri, 25 iulie, la ora 1 şi jumătate, au fost încheiate cercetările la mica fermă din Huken.

Wisting se duse cu Nils Hammer pentru investigaţia tactică, pentru că, în timp ce criminaliştii căutau amprente, urme de pantofi, fire de păr, fibre de îmbrăcăminte şi alte urme, era sarcina detectivului să caute notiţe, documente, acte de identitate şi alte lucruri care ar fi putut oferi indicii despre cine locuia la fermă şi ce făceau cei care se peregrinaseră pe acolo. Poate că puteau găsi ceva cu care să îi forţeze mâna lui Aron Heisel la următorul interogatoriu.

Locul arăta altfel faţă de momentul primei lor vizite acolo şi nu mai părea nelocuit sau abandonat. Iarba înaltă fusese culcată la pământ, iar în faţa uşii largi a hambarului flutura o fâşie dintr-o panglică de asigurare a perimetrului.

Wisting opri maşina şi coborî. Liniştea era aceeaşi, doar sunetul suav al unui cor de insecte răsunând în aerul cald.

Criminaliştii lăsaseră urme clare ale prezenţei lor. Erau resturi de pudră pentru amprentare pe mânerele uşilor şi pe alte puncte naturale de contact, în anumite locuri rămăseseră şi mici notiţe autoadezive cu numere şi litere.

Bucătăria era la fel ca atunci când se uitase prima dată pe fereastră. Zugrăvită în albastru şi dezordonată. Farfurii murdare, cuţite, furculiţe şi pahare goale stăteau unele peste altele în chiuvetă. Pe blatul de lucru se aflau sticle goale şi alte obiecte lăsate de-a valma, iar în încăpere se auzea zumzetul surd şi monoton al muştelor ce se roteau prin cameră.

Wisting deschise dulapurile şi sertarele şi se uită prin nişte hârtii de pe frigider, fără să găsească nimic interesant.

Camera de zi nu avea nicio personalitate şi era mobilată sărăcăcios. O canapea ponosită şi o măsuţă de cafea, o masă de sufragerie cu scaune şi o comodă cu un televizor pe ea. Niciun tablou pe pereţi sau vreo carte pe poliţe.

Wisting intră în dormitorul alăturat, în timp ce Hammer

verifică dulapurile din camera de zi. Pătura era rulată la capătul patului. Pe podea erau nişte reviste, şosete murdare şi tricouri. Cel mai interesant obiect părea să fie o valiză împinsă sub pat. Wisting o trase şi o deschise, dar înăuntru erau doar haine.

Tocmai deschisese sertarul noptierei, când se auzi strigat din sufragerie, în sertar nu era nimic, dar ceva din tonul vocii lui Nils Hammer îl făcu să nu mai piardă timpul închizându-l.

Hammer era la fereastra sufrageriei.

— Este cineva pe câmp, spuse el.

Wisting veni lângă el, dar nu văzu decât buruieni înalte de un metru.

— Eşti sigur? îl întrebă el.

— Poate că a fost vreun animal, recunoscu Hammer. Am văzut doar cu coada ochiului, dar părea să fie un bărbat care merge aplecat, ascunzându-se printre buruieni. Acum nu se mai vede.

Rămaseră acolo, privind înspre ceea ce fusese cândva un teren agricol şi, deodată, în apropierea dâmbului unde era pivniţa se îţi un cap lucios.

Hammer înjură şi o luă la goană, iar Wisting porni după el.

O luară pe poteca făcută de criminalişti în ultimele zile, Hammer având un avans de doi metri în faţa lui Wisting. Intrusul gonea spre marginea pădurii; la un moment dat, se împiedică, dar nu căzu.

— Stai! strigă Nils Hammer. Poliţia!

Somaţia nu avu niciun efect şi bărbatul fugi mai departe printre copaci. Vegetaţia era atât de deasă, încât era nevoit să înoate prin ea. Un stol de păsărele se sperie şi îşi luă zborul în toate direcţiile.

Era a doua oară în două zile când cineva încerca să fugă de ei. Wisting se chinuia să respire şi simţea cum îi creşte

pulsul. Ramurile îl loveau peste faţă şi abia dacă vedea ceva.

După 50 de metri, terenul se deschise, cu pini înalţi. Bărbatul pe care îl urmăreau îşi mări avantajul şi găsi o cărare.

Mai departe, în faţă, Wisting zări drumul principal. Un camion încetini şi ocoli o maşină parcată pe marginea şoselei. Hammer grăbi pasul, dar Wisting rămase în urmă. Se împiedică de un pin căzut şi se prăvăli la pământ. Rămase acolo şi îl văzu pe bărbatul urmărit că se aruncă în maşina oprită. Roţile se învârtiră pe loc, azvârlind pietrişul de pe drum în şanţ.

Wisting se ridică greoi şi îşi scutura hainele când se întoarse Hammer, ţinându-se de spate.

— Ai reuşit să iei numărul de înmatriculare? îl întrebă Wisting.

— Am văzut doar că era norvegian, răspunse Hammer. Înregistrat în regiunea Vest-Agder, în Kristiansand, cred.

— Ai văzut modelul maşinii?

Hammer clătină din cap.

— E un model asiatic, gri-metalizat. Toate arată la fel.

Niciunul dintre ei nu spuse nimic la întoarcere.

Amândoi ştiau ce rataseră. Detaliile privind captura de droguri nu fuseseră dezvăluite presei. Cineva ştia despre pivniţă şi venise la mica fermă după ce poliţia terminase cercetarea la faţa locului, să vadă dacă forţele de ordine găsiseră ascunzătoarea. Cei care ştiau despre fermă şi pivniţă ar fi putut avea şi informaţii despre Jens Hummel.

22.

Hammer şi Wisting îşi petrecură restul zilei scotocind prin clădirile de la fermă. Nu ştiau ce anume căutau, dar sperau să-şi dea seama când vor găsi un indiciu. O bucată de hârtie pe care era trecut un nume, un număr de telefon sau un bon fiscal. Ceva ce lipsea din imaginea de

ansamblu, un detaliu care putea să scoată la lumină ceva ce nu ştiau încă.

Munca lor a fost în van.

După program, Wisting merse la noua casă a lui Line. Terminară de tapetat şi restul sufrageriei şi mâncară împreună. El se abţinu să facă vreun comentariu despre peretele tapetat de Line, dar o asigură că totul avea să arate bine după mobilarea camerei şi după ce va pune tablourile pe pereţi.

Îşi petrecu ultimele ore ale serii la Pacea de Aur, dar nici de această dată nu observă niciun indiciu că vreunul dintre angajaţi fura din casa de marcat.

Următoarele zile de veniră lungi şi apăsătoare. Parcurseră din nou vraful de documente. Citiră cu cea mai mare atenţie rapoartele, iar şi iar, pasându-le de la unul la altul, ca nu cumva să îi scape cuiva vreun detaliu. Efectuară noi interogatorii şi verificară ponturile. Schimbară idei, gânduri, teorii şi analizară toate posibilităţile, dar nimic nu lăsa să se întrevadă vreun progres. Singurul element de noutate erau câteva urme de pantofi lăsate pe podeaua pivniţei de bărbatul care fugise.

Luni, pe 30 iulie, Wisting se trezi la 6 şi jumătate şi simţi că era ceva diferit. Probabil doar vremea. Prima dată după mult timp, briza mării aducea cu ea şi altceva decât aer supra-încălzit. Norii de ploaie nu erau departe, dar prezenţa lor era suficientă ca să crească gradul de umiditate şi disconfortul termic.

Trecuse o săptămână de la găsirea taxiului cu indicativul Z-1086 şi 206 zile de la dispariţia lui Jens Hummel.

Majoritatea cazurilor importante erau soluţionate rapid, în primele zile agitate, cât timp cazul ocupa prima pagină a ziarelor. Elucidarea altor cazuri necesită puţin mai mult timp. Foarte puţine cazuri nu erau rezolvate niciodată.

La şedinţa de dimineaţă, Torunn Borg descrise căutările

în derulare în apropiere de Tanumsaga. Ştiau cu toţii că şansele ca Jens Hummel să fie găsit în viaţă erau minime, dar urmele de rumeguş de pe covorul din maşina lui impuneau verificarea fabricilor private de cherestea. Era genul de activitate care lăsa impresia că ancheta avansează, dar, în realitate, era parte din munca de rutină de pe urma căreia nu se întâmpla nimic altceva decât că mai creştea teancul de hârtii.

Wisting se postă în faţa hărţii atârnate pe perete. Boldurile marcau câteva puncte fixe pe care le aveau în cazul dispariţiei. Zonele haşurate arătau unde se făcuseră căutări cu ajutorul câinilor sau al oamenilor. Chiar atunci îi sună telefonul. Recunoscu primele cifre şi îşi dădu seama că era un număr de interior de la Kripos, Serviciul Naţional de Investigaţii Criminale. Se aşeză pe scaun şi, în timp ce răspunse, luă un pix.

Interlocutorul se identifică drept Erik Fossli, de la serviciul tehnic.

— De obicei, trimitem un raport, dar situaţia este atât de specială, încât trebuia să sun.

Wisting strânse mai tare telefonul.

— Să auzim, spuse el.

— Am făcut testele obişnuite pentru armă, continuă poliţistul de la Kripos. Urmele lăsate pe glonţ se regăsesc în baza de date.

— Cum adică? întrebă Wisting, încruntându-se.

Celălalt poliţist oftă, ca şi cum se săturase să dea explicaţii cu privire la ceva evident.

— Toate armele de foc au ghinturi unice în interiorul ţevii, care lasă o urmă unică pe gloanţele care sunt trase, spuse el răbdător. La fel ca în cazul amprentelor.

— Ştiu toate acestea, îl întrerupse Wisting. Dar despre ce armă e vorba?

Primi răspunsul imediat ce adresă întrebarea.

— Un Nagant, de 7,5 milimetri, răspunse detectivul de la Kripos. Predat anonim. Aţi trimis mai multe arme?

— Nu. Doar că mă gândeam la cu totul altceva, se scuză Wisting.

— Oricum, continuă expertul în arme, facem teste de tragere cu toate armele, indiferent de modalitatea în care ajung la noi. Aşa este procedura.

— În ce caz au mai apărut? se interesă Wisting.

— Un caz de omucidere.

Cuvintele plutiră în aer, în timp ce în mintea lui se activau o mulţime de conexiuni. Line îi adusese revolverul şi, din câte îi spusese, provenea din casa bunicului unei foste colege de clasă. Nu o întrebase în detaliu cine şi de unde, iar el declarase că arma fusese trimisă anonim, aşa cum procedau de obicei atunci când primeau arme şi muniţii de la proprietari care nu mai voiau să le ţină în casă. Bănuia că această prietenă locuia în apropiere, dar nu înţelegea cu ce caz din arhivă avea legătură. Trebuia să fie ori un caz vechi, de dinaintea sa, ori un caz din altă localitate.

— Care caz? întrebă el.

— Asasinatul de Anul Nou.

— Asasinatul de Anul Nou? repetă Wisting. Cazul este acum în instanţă, nu?

— Arma nu a fost găsită, îi reaminti colegul său de la Kripos. Am încercat să dau de unul dintre detectivii din Kristiansand, dar n-am găsit pe nimeni. Le trimit o copie a raportului, dar probabil că vor fi foarte interesaţi să afle cum a ajuns revolverul la tine.

Wisting desena cercuri pe carneţelul din faţa lui. Îşi amintea din ziare despre cazul care fusese denumit „asasinatul de Anul Nou”.

Victima fusese Elise Kittelsen, în vârstă de 21 de ani. În ajunul Anului Nou fusese împuşcată de două ori în plină

stradă în centrul oraşului Kristiansand. Poliţia îl arestase pe faptaş după doar 14 minute. Ceea ce îşi amintea cel mai bine Wisting din articolele de presă era imaginea victimei. Mergea la o petrecere de Anul Nou şi postase o fotografie cu ea pe social media înainte să plece de acasă. Inclusiv acel detaliu fusese dramatic. O tânără veselă care se fotografiază cu doar câteva minute înainte să fie ucisă. Presa, evident, o publicase.

— Cât de siguri sunteţi că este acelaşi revolver? întrebă el.

— Destul de siguri, răspunse Erik Fossli. Fiecare armă este unică, dar aceasta are şi urme caracteristice de uzură. Toate proiectilele, atât cele două extrase din cadavrul tinerei din Kristiansand, cât şi cel verificat de noi au urme de contact identice, care nu puteau fi lăsate decât de ţeava acestei arme anume.

— Înţeleg, încuviinţă Wisting.

— Trimit arma la verificări suplimentare, continuă expertul armurier. Pentru urme de ADN şi amprente. Au trecut mai bine de şase luni de la omucidere, dar poate că vor mai găsi ceva.

— Probabil că vor găsi amprentele mele pe el, îl avertiză Wisting, dar nu spuse nimic despre fiica sa.

— Eşti înregistrat în sistem, aşa că ar trebui să te poată elimina. În plus, criminalul a fost prins, aşa că nu are prea mare importanţă. Cel mai important lucru e că arma nu se mai află pe străzi.

Cercurile de pe carneţelul lui Wisting deveniseră mai largi. Nu aveau nicio noimă, erau doar rodul frământărilor interioare.

— O să am grijă să fie trimise toate rapoartele direct ofiţerului de caz din Kristiansand, continuă Fossli. Aşa, nu trebuie să intermediezi tu. Ai destul de lucru cu cazul Hummel, nu?

— Perfect, îi mulţumi Wisting, dar aş vrea şi eu un exemplar.

— Sigur că da.

Stabiliră câteva detalii procedurale, după care încheiară convorbirea.

Wisting se lăsă pe speteaza scaunului şi încercă să-şi amintească detalii despre omuciderea de Anul Nou. Ultimul lucru pe care îl auzise era că începuse acţiunea penală şi că dosarul împotriva tânărului autor era pe rolul instanţei de judecată. Fusese arestat pe una dintre străzile laterale, imediat după comiterea crimei. În scurtul răstimp reuşise să scape de arma crimei. Acum apăruse arma şi Line fusese cea care o găsise.

23.

În ultimele zile, Line se întâlnise cu Sofie şi Maja zilnic, la ora 1, ca să mănânce împreună de prânz. Se trezea dimineaţa devreme şi făcea treabă prin casă, dar în timpul celor mai călduroase ore din mijlocul zilei era plăcut să stea la umbră, în curtea lui Sofie. Apoi continua să lucreze la renovare, în timpul după-amiezii şi serii.

Îi plăcea să discute cu Sofie. Acum, că se apropia sorocul, îşi dădea seama că se temea de acest moment din ce în ce mai mult. Nu doar de naşterea în sine, dar şi de ceea ce o aştepta când avea să fie singură cu un copil. Discuţiile cu Sofie îi mai domoleau grijile. Sofie putea răspunde la multe dintre întrebările ce o nelinişteau pe Line, dar din conversaţii înţelesese că şi Sofie era o mamă singură şi nesigură, care avea nevoie de sprijin şi de cineva cu care să stea de vorbă.

Astăzi, când ajunse, uşa de la intrare era deschisă, cu un ghiveci pe post de opritor. Line bătu în tocul uşii şi strigă, dar nu primi niciun răspuns. Intră, dar nu mai strigă, gândindu-se că poate Maja adormise. În bucătărie, pe un tocător, era o jumătate de pepene verde, cu un cuţit

alături, iar pe blatul de lucru, o carafa cu suc de culoare galbenă şi două pahare. O pungă cu cuburi de gheaţă începuse să se topească, formând o mică baltă.

Line merse mai departe. În sufragerie, radioul era pornit şi uşile către verandă erau deschise. Perdelele albe subţiri fluturau uşor în curentul de aer.

— E cineva? strigă Line încet şi scoase capul pe uşă.

Pe mese erau aşezate farfurii, dar în curte nu era nimeni. Line intră iar în casă şi auzi pe cineva coborând pe scări.

— Uşa era deschisă, se scuză Line când se ivi Sofie. Mi-am permis să intru.

Sofie părea obosită şi Line avea de gând să o întrebe dacă nu a dormit bine, dar îşi dădu seama că părea obosită din cauza grijilor.

— Eşti bine? o întrebă ea.

— Ai citit ziarul? o întrebă Sofie, trecând pe lângă ea, spre bucătărie.

— Ce ziar?

Sofie luă o tabletă de pe masa din bucătărie, porni ecranul şi îl ridică în faţa lui Line.

Era pagina principală a site-ului Dagbladet, iar articolul de deschidere era intitulat Donaţia de un milion de coroane ar putea fi rezultatul unui jaf. Articolul era însoţit de imaginea unor bancnote colorate, probabil o fotografie de arhivă.

Line luă tableta şi începu să citească. Sursa autorului articolului era preşedintele asociaţiei Nu drogurilor! Cu trei zile în urmă, asociaţia primise un pachet prin poştă. Expeditorul era anonim şi pachetul conţinea peste un milion de coroane. Toate bancnotele erau colorate pe margini, iar banii fuseseră predaţi autorităţilor.

Un reprezentant al poliţiei districtului Oslo confirmase că primiseră banii şi că aceştia proveneau, cel mai probabil,

dintr-o infracţiune. Băncile, oficiile poştale, transporturile de valori şi ATM-urile prezentau interes pentru lumea interlopă şi cel puţin un milion de coroane încă nu fusese recuperat după o serie de jafuri comise în estul ţării la începutul anilor 2000. Bancnotele fuseseră trimise la Kripos pentru a se verifica, printre altele, dacă erau amprente pe ele.

Un purtător de cuvânt al Băncii Norvegiei declarase că donaţia în bani îi era inutilă destinatarului. Asociaţia putea solicita schimbarea banilor, dar, dacă suma provenea dintr-un jaf, cererea nu avea să fie aprobată.

Preşedintele asociaţiei Nu drogurilor! era dezamăgit. Banii ar fi fost utili în activitatea de luptă împotriva consumului de narcotice în rândul tinerilor.

Nici poliţia, nici preşedintele asociaţiei nu doreau să facă speculaţii cu privire la identitatea expeditorului. Donaţia nu fusese însoţită de nicio scrisoare, iar pe pachet nu era aplicat un timbru care să permită identificarea zonei din care fusese trimis.

Line îi înapoie tableta.

— A fost o mare prostie din partea mea, oftă Sofie. Nu ştiu la ce m-am gândit. Mai bine le dădeam foc. Acum o să găsească amprentele noastre pe bani.

— Apari în evidenţe?

— Ce vrei să spui?

— Amprentele tale sunt în evidenţele poliţiei?

— Nu.

— Atunci n-au de unde să ştie că tu i-ai trimis.

— Nu trebuie să spui nimănui.

— Bine, n-o să spun.

— Promiţi? Să nu spui nimănui despre seif.

— Promit, o asigură Line.

Sofie se sprijini de blatul de lucru din bucătărie.

— Cum a aflat oare presa? se întrebă ea.

— Sunt multe posibilităţi, răspunse Line, spunându-şi în sinea ei că era o ştire bună şi că ar fi trebuit să o publice ea.

Stârnea curiozitatea cititorilor şi aducea vizualizări pentru pagina de internet a ziarului.

— E posibil să fi anunţat redacţia chiar preşedintele asociaţiei, dar, de obicei, se află repede, din om în om. Detectivii vorbesc cu colegii la prânz. Aceştia le spun soţiilor când ajung acasă. La rândul lor, ele le spun prietenelor şi aşa mai departe. Probabil că cineva avea o cunoştinţă care lucrează pentru Dagbladet. Aşa am aflat şi eu de cele mai bune cazuri despre care am scris.

Sofie începu să taie pepenele.

— Eu voiam doar să ajut, spuse ea. Acum se vor isca doar probleme.

Line luă punga cu cuburi de gheaţă, o deschise şi vărsă conţinutul în carafa cu suc.

— Ai ajutat mult, oricum, chiar dacă Banca Norvegiei nu vrea să schimbe bancnotele, spuse ea. Vestea se va răspândi şi Dagbladet va urmări subiectul. Asociaţia va avea parte de publicitate şi compasiune. Oamenii le vor dona bani. Dacă sunt cât de cât isteţi, o să înceapă repede o campanie de strângere de fonduri, cât mai rămâne cazul în atenţia presei. O să fie mai uşor să obţină bani când o să se plimbe cu o puşculiţă sau o să vândă flori ca să strângă bani pentru asociaţia Nu drogurilor!

Sofie rămase în picioare cu cuţitul în mână.

— Poate ar trebui să le trimit o parte din ceilalţi bani, spuse ea. Sunt încă jos, în seif.

— Nu poţi aştepta să vezi ce se întâmplă? îi sugeră Line. Trebuie să te gândeşti şi la Maja. Eşti doar tu cu ea, iar banii ţi-ar prinde bine.

Sofie încuviinţă, lăsă cuţitul jos şi luă o farfurie pe care aşeză feliile de pepene.

Telefonul mobil a lui Line începu să sune. Era tatăl ei, care însă nu obişnuia să sune de la birou decât dacă era ceva foarte important.

24.

Tatăl ei nu voise să-i spună la telefon despre ce era vorba. Îi zisese doar că voia să vorbească cu ea şi e întrebase unde era. Line se oferise să vină ea la secţie. În maşină, se tot întreba ce putea să fie atât de important. Singurul lucru la care se putea gândi era că trebuie să se fi întâmplat ceva rău cu fratele ei. Thomas era pilot de elicopter în forţele armate şi fusese, printre altele, şi în Afganistan. În momentul acela, Line îşi făcea griji pentru el şi urmărea toate ştirile care veneau din tara sfâşiată de război. Mai avea patru ani de serviciu militar, dar momentan nu se afla în niciun teatru de operaţiuni de peste hotare.

Găsi un loc de parcare liber în faţa secţiei de poliţie şi intră pe uşa pentru public. Ofiţerul de serviciu îl sună pe tatăl ei, care coborî şi o conduse în biroul său. Închise uşa în urma lor şi se aşeză. Line luă loc în fotoliul pentru oaspeţi.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

Tatăl ei nu spuse nimic preţ de câteva clipe, ca şi cum nu ştia cum să abordeze subiectul, cu toate că avusese suficient timp de gândire.

— Cine ţi-a dat revolverul? o întrebă el într-un final.

Deodată, Line simţi că leşină şi o cuprinse o senzaţie de greaţă.

— Ţi-am spus, răspunse ea şi îşi aşeză mâna pe abdomen, simţind cum năvălesc neliniştea şi premoniţiile. O fostă colegă de clasă. A fost al bunicului ei.

Tatăl ei o privi fix.

— Îmi poţi spune un nume?

— I-am promis să nu spun de la cine este.

Tatăl ei nu răspunse. Line nu îi povestise nimic despre Sofie Lund şi despre toate întâlnirile lor. Nu ştia exact de ce, dar probabil că din cauza bunicului lui Sofie.

— De ce întrebi?

— Toate armele predate poliţiei sunt supuse unor teste balistice, îi explică el. Gloanţele sunt comparate cu cele din cazurile soluţionate, dar şi cu cele din cazurile nerezolvate.

Line suspină înainte ca tatăl ei să termine ce avea de spus.

— Aţi găsit o potrivire, exclamă ea, simţind că nu poate să respire. De la un jaf nesoluţionat?

— Cam aşa ceva, încuviinţă tatăl ei.

Aşezată pe scaun, Line se gândi la banii din seif.

— Dacă ştiam că va fi verificat aşa, nu cred că ţi-l mai aduceam, spuse ea. Probabil că ar fi ajuns pe fundul mării. M-am gândit că va fi anonim.

— De când are prietena aceasta a ta revolverul? continuă tatăl ei să o întrebe.

— L-a găsit chiar în ziua în care ţi l-am dat eu.

— Şi când a murit bunicul ei?

— În urmă cu şase luni.

Observă că tatăl său se gândea.

— Hai să te întreb altfel, spuse el. Despre altceva.

Line aşteptă, în timp ce tatăl său privea pe fereastră.

— Cu cine erai în faţa cafenelei Pacea de Aur săptămâna trecută? o întrebă el. În ziua în care eu şi Nils Hammer alergam după tipul de la masa alăturată.

Line îşi muşcă buza. Voia să o aibă pe Sofie de prietenă. Nu voia să îi facă probleme. În acelaşi timp, nu putea să ţină un secret faţă de tatăl ei.

— O cheamă Sofie, răspunse ea. Dar nu are nicio legătură cu revolverul. Doar că l-a găsit când făcea ordine în lucrurile bunicului ei.

Tatăl ei nu spuse nimic minute în şir.

— Mai devreme sau mai târziu, se va afla, spuse el. Revolverul a fost folosit într-o omucidere.

Line resimţi afirmaţia ca pe o lovitură în plex şi fu nevoită să stea complet nemişcată până când îi trecu senzaţia de durere. Apoi inspiră adânc.

— Ce crimă? întrebă ea.

— Asasinatul de Anul Nou din Kristiansand, răspunse tatăl ei. Cazul este rezolvat, dar arma crimei nu a fost găsită niciodată. Cel puţin, avocatul inculpatului va putea să mizeze pe acest aspect. Este posibil să mi se ceară explicaţii cu privire la modul în care am intrat în posesia armei.

— Aşadar vei fi citat şi obligat să dai detalii.

Line oftă la gândul că nu făcuse decât să complice situaţia ei şi pe a lui Sofie. În acest caz, nu se putea prevala nici de protecţia identităţii sursei.

— Vorbeşte cu ea, îi sugeră tatăl său. Este mai bine să o convingi să vorbească acum, decât să ajungă în instanţă.

Line se chinui puţin să se ridice de pe fotoliu. Îi era cald şi nu se simţea bine.

— Tu ce o să faci? îl întrebă ea.

— Trebuie să vorbesc cu detectivii care s-au ocupat de caz, răspunse Wisting, ridicându-se şi apropiindu-se de ea. Te simţi bine?

— Da, îl asigură Line, sprijinindu-se de spetează. Brusc, mă simt foarte obosită.

Se concentră să respire încet şi profund.

— Mă simt bine, repetă ea, îndreptându-se spre uşă.

— Te conduc până la maşină, spuse tatăl ei îngrijorat şi o luă înainte să cheme liftul.

Line îi mai spuse de câteva ori că se simte bine.

— Trebuie doar să mă odihnesc puţin, spuse ea, urcând în maşină.

— Condu cu atenţie, o rugă tatăl ei.

Ea încuviinţă şi îl privi în timp ce ieşea cu maşina din parcare. Şi el părea la fel de obosit ca şi ea; era palid şi apăsat de griji. Line ştia că este în toiul unei anchete solicitante şi se simţea vinovată că îi provocase şi mai multe probleme.

25.

Wisting stătea nemişcat pe scaun. Arma unei crime era centrul gravitaţional al unui caz de omucidere. Din câte îşi amintea că văzuse în presă despre asasinatul de Anul Nou, poliţia din Kristiansand folosise resurse considerabile ca să găsească arma. Fără succes. Iar acum arma apăruse prin intermediul lui Line.

Se aplecă peste birou şi apăsă pe tasta space, iar calculatorul porni. Accesă registrul de evidenţă a populaţiei, dar ezită, nefiind sigur dacă era bine să-şi pună ideea în aplicare. I se părea că o investighează pe propria sa fiică. Nu îşi amintea de nimeni pe nume Sofie, dar răspunsul era la doar câteva taste distanţă.

Introduse numele Sofie în bara de căutare a prenumelui, adăugă anul naşterii lui Line şi limită căutarea la municipalitatea Larvik. Ezită, dar apoi apăsă tasta Enter.

Căutarea returnă trei rezultate. Nina Sofie Lund, Sophie Fladen şi Sofie Hekkensmyr. Doar prima din cele trei locuia în Stavern. Accesă detaliile şi constată că se mutase din Oslo pe strada Johan Chisens cu doar câteva zile înainte şi că avea o fetiţă în vârstă de un an. Dădu din cap, amintindu-şi de căruţul aflat între Line şi prietena ei, în timp ce stăteau la masa din faţa localului Pacea de Aur.

Era menţionat că Sofie Lund îşi schimbase numele de familie. Era ceva obişnuit în cazul femeilor căsătorite, dar Sofie Lund nu era căsătorită.

O nouă apăsare pe taste scoase la iveală faptul că numele de familie anterior era Mandt.

Wisting se aplecă spre ecran şi simţi palpitaţii puternice. Înghiţi în sec înainte ca datele din registru să îi confirme ceea ce deja ştia. Prietena lui Line era nepoata lui Frank Mandt.

26.

Line se întinse pe canapea, în sufrageria proaspăt aranjată, dar era prea neliniştită ca să se relaxeze. În schimb, luă laptopul, îl aşeză pe abdomen şi îşi puse o pernă mare sub cap.

Un articol recent cu privire la asasinatul de Anul Nou relata că procesul împotriva inculpatului în vârstă de 25 de ani era programat să înceapă luni, 6 august.

Accesă rezumatul. Inculpatul nu recunoscuse fapta, însă trei martori îl văzuseră fugind de la locul crimei, în plus, fuseseră descoperite urme de praf de puşcă pe mâinile lui, iar în buzunar avea o hartă a zonei unde avusese loc atacul.

Nici cazierul nu îl ajuta. Avea mai multe condamnări pentru violenţe şi infracţiuni legate de droguri şi fusese eliberat pe cauţiune cu câteva zile înainte de Crăciun, după ce executase o pedeapsă de nouă luni de închisoare pentru, printre altele, tâlhărie.

Crima în sine era descrisă sumar. Elise Kittelsen, în vârstă de 21 de ani, avea domiciliul pe strada Kristian IV şi mergea la o petrecere, acasă la nişte prieteni care locuiau pe strada Tangen. O distanţă de zece minute de mers pe jos. În faţa şcolii de pe strada Kongens, a fost împuşcată mortal.

Unul dintre martori era Terje Moseid. Dăduse declaraţii de bunăvoie şi povestise cum, împreună cu un prieten, a încercat să salveze viaţa tinerei, dar nu au reuşit să oprească sângerarea. Întâi auziseră două pocnituri scurte şi văzuseră pe cineva fugind de la faţa locului. Descrierea făcută de cei doi dusese la arestarea în scurt timp a

tânărului în vârstă de 25 de ani.

Poliţia insistase în declaraţiile pentru presă asupra rapidităţii cu care fusese rezolvat cazul. Ipoteza era că fusese vorba despre un jaf care nu mersese conform planului. Arestarea ar fi putut fi făcută şi mai rapid dacă faptaşul nu ar fi încercat să fugă de la locul faptei. Fusese urmărit de doi poliţişti pe străzile din centrul oraşului şi, deşi la un moment dat păruse să fi scăpat, fusese reperat în timp destul de scurt, când încerca să se ascundă după nişte tomberoane.

În rest, articolul conţinea obişnuita descriere a tinerei care fusese ucisă. Fuseseră intervievate două dintre prietenele care o aşteptau la petrecere, iar materialul mai includea şi o fotografie postată de Elise Kittelsen pe Facebook înainte să plece de-acasă.

Avocatul inculpatului nu făcuse multe declaraţii pentru presă, mulţumindu-se să spună că Moseid nega orice implicare.

Line simţi cum o lovea în pântece bebeluşul, ca şi cum ar fi protestat faţă de prezenţa laptopului. Închise calculatorul şi îl aşeză pe masă.

Nu-şi imagina cum de ajunsese arma în seiful bunicului Sofiei, dar acum devenise o problemă.

Simţea că era nepotrivit să ascundă informaţii faţă de tatăl ei, dar îi era la fel de greu să o dezamăgească pe prietena sa. Cu puţin efort, se întoarse pe o parte, se sprijini într-o mână şi se ridică în picioare. Apoi luă telefonul mobil şi îi trimise un mesaj lui Sofie, întrebând-o dacă poate să treacă pe la ea.

Sofie răspunse cu un emoticon şi, o jumătate de oră mai târziu, stăteau din nou pe terasa din grădina ei. Era o zi sufocantă şi fără nicio adiere de vânt. Maja mergea de-a buşilea pe o pătură aşezată pe iarbă.

Line nu ştia de unde să înceapă.

— Nu cred că a fost o idee bună să predau revolverul poliţiei, spuse ea.

Pe chipul lui Sofie se aşternu o umbră.

— De ce? întrebă ea, privind în jos, către fetiţa ei.

— L-au verificat, îi răspunse Line. Aşa procedează cu toate armele pe care le primesc.

Sofie îşi pigulea cuticulele de la degetul mare al mâinii.

— Am vorbit cu tata, continuă Line. Au făcut teste.

— De ce să facă teste?

— Ca să verifice glonţul, îi explică Line. Au comparat zgârieturile de pe el cu gloanţele din alte cazuri, să vadă dacă arma a fost folosită în vreun caz din baza de date.

— Dumnezeule! mormăi Sofie şi strânse de braţele scaunului. Poate că a fost folosit în jaful din care provin banii?

Line înghiţi în sec.

— Îmi pare rău că ţi-am creat probleme, spuse ea. Trebuia să facem cum ai spus tu şi să-l fi aruncat în mare.

— Ce au aflat? se interesă Sofie.

Line se aplecă în faţă.

— Cineva a fost împuşcat cu el, spuse ea în şoaptă.

Sofie nu mai mişcă un muşchi. Undeva, în apropiere, se auzi ţipătul unui pescăruş.

— Îmi pare rău, adăugă Line.

— Şi a murit? întrebă Sofie, clipind involuntar.

Line încuviinţă.

— Cine?

— Ai auzit de asasinatul de Anul Nou? spuse ea trăgând adânc aer în piept şi observând că Sofie încearcă să-şi aducă aminte.

— Cred că da, răspunse ea.

Line îi povesti cum fusese împuşcată mortal Elise Kittelsen în Kristiansand.

Sofie se ridică şi făcu câţiva paşi.

— Ştiu că a făcut multe nelegiuiri, spuse ea întorcându-se spre Line. Dar crimă?

— Nu, nu, exclamă Line. Nu-i aşa. Pentru crimă a fost arestat un tânăr de 25 de ani. Procesul începe peste o săptămână.

Sofie îşi luă fetiţa în braţe şi se aşeză, ţinând-o în poala sa.

— Cum pot fi siguri că este acelaşi revolver? întrebă ea.

Line ridică din umeri.

— Nu înţeleg cum de a ajuns aici, în seif, continuă Sofie, dar se opri. I-ai spus tatălui tău de unde ai revolverul?

— Nu, răspunse Line. A fost înregistrat cu expeditor anonim, dar i-am spus că l-am primit de la o prietenă din şcoală, care l-a găsit printre lucrurile bunicului ei.

Făcu o scurtă pauză.

— I-am spus despre tine, continuă ea. Şi ne-a văzut împreună în faţă la Pacea de Aur. Va face legătura şi va afla cine eşti. Este posibil să fie nevoie să depunem mărturie.

Sofie îşi duse mâna la frunte.

— Mărturie? Nu avem despre ce să depunem mărturie. Nu ştim altceva decât că l-am găsit în seif.

Maja începu să plângă.

— Dar s-ar putea să fie nevoie să explicăm acest lucru, spuse Line. Dacă ştiam că se va ajunge la asta, nu-i mai dădeam revolverul tatălui meu.

Sofie îi întinse Majei un mănunchi de chei de pe masă, iar fetiţa se bucură să le primească.

— Nu te mai gândi la asta, îi spuse Sofie schiţând un zâmbet. Nu este vina ta. De vină este numai Bătrânul.

27.

Potrivit registrului dosarelor aflate în lucru, ofiţerul de caz pentru asasinatul de Anul Nou era Harald Ryttingen. Wisting nu îl cunoştea, dar ştia că este şeful serviciului de

investigaţii criminale din inspectoratul de poliţie din Agder. Îl auzise vorbind la nişte conferinţe de presă ale poliţiei. Avea un corp atletic, păr negru şi părea competent şi sigur pe el.

Wisting îi găsi numărul direct şi luă legătura cu el. Ryttingen răspunse pe un ton indiferent, ca şi cum ar fi fost ocupat cu altceva, dar deveni atent după ce Wisting se prezentă.

— Am primit raportul cu privire la armă, spuse el cu un accent sudic. Nu schimbă cu nimic situaţia cazului nostru.

— Cred că ridică nişte semne de întrebare, spuse Wisting.

— Cele mai importante întrebări au primit deja răspuns, replică Ryttingen. Autorul faptei a fost prins după 14 minute. Parchetul l-a pus sub acuzare, iar procesul începe peste o săptămână.

— Din moment ce arma a fost găsită aici, vreau doar să ştiţi că suntem bucuroşi să vă sprijinim dacă doriţi efectuarea vreunor cercetări.

— Arma a fost predată anonim, nu? întrebă Ryttingen.

— Da, dar avem posibilitatea să aflăm mai multe despre originea armei.

— Nu-i cazul. Ancheta e finalizată.

— Aţi discutat cu Parchetul?

Ryttingen evită să răspundă.

— Ascultă, spuse el. E cazul nostru. Nu e nevoie să faceţi cercetări suplimentare. Raportul pe care l-am primit este suficient.

Wisting n-ar fi adoptat o asemenea abordare reticentă într-un caz similar.

— Ar putea prezenta interes pentru cazul vostru să aflaţi cum a ajuns revolverul aici, nu se lăsă el.

— Ar fi inutil, răspunse Ryttingen. Armele neînregistrate îşi schimbă proprietarii tot timpul.

— Probabil că autorul vostru l-a aruncat în timp ce încerca să scape sau poate i l-a dat altcuiva, continuă Wisting. Aţi luat în calcul posibilitatea să nu fi acţionat de unul singur?

— Ascultă! spuse Ryttingen, iar dialectul său sudic deveni şi mai distinct. Avem trei martori oculari în acest caz. N-am de gând să las arma asta să ne facă probleme în instanţă.

— Revolverul, îl corectă Wisting.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului îşi drese glasul.

— Treaba mea este să prezint un caz cât mai solid şi convingător, spuse el. Nu am nevoie de nimic care lasă loc îndoielii şi bulversează completul de judecată.

Wisting era gata să protesteze. Nu acesta era scopul unei anchete; investigaţia trebuia să scoată la lumină toate faptele.

— Îţi sunt recunoscător că ai luat legătura cu noi, continuă Ryttingen. Ne ocupăm noi mai departe, adăugă şi încheie convorbirea.

Wisting se lăsă pe spetează încercat de sentimente contradictorii. Line ar fi fost bucuroasă că poliţia din Kristiansand nu avea să urmărească pista oferită de armă, dar din punctul lui de vedere era o decizie greşită, pe care o privea foarte sceptic.

Christine Thiis se ivi în pragul uşii, cu geanta pe umăr, semn că se pregătea să plece acasă şi dorea să afle ultimele noutăţi. Când privirile li se întâlniră, pe fruntea ei apăru un rid adânc.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea şi intră în birou.

— Nu ştiu, recunoscu el.

Christine Thiis trase scaunul mai departe de birou şi se aşeză.

— Nu prea are legătură cu cazul nostru, preciză el, împingând spre ea raportul privind testul balistic.

— Ai vorbit cu poliţia din Kristiansand? se interesă ea după ce parcurse documentul.

— Tocmai ce am închis telefonul, încuviinţă Wisting.

Consideră ancheta încheiată. Procesul are termen peste o săptămână şi nu vor să mai facem nimic.

— Nu prea mai e nimic de făcut, spuse ea, şi lăsă raportul pe birou. Arma a fost predată anonim.

Wisting puse raportul înapoi în dosar.

— Doar nu ne-a lăsat-o cineva pe trepte şi s-a făcut nevăzut, explică el. Ştim câte ceva despre provenienţa ei.

Christine Thiis clătină din cap şi continuă să-l privească atent.

— Provine dintr-o moştenire, continuă Wisting. Era printre lucrurile lui Frank Mandt.

Sistemul de ventilaţie din tavan se opri şi liniştea totală luă locul fluxului constant de aer.

— Nu sună improbabil, spuse ea după ce se gândi o vreme. Ştim că Franck Mandt era un personaj important în lumea interlopă din 0stland. Să ajungă în posesia unei arme neînregistrate... nu-i chiar aşa de straniu.

Nils Hammer intră ţinând în mână un pahar cu cafea şi un carneţel.

— Ce nu este straniu? întrebă el.

Wisting reluă povestea, tot fără să pomenească de Line.

— Sunt mai multe lucruri stranii aici, spuse Hammer. O armă cu care s-a comis o crimă reprezintă un pericol. Este ceva de care vrei să scapi cât mai repede posibil.

— Criminalul nici că putea să scape mai rapid de ea, preciză Wisting. A fost arestat la 14 minute de la raportarea crimei.

— Îmi aduc aminte, încuviinţă Hammer, sorbind din cafea. Şi şeful poliţiei s-a lăudat cu asta într-un interviu.

— Probabil că l-a găsit cineva, l-a luat şi l-a adus aici. Nils Hammer mai luă o gură de cafea.

— Din pură curiozitate, continuă el, unde era Jens Hummel în ajunul Anului Nou?

Wisting rămase nemişcat preţ de câteva clipe, după care se întoarse cu tot cu scaun şi scoase biblioraftul cu rezultatele verificări lor electronice.

— Aparatul de taxat nu era pornit, spuse el, frunzărind documentele.

— Nu este cam ciudat? comentă Hammer. Un aparat de taxat care nu este pornit în ajunul Anului Nou?

Wisting găsi desfăşurătorul convorbirilor telefonice ale lui Jens Hummel din ultimele şase luni dinainte de dispariţia sa. Le verificaseră şi înainte, discutând cu toate persoanele cu care intrase în contact, fără să fi putut avansa cu ancheta.

Degetul arătător alunecă în jos deasupra rândurilor până în dreptul zilei de 31 decembrie. Pe parcursul zilei, telefonul fusese localizat în aria de acoperire a mai multor celule din Larvik. La ora 16, începuse să se deplaseze spre sud. Trecuse prin câteva localităţi din zonă, după care expediase un SMS din centrul oraşului Kristiansand la ora 18:28.

28.

Nils Hammer proiectase pe ecran lista convorbirilor, în faţa anchetatorilor adunaţi din nou în jurul mesei din sala de şedinţe.

— Ştim că Elise Kittelsen a fost ucisă în centrul oraşului Kristiansand la ora 19:21, pe 31 decembrie, cu o armă ce aparţinea lui Frank Mandt, începu el.

— Nu ştim dacă era a lui Mandt, interveni Mortensen. A fost găsită printre lucrurile lui după ce a murit.

— Exact, încuviinţă Hammer. Mai ştim şi că Jens Hummel era în centrul oraşului Kristiansand la ora 18:28.

Arătă lista de pe ecran, unde era evidenţiat cu roşu un apel telefonic.

— Ulterior, a primit mesaje la ora 21:34, când era în Bamble, pe drumul de întoarcere.

— Distanţa dintre Kristiansand şi Bamble poate fi parcursă în exact două ore, precizează Mortensen. Asta înseamnă că a plecat din Kristiansand imediat după ce au fost trase focurile de armă.

— De la cine a primit mesajele? se interesă Christine Thiis.

— Am verificat acest aspect şi înainte, explică Wisting. Sunt mesaje cu urări de Anul Nou. Unii dintre cei cu care am stat de vorbă nici nu ştiau că i-au trimis SMS-uri. Îl aveau pe Jens Hummel în lista de contacte şi au trimis mesaje la toată agenda. Şi Jens Hummel a trimis tot urări de sărbători.

— Mai avea un telefon, le reaminti Espen Mortensen.

Wisting nu spuse nimic.

— Pare să fie o legătură între cazuri, rezumă el. Hummel a fost în Kristiansand la momentul comiterii crimei. Maşina lui a fost găsită la ferma lui Mandt, iar arma crimei a fost descoperită printre lucrurile lui Mandt. Poate fi şi o coincidenţă, dar, dacă nu este, atunci cu ce ne confruntăm?

— Jens Hummel a adus arma în Larvik, sugeră Torunn Borg.

— Jens Hummel ar putea fi ucigaşul, adăugă Nils Hammer.

— Ucigaşul a fost prins deja, ripostă Christine Thiis.

Hammer îşi argumentă ipoteza:

— Este posibil să nu fi arestat pe cine trebuie. Dacă Frank Mandt era patronul lui Jens Hummel, probabil că nu i-ar fi fost greu să-i facă rost de un paşaport fals ca să plece din ţară.

— Vrei să spui că Jens Hummel era un asasin plătit? spuse Christine Thiis zâmbind.

— Şi de ce ar vrea Frank Mandt să omoare o tânără de 21 de ani din Kristiansand? interveni şi Torunn Borg. În plus, uitaţi de urmele de sânge găsite în maşina lui Hummel.

— Ar putea exista o altă explicaţie pentru ele, se gândi Hammer, uitându-se întrebător spre Mortensen.

— Era în cantităţi mici, încuviinţă el. Hummel a condus ani întregi maşina. Nu este improbabil ca la un moment dat să se fi zgâriat şi să fi curs sânge în portbagaj. Dar nici nu îl văd pe Jens Hummel ca pe un asasin profesionist în slujba lui Frank Mandt.

Ipotezele şi presupunerile continuará să curgă. Jens Hummel era ba un martor periculos care trebuia eliminat, ba nu avea nicio legătură cu arma sau crima şi nu făcuse nimic ilegal în afară de o cursă lungă pe care nu o înregistrase.

Wisting aştepta să fie întrebat de unde ştie că arma provenea din casa lui Frank Mandt şi în ce condiţii fusese predată poliţiei, dar nimeni nu părea interesat. În cele din urmă, discuţia se încheie fără o concluzie clară.

— Am omis o întrebare importantă, spuse Hammer. Pe cine a dus Jens Hummel la Kristiansand în ajunul Anului Nou? Dacă l-a dus chiar pe Frank Mandt?

La final, aveau doar o lungă listă de întrebări la care nu aveau răspunsuri. Când se ridicară de la masă, cerul devenise plumburiu.

29.

Ploaia începu seara, pe la ora 7. Line era aşezată pe ciment în faţa masivului seif şi privea în sus, prin fereastra pivniţei. Nu era genul de ploaie care să pună capăt secetei, ci o ploaie răcoroasă şi limpede de vară, care spăla praful de pe iarbă şi frunze.

Sofie o rugase pe Line să verifice restul lucrurilor din seif. Vorbiseră despre ce alte secrete ar mai fi putut

conţine şi hotărâseră că era mai bine să scape de el.

Venise şi Sofie cu ea la subsol. Întâi au scos toţi banii şi i-au pus într-o pungă de plastic, pe care Sofie voia să o ascundă în altă parte a casei, şi apoi lăsase restul obiectelor din seif în seama lui Line.

— Dar nu mai predăm nimic poliţiei, spusese ea zâmbind.

În seif mai erau cinci bibliorafturi negre, mai multe dosare de plastic, agende şi plicuri.

În primul biblioraft părea să fie tot ceea ce avea legătură cu casa. Poliţe de asigurare, rapoarte de evaluare, relevee, manuale de utilizare, chitanţe şi certificate de garanţie. Unele îi puteau fi utile lui Sofie, dar altfel nu prezentau interes.

Line puse biblioraftul deoparte şi îl deschise pe următorul. Era plin cu folii de protecţie în care erau păstrate diverse decupaje din ziare. Scoase unul şi îl desfăşură. Hârtia era îngălbenită şi cerneala ştearsă.

Articolul era datat 17 august 1972 şi era intitulat: Vasul unui contrabandist oprit lângă Jomfruland. Scria că vameşii interceptaseră un vas de pescuit la 7 mile nautice de Jomfruland, iar la bord descoperiseră 720 de litri de alcool. Ambarcaţiunea fusese remorcată până în Langesund, iar căpitanul, care era singur la bord, fusese arestat.

În aceeaşi folie de protecţie mai erau încă două decupaje. Un articol scurt, potrivit căruia căpitanul în vârstă de 58 de ani recunoscuse tentativa de contrabandă, dar, în rest, refuzase să coopereze cu poliţia. Celălalt articol conţinea o scurtă menţiune despre un bărbat în vârstă de 58 de ani condamnat la închisoare cu executare pentru 60 de zile, pentru contrabandă cu 720 de litri de alcool.

În următoarea folie de protecţie era un articol din 1976. O dubiţă plină cu ţigarete şi câteva sute de litri de alcool

fusese implicată într-un accident rutier pe drumul naţional 22, în apropierea graniţei cu Suedia. Şoferul suferise răni uşoare şi urma să fie acuzat de contrabandă.

La un interval de aproximativ trei ani, apăreau alte articole asemănătoare, aşezate în dosar în ordine cronologică.

Era o colecţie bizară de articole şi singura explicaţie la care se putea gândea Line era că Frank Mandt păstrase articole care, într-un fel sau altul, îl implicau şi pe el, cel mai probabil în calitate de coordonator.

Puse dosarul deoparte. De deasupra se auzi o bufnitură, iar Maja începu să plângă şi scândurile din tavan scârţâiră când Sofie traversă sufrageria.

Următoarele două dosare conţineau copii ale unor declaraţii fiscale şi alte documente contabile. Line făcu ochii cât cepele la vederea cifrelor. Dacă Sofie era singura moştenitoare a bunicului său, urma să fie foarte bogată. Din documente reieşea o avere de 14 milioane de coroane, împărţită în depozite bancare, acţiuni şi proprietăţi imobiliare. În plus, mai existau şi acte care lăsau de înţeles că aceştia nu erau toţi banii. Extrase de la Banca Julius Bar din Zürich consemnau depozite în valoare de sute de mii de euro. Line auzise de conturile din băncile elveţiene, dar nu mai văzuse aşa ceva. Nu exista un nume sau o adresă pentru titularul contului, ci doar un număr, Relationship No. 0016.2426, care ascundea identitatea titularului real. Probabil că era nevoie doar de o parolă pentru a avea acces la bani.

Următoarele acte din dosar arătau că Frank Mandt era asociat unic al unei firme care avea ca obiect de activitate cumpărarea şi vânzarea de bunuri imobile. Copiile de pe contracte şi titluri de proprietate acopereau o perioadă îndelungată. La finalul unuia dintre dosare erau mai multe bilete cu câştiguri de la Asociaţia Norvegiană de Hipism şi

Rikstoto, Loteria Naţională Norvegiană. Ea ştia că aşa obţineau infractorii, de obicei, capitalul iniţial. Cupoanele câştigătoare erau cumpărate la hipodrom. Era un fel situaţie în care toată lumea câştigă. Adevăratul câştigător putea să obţină cu până la 25% mai mult, iar cumpărătorul putea să spele banii. Investiţiile în imobiliare era o altă modalitate de a plasa banii negri. Mai întâi, se cumpăra o proprietate sub valoarea reală din cauză că avea nevoie de reparaţii, după care intrau în scenă echipele de renovare de pe piaţa neagră, iar apoi proprietatea este vândută cu profit.

Conţinutul biblioraftului nu demonstra nimic altceva decât că Frank

Mandt era aproape obsedat de ordine.

În ultimul dosar erau documente ale poliţiei. Declaraţii şi interogatorii ale suspecţilor din cazurile aflate în lucru. Într-unul dintre cazuri era menţionat un anume Aron Heisel, interogat de poliţie în Halden, pe 6 iunie 2002, şi acuzat că transporta ilegal, în bidoane de plastic, 2.400 de litri de alcool. El îşi recunoscuse vinovăţia, dar refuzase să declare cine erau furnizorii şi destinatarii mărfii. Alt nume care se repeta era cel al lui Per Gregersen. Printre altele, făcuse declaraţii la poliţie într-un caz de trafic cu haşiş. Din ce citea, se părea că erau implicaţi şi Hells Angels din Danemarca.

Line se întoarse la dosarul cu decupaje din ziare şi găsi un articol din Halden Arbeiderblad, din 7 iunie 2002, o zi de vineri, potrivit căruia poliţia de frontieră oprise un Volkswagen Transporter încărcat cu peste 2.000 de litri de alcool. Un articol mai vechi apărut în F&drelandsvennen relata despre un bărbat condamnat pentru importul a 8 kilograme de haşiş. În timpul procesului, refuzase să explice legătura lui cu Hells Angels şi cu filiala din Danemarca a organizaţiei motocicliştilor. Frank Mandt

avea propria mică arhivă cu operaţiunile eşuate. Era o nebunie, având în vedere că putea fi găsită de poliţie, dar pentru că o ţinea încă din anii 1960, fără să fie prins, probabil că devenise foarte încrezător. În plus, decupajele erau doar dovezi circumstanţiale.

Documentele proveneau de la secţii de poliţie aflate pe raza mai multor inspectorate. Anchetatorii erau diferiţi, dar numele avocaţilor se cam repetau. Line se îndoia că Mandt ar fi primit documentele de la cineva din poliţie, dar presupunea că erau copii ale dosarelor la care avuseseră acces avocaţii în timpul proceselor. Ştia din alte cazuri că, atunci când erau reţinuţi, membrii reţelelor de criminalitate organizată îşi dovedeau adesea loialitatea cu copii ale declaraţiilor date la poliţie, din care reieşea că nu au dezvăluit niciun nume.

Apa picura şi se scurgea prin rigole. Line începea să simtă dureri de la statul pe ciment; îi înţepenise spatele, iar burta voluminoasă o împiedica să se aplece în faţă. Îşi schimbă poziţia şi luă una dintre agendele negre. Erau pline de numere, o formă de contabilitate, evident, dar rândurile cu numere nu aveau denumiri. În anumite locuri erau înscrise zile, iar în altele erau notate litere cu punct între ele, ca iniţialele unui nume. Un detectiv de la fraude economice probabil că le-ar fi putut desluşi înţelesul mai bine decât ea.

Pe Line însă o interesau şi mai tare plicurile. Sofie găsise deja plicuri în care erau fotografii cu ea şi cu mama ei, dar mai erau câteva în partea de jos a seifului.

Primul era voluminos şi conţinea casete mici. Pentru a-şi lua notiţe, unii dintre colegii ei mai vârstnici de la ziarul local foloseau reportofoane cu casete asemănătoare în loc de foaie şi pix. Chiar şi ea folosise uneori funcţia de înregistrare de pe telefonul mobil pentru a înregistra interviurile.

Minicasetele erau datate. Erau multe, peste 20, dar nu exista şi un casetofon.

Puse plicul deoparte şi se uită la următorul. Conţinea fotografii care păreau să provină de la camere de supraveghere. Erau vechi şi ponosite şi fuseseră făcute de la distanţă. Subiectul principal erau doi bărbaţi care mergeau pe trotuar. Unul dintre ei gesticula ca şi când i-ar fi explicat ceva celuilalt. Fotografiile îi aminteau de imaginile notorii ale întâlnirii dintre generalul KGB Ghenadi Titov şi Arne Treholt, condamnat pentru spionaj în anii 1980.

Următorul plic conţinea fotografii asemănătoare, dar erau făcute într-o zonă industrială. Părea că fotograful fusese interesat de clădiri şi de amplasament.

Mai exista şi o serie de fotografii color. Fuseseră făcute în străinătate, unele dintre ele având în fundal palmieri şi flori exotice. Oamenii stăteau în picioare în jurul unei maşini şi nu păreau să ştie că sunt urmăriţi.

Era evident că fotografiile aveau un scop. Contrainformaţiile deveniseră în timp o parte importantă a activităţii reţelelor de crimă organizată, pentru care era esenţial să ştie ce fac atât poliţiştii, cât şi grupările rivale. Fotografiile erau vechi şi n-avea de unde să ştie de ce le păstrase Frank Mandt. Poate că uitase de ele. Cu toate că acum nu-i spuneau nimic lui Line, fotografiile erau o mărturie despre cum îşi clădise el imperiul infracţional. După ce reuşi cu greu să se ridice şi să pună documentele înapoi în seif, avea mai multe întrebări decât răspunsuri.

30.

Când sună ceasul de pe noptieră, Wisting era treaz de o jumătate de oră. Se tot gândise la circumstanţele morţii lui Frank Mandt. Ultima dată fusese văzut în viaţă într-o zi de luni, pe 19 ianuarie. Concluzia fusese că moartea survenise marţi, 10 ianuarie, dat fiind că ziarul acelei zile

era pe masa din bucătărie, iar corespondenţa din zilele următoare nu fusese deschisă. Nu era sigur dacă îşi aminteşte corect, dar într-una dintre fotografiile din casa lui exista un detaliu care prezenta interes, ţinând cont de informaţiile apărute în ultimele zile.

Se dezveli şi se duse la toaletă. Grămada de rufe murdare strânse pe podea în spatele uşii se mărise. Trebuia să-şi aducă aminte să le pună în maşina de spălat când se întorcea de la muncă.

La ora 6 şi jumătate era deja în birou. Cerul era acoperit de nori albaştri-cenuşii, dar începea să se însenineze şi lumina soarelui se strecura printre nori. Ploaia din seara precedentă se evaporase deja de pe străzi şi se prefigura încă o zi călduroasă.

Dosarul Mandt era încă pe birou. Îl ridică şi căută printre fotografiile în care era surprinsă masa din bucătărie. Ca probă, Mortensen făcuse un prim-plan cu ziarul local publicat pe 10 ianuarie. Principalul articol viza o dispută cu privire la drepturile de pescuit somon în Lăgen. Următoarea fotografie prezenta cutia poştală. Ziarul era datat luni, 11 ianuarie. Aşezate una lângă alta, cele două fotografii erau grăitoare. Totuşi următoarea fotografie era cea care apăruse în subconştientul lui Wisting. Înfăţişă toată masa din bucătărie. Lângă ziarul local şi o ceaşcă de cafea, era o pereche de foarfece şi o ediţie a ziarului VG, deschis la un articol despre crima de Anul Nou. De una singură, nu însemna neapărat ceva, dar putea fi un detaliu important.

Până acum, punctul de pornire fusese Jens Hummel şi căutaseră o legătură între el şi Frank Mandt, dar nu găsiseră nimic. Acum trebuiau să se repoziţioneze şi să privească din cealaltă direcţie, să vadă dacă Frank Mandt avea vreo legătură cu taximetristul dispărut. Zeci de ani, poliţia încercase să obţină o mărturie despre Frank Mandt

şi activităţile sale ilicite, dar se părea că acesta îşi controla oamenii cu o mână de fier. Acum era mort şi pentru cei din jurul său situaţia se schimbase. Oare acum ar fi fost cineva dispus să vorbească?

Împărţi sarcinile între Torunn Borg şi Nils Hammer. După şedinţa de dimineaţă, Wisting se duse la toaletă şi se spălă pe faţă cu apă rece. Ochii i se limpeziră şi îşi privi faţa în oglindă. Era încă vânăt pe partea dreaptă, dar nu mai era umflat.

La ora 8 şi jumătate, activităţile administrative de rutină erau de obicei rezolvate la toate secţiile de poliţie din district, iar Wisting formă numărul lui Harald Ryttingen din Kristiansand. Îi explică pe scurt posibila legătură între Jens Hummel şi asasinatul de Anul Nou.

— Aş dori o copie după documentele anchetei voastre, ca să văd dacă există vreo conexiune cu cazul nostru, concluzionă el.

— Ţi-am spus deja: cazul nostru a fost închis, răspunse scurt Ryttingen. Dosarul este pe masa procurorului, care îl va prezenta instanţei de judecată.

— Am nevoie doar de acces la dosarul electronic, insistă Wisting. Ca să-l vizualizăm de aici.

— Am vorbit despre asta ieri, răspunse Ryttingen şi mai tăios. Nu avem nevoie de ajutorul vostru.

— Ştiu, spuse Wisting. Însă acum avem noi nevoie de sprijinul vostru. S-ar putea să aveţi informaţii care pot prezenta interes pentru cazul nostru de dispariţie.

— Trebuie să cer acordul procurorului, răspunse Ryttingen. Te contactez imediat ce reuşesc să dau de el.

Wisting mută telefonul la cealaltă ureche. Nu era necesar să solicite acordul pentru a primi informaţia pe care o ceruse şi considera că este doar o tactică de tergiversare.

— Cine este procurorul de caz? întrebă el.

— Îl contactez eu şi te sun, promise Ryttingen.

Şi astfel conversaţia luă sfârşit.

Reticenţa lui Ryttingen de a permite implicarea unei alte secţii de poliţie nu se putea explica decât prin faptul că nu voia să dea peste cap un caz considerat rezolvat de mult. Dar Wisting n-avea ce face şi trebuia să aştepte. Petrecu ceva timp în faţa panoului din sala de şedinţe, unde era schiţat întregul caz. O cronologie care se întindea în timp până în 31 decembrie. Incidentele erau evidenţiate cu cuvinte-cheie scrise în culori diferite, cărora li se adăugau secţiuni de hărţi şi fotografii făcute de criminalişti la faţa locului.

Oare ce ne scapă? se întrebă el.

Toate cazurile aveau o portiţă ascunsă. O intrare secretă care se ivea doar atunci când totul era observat în contextul corect.

La ora 12 i se făcu foame. Nici astăzi nu îşi luase mâncare la pachet, aşa încât ieşi şi traversă piaţeta rătăcit în gânduri. Pe cer încă mai pluteau câţiva nori răzleţi, dar erau albi şi străvezii.

De la chioşcul Narvesen îşi cumpără un cârnat la grill şi o sticlă de apă minerală Farris. Se aşeză pe o bancă şi mâncă în vreme ce privea absent nişte pescăruşi luptându-se pe o bucată de pâine. Nu-şi amintea să mai fi zăbovit atât de mult timp asupra unui caz fără să întrezărească vreo rezolvare. Fuseseră şi altele complicate şi dificile, dar nu se mai întâmplase să se scurgă şase luni fără să vadă altceva decât liniile de contur ale imaginii de ansamblu. Poate că nu aceasta era realitatea. Poate că era el prea bătrân şi pierdea controlul. Pescăruşii din faţa lui îşi luară zborul când se aşeză cineva lângă el. Wisting se şterse pe degete cu un şerveţel şi se întoarse puţin spre stânga. Christine Thiis era cea care speriase pescăruşii, iar acum îi zâmbea şi-i oferea o îngheţată Krone.

Preţul de o coroană dăduse denumirea acestei îngheţate la cornet, iar Wisting îşi amintea de vremea când îngheţata chiar costa o coroană.

— Mulţumesc, spuse el, şi luă cornetul.

Christine îndepărtă învelişul de hârtie.

— Nu trebuie să-l laşi să te consume, spuse ea.

— Ce vrei să spui?

— Te gândeşti şi la altceva în afară de caz?

Wisting împături ambalajul cornetului fără să spună nimic. Întrebările fără răspuns îl bântuiau constant. Îl făceau tăcut şi reţinut.

— Ai nevoie de o pauză, continuă ea. Este ca atunci când rătăceşti cheile sau altceva important. Le găseşti când nu mai cauţi. De multe ori, cea mai bună cale de-a rezolva un caz este să iei o pauză.

— Ai dreptate, zâmbi el şi luă o bucăţică de îngheţată.

Christine Thiis se ridică.

— Te aştept la mine acasă, diseară, la ora 7, spuse ea. O să-ţi dau altceva la care să te gândeşti.

El o privi nedumerit.

— O pauză, spus ea. Pauză de masă. M-am săturat să gătesc doar pentru mine.

Wisting îndepărtă cu dosul palmei îngheţata de pe buza de sus. Înainte să apuce să accepte, Christine Thiis îi întorsese spatele şi plecase.

31.

Sofie pregătea o reţetă pe care o găsise pe internet. Puse căpşuni, felii de pepene verde şi cuburi de gheaţă în blenderul nou cumpărat, după care stoarse sucul de la o lămâie şi o lăsă pe Line să presare zahăr farin. Apoi aşează capacul şi porni aparatul. Lamele din partea de jos a carafei de sticlă începură să toace, dar se opriră brusc. Line se uită la aplica de pe tavan.

— S-a întrerupt curentul, concluzionă ea. Probabil că a

sărit o siguranţă.

— Panoul electric este la subsol, spuse Sofie. Poţi verifica tu?

Line coborî în pivniţă şi găsi panoul electric în capătul holului. Era un sistem relativ modern, cu siguranţe automate, dar totul era acoperit cu un strat fin de praf şi era evident un loc pe care cei care făcuseră curăţenie îl trecuseră cu vederea.

Siguranţa cu numărul 13 era sărită. Line apăsă pe întrerupător, dar acesta sări înapoi cu un pocnet.

— Încearcă să opreşti maşina de spălat vase! strigă ea la Sofie.

— Bine.

Line reconectă circuitul. De această dată, blenderul începu să funcţioneze.

Era pe cale să închidă capacul panoului, dar rămase locului. La baza tabloului electric erau o mică lanternă, nişte şuruburi, un întrerupător pentru împământare, câteva documente lăsate de electrician, dar şi o cheie, parţial ascunsă sub o factură de curent.

Line o scoase şi se uită la ea – era lungă, cu un set de pini complex.

Aruncă o privire spre încăperea seifului, după care luă cheia cu ea.

— Sofie? spuse ea când intră în bucătărie.

Sofie nu o auzi din cauza zgomotului făcut de blender, dar opri aparatul când apăru Line.

— Ai mai văzut asta? o întrebă ea, ridicând cheia.

Sofie se apropie şi o luă din mâna ei.

— Era în tabloul electric, preciză Line.

— Crezi că este de la seif?

Line zâmbi.

— Putem afla doar într-un singur fel.

Coborî iar scara în faţa lui Sofie şi se duse în cea mai

îndepărtată încăpere. Sofie introduse cheia în broască şi o răsuci. Închizătoarea fusese stricată de lăcătuş, dar nu era nicio îndoială că se potrivea.

Sofie râse.

— Ieri a venit cu poşta factura de la lăcătuş, spuse ea. Mă costă aproape 4.000 de coroane.

— Of! mormăi Line.

— Aşa se întâmplă mereu când cauţi ceva, se gândi Sofie. Găseşti când nu mai cauţi.

— Da, aşa este, spuse Line, încercând şi ea cheia. Cel puţin, acum misterul s-a rezolvat.

Lăsară cheia în broasca seifului şi urcară iar în bucătărie. Sofie scoase un bol de salată cu fructe de mare şi o rugă pe Line să-l ducă în curte.

Mereu plăteşte Sofie, se gândi Line. Simţi ceva remuşcări, cu toate că ştia că Sofie îşi putea permite.

După ce îşi cumpărase casă, Line resimţise impactul financiar. Nu era o problemă, dar renovarea ajunsese să coste mai mult decât anticipase. Avea să fie o provocare să plătească dobânda şi ratele din venitul de liber-profesionist, fiind şi mamă singură.

Maja se mişca în căruţul pus la umbra bătrânilor copaci foioşi. La următoarea vizită, trebuia să îi cumpere ceva, se gândi Line. Un tort, sau ceva pentru Maja.

Sofie veni afară ţinând carafa de sticlă într-o mână şi ipadul în cealaltă.

— Au aflat ceva, spuse ea, ridicând privirea de la ecran. Banii provin dintr-un jaf din Drammen.

Line se ridică, iar Sofie îi dădu tableta. Ştirea fusese publicată de Dagbladet. Cadoul de un milion de coroane din tâlhărie, spunea titlul de pe prima pagină.

Line spicui din text. Poliţia aflase că mai multe bancnote proveneau din jaful asupra unui transport de valori comis în faţă la Gullskogen Senter din Drammen, în anul 2005.

Doi paznici ai companiei de pază Securi tas au fost ameninţaţi cu un revolver şi o puşcă. Unul dintre ei a fost lovit cu patul puştii şi şi-a pierdut cunoştinţa.

Paguba totală s-a ridicat la aproape opt milioane de coroane, dar printre banii furaţi era şi o casetă cu bancnote pregătită pentru alimentarea unui ATM. Seriile bancnotelor fuseseră identificate în donaţia anonimă de un milion de coroane. Poliţia nu arestase niciun suspect în cazul jafului.

— Ce ne facem? întrebă Sofie, prăbuşindu-se pe un scaun din grădină.

— Nimic, răspunse Line imediat.

— Dacă a fost implicat?

Line accesă linkul ce trimitea la articolul despre caz publicat de Dagbladet în 2005.

— Mă îndoiesc, zise ea fără să-i împărtăşească bănuiala ei că el fusese de fapt creierul operaţiunilor. Atunci era deja bătrân, îi reaminti ea în schimb.

Articolul din 2005 nu spunea nimic în plus, în afară de faptul că era al şaptelea jaf din Drammen din ultimii doi ani.

— Dar de ce ţinea banii în seif? întrebă Sofie.

— Poate i-a primit ca răsplată pentru ceva, sugeră Line.

După ce găsiseră banii, se documentase cu privire la subiect. Cu toate că banii erau marcaţi, în lumea interlopă erau adesea utilizaţi ca mijloc de plată, la doar zece la sută din valoarea nominală. Persoana care cumpăra bancnotele marcate îşi asuma şi sarcina de a le schimba la jocuri mecanice sau în alte locuri unde banii erau depuşi în aparate cu scanere digitale.

— De ce nu le-a dat foc, pur şi simplu? continuă Sofie. Oricum nu au nicio valoare, nu?

Line se aşeză la loc şi puse ipadul pe masă.

— Nu este problema ta, îi spuse ea, turnând băutura

răcoritoare în pahare. Nu te poţi învinovăţi pentru ceva ce a făcut bunicul tău.

— Ştiu, dar tot simt că ar trebui să fac ceva să îndrept o parte din lucrurile rele pe care le-a făcut.

— Cel mai bun lucru pe care-l poţi face este să ai grijă de tine, spuse Line, să te asiguri că Maja are parte de o educaţie şi de o stabilitate mai bune decât ai avut tu.

Sofie zâmbi fugar.

Line se aplecă deasupra bolului cu salată.

— Oare e bine să mănânc fructe de mare? întrebă ea.

Ştia răspunsul, dar voia să-i abată gândurile lui Sofie.

— Bineînţeles, o asigură Sofie. Dar se spune că trebuie să ai grijă cu creveţii în timp ce alăptezi, ca să nu devină bebeluşul alergic. Aşa că ar trebui să profiţi acum.

Line mâncă pe săturate, iar conversaţia alunecă spre alte subiecte.

Echipamente pentru bebeluşi, renovare şi decoraţiuni interioare. Din când în când, Line trebuia să se concentreze să ţină pasul. Gândurile îi tot zburau la conţinutul vechiului seif. Bancnotele pătate erau înăuntru de ani întregi, dar revolverul trebuie să fi ajuns acolo recent. Fusese folosit în ajunul Anului Nou. La scurt timp după aceea Frank Mandt a murit, iar seiful nu a fost redeschis până când forţaseră ele încuietoarea, cu o săptămână în urmă. Bărbatul care folosise revolverul fusese arestat la scurt timp după comiterea crimei. În ultimele zile din viaţa lui Frank Mandt, arma fusese adusă în oraş şi încuiată în seif. Firul evenimentelor părea lipsit de logică.

Dincolo de gardul viu, porni o maşină de tuns iarba. Maja se trezi din cauza zgomotului şi o băgară în casă, lăsând-o să se târască pe podeaua sufrageriei.

După o oră, Line se ridică. Sofie ar fi vrut s-o mai reţină, dar Line avea treabă acasă.

Vecinii tocmai terminaseră de tuns iarba, iar bătrâna care locuia acolo era la poartă şi îi dădea banii unui tânăr cu bustul gol. O urmări cu privirea pe Line.

— Tu te-ai mutat aici? o întrebă ea.

— Nu, îi răspunse Line. Sunt doar în vizită.

— Tu eşti fata lui Wisting, nu-i aşa? Cea care scrie la ziar?

Mereu se întâmpla aşa. Majoritatea oamenilor îl cunoşteau pe tatăl ei.

— Sunt în concediu acum, zâmbi ea şi se mângâie pe pântece.

Tânărul care tunsese gazonul se urcă pe o bicicletă. Bătrâna se apropie cu câţiva paşi, de bună seamă gata să-şi satisfacă nişte curiozităţi.

— O cunoşti pe femeia care a cumpărat casa? o întrebă ea, prinzându-se cu o mână de poarta din fier forjat.

— Am fost colege în clasele primare, răspunse Line, neştiind cât de mult putea să dezvăluie despre trecutul Sofiei. Dar după aceea s-a mutat din oraş. Nu ne-am văzut ani buni şi ne-am reîntâlnit din întâmplare pe stradă.

Femeia de dincolo de poartă nu spuse nimic, iar Line începu să-şi caute cheile maşinii.

— Este o casă frumoasă, comentă ea, făcând semn cu capul spre clădire, mai mult ca să rupă tăcerea.

— Da, ne bucurăm să avem vecini noi, spuse bătrâna.

Line era pe punctul să pună capăt conversaţiei urându-i să aibă în continuare o vară minunată, dar i se năzări brusc un gând:

— Îl ştiaţi pe bărbatul care a locuit aici înainte? o întrebă ea în schimb. Frank Mandt?

Vecina clătină din cap.

— N-am avut de-a face cu el.

Line făcu câţiva paşi înapoi spre poartă.

— Eraţi acasă în ajun de Anul Nou? întrebă ea.

— Şi de Crăciun, şi de Anul Nou, confirmă vecina. De ce?

— Ştiţi dacă Frank Mandt era acasă?

— Da, da. Dar nu am vorbit cu el.

— Dar era acasă în ajun de Anul Nou?

— Da, adică îmi amintesc că l-am văzut, dar nu cred că a avut musafiri. Cel puţin, nu în acea seară. Era foarte retras. Nu cred că avea familie.

— Când anume l-aţi văzut în ajunul Anului Nou, vă mai amintiţi? continuă Line şirul întrebărilor.

— Păi, fiul nostru a venit în vizită cu nepoţii la ora 5 şi jumătate. Îi rugasem să vină la ora 5. Ninsese şi era dificil de parcat maşina. Nici Mandt nu a uşurat situaţia. A ieşit şi a aruncat toată zăpada pe stradă, dar nu i-am spus nimic.

Line căzu pe gânduri.

— De ce întrebi? se interesă vecina.

— Aşa, fără vreun motiv anume, răspunse Line mergând spre maşină. Doar mă întrebam dacă n-ar fi putut fi altundeva.

32.

La ora 15:15, primi aprobarea să acceseze dosarul crimei din Anul Nou. Wisting printă toate documentele, umplu un ibric de cafea şi începu să citească.

Primul document era sesizarea despre o urgenţă, care preciza cum fusese avertizată poliţia despre crimă şi pe cine a găsit la faţa locului primul echipaj.

Sesizarea fusese făcută prin serviciul de ambulanţă de o femeie care locuia într-unul dintre cele mai apropiate apartamente şi care se afla în casa scării când auzise focurile de armă. Din moment ce era ajunul Anului Nou, nu le-a acordat multă importanţă. După ce a ieşit, a auzit pe cineva care striga să fie chemată o ambulanţă şi a văzut doi bărbaţi ghemuiţi lângă o femeie întinsă pe jos.

Poliţia a ajuns înaintea personalului medical. Un medic ce trecea prin zonă începuse procedurile de resuscitare,

dar femeia era deja moartă.

Printre curioşii care s-au adunat la faţa locului se aflau şi trei bărbaţi care erau menţionaţi în calitate de martori. Unul dintre ei asistase la incident, iar ceilalţi doi auziseră focurile de armă şi îl văzuseră pe faptaş luând-o la goană. Semnalmentele omului căutat fuseseră transmise prin staţia radio a poliţiei.

În timp ce citea, Wisting sublinia unele propoziţii şi făcea însemnări pe marginea lor, ştiind că undeva în teancul de documente probabil avea să găsească răspunsurile la întrebări.

Următorul raport viza arestarea lui Dan Roger Brodin, în vârstă de 25 de ani. Echipajul Kilo 2-0 se îndrepta spre locul crimei când au fost trimise semnalmentele. La hotelul Ernst au văzut o persoană care se potrivea descrierii. Bărbatul schimbase direcţia când văzuse maşina poliţiei şi o luase la fugă, iar poliţiştii îl urmăriseră prin curţile unor case. În dreptul staţiei de autobuz i-au pierdut urma, dar, la scurt timp, a fost prins în spatele unor tomberoane de gunoi, la terminalul de feriboturi Color-Line. În buzunarul de la spate avea harta despre care poliţia credea că este dovada că el alesese locul atacului.

După ce a fost arestat, a fost dus cu maşina înapoi la locul faptei, unde se aflau încă martorii, şi a fost identificat ca fiind autorul crimei.

Wisting bifa pe marginea foii. Era o modalitate neconvenţională, dar eficientă, de a confrunta martorii cu suspecţii. Depoziţiile martorilor îşi pierdeau din valoare dacă suspectul nu era identificat dintr-un grup de oameni, exact ca în cazul alegerii unui suspect din mai multe fotografii, unde trebuiau să aleagă din mai multe portrete. În acelaşi timp, memoria martorilor este vie la scurt timp după un incident. La acel moment, ei nu erau influenţaţi de presă şi de alte persoane, iar îndoiala şi nesiguranţa nu

se instala încă.

Raportul privind cercetarea locului crimei nu conţinea prea multe informaţii. În plus faţă de descrierea victimei, mai erau prezentate împrejurimile şi informaţii despre starea vremii, vânt şi temperatură, înainte de săvârşirea crimei, în centrul oraşului Kristiansand se aşternuse un strat de 30 de centimetri de zăpadă, dar se topise deja în mare parte. În locul unde se afla victima asfaltul era uscat, astfel că nu s-a putut identifica nicio urmă de încălţăminte.

Wisting parcurse rapid dosarul cu fotografii. Nu avea nevoie să studieze detaliile, însă-l lăsă deschis la o hartă pe care era reprezentat grafic locul crimei.

Raportul autopsiei descria o plagă penetrantă îngustă în spatele victimei, cu leziuni majore în cavitatea toracică, şi o altă plagă penetrantă la gât. Aceasta din urmă era descrisă ca fiind fatală, dar şi cea din zona pieptului ar fi urmat să cauzeze moartea. În jurul punctului de intrare de la gât fusese prelevat praf de puşcă, ceea ce însemna că focurile de armă fuseseră trase de la mai puţin de un metru distanţă. Se estima că glonţul care intrase prin spate fusese tras de la o distanţă cuprinsă între unu şi trei metri.

Wisting sublinie cuvintele spate şi gât. Apoi luă un bileţel autocolant, scrise pe el semnul întrebării şi îl lipi pe pagină. Omuciderea de Anul Nou fusese catalogată drept o tâlhărie eşuată. Făptuitorul luase telefonul mobil al victimei, dar nu şi geanta. Totuşi focurile de armă fuseseră trase intenţionat asupra ei.

Nu se uită la fotografiile cu trupul gol întins pe masa de autopsie, dar analiză cele două gloanţe deformate şi având formă de ciupercă recuperate din cadavru.

Un raport amănunţit descria căutările întreprinse pentru găsirea armei. Aceasta nu fusese găsită şi nici telefonul mobil.

Wisting verifică pe hartă în timp ce citea pe ce străzi se efectuaseră căutări cu ajutorul câinilor, în ce locuri se răscolise prin tomberoane şi unde se folosiseră scafandri. Verificaseră până şi acoperişurile caselor, în ipoteza că ucigaşul ar fi putut arunca arma în sus. Toate eforturile fuseseră în zadar.

Explicaţiile date de martorul principal nu lăsaseră niciun dubiu cu privire la ceea ce se petrecuse. Numele său era Einar Gjessing şi, la fel ca victima şi mulţi alţi martori, mergea la o petrecere. Dar, spre deosebire de mulţi dintre ceilalţi, el nu băuse încă nimic şi era treaz când a asistat la omucidere.

Tocmai trecuse de intersecţia străzilor Holbergs şi Dronningens când i-a văzut pe faptaş şi pe victimă. Femeia se eliberase din mâinile agresorului, care îndreptase revolverul spre ea şi trăsese două focuri de armă în succesiune rapidă, doborând-o la pământ. Criminalul o luase la fugă şi trecuse la o distanţă de doar câţiva metri de el. Martorul alergase după agresor, dar renunţase după câteva străzi şi revenise la locul crimei. Până atunci ajunseseră şi ceilalţi doi martori. Până la urmă se strânseseră mai multe persoane, inclusiv medicul care pronunţase decesul femeii.

Einar Gjessing fusese interogat de două ori. De fiecare dată dăduse aceleaşi explicaţii, dar mai elaborate în timpul celui de-al doilea interogatoriu. Descrierea agresorului şi a hainelor lui era mai detaliată şi explicase cu mai multe amănunte de unde venea el însuşi şi până unde îl urmărise pe criminal. În acelaşi timp spusese că era posibil ca evenimentele să nu se fi derulat neapărat aşa cum îşi amintea el. Cu toate că declaraţia se întindea pe opt pagini, erau întrebări care nu fuseseră puse, observă Wisting. De exemplu, nu fusese întrebat dacă cei doi au spus sau au strigat ceva.

Ceilalţi doi martori, Terje Moseid şi Finn Bjelkevik, aveau aceeaşi vârstă.

Mergeau la aceeaşi petrecere şi au văzut şi observat aceleaşi lucruri. Au auzit focurile de armă, au văzut femeia căzută la pământ şi un bărbat fugind de la locul faptei. Au făcut tot ce au putut să oprească sângerarea şi să o ajute pe muribundă, dar nu i-au putut salva viaţa. Şi-au dat seama că murise înainte să ajungă medicul.

Declaraţia acuzatului, Dan Roger Brodin, în vârstă de 25 de ani, era scurtă. Nega comiterea crimei şi orice legătură cu cazul. În principal, la interogatoriu a fost lăsat să spună faptele pentru care mai fusese condamnat.

Fusese eliberat pe cauţiune în 22 decembrie, după ce executase o condamnare pentru, printre altele, acte de violenţă şi consum de droguri şi stătea într-o locuinţă socială de la periferia oraşului. În ajunul Anului Nou se plimbase fără ţintă prin centru.

Unele întrebări şi răspunsuri erau redate sub formă de dialog:

— De ce ai fugit?

— Pentru că a venit poliţia.

— Şi de ce te-ai ascuns?

— Ca să nu mă găsească.

Nu i se oferise niciun compromis, iar interogatoriul se încheiase după doar o oră. Era singura declaraţie pe care o dăduse Dan Roger Brodin. Cu ocazia următorului interogatoriu, avocatul lui declarase că acesta nu avea nimic de adăugat.

Wisting săpă în continuare în teancul de documente şi acolo găsi alte interogatorii care, coroborate, alcătuiau o imagine de ansamblu despre trecutul lui Brodin. Tatăl său dispăruse din peisaj înainte de naşterea copilului. Mama lui se căsătorise şi divorţase de două ori după aceea, iar ea şi Danny se mutaseră des. În primii şapte ani de şcoală

fusese înscris la opt şcoli diferite. A fost arestat prima dată la vârsta de 13 ani. Mama sa a fost decăzută din drepturile părinteşti, iar el a devenit unul dintre copiii Serviciului de Asistenţă Socială, pasat de la o instituţie la alta, ca o minge de ping-pong. După care au renunţat la el şi până la vârsta de 17 ani trecuse pe la trei familii adoptive, trei orfelinate şi instituţii psihiatrice pentru adolescenţi şi patru centre de tratament. Din majoritatea locurilor a reuşit să fugă, în altele s-a făcut de nesuportat şi a fost alungat din acelaşi motiv pentru care fusese dat în plasament.

Următorul dosar din teanc conţinea declaraţiile martorilor despre victimă. Elise Kittelsen era cea mai mică dintre cei trei fraţi. Părinţii ei aveau un magazin de încălţăminte, unde lucra şi ea după-amiezile şi în weekenduri. Era în anul doi la colegiu, pregătindu-se să devină profesoară, şi avea mulţi prieteni.

Din declaraţii reieşea, în esenţă, că era o fată bună şi decentă. Însă câţiva detectivi au încercat să treacă dincolo de aparenţe. Fratele său mai mare o avertizase pe Elise că unii dintre prietenii ei nu erau o companie sănătoasă. Mai mulţi dintre ei fuseseră implicaţi în afaceri cu droguri. Inclusiv un băiat mai mare decât ea cu care avuse o relaţie. Nu mulţi erau dispuşi să vorbească de rău o persoană decedată, dar şi alte câteva persoane din cercul de prieteni confirmaseră că victima avea prieteni nelalocul lor şi că frecventa medii periculoase. Aceste aspecte nu schimbau faptul că Elise era o victimă nevinovată, iar în ziare au fost prezentate aspectele bune ale personalităţii ei.

La final, Wisting trecu la rapoartele cercetărilor de laborator. Într-unul era consemnat că se găsiseră urme de praf de puşcă pe mâna dreaptă şi pe mâneca gecii acuzatului. Analizele de sânge arătau că victima avea 0,08 la mie alcool în sânge, ceea ce corespundea cu sticla goală

de cidru de pere din camera ei. Dan Roger Brodin avea o alcoolemie de 1,79. În plus, fuseseră identificate urme de THC, ceea ce indica însemna că fumase marijuana.

Nimic din ceea ce citise Wisting nu părea să aibă legătură cu cazul Hummel. Cea mai apropiată conexiune o reprezenta interogarea a doi şoferi de taxi care îl văzuseră pe Brodin fugind pe străzile din centrul oraşului, însă nici acolo nu găsise nimic relevant pentru cazul taximetristului lor dispărut.

Teancul de documente avea cam 20 de centimetri, dar ar fi dorit acces şi la documentele lipsite de valoare probatorie – ponturile, informaţiile clasificate şi analizele care nu făceau parte din înscrisurile dosarului. Se îndoia însă că Ryttingen avea să i le pună la dispoziţie.

Strânse foile şi le aşeză în poală. Materialul era exhaustiv, dar tot simţea că lipseşte ceva. În primul rând, din verificări nu reieşea unde dispăruse arma crimei. Dar de unde provenea? De unde făcuse Dan Roger Brodin rost de ea? Nimeni dintre cunoscuţii lui nu îl văzuse vreodată cu o armă şi nu îl auzise vorbind despre aşa ceva.

Era aproape ora 7 şi simţea că are nevoie să mănânce ceva înainte să-şi pună ordine în gânduri. Brusc, îşi aminti că acceptase să cineze acasă la Christine Thiis.

Se ridică şi puse teancul de hârtii pe birou. Cele de deasupra alunecară pe podea. Le lăsă acolo şi ieşi în grabă.

33.

Până atunci nu mai fusese acasă la Christine Thiis, dar ştia că locuieşte pe Bekkegata, în cartierul Langestrand. Era în cea mai veche parte a oraşului. Străzile erau înguste şi se intersectau fără o regulă anume; întotdeauna se orienta în zonă.

Casa era la poalele munţilor. Era albă, cu uşa de la intrare vopsită în verde şi o mică grădină în faţă.

În timp ce cobora din maşină, se gândi că ar fi trebuit să aducă ceva, o sticlă de vin sau flori, dar acum era prea târziu.

Wisting sună la uşă, făcu doi paşi în spate şi admira casa în timp ce aştepta. Părea proaspăt vopsită, cu flori aşezate în dreptul ferestrelor.

Christine Thiis apăru din spatele casei, într-o rochie de bumbac până la glezne. Era desculţă şi părea că vara călduroasă îi mai oferise câţiva pistrui.

— Îmi cer scuze că am întârziat, spuse el.

— Bine că ai ajuns, răspunse ea zâmbind. Am pregătit prea multă mâncare doar pentru mine.

O urmă pe lângă casă.

— Am stat să citesc dosarul din Kristiansand, preciză el.

Nu primi niciun răspuns, şi îşi dădu seama că vizita trebuia să fie o pauză de la muncă.

Pe masa din grădină erau aşezate două feţe de masă albe şi un buchet de flori. Christine dispăru înăuntru, de unde aduse afară platouri cu diferite feluri de mâncare: ouă umplute, frigărui, sparanghel cu bacon, lefse-{i}-, chifteluţe şi pui.

— Suntem doar noi? întrebă el.

Christine zâmbi.

— Nu ştiam ce-ţi place să mănânci, se scuză ea.

— Nu trebuia să te deranjezi atât de mult.

Christine intră iar în casă. Când reveni şi puse pe masă un bol de salată, o pală de vânt îi lipi rochia diafană de trup.

— Totul este luat de la raionul de semipreparate, spuse ea zâmbind. Dar salata am făcut-o eu.

Mâncară în timp ce vorbeau despre lucruri ce nu aveau legătură cu munca. Ea îi povesti despre un restaurant de tapas din Spania, iar el, despre experienţele culinare din timpul unei călătorii în interes de serviciu în Franţa.

Christine dori să afle cum mergeau lucrurile cu Line şi cu renovarea, iar el îi spuse şi apoi o întrebă despre copiii ei. Era cu 15 ani mai tânără decât el, iar copiii încă stăteau cu ea, dar o lună de vară şi-o petreceau cu tatăl lor în capitală.

Continuară să-şi împărtăşească diverse experienţe, dar, până la urmă, discuţia ajunse într-un punct mort.

— Ai aflat ceva nou din ce ai citit? îl întrebă ea.

Wisting lăsă tacâmurile din mână.

— Nu chiar, răspunse el, făcându-i rezumatul. Cred că vreau să vorbesc cu el.

— Cu cine?

— Dan Roger Brodin.

— Ucigaşul? întrebă Christine încruntându-se.

Wisting încuviinţă.

— Am nevoie de o explicaţie raţională despre cum a ajuns arma aici.

— Nu este treaba noastră, îi reaminti ea. Nu poţi să interoghezi un inculpat din alt caz.

— De ce nu?

— A refuzat deja să le răspundă celor care se ocupă de caz.

Wisting luă sticla cu nectar de mere şi deschise capacul.

Pe masă era şi o sticlă de vin, dar, pentru că venise cu maşina şi trebuia să conducă la întoarcere, rămăsese nedesfacută.

— Exact, spuse el, turnând suc în ambele pahare. Poate că-mi răspunde mie.

— Nu îţi vor da permisiunea, răspunse ea. Este cazul lor.

— Şi noi avem un caz, continuă el. În principiu, Dan Roger Brodin este martor în cazul Hummel. El este ultima persoană care a avut revolverul.

— Dar este cale lungă de acolo la Jens Hummel. Singura legătură pe care o avem este aceea că arma a fost găsită

printre obiectele personale ale lui Mandt şi că taxiul lui Hummel a fost descoperit în hambarul său. Este un argument care nu prea stă în picioare.

— Plus faptul că Hummel a fost în Kristiansand la momentul comiterii crimei.

Soarele ajunsese la amurg, iar Christine se ridică şi aprinse câteva lumânări. Era trecut de ora 10, dar încă era suficient de cald încât să stea afară.

— Nici avocatul lui nu va fi de acord, spuse ea după ce se mai gândise la subiect. Clientul său neagă orice legătură cu crima; n-o să-ţi spună niciodată cum a ajuns arma crimei aici.

Wisting ridică din umeri.

— Îl pot întreba despre alte lucruri.

— Cum ar fi?

— Dacă îl cunoaşte pe Frank Mandt sau dacă ştie cine este Jens Hummel. Nu strică să încerc.

— Mai puţin relaţia ta cu colegii din Kristiansand şi relaţia mea cu Parchetul.

— Ai dreptate, spuse el, aplecându-se peste masă şi gonind cu mâna o molie care zbura periculos de aproape de flacăra lumânării.

Christine clătină din cap.

— Ai dreptate, desigur, recunoscu ea. Dacă tu crezi că Dan Roger Brodin poate să aibă informaţii importante pentru noi, ar trebui să îi faci o vizită la închisoare.

— Mai întâi, hai să vedem ce ne rezervă ziua de mâine, spuse Wisting zâmbind.

Chiar în acel moment îi sună telefonul mobil. Era undeva în buzunarul pantalonilor şi scotoci atât de mult ca să-l scoată, încât se văzu nevoit să se ridice în picioare.

Era Suzanne. Se gândi să nu răspundă, dar până la urmă preluă apelul.

— Bună, spuse el, îndepărtându-se de masă cu câţiva

paşi.

— Bună, zise Suzanne. Sper că nu deranjez.

— Este în ordine, o asigură el.

— Au prins-o, îl anunţă Suzanne. Inspectorul de la firma de pază recomandată de tine a prins-o în flagrant.

Wisting mută telefonul la cealaltă ureche.

— A recunoscut?

— În cele din urmă. Acum am terminat de discutat. A venit cu o grămadă de scuze, dar până la urmă şi-a dat demisia şi a semnat o promisiune de plată pentru 50.000 de coroane. S-a lăsat cu multe plânsete şi regrete. Mă simt complet epuizată şi aveam nevoie să vorbesc cu cineva.

— Mă bucur să aud că s-a rezolvat, spuse el.

Suzanne inspiră profund.

— Este prea târziu sau poţi să treci puţin pe la mine?

— Acum?

— Doar dacă poţi.

Wisting se uită la ceas şi apoi la Christine, care fusese în casă şi adusese cafea şi un platou cu prăjituri. Ar fi vrut să mai stea, dar nu găsea cuvintele potrivite să o refuze pe Suzanne.

— Sau poţi veni mâine, îi propuse Suzanne cât timp el ezita.

— Pot să trec imediat după ce plec de la birou, îi promise el.

Suzanne îi mulţumi şi încheie conversaţia cerând iertare că sunase atât de târziu.

Wisting se aşează iar la masă. Un greier se puse pe cântat.

Se gândi că se cuvenea să explice cine sunase şi îi povesti lui Christine despre sustragerile din casa de marcat de la cafeneaua lui Suzanne.

Apelul telefonic stricase atmosfera, iar după o jumătate de oră era în drum spre casă.

34.

Era abia 7 dimineaţa, dar, când Wisting intră în secţia de poliţie, în aer se simţea deja zăpuşeala. La intrarea în fiord, pe cer se strângeau nori negri-albăstrii. Până la finalul zilei avea să plouă.

Obişnuitele şedinţe matinale deveniseră tot mai apăsătoare cu fiecare zi lipsită de rezultate. Toţi detectivii aveau propriile sarcini, dar cercetările nu aduseseră nimic nou.

— Provocarea este să facem pe cineva să vorbească, spuse Hammer.

— Frank Mandt a condus afacerile decenii întregi fără ca vreunul din cercul său să ciripească.

— Poate că va fi mai uşor acum, după moartea sa, sugeră Christine Thiis. Nimeni nu mai are de ce să se teamă.

Nils Hammer ridică din umeri.

— Poate, spuse el ridicându-se. Dar se ştie că oamenii ăştia nu sunt prea dornici să ajute poliţia.

Scaunele scârţâiră pe podea şi sala de şedinţe se goli. Wisting făcu ordine în hârtii şi se ridică ultimul de la masă. Christine Thiis îl aştepta la uşă.

— Îţi mulţumesc pentru ziua de ieri, spuse ea zâmbind.

— Eu îţi mulţumesc, îi răspunse Wisting tot cu un zâmbet.

Dorea să spună ceva frumos despre seara trecută, dar până să se gândească la ceva, ea se retrase în biroul ei.

Wisting intră în birou şi îl chemă la el pe Nils Hammer.

— Vreau să vii cu mine la Klaus Wahl, spuse el.

Hammer dădu din cap şi mută o scobitoare dintr-un colţ al gurii în celălalt.

— A făcut parte din cercul lui Frank Mandt, continuă Wisting. A fost unul dintre cei mai apropiaţi. El a fost cel care l-a găsit pe Mandt mort în pivniţă.

— Ce altceva mai ştim despre el? se interesă Hammer.

— Nu prea multe, recunoscu Wisting. Are cazierul curat. Are 74 de ani şi a lucrat pentru o companie de transport maritim cu containere. Este văduv din anul 2002 şi locuieşte în Blokkhusveien.

Hammer se ridică.

— Aşadar mergem acolo?

Casele supra-înălţate se prefigurau pe dealurile din jurul Stavernului. Fuseseră construite la sfârşitul anilor 1700, având dublu rol, de posturi de observaţie şi foişoare de tragere, şi făceau parte din fortificaţiile care înconjurau oraşul. Strada, denumită după clădiri, era în Ausrod, chiar lângă centrul oraşului.

Klaus Wahl stătea într-o casă izolată amplasată spre inima terenului muntos. Când urcară cu maşina, găsiră în faţa casei un bătrân scund, cu păr cărunt, aplecat cu o cheie în mână peste o maşină de tuns iarba demontată. Picioarele albe îi ieşeau din nişte pantaloni scurţi prea largi pentru el, iar în colţul gurii avea o ţigară.

Fără să facă vreo mişcare, îi privi coborând din maşină şi îi întâmpină salutându-i discret cu o mişcare a capului.

— Klaus Wahl? îl întrebă Wisting.

— Cine vrea să ştie?

Wisting şi Hammer se apropiară de el şi se prezentară.

— În legătură cu Frank Mandt, preciză Wisting.

Muşchii din jurul ochilor bătrânului se contractară.

— Ar trebui lăsat să se odihnească în pace, spuse el.

— Aşa ar trebui, îl asigură Wisting. Dar a lăsat lucruri neterminate.

Wahl nu spuse nimic.

— Tu l-ai găsit? solicită Hammer confirmarea.

Klaus Wahl încuviinţă.

— Era acolo de câteva zile. V-am mai explicat asta şi înainte.

— Obişnuiaţi să vă întâlniţi la cofetărie? îşi aminti Wisting din declaraţiile lui anterioare la poliţie.

— Suferea de diabet şi adesea avea ameţeli, încuviinţă Wahl. Când am văzut că nu apare, am mers la el acasă. Căzuse pe scara spre pivniţă. Asta s-a întâmplat.

Wisting făcu semn spre o masă cu scaune aşezate sub o umbrelă în faţa casei.

— Putem sta jos?

Klaus Wahl îi urmă fără tragere de inimă.

— Ştiţi, renunţase la afacerea cu alcoolul, spuse el în timp ce se aşezau.

Se retrăsese. Avea aproape 80 de ani.

— Încă mai avea o fermă în Huken, spuse Wisting.

Klaus Wahl părea că se gândeşte la un răspuns potrivit.

— Nu mai trecuse pe acolo de mulţi ani, spuse el, luând o brichetă de pe masă.

Wisting îl privi în timp ce îşi aprindea ţigara care îi atârna încă în colţul gurii.

— Taxiul lui Jens Hummel a fost găsit acolo, spuse el.

— Citesc ziarele, încuviinţă Wahl.

— Ştii cumva dacă se cunoşteau?

Wahl îşi îndepărtă de pe buza inferioară nişte resturi de tutun.

— Se întâmpla să mai ia taxiul uneori.

— Dar pe Aron Heisel? încercă Wisting. Locuia acolo când nu era în Spania.

Klaus Wahl lăsă fumul de ţigară să-i iasă încet pe nări.

— Eu nu am fost implicat în acele chestiuni, spuse el. Nu aşa l-am cunoscut pe Frank Mandt. Am făcut nişte învârteli împreună acum vreo 50 de ani, când lucram la docuri. Eram tineri. În ceea ce mă priveşte, a fost pe termen scurt, dar Frank era mai îndrăzneţ. Şi-a asumat riscuri pe care eu nu am fost dispus să mi le asum.

— Dar aţi păstrat legătura?

— Este un oraş mic, spuse Wahl dând din cap. Mai mult, soţiile noastre îşi petreceau timpul împreună. Erau prietene din clasele primare. Noi doar gravitam în jurul lor. Când ele au ieşit din peisaj, am continuat să ne întâlnim.

Wisting mai încercă o dată:

— Ce ştii despre Aron Heisel?

— Era un acolit. Un trepăduş. Dar nu o să stau aici să vorbesc despre asta. O poate face chiar el, dacă doreşte.

Wisting se lăsă pe spetează şi îşi încrucişă picioarele. Hammer făcu la fel. Hotărâseră ca discuţia să fie una neoficială. În mediul în care acţionase Frank Mandt, oamenilor le era întotdeauna mai uşor să vorbească în afara unei săli de interogatoriu, fără ca declaraţiile să fie scrise ori înregistrate audio.

— Cine a preluat conducerea? întrebă Hammer.

Klaus Wahl îl ţintui în linişte cu privirea, ca şi cum nu înţelegea întrebarea sau Hammer ar fi trebuit să ştie că nu trebuia să o pună.

— Ai spus că Frank Mandt s-a retras, continuă Hammer. Că a renunţat. Cine a preluat afacerile lui?

Bătrânul luă mucul de ţigară din gură şi strânse capătul aprins între degetul mare şi cel arătător până se stinse.

— Nu ştiu să le fi preluat cineva, răspunse el, aruncând mucul de ţigară sub un tufiş de flori violet. Când s-a îmbolnăvit de diabet, s-a dat la o parte şi a renunţat.

— La Huken erau 12 kilograme de amfetamine, continuă Hammer.

— Aron Heisel are vreo explicaţie pentru asta? întrebă Wahl, ridicând cheia de pe masă.

Wisting interpretă gestul ca pe un semn că discuţia se apropia de final. Era clar că bărbatul nu voia să spună nimic care să întineze memoria prietenului său.

— Din punctul meu de vedere, a fost un tip cumsecade, spuse Klaus Wahl ridicându-se. Nu ştiu ce aţi auzit despre

el, dar nu sunt singurul care gândeşte astfel.

Scuipă şi se îndreptă iar spre maşina de tuns iarba.

— Poate că nu au fost multe persoane la înmormântarea lui, dar au fost multe flori.

Înainte să se aplece iar asupra motorului dezasamblat, îi susţinu un timp privirea lui Wisting. Era ceva nedesluşit în ochii săi, de parcă ar fi vrut să spună că ştia mai multe decât era dispus să recunoască.

La întoarcere, conduse Hammer. Wisting stătea lângă el şi derula în minte discuţia cu Klaus Wahl. Simţea că se ascundea ceva acolo şi încerca să analizeze răspunsurile pe care le primiseră, ca să găsească o cale de a avansa cu ancheta.

Brusc, îi veni o idee. Nu ştia dacă Klaus Wahl dorise să-i spună ceva din priviri la plecare, dar se gândi că merita să verifice.

— Virează aici! îi spuse lui Hammer, indicându-i o stradă laterală.

Hammer se conformă şi parcă maşina în faţa pieţei de flori din Stavern.

Casa lui Frank Mandt era de cealaltă parte a Parcului Pompei. Era înconjurată de un gard viu înalt care bloca vederea, dar, la etaj, se putea zări că ferestrele erau deschise.

— Ce facem aici? întrebă Hammer, urmându-l pe Wisting afară din maşină.

— Florăria, răspunse Wisting, intrând fără să dea explicaţii.

Wisting nu mai fusese de mult în magazinul aglomerat, dar femeia din spatele tejghelei părea să-l recunoască. Decora cu flori o sticlă de vin, dar se opri când îl văzu.

— Suntem interesaţi de florile pentru o înmormântare, spuse Wisting.

— Bine, încuviinţă proprietara, cu o privire plină de

compasiune.

— Înmormântarea lui Frank Mandt, precizã Wisting, adăugând faptul că era în interesul unei anchete. A murit în ianuarie. Aţi livrat flori pentru eveniment?

Femeia din spatele tejghelei luă de pe un raft un biblioraft albastru.

— Am trimis nişte flori acolo, confirmă ea. Însă nu multe. Nu avea familie sau rude apropiate, dar cred că m-am ocupat de decoraţiuni.

Răsfoi dosarul şi găsi documentele căutate.

— Proprietatea a plătit pentru decoraţiile coşciugului şi o coroană, apoi au mai fost câteva buchete simple şi mesaje de condoleanţe... şi, da, desigur, a mai fost o piesă centrală comandată prin Floragram. Flori în valoare de 5.000 de coroane. Adică, de obicei, decoraţiile pentru sicriu costă jumate din această sumă. A fost cam peste măsură.

— Cine a plasat comanda? se interesă Wisting.

Florăreasa îşi puse ochelarii ce-i atârnau la gât de un şnur.

— Să vedem, spuse ea. A fost un bărbat din Sorlandet. Comanda a fost făcută la Floriss, de pe Markensgate din Kristiansand. Pe panglică trebuia să scrie doar PG, dar am numele complet şi adresa pe aici pe undeva.

Îşi lăsă degetul să alunece pe margine în timp ce căuta.

— Phillip Goldheim.

Numele nu îi era cunoscut lui Wisting.

— Ne puteţi da o copie? întrebă el.

Femeia scoase hârtiile din biblioraft şi le puse într-un fax vechi. Copiile erau mai şterse decât originalul, dar complet lizibile.

Wisting le îndoi şi le luă cu el în maşină. Începuse să bată vântul şi norii întunecaţi se apropiaseră de continent.

Hammer puse maşina în mişcare, iar Wisting mai aruncă

o privire spre casa lui Frank Mandt. Era normal ca persoanele care se aflaseră în apropierea lui în timpul vieţii să-i fie alături la înmormântare, se gândi el, răsfoind mulţumit comenzile pentru flori. Klaus Wahl cumpărase un buchet simplu de 395 de coroane şi o panglică pe care scria Mulţumesc pentru tot, în timp ce firma Krogh & Co cumpărase flori în valoare de 750 de coroane.

— Ce mesaj era pe panglica coroanei mari? întrebă Hammer, virând spre strada Larviksveien.

Wisting găsi copia comenzii lui Phillip Goldheim:

— Cu respect, citi el.

35.

Phillip Goldheim era un tip înalt, la vreo 40 şi ceva de ani, cu ochi cenuşiu-albăstrii şi păr lung strâns în coadă de cal.

Chipul său umplea întregul ecran al computerului lui Wisting. Era ceva pătrunzător în privirea lui, de parcă ar fi vrut să citească gândurile poliţistului care îl fotografiase. Wisting se cutremură puţin şi se lăsă pe spate, ca să poată şi Hammer şi Christine Thiis să-l cerceteze pe bărbatul care îi oferise lui Frank Mandt un ultim omagiu deosebit.

Cazierul consemna două condamnări minore pentru violenţă şi o sentinţă mai mare pentru trafic cu 8 kilograme de haşiş, caz în care mai fusese acuzat şi un bine-cunoscut lider din Danemarca al grupării Hells Angels.

Registrele poliţiei arătau că numele său real era Per Gregersen, dar, după ce fusese eliberat în 2002, îşi schimbase numele în Phillip Goldheim. Începuse să importe maşini, avusese succes şi investise în acţiuni. Abilităţile de comunicare şi jongleriile cu împrumuturi şi bilanţuri contabile prin intermediul unor cunoscuţi oameni de afaceri l-au făcut în cele din urmă un finanţist de succes. Banii pe care îi făcea erau cheltuiţi repede, pe maşini de lux şi idei noi de afaceri. Printre altele, înfiinţase

o companie de import de tutun care dăduse repede faliment. În nenumăratele sale călătorii de vacanţă stătea în cele mai bune hoteluri din Europa: hotelul Arts din Barcelona, hotelul Ritz din Paris şi hotelul Don Pepe din Marbella. Garderoba tot mai amplă conţinea costume italieneşti de comandă şi folosea ca accesorii ceasuri de mână scumpe şi inele din aur.

Poliţia din Kristiansand bănuia că afacerile lui de succes erau legate de activităţi ilicite şi că toate operaţiunile economice se concentrau de fapt pe spălarea de bani şi bani proveniţi de pe droguri.

Poliţia locală demarase în cazul lui o operaţiune secretă cu numele de cod Mister Niceguy şi depusese eforturi deosebite ca să-i identifice sursele financiare, dar se părea că investigaţia nu clarificase încrengătura împrumuturilor, facturilor şi cesiunilor de creanţă. Multe investiţii erau plasate în ţări precum Brazilia şi Spania, iar veniturile erau gestionate de companii de investiţii şi imobiliare din străinătate. Vechea zicală follow the money nu părea să fi condus la vreo concluzie. În schimb, anchetatorii deciseseră să recurgă la altă strategie. Era evident că aveau un informator în cercul lui Phillip Goldheim, pe cineva care le putea oferi ocazia să se organizeze când urma să vină un nou transport de droguri.

În toamna trecută, informaţiile oferite de sursă au început să fie din ce în ce mai concrete, dar, acestea se opriseră brusc. Să fi fost o coincidenţă că se întâmplase în momentul în care murise Frank Mandt?

— Cu respect, spuse Christine Thiis cu voce tare. Cum ar trebui să interpretăm asta?

— Bună întrebare, comentă Hammer. Erau colaboratori sau Mandt era un competitor pe care îl respecta?

Wisting nu ştia cum să înţeleagă noua informaţie. Din ceea ce citea, părea că Goldheim era un personaj central

al lumii interlope din Sorlandet, iar legătura dintre ei era confirmată de florile pe care le trimisese la înmormântarea lui Mandt.

Primii stropi de ploaie se izbiră de fereastră în clipa în care Torunn Borg şi Espen Mortensen intrară în biroul său, fiecare ţinând câte un pahar de cafea. Wisting nu văzu niciun motiv să se mute cu toţii în sala de şedinţe.

— Bine, spuse el, îndreptându-se de spate. Ce ştim acum în plus despre Frank Mandt şi nu ştiam de dimineaţă?

— Singurele rude pe care le are sunt o nepoată şi o strănepoată, interveni Torunn Borg. Pe nepoată o cheamă Sofie Lund.

Wisting luă pixul de pe birou şi îl roti printre degete în timp ce asculta.

— Nu i-am găsit numărul de telefon, aşa că m-am dus acolo; stă în casa bunicului său, dar nu era nimeni acasă.

— Ai verificat-o? întrebă Hammer.

— Au existat doar două cazuri în care poliţia a fost sesizată pentru violenţă domestică la locuinţa ei din Oslo, unde locuia împreună cu tatăl copilului. Evident, el nu se purta frumos cu ea.

Wisting încuviinţă şi dădu să treacă la alt subiect, dar Torunn Borg continuă:

— Totuşi am stat de vorbă cu vecinii. Mi-au spus că Frank Mandt era acasă în ajun de Anul Nou. Cel puţin după-amiază, când deszăpezea.

— Înseamnă că nu era împreună cu Jens Hummel în taxi, în Kristiansand, concluzionă Hammer.

Ploaia se înteţi în timp ce anchetatorii prezentau ce descoperiseră în cursul zilei, dar nimic din ceea ce aflaseră nu indica o legătură între Frank Mandt şi Jens Hummel. Le lipsea un element de legătură. O conexiune.

Torunn Borg rămase pe scaun după ce ceilalţi părăsiră

biroul.

— A mai fost cineva care s-a interesat la vecini unde era Frank Mandt în ajunul Anului Nou, spuse ea.

— Da?

— Le-a pus şi Line aceleaşi întrebări.

Wisting luă iar pixul. În depărtare se auzeau tunetele.

— Ea şi nepoata lui Mandt au fost colege în şcoala primară, îi şopti el. S-au întâlnit din întâmplare în vara aceasta, după aproape 20 de ani.

— Aşadar revolverul nu a fost predat în totală anonimitate?

— Line mi l-a adus, recunoscu Wisting. Sofie Lund l-a găsit printre lucrurile bunicului ei şi voia să-l arunce în mare. Mă voi asigura că amândouă vor veni la secţie. Aşa vom avea o explicaţie oficială.

Torunn Borg dădu din cap şi mai rămase o vreme pe scaun, după care se ridică.

Wisting se aplecă, îşi aşeză mâinile pe masă şi, îngândurat, le împreună, ascultând sunetul ploii care lovea în pervazul ferestrei. Telefonul îl aduse înapoi la realitate.

Bărbatul care sună se prezentă drept Ragnvald Hagen de la serviciul de amprentare al Kripos.

Wisting strânse mai tare receptorul. Un apel direct din partea serviciului de amprentare însemna, de obicei, că obţinuseră un rezultat.

— Ştii despre donaţia de bani proveniţi dintr-un jaf? îl întrebă bărbatul de la celălalt capăt al firului.

Subiectul îi era străin lui Wisting.

— Jaf?

— A apărut în ziare, îi explică Hagen. Asociaţia Nu drogurilor! a primit săptămâna trecută o donaţie anonimă de un milion de coroane, dar banii erau pătaţi. Seriile ne-au condus la un jaf asupra unui transport de valori comis în Drammen în 2005.

Un tunet îl făcu pe Wisting să privească pe fereastră. Ploua torenţial şi abundent.

— Am avut bancnotele aici, pentru verificări, continuă expertul în amprentare. Am găsit câteva amprente pe ele, dar un model se tot repetă. De aceea te sun. Amprenta îi aparţine lui Aron Heisel, cel pe care îl aveţi în arest.

În sfârşit, Wisting putea să dea o utilizare pixului. Îl ridică şi luă notiţe.

— Banii provin dintr-un jaf comis în 2005 ai spus?

— Da, doi paznici au fost atacaţi în faţa unui centru comercial din Drammen. Am interpretat informaţia în sensul că Heisel a venit în contact cu banii după ce au dispărut din maşina blindată.

— Şi banii au apărut acum, sub forma unei donaţii anonime?

— Da, trimişi prin poştă.

— Ştii de unde au fost expediaţi?

— Nu, s-a dovedit imposibil să stabilim sursa. Oficiile poştale au renunţat să mai folosească denumirea localităţii pe ştampila poştală.

Un alt tunet făcu să licărească becul din tavan.

— Vă trimitem o copie a raportului pe cale oficială, concluzionă Ragnvald Hagen. Dar este un caz atât de deosebit, încât am vrut să te anunţ imediat.

Wisting îi mulţumi şi închise, fără să fie sigur că noua informaţie avea să-i ajute în anchetă sau era doar un alt element derutant. În orice caz, avea o bănuială de unde proveneau banii.

36.

Line deschise robinetul de la cadă şi turnă sare de baie cu generozitate, încă nu încercase cada cea mare şi nouă, mulţumindu-se să facă doar dus. Acum, norii negrii şi ploaia de afară o invitau la o baie relaxantă.

Se dezbrăcă şi, cât timp aştepta să se adune apă în

cadă, puse nişte haine la spălat. Apoi reduse intensitatea luminii şi aprinse o lumânare parfumată, după care intră în apă. Se cufundă încet în apa caldă, se lăsă pe spate şi oftă fericită. Singurul lucru pe care trebuia să-l facă în următoarea jumătate de oră era să se relaxeze.

Spuma de baie avea aromă de scorţişoară şi vanilie. Suflă în bulele de săpun care îi acopereau sânii şi pântecele rotund ca o minge. Baloanele tremurătoare se sparseră şi lăsară să se vadă pielea albă ca laptele.

Bebeluşul lovi şi îi reaminti de ceea ce o aştepta. Cu fiecare zi care trecea devenea tot mai îngrozită de ziua naşterii. Era o frică pe care nu o mai cunoscuse înainte. Se temea de durere, de durata travaliului, că nu va fi în stare să o facă, că nu va ajunge la timp la spital, de tăieturi, rupturi, că va fi ceva în neregulă cu copilul. Era un eveniment pe care nu îl putea controla şi în care era singură singurică. Aceasta era cea mai înfricoşătoare parte a întregii sarcini.

Se scufundă şi mai mult în apă, închise ochii şi îşi eliberă mintea în timp ce aburii se ridicau în jurul său. Apoi îşi băgă complet capul sub apă şi îşi ţinu respiraţia mult timp înainte să iasă iar la suprafaţă.

În casă era linişte. Se auzea doar ploaia de afară şi zumzetul înfundat al maşinii de spălat şi regretă că nu pusese nişte muzică în surdină.

Se întinse după burete, dar auzi un sunet care o făcu să se oprească. Părea că intră cineva pe uşă. Se gândise să o închidă când era în spălătorie, dar uitase complet.

Rămase complet nemişcată şi ascultă, convinsă că auzise nişte paşi. Era sigură că era cineva în casă.

Apoi auzi o voce familiară:

— Bună! strigă tatăl ei de pe hol.

— Bună! răspunse ea. Sunt în cadă.

— Nu îţi merge soneria, spuse el.

— Ştiu.

— Mai stai mult acolo? o întrebă prin uşa de la baie.

— De ce?

— Trebuie să vorbesc cu tine, răspunse tatăl ei. Încerc să văd dacă pot să pornesc cafetiera.

Line se aplecă şi scoase dopul din scurgerea căzii.

— Lasă-mă câteva minute, îl rugă ea.

Trebuie să fi fost ceva important din moment ce nu era dispus să meargă acasă şi să revină peste o jumătate de oră.

Îşi dăţi părul, îl masă cu şampon, îl dăţi iar şi repetă procesul cu balsam. Apoi se ridică şi ieşi cu greutate din cadă. Apa picura de pe ea direct pe podea. Luă un prosop şi se şterse, după care puse pe ea un halat şi ieşi.

Tatăl ei era în sufragerie, cu o ceaşcă de cafea. Privea cu atenţie pervazul proaspăt vopsit al ferestrelor, dar se întoarse spre ea când intră în cameră. Avea umerii cămăşii uzi de ploaie.

— Ar trebui să încui uşa, o sfătui el, sorbind din cafea.

Line încuviinţă. Părul ud îi atârna pe umeri.

— Eşti bine? o întrebă el, făcând semn cu capul.

— Totul este în regulă, şi cu mine, şi cu bebeluşul, răspunse ea. Doar că îmi este groază de naştere.

Pe chipul tatăl ei apăru o grimasă de îngrijorare, dar o îndepărtă de îndată cu un zâmbet.

— Totul va fi bine, o asigură el.

Ea dădu din cap, dar înţelese că şi el se gândea la mama ei. La cât de uşor ar fi fost totul cu ea alături.

— Promite-mi că o să fii lângă mine când va veni sorocul, spuse ea, simţind că i se strânge stomacul doar gândindu-se la asta. Că o să vii cu mine la spital.

— Desigur, o asigură el, schimbând subiectul. Ce frumos ai aranjat!

Cât timp redecorase, toată mobila ei din Oslo fusese

strânsă într-o parte a camerei sub o folie de plastic. Acum era aranjată în cameră.

Line îi mulţumi, dar nu era tocmai satisfăcută.

— Sufrageria asta este mai mare, spuse ea. Până la urmă, va trebui să o mai mobilez cu ceva.

— Este un început bun, îi spuse tatăl ei.

Line îşi trecu mână prin păr.

— Ce vânt te aduce pe aici? îl întrebă ea.

— Este în legătură cu cazul Hummel, răspunse tatăl ei, apropiindu-se de ea. Ştii că taxiul a fost găsit într-un hambar din Huken?

— Şi că aţi descoperit şi o cantitate mare de droguri acolo, încuviinţă Line.

Tatăl ei puse ceaşca pe masa din sufragerie.

— Hambarul era al lui Frank Mandt, preciză el.

Line se încruntă. Câţiva stropi de apă i se scurseră de pe frunte.

— Credeam că este al unui fermier local, spuse ea, rememorând ceea ce citise despre caz în presă.

— Este adevărat că proprietarul este un fermier local, confirmă tatăl ei. Mandt îl închiriase pe termen lung, dar nu mai trecuse pe acolo de mult timp.

Line încercă să-şi adune gândurile.

— Crezi că a fost implicat în dispariţie?

— Un oarecare rol a avut, spuse tatăl ei. Dar a stat mereu în culise. Mă îndoiesc că a avut o implicare directă.

Line îşi încrucişă braţele, încercând să strecoare ceea ce tocmai aflase printre toate celelalte lucruri pe care le ştia despre Frank Mandt.

— A fost acasă în ajunul Anului Nou, îi scăpă ei.

— Dar Jens Hummel a fost în Kristiansand, răspunse tatăl ei.

Line se aşeză pe un scaun. Coastele îi apăsau pe stomac.

— Ce legătură este între evenimente?

Tatăl ei se aşează în faţa ei şi recunoscu că nu ştie.

— Dar tu şi Sofie trebuie să veniţi mâine la secţie să daţi declaraţii în legătură cu ceea ce ştiţi despre pistol, spuse el. Regret, dar v-am acoperit deja prea mult timp.

Line încuviinţă.

— Desigur, spuse ea. Sofie este pregătită.

— Unde l-aţi găsit? se interesă tatăl ei.

— Era într-un seif, îi explică Line. Era singurul obiect rămas în casă când s-a mutat Soţie. Nu era nicio cheie, aşa că a chemat un lăcătuş să-l spargă. Eram acolo când l-a deschis.

— Aşadar revolverul a fost sub cheie de când Frank Mandt a murit şi până când aţi deschis voi seiful săptămâna trecută? rezumă tatăl ei.

— Cel mai probabil, încuviinţă Line. Am găsit cheia ieri, în tabloul electric.

Tatăl ei îşi luă ceaşca de cafea.

— Ce aţi mai găsit în seif? se interesă el.

Line ezită să răspundă. Îi promisese lui Soţie că nu va spune nimănui.

— Erau bani în el? întrebă el înainte ca ea să spună ceva.

Line simţi că i se roşesc obrajii şi probabil că el observă, pentru că îi adresă o altă întrebare.

— Bancnote pătate? continuă el.

— I-am promis lui Soţie că voi păstra secretul, îi explică Line. Au apărut destule probleme din cauza revolverului.

— Mai era şi altceva în seif? insistă tatăl ei. Ceva ce ar putea fi relevant pentru cazul la care lucrez?

— Doar fotografii şi documente personale, răspunse Line.

Nu era o minciună propriu-zisă, dar ştia prea puţine lucruri despre cazul Hummel ca să poată aprecia dacă în

seif era ceva relevant pentru anchetă.

— Aveţi măcar vreo pistă? întrebă ea ca să evite alte întrebări. Aţi găsit vreo urmă în maşină?

— Avea ascuns sub bord un telefon înregistrat pe un nume fals, răspunse el.

Line se fâţâi pe scaun şi se uită la tatăl ei curioasă. Se chinuia să găsească o poziţie comodă şi îşi puse o pernă la şale.

— Toate numerele şi mesajele erau şterse, continuă tatăl ei.

— Dar datele de trafic?

— Şi acele informaţii au dispărut, spuse Wisting, întinzând braţele. Toate datele se şterg automat după şase luni.

— Aşadar care este legătura dintre Frank Mandt şi Jens Hummel?

— Nu am reuşit să găsim vreuna, în afară de faptul că taxiul a fost găsit în hambarul folosit de Frank Mandt, admise tatăl ei.

— Cel pe care l-aţi arestat ce spune?

— Nimic. Refuză să vorbească.

— Dovezi criminalistice, atunci? continuă Line şirul întrebărilor. Chiar aveţi atât de puţine informaţii pe cât sugerează presa?

Tatăl ei ezită.

— Vreau să păstrezi confidenţial acest aspect, o rugă el.

— Sunt în concediu, îi reaminti Line.

Tatăl ei dădu din cap. Ştia că fiica lui nu avea să divulge informaţii care nu erau date publicităţii de către poliţie.

— În portbagaj au fost descoperite urme de sânge aparţinând lui Jens Hummel, spuse el.

— Deci a fost ucis? concluzionă Line.

— Cel puţin aceasta este ipoteza de lucru.

— Dar urme lăsate de ucigaş?

Tatăl ei se ridică în picioare şi se opri în mijlocul sufrageriei, având pe chip o expresie resemnată.

— Tot ce avem sunt nişte resturi de rumeguş, spuse el.

— Rumeguş? repetă Line. De unde provine?

Tatăl ei se făcu câţiva paşi spre uşa casei.

— Asta ne-am întrebat şi noi, spuse el. Verificăm fabricile de cherestea şi atelierele de tâmplărie, dar, până acum, nu ne-a ajutat cu nimic.

Line se prinse de braţele scaunului şi se împinse de pe scaun.

— Pot să pregătesc ceva de mâncare mai târziu, se oferi ea, strângând cordonul halatului. Poţi să treci pe aici să mănânci.

— Merg în vizită la Suzanne, spuse tatăl ei zâmbind. Una dintre angajate fura din casa de bani. A fost prinsă cu mâţa-n sac ieri şi Suzanne are nevoie să vorbească cu cineva.

Line îl conduse pe tatăl ei la uşă şi îl petrecu din priviri cât timp merse prin ploaie cu spatele adunat până urcă în maşină. Ei îi plăcea Suzanne şi se întristase când relaţia dintre ea şi tatăl ei încetase. Tatăl ei avea nevoie şi de un alt scop în viaţă pe lângă muncă. Era bine pentru el că încă mai ţineau legătura.

37.

Suzanne locuia într-un apartament aflat deasupra cafenelei, iar Wisting nu mai fusese acolo până acum. O scară abruptă care pornea din curtea din spatele cafenelei îl conduse sus, în dreptul unei uşi ce scârţâia uşor şi într-un frumos apartament cu parchet laminat şi tapet cu motive florale.

Mută o pătură şi o pernă şi se aşeză pe un fotoliu de piele. Probabil că lucarnele lăsau să pătrundă multă lumină, dar cerul de deasupra lor era acoperit de nori de ploaie albaştri-cenuşii. Drept urmare, Suzanne aprinsese

lumânări mai mari şi mai mici pe care le aranjase pe masă.

Din chicineta modestă, aduse cafea şi un platou cu tort de caramel din care Wisting se servea de fiecare dată când poposea la cafeneaua de la parter.

— Nu era ea, spuse Suzanne şi se aşeză.

— Mmm?

Suzanne îi turnă cafea în ceaşcă.

— Nu era cine bănuiam eu, îi explică ea. Nu era Unni, ci una dintre celelalte fete.

— Cine?

— Nina. A lucrat în ambele seri în care ai fost şi tu acolo.

Wisting îşi amintea de ea. O fată blondă, tunsă scurt, care părea mai timidă decât colegele ei de tură.

— Eram convinsă că e Unni, continuă Suzanne. Făcea multe greşeli la casa de marcat, dar presupun că nu prea se descurcă cu butoanele.

Wisting sorbi din cafea. Era mai bună decât cea de la cafenea.

— Cum a reuşit? întrebă el. Le-am urmărit pe toate şi nu am observat nimic în neregulă.

— Era destul de simplu, răspunse Suzanne. Casa de marcat are o funcţie cu care poţi verifica preţul diverselor băuturi. Prin urmare, în loc să încaseze o băutură, ea verifica preţul. Atunci suma apare pe ecran şi, pentru client, era acelaşi lucru.

— Dar trecea banii în contabilitate?

— A explicat totul, încuviinţă Suzanne. Când intra în tură, punea un pumn de alune în buzunarul drept al pantalonilor. De fiecare dată când nu încasa preţul unui anume produs, muta o alună în buzunarul stâng. La finalul serii le număra, rămânându-i doar să calculeze cât putea să ia din casa de marcat fără să fie observată.

— Inteligent, comentă Wisting.

— A recunoscut totul. Şi-a dat demisia şi a spus că îmi

va returna toată suma.

— Atunci măcar n-o să mai ai şi alte probleme.

Un fulger sfâşie cerul nopţii, urmat de un tunet. Suzanne se ridică şi scoase din priză televizorul şi computerul. Rămase în picioare, îşi duse mâna la ceafa şi îşi îndreptă părul strâns într-un coc. Îi reaminti lui Wisting de clipele în care îşi lăsa părul liber înainte să facă dragoste. De zâmbetul ei ştrengăresc ce i se ivea în timp ce părul îi dansa pe umeri.

— Cum merge cazul Hummel? îl întrebă ea şi se aşeză.

— Nu ştiu, recunoscu el.

— Mă bucur că ţi-ai făcut timp să mă ajuţi, spuse ea.

Wisting zâmbi.

— E posibil să mă fi ramolit puţin când vine vorba de supraveghere operativă.

— Chiar şi aşa, îi răspunse ea tot cu un zâmbet. Mă bucur că ţi-ai făcut timp.

Continuară să discute, aşa cum făceau pe vremea când erau împreună. Despre oamenii pe care i-au cunoscut, cărţile pe care le-au citit de când se văzuseră ultima dată şi filmele pe care nu au apucat să le vadă.

În toiul discuţiei se întrerupse curentul. Niciunul nu spuse nimic despre întuneric, rămânând aşezaţi în tăcere. Flăcările lumânărilor din jurul lor aruncau umbre tremurătoare prin încăpere şi se reflectau în ochii ei. Chipul îi arăta puţin altfel în lumina difuză: dintr-odată părea tristă şi îngândurată, aproape ca şi cum ar fi plâns.

Suzanne clipi şi-şi strecură mâna în mâna lui.

Wisting îşi aminti cum era să se trezească lângă ea în fiecare dimineaţă, gândindu-se că renunţase prea uşor la relaţia lor. Mulţi ani, în viaţa lui nu fusese decât o singură femeie. După ce murise Ingrid, nu-şi imaginase că mai era loc pentru altcineva. Suzanne apăruse cu totul pe neaşteptate în viaţa lui şi, când plecase, îi luase cu ea şi o

frântură din inimă.

Suzanne îşi drese vocea şi era pe cale să spună ceva când telefonul lui începu să sune undeva, în buzunarul pantalonilor. Wisting se gândi să-l lase să sune, dar îl scoase şi răspunse. Era Christine Thiis.

— Eşti la birou? îl întrebă ea. Wisting îşi drese vocea.

— De ce?

— Nu ai aflat? îl întrebă. L-au găsit pe Jens Hummel.

38.

Ploaia cădea pieziş în faţa maşinii. Ştergătoarele şuierau şi întindeau apa pe parbriz, cu tot cu rămăşiţele insectelor moarte.

Cadavrul fusese găsit la ferma Brunla, pe o fostă moşie aflată la nord-vest de Stavern. Ferma avea o istorie îndelungată, care începea înainte de epoca vikingilor. Ferma şi terenul fuseseră moştenite de marile familii din zonă, pământul fiind împărţit în loturi, iar ferma, părăsită în cele din urmă. La jumătatea anilor 1970, fusese înfiinţat un centru de echitaţie important, unde o dusese şi Wisting pe Line de câteva ori, până când ea ajunsese la concluzia că n-o pasionează călăria.

Wisting viră şi ieşi de pe drumul principal. O parte din apa de ploaie se evapora din cauza solului încălzit şi învăluia ferma într-un văl cenuşiu.

Curtea din faţa clădirii principale era plină de noroi, iar maşina derapa dintr-o parte în alta pe suprafaţa alunecoasă. Wisting o luă pe urmele lăsate de vehiculele mai mari şi mai grele venite înaintea lui, care-l conduseră pe lângă grajduri.

În spatele acestora se aflau trei maşini de poliţie şi un tractor de mari dimensiuni. Tot acolo era şi Espen Mortensen, venit cu maşina folosită de criminalişti.

Wisting ieşi în ploaie, iar picioarele i se afundară în noroi.

Grajdurile ar fi trebuit tencuite din nou. Buruienile înalte crescuseră de-a lungul pereţilor albi, iar tencuiala se desprindea în bucăţi mari. Mai multe ferestre erau sparte. De pe acoperiş lipseau bucăţi de ţiglă şi un jgheab era desprins, aşa că apa de ploaie se scurgea pe zid.

Poliţiştii erau strânşi în semicerc în jurul rămăşiţelor unei gropi pentru depozitarea bălegarului ce părea să fi fost răsturnat peste marginea pasarelei grajdului.

Tractorul avea motorul pornit. Cupa era ridicată şi, în lumina farurilor, ploaia părea să cadă în fâşii strălucitoare. Wisting inspiră profund aerul umed şi îşi şterse apa de pe faţă.

Trupul era întins pe lângă peretele de cărămidă, acoperit încă pe jumătate cu rumeguş şi bălegar de cal.

Undeva, în grajd, necheză un cal; din depărtare îi răspunse un altul.

Rămăşiţele în descompunere erau spălate de apa ploii. Mare parte din cadavru dispăruse. În ceea ce mai rămăsese din grămada de bălegar, Wisting observă urme lăsate de şobolanii care se căţăraseră până la el. Se părea că de pe gât şi cap carnea fusese roasă. În alte locuri se întrezăreau doar câteva rămăşiţe de os înnegrite.

Wisting se îndreptă spre cel mai apropiat poliţist şi îi salută făcând semn cu capul, fără să se adreseze cuiva anume. Încerca doar să-şi imagineze şirul evenimentelor.

Taxiul cu Jens Hummel în portbagaj venise în spatele grajdului, se oprise în dreptul grămezii de bălegar şi poate că dăduse în marşarier. Apoi Hummel a fost scos, după care a fost acoperit cu bălegar. Toate puteau fi făcute fără ajutor, de o singură persoană.

— Cine l-a găsit? întrebă el.

— Îngrijitorul grajdului, răspunse unul dintre poliţişti, arătând cu degetul spre un bărbat în salopetă, care se adăpostise de ploaie la capătul pasarelei grajdului.

Wisting urcă pe pasarelă şi se opri lângă el în dreptul intrării. Caii din grajd îşi întoarseră privirile şi se uitau la el din boxele lor. Îşi ciuliră urechile, simţind că se petrecea ceva deosebit.

Îngrijitorul era un tip înalt şi zvelt, la vreo 50 de ani.

— Este aici de mult timp, spuse el înainte să apuce Wisting să întrebe ceva. De la începutul iernii.

— Probabil că ai dreptate, zise Wisting dând din cap.

— Împrăştiem bălegarul pe câmp, explică îngrijitorul. Nu curăţăm mereu totul, dar chiar înainte de Crăciun îl folosisem aproape pe tot. Apoi am mai luat câteva lopeţi în timpul vacanţei de iarnă şi alte câteva când a început să se topească zăpada, în martie, dar atât de mult ca astăzi nu am mai folosit din decembrie.

Sub ei, poliţiştii în uniformă asigurau perimetrul în timp ce Mortensen ridica un cort pentru cercetarea locului crimei, astfel încât să rămână uscat şi ferit. Îl aştepta o muncă anevoioasă. Una era să recupereze cadavrul, dar să verifice cu temeinicie împrejurimile în căutarea altor urme era cu totul altceva.

— Cum este aici în timpul iernii? se interesă Wisting.

— Deszăpezesc o zonă din jurul grajdurilor până sus pe pasarelă, răspunse bărbatul. Până la grămada de bălegar. Poţi să mergi cu maşina până acolo.

— Cine l-ar fi putut lăsa acolo?

Jern îngrijitorul ridică din umeri.

— Oricine, răspunse el. Nu este nimeni aici după ora 10 seara, mai puţin atunci când decide vreuna dintre fete să doarmă aici.

Wisting se uită în interiorul grajdului, unde aerul era cald şi înăbuşitor, iar câţiva porumbei murdari se adunaseră sub acoperiş.

— Nu ar trebui să cunoşti locurile ca să te gândeşti că poţi ascunde un cadavru aici?

Îngrijitorul îşi întoarse privirea de la poliţiştii în uniformă şi se uită direct în ochii lui Wisting.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, spuse el umezindu-şi buzele cu limba. Dar de un lucru sunt sigur. Nimeni de aici nu a făcut aşa ceva.

În interiorul grajdului, caii se foiau neliniştiţi. Wisting nu mai spuse nimic. Câţiva curioşi se adunaseră dincolo de barieră şi îi urmăreau pe poliţişti – trei tinere cu cizme de călărie, un bărbat cu un câine şi doi băieţi pe biciclete. Se dădură la o parte în clipa în care pe terenul noroios se ivi o maşină fără însemne. La volan era Nils Hammer, iar în dreapta se afla Christine Thiis.

Wisting coborî din nou la locul descoperirii şi se înghesui împreună cu cei doi colegi ai săi sub cortul pe care îl ridicase Espen Mortensen. Mirosea a bălegar cald şi a urină, dar acum se putea simţi şi duhoarea cadavrului.

— Ce ne poţi spune? întrebă Christine Thiis.

— Evident, acesta este Jens Hummel, răspunse Mortensen, deşi era prea devreme să fie sigur. Totul se leagă. Atât din perspectiva temporală, cât şi din ce a rămas din hainele cu care era îmbrăcat.

— Şi rumeguşul, le aminti Hammer, lovind cu piciorul în pământ.

— Împrăştie bălegarul pe câmp, le explică Wisting făcând semn cu capul spre tractor. În decembrie, înainte să ningă, a fost ultima dată când au folosit toată grămada de bălegar.

— Ce distanţă este de aici până la ferma unde i-am găsit maşina? întrebă Christine Thiis.

— Aproape doi kilometri.

— Ar fi trebuit să ne gândim, interveni Hammer. Adică în câte locuri poţi ascunde un cadavru în toiul iernii şi, în acelaşi timp, să duci rumeguş în maşină?

Wisting nu credea că se pot învinovăţi că nu găsiseră

ascunzătoarea mai devreme.

— Nu am luat în calcul aspectul ăsta, spuse el. Dar criminalul, da. Ce ne spune asta? Cunoaşte locul? A mai fost aici? Locuieşte în apropiere? Ţine un cal în grajdul de aici? Sau este un loc peste care a dat din întâmplare?

Erau multe întrebări. Răspunsurile aveau să apară doar după câteva zile de muncă de rutină.

Mortensen îşi pregăti aparatul foto. Avea să rămână acolo peste noapte. Urma să răscolească tot perimetrul împrejmuit, ca un fermier care ară câmpul, ca să fie siguri că nu le scapă ceva.

Wisting îşi strânse haina în jurul gâtului.

— Eu am terminat aici, spuse.

— Vin cu tine, zise Christine Thiis.

Merseră împreună spre maşină, salutându-i din cap pe poliţiştii care urmau să păzească zona pe timpul nopţii. Pământul umed li se lipea de pantofi.

39.

În dimineaţa următoare, Wisting se hotărî să ocolească puţin şi să n-o ia pe şoseaua de pe coastă de la Stavern la secţia de poliţie din Larvik. În drum, se opri la ferma Brunla.

În cursul nopţii, ploaia se oprise. Norii se îndepărtaseră şi soarele dimineţii uscase deja mare parte a noroiului.

Parcă maşina şi se îndreptă spre perimetrul închis. Espen Mortensen stătea în dreptul portierei maşinii tehnicienilor criminalişti, având lângă el un termos şi ronţăind dintr-un sandviş. Păsărelele cântau în copaci şi primele fete care îngrijeau grajdurile cailor se îndreptau spre pasarelă.

— A fost o noapte lungă? îl salută Wisting.

— Aproape s-a terminat, îi răspunse Mortensen, luând un pahar de hârtie.

Îl umplu cu cafea din termos şi i-l oferi lui Wisting.

— Ai aflat ceva în plus? întrebă Wisting, acceptând cafeaua.

— A fost împuşcat, răspunse Mortensen.

Cafeaua era fierbinte. Wisting rămase nemişcat, muşcând din marginea paharului.

— Maşina mortuară l-a luat pe la ora 5, continuă Mortensen uitându-se la ceas. Ar trebui să fie pe masa de autopsie peste o oră, dar din ce am văzut a fost împuşcat de două ori din spate.

Criminalistul se întinse să ia aparatul foto din geanta aflată în spatele său.

— Cadavrul nu era într-o stare de descompunere chiar aşa de avansată, continuă el. Pe vremuri, rumeguşul era folosit pentru izolare şi conservare.

Afişă o fotografie pe display-ul generos şi îl ţinu mai sus, ca să poată vedea şi Wisting. Înfăţişă partea din spate a craniului, cu un orificiu de mărimea unei monede de o coroană. Rana era înconjurată de aşchii de os din craniu şi era umplută cu o substanţă vâscoasă nedesluşită.

Mortensen mută la o fotografie care surprindea o ruptură în jacheta decolorată, aproximativ la mijlocul distanţei dintre omoplaţi.

— Semnele unei execuţii, comentă el lăsând aparatul foto deoparte.

Wisting luă o gură de cafea. Câteva muşte roiau în jurul său.

— Altceva? întrebă el, încercând să gonească muştele.

Mortensen confirmă printr-un semn al capului şi ocoli maşina. Wisting îl urmă.

— Avea portofelul în buzunarul drept de la spate, spuse Mortensen ridicând o pungă de pe podea, din spatele maşinii.

Portofelul era din piele neagră şi se umflase la margini. Conţinutul fusese pus în alte pungi. Wisting o ridică pe cea

în care era permisul de conducere. Plasticul cu care era laminat permisul avea goluri de aer, dar numele scris pe el era perfect lizibil: Jens Hummel.

— Mai este ceva aici din care să aflăm mai multe? îl întrebă Wisting, uitându-se la celelalte pungi, dintre care una conţinea câteva bancnote.

— Doar lucrurile obişnuite, spuse Mortensen. Cârduri bancare, permisul de conducere şi chitanţe.

Un cal nechează în grajdul din spatele lor.

— În celelalte buzunare mai avea ceva? întrebă Wisting înainte să mai ia o gură de cafea.

Mortensen clătină din cap.

— Dar am făcut doar o verificare superficială, sublinie el. Vor verifica mai amănunţit când vor face autopsia.

Wisting făcu un pas în lateral şi arătă spre o cutie cu plicuri mici maronii, marcate cu numere individuale.

— Astea ce sunt? se interesă el.

Mortensen luă cutia în mână.

— Gumă de mestecat, răspunse. Cel mai probabil, nu are nicio legătură cu cazul. Am găsit peste 20 de cocoloaşe. Probabil că fetele de la grajd le-au aruncat în rumeguş şi s-au amestecat cu bălegarul rânit cu lopata.

Două fete purtând cizme cu carâmb înalt, fiecare ţinând câte un cal de căpăstru în timp ce coborau pe pasarelă, şoptiră ceva între ele, după care încălecară şi se îndreptară spre unul dintre ţarcuri.

Wisting goni o muscă, după care strivi în mână paharul de cafea şi îl aruncă într-un sac de gunoi care era deja plin cu mănuşi de unică folosinţă şi alte echipamente de protecţie.

— Du-te acasă şi culcă-te, îl sfătui el, aruncând o ultimă privire la descoperirile făcute de criminalişti în timpul nopţii. Nu-i nevoie de un raport urgent pentru nimic din toate astea.

40.

Evident, presa întorsese pe toate părţile cazul. Christine Thiis oferise informaţiile obiective cu privire la împrejurările în care fusese descoperit cadavrul, precizând că pentru stabilirea cauzei morţii şi identităţii trebuiau să aştepte rezultatele autopsiei. La întrebarea dacă poliţia presupunea că trupul neînsufleţit îi aparţinea lui Jens Hummel, evitase să dea un răspuns direct, declarând doar că era singurul bărbat declarat dispărut în district.

Wisting ajunse la ziarul unde fusese publicat un interviu cu bunica lui Jens Hummel, care solicita poliţiei răspunsuri cu privire la ce i se întâmplase nepotului său. Nu credea că Jens plecase de bunăvoie. El era afectuos şi grijuliu, preciză ea şi accepta cu greu ideea că i-ar fi dorit cineva răul. Era un băiat bun, cu o inimă generoasă şi un dezvoltat simţ ai dreptăţii.

Întotdeauna era dificil să oferi familiei şi rudelor informaţii despre evoluţia unui caz înainte să prindă de veste presa. Jens Hummel avea doar o bunică, o femeie de 83 de ani, care, din fericire, nu avea internet, dar curând avea să afle şi detaliile cu privire la cadavrul găsit la ferma Brunla. Se cuvenea să fie informată acum.

Erna Hummel dăduse o declaraţie poliţiei în primele momente ale anchetei, dar asta se întâmplase înainte să se afle despre călătoria lui Jens Hummel la Kristiansand în ajunul Anului Nou. Erau nevoiţi să o întrebe ce îşi amintea despre acea noapte. În acelaşi timp, în interviul acordat presei, ea dăduse detalii despre care nu pomenise în discuţia cu poliţia. Descrierea lui Jens Hummel făcută de bunica lui, ajuta la susţinerea unei ipoteze şubrede pe care Wisting nu dorise până la acel moment să o dezvăluie colegilor săi. O rugă pe Torunn Borg să-l însoţească în vizita la azilul de bătrâni unde stătea bunica lui Hummel.

Nu exista o procedură standard pentru a da cuiva veşti

triste. Trebuia să se adapteze situaţiei şi circumstanţelor.

Wisting se aşează pe o sofa din catifea verde şi ascultă în timp ce Torunn Borg conducea discuţia. Mai era prezent şi unul dintre angajaţii azilului.

Torunn Borg folosi cuvinte simple, dar transmise mesajul corect şi cu empatie.

Erna Hummel era pregătită pentru ce avea să urmeze. Primi vestea aparent cu calm, dar părea că nu mai are suflu.

Bătrâna pierduse multe la viaţa ei, se gândi Wisting. Mai întâi copiii, iar acum îi supravieţuise şi singurului ei nepot. Nu mai avea pe nimeni.

Ea privi în jos, la mâinile aşezate în poală, ale căror riduri, pete maronii şi vene vineţii îi trădau vârsta înaintată. Degetele îi tremurau în timp ce mototoleau o batistă.

Wisting preluă discuţia.

— Am mai aflat ceva în plus faţă de data trecută, spuse el. Credem că Jens Hummel era în legătură cu un bărbat pe nume Frank Mandt şi că acesta a fost implicat cumva.

Erna Hummel îşi apropie sprâncenele, ca şi cum se concentra să-şi aducă aminte. Ochelarii îi alunecară puţin pe nas.

— Nu îmi spune nimic acest nume, spuse ea, întinzându-se încet spre un pahar cu apă de pe masa dintre ei.

— Dar Phillip Goldheim? încercă Wisting.

Urmă o altă pauză, ca să îi dea răgaz să-şi amintească. Erna Hummel duse paharul în dreptul gurii. Mâna îi tremura. Vărsă un pic de apă, care o luă în jos pe încheietura mâinii, pe sub mâneca bluzei, dar ea nu păru să bage de seamă.

— Nu, spuse ea după ce înghiţi apa. Nu cunosc nici acest nume.

Asistenta o ajută să pună paharul înapoi pe masă.

— Locuieşte în Kristiansand, îi explică Wisting. Ştiţi dacă Jens avea cunoştinţe pe acolo?

Erna Hummel se încruntă iar în timp ce se gândea.

— Nu, repetă ea, clătinând din cap.

— Ultima dată a fost acolo în ajunul Anului Nou, spuse Wisting.

— Atunci înseamnă că lucra, zise Erna Hummel hotărâtă. El mereu era la volan când alţii voiau să nu facă nimic. Se ocupa el. În Ajunului Crăciunului şi aşa mai departe. Şi în ajunul noului an. A doua zi a venit să mă viziteze.

— De Anul Nou?

Erna Hummel confirmă.

— A adus un tort, le explică ea. Am stat aici şi am mâncat.

— Ce v-a povestit?

— De parcă mi-aş aminti. Poate că despre anul care s-a scurs. Nu ştiu. Am ascultat mesajul de Anul Nou al prim-ministrului, dar mare parte din timp a stat pe telefon.

Wisting se aplecă în faţă spre ea.

— Asta poate fi important, spuse el. Ştiţi cu cine vorbea?

— Nu vorbea cu nimeni, preciză Erna Hummel. Citea ştirile şi de-astea. Putea să citească de pe telefon.

Torunn Borg interveni:

— Era interesat de vreo ştire anume?

Erna Hummel îşi împreună mâinile firave în poală.

— Nu, răspunse ea. Era preocupat de toate nedreptăţile din lume. Şi prim-ministrul a amintit de ele.

Wisting se gândi să o întrebe despre crima de Anul Nou, dar era o întrebare ajutătoare care putea să o îngrijoreze.

— Am înţeles că aşa era el, spuse el în schimb. Bun şi corect.

— Semăna cu tatăl lui, încuviinţă ea şi Wisting putea să vadă în privirea ei că se gândea la vremurile trecute. Din

cauza asta nu l-au dorit în echipa de fotbal. Era talentat la fotbal, dar, dacă arbitrul făcea vreo greşeală şi acorda mingea echipei lui fără să o merite, spunea că mingea trebuie să ajungă la ceilalţi.

Wisting dădu din cap şi o alină rostind expresia folosită de Erna Hummel în timpul interviului pentru presă.

— Era mărinimos?

Pe chipul bătrânei se ivi un zâmbet reţinut.

— Era un băiat bun, încuviinţă ea. O dată, mama lui l-a dus la magazinul de jucării. Îşi dorea un camion de pompieri cu luminiţe şi o scară pe plafon. Primise nişte bani de la mine, dar pe majoritatea îi economisise el. Când au ajuns la magazin, mai rămăsese un singur camion de jucărie. Când trebuiau să plătească, a mai venit un băiat care îşi dorea acelaşi lucru. Lui Jens i-a părut atât de rău pentru el, încât l-a lăsat să cumpere camionul în locul său.

Erna Hummel se întinse iar după paharul de apă.

— Dar aşa era şi tatăl lui, spuse ea, bând din pahar. Credul şi prost. Nu putea să refuze pe nimeni. Nu este întotdeauna o virtute.

Asistenta îi luă paharul din mână, în timp ce Erna Hummel îşi închise ochii şi oftă profund.

— Cred că ajunge pentru moment, spuse asistenta, uitându-se la Wisting.

De obicei Erna doarme puţin la această oră. Wisting acceptă şi se ridică în picioare.

— Trebuie să mai veniţi, îl rugă Erna Hummel.

În timpul discuţiei, vocea îi devenise aspră şi răguşită.

— Trebuie să mai veniţi, să îmi spuneţi ce s-a întâmplat.

— Vom reveni, o asigură Wisting.

41.

Raportul preliminar al autopsiei sosi la ora 14:30. Identitatea persoanei decedate nu fusese încă stabilită, dar victima era descrisă drept un bărbat cu vârsta

cuprinsă între 30 şi 40 de ani. Cauza morţii se potrivea concluziilor trase de Espen Mortensen. Se presupunea că plaga împuşcată din spate fusese produsă prima. Lovise coloana vertebrală, secţionând nervii şi muşchii, dar probabil că nu fusese fatală. Cel de-al doilea glonţ intrase prin partea inferioară a osului parietal şi ieşise prin osul palatin. Distrusese porţiuni mari din creier, ucigându-l pe loc. Se estima că moartea survenise într-un interval cuprins între patru şi opt luni în urmă. Data oficială avea să fie stabilită pe baza informaţiilor obiective şi după identificarea decedatului prin efectuarea analizei ADN. În realitate, aceasta însemna că pe piatra funerară a lui Jens Hummel avea să scrie 6 ianuarie, data la care dispăruse.

Cel mai interesant aspect din raport era la ultimul punct. În cavitatea toracică se descoperise un glonţ de armă. Nu era oferită nicio descriere suplimentară, dar proiectilul fusese predat reprezentantului Kripos prezent în timpul autopsiei.

Wisting răsfoi prin notiţe şi găsi numele lui Erik Fossli, expertul în armament care îl sunase de la Kripos şi îi spusese că revolverul pe care i-l adusese Line fusese folosit într-un caz de omucidere.

Se arătă foarte disponibil în momentul în care Wisting se prezentă:

— Au apărut ceva noutăţi cu privire la revolverul folosit în Kristiansand? întrebă Fossli.

— Nu sunt sigur, răspunse Wisting. Dar astăzi a fost efectuată o autopsie.

Interlocutorul citise, evident, presa.

— Taximetristul, interveni el.

— Cel mai probabil, confirmă Wisting. Încă nu a fost identificat, dar în trupul său a fost găsit un glonţ.

— Ce fel de glonţ?

— Nu am alte detalii, îi sublinie Wisting. Dar cei de la

medicină legală l-au trimis la voi. Am sunat doar să mă interesez cât de repede îl puteţi verifica.

— Înţeleg, răspunse Fossli. Se pierde mult timp cu procedurile de înregistrare. Formularele trebuie completate în mai multe exemplare înainte să plece cu poşta internă. Mă duc direct la cei care se ocupă cu identificările, să mă interesez cine a participat la autopsie, ca să iau proiectilul de acolo. Probabil că te voi suna mâine-dimineaţă.

Wisting îi mulţumi, închise telefonul şi rămase aşezat cu el în mână. Cazul Hummel devenise oficial caz de omucidere. Se gândi să-l sune pe Ryttingen în Kristiansand să-l informeze, ca să se răzbune pentru aroganţa cu care fusese tratat, dar se răzgândi. Procesul lor începea luni.

42.

Line stătea în soare, în faţa secţiei de poliţie. Interogatoriul lui Sofie dura mai mult decât al ei. Stabiliseră dinainte ce să declare. Nu era vorba să mintă sau să ascundă informaţii, ci să omită detaliile. Seiful lui Frank Mandt conţinea documente privind mare parte a activităţilor sale infracţionale şi a cercului relaţional. Chiar şi la şase luni de la moartea sa, informaţiile aveau să fie valoroase pentru poliţie, dar Sofie nu dorea să se afle despre ele. Nu din cauză că nu voia să întineze memoria bunicului său, ci din cauza neplăcerilor care aveau să urmeze dacă ieşeau toate la lumină. Bunicul ei îi provocase destulă tristeţe şi durere câtă vreme trăise. Nu trebuia să continue şi după moartea sa.

Line o înţelegea, dar, în acelaşi timp, simţea că nu îi este complet loială tatălui ei.

Stabiliseră să spună totul în legătură cu revolverul şi cu bancnotele marcate. Tatăl ei ştia deja despre ele. Dacă poliţia urma să se intereseze de restul lucrurilor din seif, Line avea să răspundă că decizia îi aparţinea lui Sofie, iar

Sofie urma să spună că se debarasase de ele. În realitate, era o minciună. Documentele erau încă în seif.

Nimeni nu pusese această întrebare, cel puţin nu lui Line. Se părea că detectivii erau mai curând interesaţi să obţină declaraţii cu privire la ceea ce ştiau deja.

Line se uită în sus la clădirea din cărămidă. Tatăl ei era acolo, undeva, în căutarea persoanei sau persoanelor care îl omorâseră pe Jens Hummel. Aparent, el credea că există o legătură între cele două cazuri.

Nu mai vorbiseră de când fusese descoperit cadavrul şi nu voia să dea ochii cu el după interogatoriu.

În activitatea ei de jurnalist de investigaţie scrisese multe articole despre cazuri în care suspecţii îşi coordonaseră declaraţiile. De obicei, aceasta însemna că au ceva de ascuns, cel puţin aşa lăsau impresia, că minţiseră poliţia şi prezentaseră un alt curs al evenimentelor decât cel real. Complicitatea era dăunătoare pentru anchetă, dar şi pentru persoana care, în cele din urmă, era prinsă cu minciuna.

Uşile de la intrarea în secţia de poliţie se deschiseră şi Sofie ieşi, cu

Maja în căruţ.

Line se ridică.

— Cum a fost? o întrebă.

Sofie ridică din umeri.

— Bine, dar nu a fost confortabil. Au întrebat tot felul de lucruri despre Bătrân, ca şi cum l-aş fi cunoscut. Nu am putut răspunde la nicio întrebare.

— Mergem la o cafea? sugeră Line.

— Bucuroasă.

Se îndreptară spre piaţetă. Sofie primi un telefon şi Line preluă căruţul. Simţea că abia aşteaptă să împingă propriul ei căruţ pentru bebeluşi şi îşi dădu seama că trebuie să cumpere unul. Poate că Sofie putea să o

însoţească la magazin.

Line manevră căruţul în curtea care aparţinuse cândva atelierului unui geamgiu. Sofie era la câţiva metri în spate, vorbind la telefon.

Alese o masă unde căruţul putea să stea lângă ele, la umbră. Sofie închise telefonul şi se aşeză de cealaltă parte a mesei.

— Era avocatul meu, preciză ea.

— Ai angajat un avocat?

— Nu pentru asta, spuse Sofie, făcând semn cu mâna spre secţia de poliţie. Este un avocat de divorţuri. Săptămâna viitoare trebuie să merg în Oslo, la o întâlnire despre responsabilitatea părintească şi drepturile de vizită. Apropo, poţi să ai grijă de Maja? Nu vreau să o iau cu mine la astfel de întâlniri.

— Desigur, zâmbi Line şi se aplecă peste căruţ.

O chelneriţă se apropie de ele, iar Sofie luă meniul oferit de aceasta.

— Ţi-au spus mai multe despre ce se întâmplă? o întrebă pe Line. Adică tu ai lucrat la astfel de lucruri în presă şi ştii câte ceva despre cum gândeşte poliţia.

Line aşteptă să plece chelneriţă.

— Am impresia că se gândesc că ar fi o legătură între crima comisă de Anul Nou şi cazul Hummel, răspunse ea.

— De ce?

— Arma crimei din Kristiansand a fost găsită în seiful bunicului tău, iar maşina lui Jens Hummel a fost descoperită în hambarul lui.

— Poate are vreo legătură cu Phillip Goldheim? spuse Sofie în timp ce parcurgea meniul.

— Cu cine?

Sofie ridică privirea.

— Nu te-au întrebat?

— Nu, cine este?

— Un tip din Kristiansand. Voiau să ştie dacă Bătrânul îl cunoştea, dar nu am ştiut să răspund. Nici nu am auzit, nici nu am văzut numele ăsta până acum.

Citi pe diagonală meniul.

— Tu ai auzit de el?

Line clătină din cap.

— Cred că o să iau o salată de pui, continuă Sofie. Tu? Line lăsă meniul pe masă.

— Şi eu, zâmbi ea. Când ai nevoie de bonă?

— Joi.

43.

Wisting luă bolul din cafetieră înainte să se fi scurs toată apa, iar filtrul bolborosi şi apoi aruncă stropi care sfârâiră pe plita încinsă cât timp îşi turnă el cafea în cană. Avea o uşoară migrenă, cum se întâmpla mereu când dormea puţin.

Christine Thiis intră în sala de şedinţe. O salută ridicând cana şi o întrebă dacă vrea o cafea, dar ea clătină din cap.

— Inspectorul-şef este în biroul meu, spuse ea. Vrea să stea de vorbă cu tine.

Wisting aşeză bolul la loc şi o urmă în biroul din capătul holului.

Inspectorul-şef Ivan Sundt era aşezat pe scaun şi îl salută doar dând din cap. Avea biroul în Tonsberg, alături de restul structurii administrative şi de conducerea poliţiei districtului. Rareori bătuse drumul de o jumătate de oră cu maşina până la secţia de poliţie din Larvik.

Sundt era al şaptelea inspector-şef sub care lucra şi fusese prezentat ca un lider capabil să observe provocările cu care se confrunta poliţia din punct de vedere social şi să facă modificările necesare pentru misiunile viitoare. Una dintre primele lui măsuri a fost o restructurare care a avut ca efect mutarea resurselor interne din cadrul departamentelor de investigare în cele de protecţie şi

intervenţii în situaţii de urgenţă. Wisting înţelegea dorinţa de a avea o poliţie mai vizibilă şi prezentă, dar fiecare caz, grav sau nu, devenea rapid o chestiune de documentare serioasă, orice pistă necesitând verificări şi personal dedicat pentru efectuarea acestora.

— Am venit să aflu cum stau lucrurile în cazul Hummel, preciză inspectorul-şef. Era nesoluţionat când am preluat funcţia şi la fel este şi acum. După jumătate de an.

Wisting se aşezase pe unul dintre fotoliile pentru oaspeţi, ţinând cana de cafea în mână.

— A fost unul dintre cele mai dificile cazuri cu care ne-am confruntat, recunoscu Wisting.

— Acum a fost găsit cadavrul, continuă inspectorul-şef. Nu asta aşteptaţi?

— Ne oferă unele răspunsuri, încuviinţă Wisting. În acelaşi timp, apar noi întrebări.

— Aveţi vreun suspect?

— Deocamdată nu.

Inspectorul-şef mormăi şi îşi drese vocea.

— Mulţi oameni îşi pierd răbdarea, spuse el. Inclusiv eu.

— Aşteptăm rezultatele de laborator după efectuarea autopsiei şi cercetărilor la faţa locului, spuse Wisting fără să intre în detalii. Sper ca în zilele următoare să putem avansa.

Inspectorul-şef se ridică, semn că el spusese tot ceea ce avea de spus.

— În ceea ce priveşte zilele următoare... zise el. Luni începe procesul împotriva lui Dan Roger Brodin în Kristiansand. Am înţeles că ai aruncat o privire peste documentele din cazul lor, dar, orice ai face cu cazul tău, să nu faci nimic care să le pună beţe în roate în cazul lor. Ancheta s-a încheiat şi este un exemplu de activitate de poliţie de calitate, rapidă şi eficientă. Nu face valuri fără rost.

Şi Wisting se ridică, ţinând încă paharul de cafea în mână.

— Sunt câteva întrebări fără răspuns, începu el.

— Mereu există întrebări care nu-şi găsesc răspunsul, îl întrerupse inspectorul-şef. Am fost judecător aproape 20 de ani. Îndoiala nu-şi are locul în sala de judecată. Nu face nimic care să le dea avocaţilor apă la moară.

Wisting îl urmări cu privirea în timp ce pleca. Sorbi din cană. Cafeaua nu apucase să se răcească.

44.

Expertul în armament de la Kripos îl sună cu puţin înainte de ora 11. Mesajul era scurt. Jens Hummel fusese ucis cu arma folosită la comiterea crimei din ziua de Anul Nou.

Wisting îi chemă pe detectivi în sala de şedinţe, fără să le spună motivul, închise uşa după ce intră şi ultima persoană şi apăsă pe întrerupătorul care aprindea becul roşu de pe hol.

Ceilalţi se aşezară, în timp ce Wisting stătea cu picioarele depărtate în spatele scaunului său, în capătul mesei, aidoma unui căpitan de vas gata să traseze cursul.

— Ne confruntăm cu o situaţie cu totul nouă, spuse el, sprijinindu-se de spetează. Am găsit arma cu care a fost ucis Jens Hummel.

Afirmaţia provocă uimire în privirile celorlalţi. Wisting le spuse despre rezultatul verificărilor, care nu lăsa loc de îndoială că Jens Hummel şi Elise Kittelsen fuseseră omorâţi cu aceeaşi armă de foc.

Se aşeză şi conversaţia din jurul mesei deveni mai relaxată. Elise Kittelsen era victima unei tâlhării aleatorii. Autorul fusese deja prins. Cazul Hummel părea să aibă conexiuni în lumea traficanţilor de droguri. Victima din cazul lor se aflase în Kristiansand în momentul când fusese ucisă Elise Kittelsen.

— Explicaţia ar putea fi simplă, în sensul că Jens Hummel ar fi putut găsi arma aruncată de faptaş, putea s-o ia şi s-o ascundă, sugeră Torunn Borg. În acest caz, nu ar fi prima persoană care să fie omorâtă cu propria armă.

Wisting oftă. Christine Thiis se uită la el, pentru a-i aminti ce îi spusese inspectorul-şef cu privire la amestecul în cazul din Kristiansand. Wisting nu era convins, dar trebuia să admită că teoria lui Torunn Borg era o explicaţie logică pe care sistemul judiciar ar fi acceptat-o fără nicio problemă.

— Dacă a fost ucis cu propria armă, asta nu ne aduce mai aproape de identificarea ucigaşului, spuse el, împingând raportul expertizei balistice spre mijlocul mesei, întrebarea este următoarea: ce a căutat Jens Hummel în Kristiansand în ajunul Anului Nou?

Nils Hammer îşi răsfoi agenda.

— Cred că ar putea avea legătură cu Phillip Goldheim, spuse el. Poliţia din Kristiansand a strâns foarte mult material despre el. Încerc să-l organizez.

— Bine, încuviinţă Wisting. Oricum ar trebui să ne concentrăm asupra lui.

Răsfoi agenda până la o filă albă.

— A mai rezultat ceva în plus de la ferma Brunla? întrebă el, întorcându-şi privirea spre Torunn Borg.

— Am făcut o listă cu toţi cei care aveau cai la fermă în ianuarie sau care aveau orice legătură cu ferma la acel moment. Abia am început să discutăm cu ei, dar mă îndoiesc că vom obţine ceva.

Şedinţa continuă încă o jumătate de oră, cu discuţii despre relaţii şi conexiuni, iar înainte să se ridice de la masă, stabiliră noile sarcini.

După şedinţă, Wisting reveni în biroul său şi închise uşa în urma lui. Ştia că poliţia din Kristiansand primise raportul expertizei balistice în care erau comparate gloanţele din

cele două cazuri de crimă. Sperase să-l sune Harald Ryttingen. Însă tot Wisting sună până la urmă.

Folosi telefonul fix. Sună multă vreme. Când Ryttingen ridică, în sfârşit, receptorul, răspunse scurt şi fără tragere de inimă.

— Bănuiesc că ai primit raportul cu expertiza balistică, deschise Wisting discuţia.

— Da, confirmă Ryttingen fără să facă alte comentarii despre descoperire.

— Ai vreo idee care ar putea fi legătura dintre cazuri? se interesă Wisting.

— Am mai avut discuţia asta, obiectă Ryttingen. Nu este nicio legătură.

— Sigur că este, protestă Wisting. În ambele cazuri a fost utilizată aceeaşi armă.

— Poate fi o coincidenţă. Nu înseamnă neapărat că există o legătură între cazuri.

— Nu este foarte clar ce s-a întâmplat de fapt, continuă Wisting. Există o fereastră de 14 minute între momentul comiterii crimei şi cel al arestării autorului. În acest interval, arma ajunge la altcineva şi, la scurt timp, este folosită într-o altă omucidere, la aproape 200 de kilometri distantă.

— Intervalul de timp este mai mare, protestă Ryttingen. Arma putea fi găsită oricând în următoarele zile.

Poliţia din Kristiansand căutase arma crimei în timpul nopţii şi în zilele care urmaseră. Harta care însoţea raportul era pe masă, în faţa lui Wisting. Zonele în care se căutase erau marcate în diferite culori. Nu părea să fi rămas vreo zonă necercetată.

— Dar unde a aruncat arma? întrebă Wisting.

— În acelaşi loc unde s-a descotorosit şi de telefonul ei mobil, răspunse Ryttingen.

Wisting trase harta spre el.

— Dar încă sunt foarte multe întrebări la care nu s-a răspuns, spuse el. Aţi luat în calcul să amânaţi procesul?

Drept răspuns, de la celălalt capăt al firului se auzi un pufăit.

— Avem dovezi de netăgăduit în acest caz, spuse Ryttingen ridicând tonul. Făptuitorul a fost arestat în apropierea locului faptei, la doar câteva minute de săvârşirea crimei. Trei martori l-au identificat, iar pe mâna dreaptă avea urme de praf de puşcă de la arma crimei. În plus, avea la el o hartă cu locul în care a fost comisă fapta. Acest caz a mers ca pe roate încă de la început. Acum va parcurge faza judecăţii cu aceeaşi rapiditate şi eficienţă. Să sperăm că va mai schimba puţin opinia oamenilor cu privire la faptul că poliţia este incompetentă şi incapabilă să acţioneze.

Wisting înţelese că ultima parte făcea trimitere la modul în care se ocupa el de cazul Hummel.

— Ce vrei, de fapt? îl întrebă Ryttingen.

— Acces la documentele voastre fără valoare probatorie, răspunse Wisting, la sesizări şi informaţiile clasificate.

— Ce să faci cu ele? Crezi că ascundem ceva?

— Vreau să analizez informaţiile din perspectiva noastră, îi explică Wisting. Cu ochii mei.

— Vrei să insinuezi că am trecut ceva cu vederea? îl întrebă Ryttingen ţâfnos. Insinuezi că tu poţi observa ceva ce nouă ne-a scăpat. Asta vrei să spui? Că eşti mai bun decât noi?

— Vreau doar ca toate faptele să fie probate, răspunse Wisting.

Ryttingen oftă profund.

— Informaţiile pe care le ceri nu sunt stocate electronic, răspunse el. Sunt puse în bibliorafturi. Pot ruga pe cineva să le copieze şi să ţi le trimită săptămâna viitoare.

— Pot să vin să le studiez acolo, îi propuse Wisting.

La celălalt capăt al firului se aşternu liniştea.

— Oricum o să vin să vorbesc cu el, continuă Wisting, luând din teancul de documente fotografia tânărului acuzat pentru crima comisă de Anul Nou.

— Cu cine?

— Cu Dan Roger Brodin.

— Poţi să-ţi iei gândul de la asta, izbucni Ryttingen. Este omul nostru.

— Este martorul meu, spuse Wisting calm. Este ultima persoană despre care ştim că a fost în posesia armei cu care a fost ucis Jens Hummel.

Harald Ryttingen era evident deranjat.

— Înţeleg că ai dificultăţi, dar asta este ultima picătură, Wisting. Aveam impresia că ţi s-a spus să nu faci valuri în acest caz.

Wisting se lăsă pe spetează. Aceeaşi expresie o folosise şi inspectorul-şef. Era clar că se purtaseră discuţii neoficiale.

— Chiar crezi că îţi va spune ceva? continuă Ryttingen. Neagă orice legătură cu cazul. Prin urmare, cum o să îţi spună ţie cum a scăpat de armă? Ar trebui întâi să accepte că a folosit-o. Ai impresia că va mărturisi crima doar pentru că îl întrebi tu?

Pufni iar.

— Îţi pierzi vremea, spuse el. Dan Roger Brodin a refuzat să coopereze cu poliţia încă din prima zi. Dar faci cum crezi! Succes!

45.

Line deschise uşile duble ale verandei şi lăsă lumina soarelui să intre în camera de zi. Se întoarse cu spatele la grădină şi îşi încrucişă braţele la piept. Îi luase mai mult timp decât estimase, dar acum sufrageria era în sfârşit renovată. În ultimele câteva zile resimţise dureri în zona

lombară şi îşi dădu seama că era posibil să fi exagerat puţin. Nu se aşteptase ca tatăl ei să o ajute prea mult, dar venise ori de câte ori avusese timp liber.

Îşi puse mâna pe pântece. Mişcările bebeluşului erau diferite. Copilul se calmase, de parcă spaţiul ar fi devenit prea strâmt şi s-ar fi mişcat cu greutate acolo înăuntru.

Restul renovărilor trebuiau să aştepte până după naştere, se gândi ea. Ştia că acest moment era tot mai aproape şi simţea că se reinstala starea de anxietate resimţită în prima parte a sarcinii. Nu avea de ce să se teamă, îi spusese moaşa. În lume se naşte câte un copil în fiecare minut. Apoi, a uitat că pentru ea şi toate celelalte femei care devin mame prima dată era o experienţă complet nouă.

Nu ştia cu adevărat de ce anume se temea cel mai tare. Una era naşterea în sine, dar poate că şi mai înfricoşător era gândul la responsabilitatea de a fi o mamă singură.

Auzi ceva dinspre uşa de la intrare.

— Bună! îl auzi pe tatăl ei strigând.

— Bună, îi răspunse ea zâmbind şi se duse să-l întâmpine. Ai timp de vizită?

— Am adus baterii pentru sonerie, spuse el, desprinzând aparatul pătrat montat deasupra uşii, în spatele căruia rămase o urmă cenuşie pe zid.

Line îi mulţumi.

— Pot să te servesc cu o cafea?

— Desigur, încuviinţă tatăl ei, deschizând capacul lăcaşului pentru baterii, care se scurseseră înăuntru şi erau acoperite cu un strat de culoare albă.

Luă o şurubelniţă pe care o avea la îndemână şi începu să cureţe.

— A trecut mult timp de când ai avut oaspeţi? spuse el zâmbind şi îndepărtă depunerile desprinse suflând.

— Norocul tău, răspunse Line. Cred că mi-a mai rămas şi

nişte îngheţată.

Line găsi îngheţata şi porni cafetiera. Înainte să fie gata, auzi ţârâitul soneriei.

Se aşezară la masa din bucătărie şi discutară puţin despre renovare, până când tatăl ei schimbă subiectul.

— Ai vorbit azi cu Sofie? o întrebă el.

Line clătină din cap.

— Mă duc diseară la ea, răspunse, servindu-se cu îngheţată. De ce?

— V-am citit declaraţiile.

Line se aşteptase.

— A fost bine, continuă tatăl ei. Îţi mulţumesc că ai adus-o cu tine.

— Se distanţează foarte mult de bunicul ei şi de tot ce a făcut el, îi explică Line, povestindu-i despre cum a fost arestată mama Sofiei pentru drogurile din maşina împrumutată.

— A lăsat-o să fie condamnată, încheie ea. Mama ei a ajuns să se sinucidă în puşcărie.

Tatăl ei era pierdut în gânduri şi stătea nemişcat, cu linguriţa în mână.

— Ţi se topeşte îngheţata, spuse Line, făcând semn cu degetul spre farfuria lui. La ce te gândeşti?

— Dan Roger Brodin, îi răspunse el, mâncând mai departe din îngheţată.

— Cine?

— Bărbatul acuzat pentru crima comisă de Anul Nou. Procesul începe luni.

Line încuviinţă. Numele acuzatului nu fusese făcut public, dar ea îl auzise în redacţie, înainte să intre în concediu.

Wisting lăsă linguriţa şi luă ceaşca de cafea.

— Se ocupă vreunul dintre jurnaliştii voştri de caz? întrebă el.

— Cred că da, răspunse Line. Am scris despre el când s-au întâmplat evenimentele.

Tatăl ei scoase din buzunarul de la spate o hârtie împăturită.

— Am ceva interesant pentru ei, spuse el deschizând-o.

Line recunoscu pe documentul lăsat de tatăl ei logoul celor de la Kripos. Wisting îl mai atinse o dată şi se ridică.

— Nu este nevoie să spui de unde îl ai, spuse el.

— Ce-i asta?

Tatăl ei nu îi răspunse. Se ridică brusc şi se îndreptă spre uşă.

— Mulţumesc pentru cafea şi îngheţată.

— Nu mai stai?

Line rămase nedumerită în timp ce-l privea ieşind pe uşă. Apoi trase hârtia spre ea. Era un raport de la un expert din serviciul tehnic al Kripos şi viza analiza comparativă a doua gloanţe. Nu înţelegea detaliile şi descrierile tehnice, dar conţinutul îi era cunoscut. Glonţul tras cu arma folosită la comiterea crimei de Anul Nou provenea din revolverul pe care i-l dăduse ea. Ştia deja asta. Dar mai era ceva în plus. Gloanţele trase în timpul testelor balistice cu arma predată poliţiei aveau urme identice cu un proiectil din cazul 10899421 – uciderea lui Jens Hummel.

Line clipi necontrolat şi o trecu un fior. Gânduri şi întrebări îi inundară mintea şi îşi dorea ca tatăl ei să nu fi plecat atât de repede.

Mai citi raportul o dată, ca să fie sigură că înţelege bine concluzia. Dar nu era nicio îndoială. Arma din seiful lui Sofie fusese folosită la comiterea ambelor omucideri.

Pe farfuria ei goală poposi o muscă. Se ridică şi începu să strângă masa. Tatăl ei nu îi mai dăduse astfel de informaţii înainte, dar probabil că acesta era motivul pentru care venise. Nu pentru sonerie, ci ca să îi dezvăluie

o informaţie.

Probabil că tot din acest motiv şi plecase atât de fulgerător.

46.

Wisting îşi aduse în birou un bol de filtru cu cafea şi parcurse iar documentele din cazul crimei din Kristiansand. O luă de la capăt şi căută în baza de date numele martorilor şi ale celorlalte persoane menţionate. Mai mulţi prieteni ai lui Elise Kittelsen aveau legături cu traficanţii de droguri din oraş. Unul dintre cei care dăduseră declaraţii era Julian Broch. Unii îl descriseseră drept iubitul lui Elise, dar el se prezenta ca fiind doar „bun prieten” cu ea. Printre altele, fusese condamnat pentru înşelăciune şi trafic de droguri. Treptat, deveni dar că Elise Kittelsen cocheta cu lumea interlopă, dar nu existau legături cu membrii importanţi precum Phillip Goldheim. Nimic nu indica altceva decât că era o victimă nevinovată.

Cu cinci minute înainte de ora 4, în biroul lui intră Christine Thiis. Trecuse exact o oră şi 40 de minute de când plecase de la Line.

— Au sunat de la VG, spuse ea, şi se aşează pe scaunul pentru oaspeţi. Au aflat că revolverul a fost folosit în ambele cazuri.

Wisting se lăsă pe spetează şi fixă cu privirea paharul de cafea pe jumătate plin.

— Lucrurile de genul ăsta au tendinţa să iasă la lumină, spuse el.

— Dar se pare că au acces la raport.

— În orice caz, nu este o informaţie pe care o vom putea ascunde, continuă Wisting. Procesul din Kristiansand începe luni. Poliţia de acolo probabil că a fost nevoită să aducă raportul la cunoştinţa avocatului apărării.

Christine Thiis clătină disperată din cap.

— Ce le-ai spus? o întrebă el, privind-o drept în ochi.

— Cât mai puţin posibil. Am confirmat că este aceeaşi armă şi că a fost predată poliţiei după moartea posesorului.

— Dar nu s-au mulţumit cu atât, nu?

— A trebuit să le spun că revolverul a fost păstrat într-un seif începând din ianuarie, când a murit posesorul lui, şi că a fost găsit abia acum.

— Le-ai spus şi despre banii din seif proveniţi din jaf?

— Nu. Îi interesa dacă în seif au mai fost găsite şi alte lucruri. Le-am explicat că poliţia a primit doar revolverul.

Wisting îşi îndreptă atenţia spre ecranul calculatorului şi accesă pagina ziarului VG. Ştirea nu fusese încă publicată. Dacă aveau convingerea că au exclusivitate pe subiect, puteau aştepta până a doua zi, să o publice în ediţia scrisă.

Christine Thiis aruncă o privire la notiţele lui.

— Ce planuri ai? îl întrebă ea.

— Mâine dis-de-dimineaţă plec la Kristiansand, răspunse el.

Christine Thiis îşi ridică privirea spre el. La baza nasului i se ivi un rid, ca de fiecare dată când era sceptică.

— Ce ai de gând să faci acolo? îl întrebă ea.

— Harald Ryttingen ne-a acordat acces la documentele fără valoare probatorie din cazul lor, preciză el, fără să îi dezvăluie cum reuşise să-l convingă. O să mă uit şi în registrul datelor de primă sesizare.

Ea nu spuse nimic, dar modul în care îşi schimbă poziţia capului indica faptul că aştepta să audă mai multe detalii.

— Şi apoi voi interoga un martor, continuă Wisting.

— Ce martor?

— Pe Dan Roger Brodin.

Ridul de la baza nasului se făcu nevăzut în momentul în care Christine Thiis închise ochii.

— Pe criminal?

— Doar el ştie la cine a ajuns arma crimei. Este singurul care poate să ne ofere legătura cu cazul nostru.

— Dacă există vreuna.

— Cu siguranţă nu putem lăsa neexplorată această posibilitate.

— Crezi că o să vrea să spună ceva? îl întrebă ea, iar ridul reapăru. Crezi că o să vrea măcar să stea de vorbă cu tine?

Wisting trase bolul de cafea lângă el.

— I-am lăsat avocatului un mesaj în mesageria vocală, răspunse el. Mă aştept să mă sune de îndată ce citeşte articolul din VG.

Christine Thiis se ridică şi rămase în picioare, privindu-l.

— Vin şi eu, spuse ea.

47.

Era vineri după-amiază. Sunetele familiare făcute de telefoanele care sunau şi uşile închise şi deschise ale birourilor erau din ce în ce mai rare. Încet, dar sigur, în secţia de poliţie nu mai rămânea niciun anchetator. Wisting mai zăbovise câteva ore, aplecat asupra documentelor din dosar, fără să găsească alte răspunsuri.

La ora 7, urcă în maşină şi ieşi din curtea secţiei. Lângă el avea o hartă cu străzile din centrul oraşului Kristiansand şi declaraţia dată de Finn Bjelkevik, unul dintre cei trei martori din cazul crimei. Locuia în Sandefjord şi sărbătorise ajunul Anului Nou în Kristiansand. Wisting introduse adresa în sistemul de navigaţie şi află că drumul până la locuinţa acestuia avea să dureze 22 de minute.

Potrivit documentelor, martorul locuia împreună cu părinţii. Nu era sigur că era acum acasă, dar întotdeauna era de preferat o discuţie faţă în faţă în loc de un apel telefonic.

Merse pe Prinsegata şi vină la stânga la semaforul de pe Storgata. Seara estivală era călduroasă, iar vântul nu adia.

Coborî geamul. Dinspre unul dintre restaurantele de pe faleză se auzea muzică.

Finn Bjelkevik şi prietenul său ajunseseră pe Dronningengata chiar după ce fuseseră trase focurile de armă şi îl văzuseră pe Dan Roger Brodin fugind de la faţa locului. Declaraţia lui abia dacă avea două pagini.

Din experienţă, Wisting ştia că întotdeauna existau în observaţiile martorilor detalii şi nuanţe care nu erau consemnate. Putea fi vorba de cuvintele folosite, succesiunea evenimentelor, mişcările, reacţiile şi gândurile acestora. Cu toate că în declaraţie nu se consemnase tot ceea ce se petrecuse, Wisting nu se aştepta ca discuţia cu Bjelkevik să aducă noutăţi în caz.

Mărturia lui conţinea mai mult decât suficient ca să asigure condamnarea lui Dan Roger Brodin pentru crimă. Greu ar fi putut fi găsit un martor ocular mai bun. A auzit focurile de armă şi l-a văzut pe Brodin fugind de la faţa locului ţinând un revolver în mână. Şi despre revolver voia Wisting să afle cât mai multe detalii.

Sistemul de navigaţie îl conduse într-o zonă rezidenţială bine întreţinută, de pe partea vestică a fiordului Sandejord. Casă, o vilă de lemn cu două etaje şi tufe de trandafiri ce urcau pe ziduri, era amplasată la capătul unui drum înfundat, chiar la marginea apei. Wisting intră cu maşina în curtea pietruită. Înainte să coboare din maşină, verifică pe telefon pagina ziarului VG. Ştirea se regăsea între titlurile principale şi articolul era însoţit de o fotografie cu Elise Kittelsen. Wisting deschise materialul şi observă că fusese publicat cu şapte minute în urmă. Începu să citească textul, dar, înainte să termine, în capătul scărilor se ivi o femeie la vreo 50 de ani.

Băgă telefonul înapoi în buzunar şi se apropie de femeia care se dovedi a fi mama lui Finn Bjelkevik. Wisting îi spuse că venea în legătură cu crima din Kristiansand la

care fusese martor fiul său.

— A fost îngrozitor, spuse ea. O să fie mai bine când se va termina procesul.

— E acasă? întrebă Wisting.

— E în curte, preciză mama lui, conducându-l pe Wisting prin casă.

Finn Bjelkevik stătea în picioare lângă grătar.

Din documentele dosarului, Wisting ştia că are 22 de ani. Era înalt şi zvelt, cu păr scurt, de culoarea nisipului şi purta ochelari. În capul mesei şedea o tânără de-o seamă cu el. Un domn mai în vârstă se apropie dinspre pontonul de pe malul mării, însoţit de un câine blănos.

Mama tânărului îl prezentă pe Wisting, iar acesta dădu mâna cu fiecare dintre ei. Fata era iubita lui Finn Bjelkevik, iar bărbatul cu câinele era tatăl lui. Wisting nu se aştepta ca vreunul dintre ei să fi citit articolul recent publicat de VG şi nu vedea niciun motiv să pomenească de el.

— Mâncaţi cu noi? îl întrebă tatăl tânărului, aruncând o privire la carnea de pe grătar. Ajunge pentru toată lumea.

Aroma cărnii ce sfârâia era purtată de aerul cald al serii.

— Nu, mulţumesc, răspunse Wisting. Nu durează mult. Vreau doar să parcurgem încă o dată cele întâmplate în ajunul Anului Nou.

Finn Bjelkevik îl lăsă pe tatăl său să se ocupe de grătar.

— Am vorbit mai devreme la telefon cu Ryttingen, spuse el. Le-am parcurs deja.

Mama tânărului îi oferi lui Wisting un pahar de apă minerală Farris, cu cuburi de gheaţă.

— Mulţumesc, spuse el zâmbind şi luă paharul.

— Am vorbit despre cât de important este să par sigur pe mine, continuă

Finn Bjelkevik. Ca să nu apară nicio îndoială la proces.

Şi Wisting pregătea de multe ori martorii. Majoritatea aveau prea puţină sau nicio experienţă în sala de judecată.

Era necesară familiarizarea lor cu detaliile practice, cum era unde să se aşeze, unde va sta procurorul, unde se va afla acuzatul şi ce va întreba judecătorul. Dar niciodată nu instruise martorul cu privire la ce să declare. Le amintea că trebuie să fie cât mai clari în exprimare, dar, spre deosebire de Ryttingen, le spunea să lase loc îndoielii dacă nu erau siguri de ceva. Se îndepărtară puţin de ceilalţi şi se duseră spre malul mării.

— Ai dubii cu privire la cele întâmplate? se interesă Wisting.

— Nu chiar.

Wisting se opri şi luă o gură de apă.

— Ce vrei să spui cu „nu chiar”? întrebă el.

— S-a petrecut totul atât de repede, preciză Finn Bjelkevik mergând mai departe spre micul ponton. Nu am văzut prea multe, dar apoi, la scurt timp, l-au adus pe criminal cu maşina.

— L-ai recunoscut?

Tânărul ridică o piatră şi o aruncă în mare.

— Pe loc, răspunse el.

Un pescăruş îşi luă zborul de pe o geamandură cu stâlp.

— Acum nu eşti în faţa instanţei, îi aminti Wisting. Nu este nevoie să fii atât de categoric.

— Eram destul de beat. Terje l-a văzut mai bine decât mine.

— Cât băuseşi? îl întrebă Wisting.

Era una dintre întrebările care nu fuseseră puse în timpul interogatoriului.

Finn Bjelkevik ridică din umeri.

— Nu ştiu, spuse el. Şase sau şapte beri, poate, dar m-am trezit imediat. Adică a fost ca un şoc. O doamnă este împuşcată şi ucisă chiar în faţa ta.

— Putem relua cele întâmplate? îl întrebă Wisting. Cum s-au petrecut, de fapt, lucrurile?

Tânărul oftă şi aruncă o privire spre iubita sa.

— Bine, spuse el, şi începu să povestească. Am fost acasă la Terje. El stă în Lund, dar am mers în oraş, la un prieten de-ai să-i Ne-am plimbat şi neam făcut de cap şi am băut. Terje avea un rucsac cu bere şi vin. Ne-am oprit ca să scot câteva sticle. Atunci am auzit zgomotele. Două focuri de arme rapide. La început am crezut că sunt artificii, fiind ajunul Anului Nou, dar erau diferite cumva. M-am întors în direcţia din care s-au auzit sunetele. Fata era întinsă deja la pământ. Nu o mai văzusem, dar se îndrepta spre noi. Tipul care a împuşcat-o a făcut vreo doi paşi înapoi în timp ce îşi îndesa arma în pantaloni. Apoi s-a întors şi a luat-o la fugă.

Finn Bjelkevik îşi desfăcu braţele, în semn că asta era tot ce ştia.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? se interesă Wisting.

— Eram şocat, recunoscu tânărul. La început, am rămas complet nemişcaţi câteva secunde. Apoi ne-am uitat unul la altul, după care am alergat spre ea, dar era deja moartă. I-am ridicat capul, încercând să o trezesc, dar nu părea conştientă. Ochii erau complet goi şi din gură îi ieşeau cheaguri de sânge. Nu am putut opri sângerarea.

Wisting dădu din cap, dar nu spuse nimic.

— Au mai venit şi alţii, continuă Finn Bjelkevik. Mai întâi, cel care a încercat să alerge după tipul care a tras. Nu ştiu dacă avea de gând să-i facă respiraţie gură la gură sau masaj cardiac ori aşa ceva, pentru că a întors-o pe spate, dar nu avea niciun rost. Destul de repede după aceea a venit şi un medic. A spus că nu se mai poate face nimic.

În timp ce vorbea, tonul vocii îi scăzuse, iar Wisting înţelese că repovestind evenimentul era ca şi când ar fi redeschis o rană veche.

— Poliţia a sosit aproape imediat. Totul era un haos. Eu şi Terje stăteam pe bancheta din spate a unei maşini de

poliţie şi aşteptam. Auzeam tot ce se vorbea prin staţia radio a poliţiei. Am auzit cum alergau prin oraş după ucigaş şi că l-au prins.

Wisting căzu pe gânduri. Majoritatea aspectelor descrise de Finn Bjelkevik le citise în documentele din dosar. Nu prea ştia la ce se aşteptase.

— Cel care a tras focurile de armă... începu Wisting, încercând să găsească o continuare a discuţiei.

— Da?

— Îl mai poţi descrie o dată?

— Avea un pulover negru, pe gât, cu ceva inscripţionat pe el, o geacă gri, pantaloni negri şi adidaşi albaştri.

Wisting încuviinţă. Pe puloverul negru purtat de Dan Roger Brodin era scris cuvântul Magic şi desenat conturul unei păsări.

— L-ai mai văzut înainte?

— Nu, dar nu sunt din Kristiansand.

— La ce distanţă erai faţă de el?

Tânărul ridică din umeri.

— Eram în faţa unei săli de sport sau aşa ceva, preciză el. Ea era întinsă la pământ în apropierea intrării pe terenul de joacă al unei şcoli.

Wisting nu era familiarizat cu poziţia străzilor.

— Ce distanţă ar putea fi? îl întrebă el, arătând cu degetul spre ponton. Ca de aici la barca aceea?

— Cam aşa ceva.

Înjur de 30 de metri, aprecie Wisting.

— Cum era lumina în zonă? continuă el.

— Era destul de întuneric.

— Iluminatul public funcţiona?

— Era un stâlp cam în dreptul locului în care s-a prăbuşit femeia, dar becul nu funcţiona. Lumina venea de la ferestrele caselor de pe cealaltă parte a străzii.

— Avea ceva la el? îl întrebă Wisting. Mai avea şi altceva

în afară de pistol?

Finn Bjelkevik clătină din cap.

— A spus ceva?

— Nu, nimic.

Wisting continuă să îi adreseze întrebări scurte, de rutină, la care nu găsise răspunsurile în declaraţiile date. Probabil că majoritatea întrebărilor fuseseră puse, dar nu fuseseră consemnate şi răspunsurile, fiind apreciate ca lipsite de relevanţă.

Nici Wisting nu îşi luase notiţe. Nu aflase prea multe noutăţi şi, cu toate acestea, ceva din conversaţia cu Finn Bjelkevik nu îi dădea pace. Ceva spus în timpul discuţiei îl îngrijora. Dar nu putea să-şi dea seama ce anume.

48.

Line stătea pe canapea cu laptopul în poală. Aşezase o pernă sub el ca să stea nemişcat. Nu se mai conectase de mult timp la serverul redacţiei. Panoul de control arăta permanent câte persoane vizualizau website-ul ziarului VG. Articolul privind arma crimei era cel mai citit. Nu se scurseseră nici două ore de la momentul publicării, dar fusese accesat deja de 250.000 de ori. Mai mult decât oricare dintre subiectele ei.

Articolul făcea legătura cu asasinatul comis în ajunul Anului Nou. Adăugaseră o fotografie a lui Elise Kittelsen şi aleseseră titlul „Misterioasa armă a crimei, utilizată din nou”.

Era nevoită să se prefacă faţă de Sofie. Nu putea să îi spună că avea informaţia de la tatăl său, dar imediat după publicarea articolului o sunase. Se temea ca nu cumva să se înfurie pe ea. La urma urmei, Line o convinsese să nu se descotorosească de revolver, ci să-l predea poliţiei. Reacţia a fost cu totul alta decât cea aşteptată. Sofie oftase de disperare, aproape ca şi când s-ar fi aşteptat la alte veşti proaste. Sau nu înţelegea cât de dramatică era

ştirea. Părea doar obosită.

Line nu vedea sensul folosirii unor cuvinte precum „misterios”, „enigmatic” şi „inexplicabil” în titlurile articolelor doar cu scopul de a stârni interesul cititorilor, dar toate trei erau potrivite în cazul revolverului pe care îl găsiseră ele în seif.

Curiozitatea o împinsese să cerceteze dosarele şi agendele din seif, care-i confirmaseră ce-i spusese deja Sofie, că bunicul ei era un infractor, chiar dacă afacerea lui era mult mai extinsă decât presupuse. Scrise „Frank Mandt” în câmpul de căutare, să vadă dacă vreunul dintre jurnalişti folosise numele în materialele de documentare salvate pe server.

Căutarea returnă un singur rezultat. Numele apărea într-un dosar cu notiţe pentru o serie de articole despre criminalitatea organizată, publicată cu câţiva ani în urmă. Numele ziaristului era Geir Hansen, iar ea nu-l cunoscuse prea bine. Demisionase şi plecase să lucreze în departamentul de relaţii cu publicul al unei companii cu capital de stat.

Găsi pasajul în care era menţionat Mandt: Frank Mandt din Vestfold s-ar putea să joace un rol important. Este un bărbat în vârstă, cunoscut mai ales pentru importul şi comercializarea de alcool contrafăcut. Probabil că urmează să se retragă.

Scurta însemnare care conţinea cuvintele-cheie nu o ajută să înţeleagă mai multe. Era clar că jurnalistul avea o sursă în mediul de interes, dar nota nu conţinea referinţe sau legături.

Încercă să-şi aducă aminte câteva dintre numele pe care le observase în bibliorafturile din seif. Unul dintre ele era puţin mai special, Aron Heisel.

Îl introduse în câmpul de căutare. Apărură mai multe rezultate. Unul dintre articolele asociate cu numele său era

publicat cu doar câteva zile în urmă. Se încruntă şi rămase surprinsă când îşi dădu seama că era în legătură cu captura de droguri de la ferma în care fusese găsit taxiul lui Jens Hummel. Tatăl ei nu menţionase numele, dar Aron Heisel trebuie să fi fost suspectul aflat în arest şi care nu dorea să facă declaraţii.

Registrul de date nu conţinea mai multe detalii faţă de ce se publicase, cu excepţia numelui acuzatului. Ultima dată când se menţionase numele lui Aron Heisel fusese în urmă cu trei ani, în contextul unui important caz de contrabandă din 0stfold, în care fusese enumerat printre suspecţii principali, însă nu fusese condamnat.

Un alt nume pe care şi-l amintea din seif era Per Gregersen. Apărea în materialul documentar pentru seria de articole despre criminalitatea organizată alături de numele lui Frank Mandt. Era consemnată aproape ca o informaţie faptică sub o altă secţiune: Numele anterior al lui Phillip Goldheim era Per Gregersen.

Derulă textul în sus şi citi întreaga secţiune unde era rezumată informaţia primită de la sursă:

Philip Goldheim. Eliberat în 2002 după o condamnare de durată pentru droguri. Anterior a avut relaţii apropiate cu Hells Angels. Păstrează o atitudine discretă. Spălare de bani. Se erijează în om de afaceri. Cumpărări-vânzări imobiliare. Import de maşini. Acţiuni. Se orientează spre criminalitatea economică. Utilizarea frauduloasă de firme-fantomă, interpuşi, facturi fictive. Încă dependent de amfetamine. Un personaj central în Sorlandet. Ambiţii să avanseze în ierarhie. Cerc relaţional insuficient cunoscut.

După ce mai tastă la laptop, găsi o fotografie cu el, făcută în timpul ultimului proces. Era îmbrăcat exemplar, în cămaşă şi sacou, dar părul strâns în coadă de cal şi cercelul dintr-o ureche destăinuiau că nu era probabil costumaţia lui de zi cu zi.

Soneria se auzi înainte să vadă dacă ziarul mai avea şi alte informaţii despre Phillip Goldheim. Înainte să se ridice, tatăl ei o strigă de pe hol.

Ea răspunse, închise laptopul şi îl aşeză pe masă. Apoi se chinui să se ridice de pe canapea şi se duse să-l întâmpine.

Tatăl ei stătea încălţat în spaţiul dintre hol şi bucătărie.

— Voiam să te anunţ că plec peste weekend, spuse el.

— Unde te duci?

— La Kristiansand. Plec mâine devreme, îşi îndreptă privirea spre burtica ei.

— Tu eşti bine? Line încuviinţă.

— Stai mult? se interesă ea.

— Doar până duminică.

Line făcu un pas în lateral şi se aplecă peste masa din bucătărie.

— Care este legătura? îl întrebă ea. Dintre asta şi armă.

— Nu ştiu, recunoscu tatăl ei. De aceea merg acolo.

— O să ai probleme? îl întrebă ea. Din cauza articolului, vreau să spun. Wisting zâmbi şi clătină din cap.

— Probleme apar când cineva încearcă să ascundă lucruri, răspunse el. Sofie cum a reacţionat?

— Bine.

— Dar tu? Tu ce crezi?

Line ridică din umeri. Gândul că ţinuse în mână o armă care omorâse doi oameni o cam indispunea.

— Mergi singur? întrebă ea, ca să schimbe subiectul.

— Cu Christine Thiis.

Aruncă din nou privirea spre pântecele ei.

— Sună-mă dacă apare ceva.

— Ai grijă, îl rugă ea.

El o asigură printr-o mişcare a capului.

— Şi tu, spuse el, îmbrăţişând-o.

Wisting se trezi înainte să sune alarma ceasului şi mai zăbovi în pat, ascultând ţipetele pescăruşilor din depărtare.

Înţelegerea cu Harald Ryttingen din Kristiansand era să-i aştepte cineva la ora 10. Călătoria cu maşina din Larvik la Kristiansand dura două ore şi jumătate. Avea timp suficient.

Îşi turnă cafea, întinse gem pe o felie de pâine şi se aşeză la masa din bucătărie. Mâncă în timp ce urmărea cum se luminează cerul şi se înseninează, devenind albastru văratic.

Nu se trezise din cauza strigătului pescăruşilor, ci a gândurilor la cazul crimei comise de Anul Nou. Cu excepţia armei dispărute, părea un caz limpede, care fusese rezolvat repede şi uşor. Aproape prea expeditiv.

Autorul a fost arestat chiar înainte să fie notificat Ryttingen sau orice alt anchetator. Când au intrat în tură, au urmat doar fagaşul pe care intrase deja cazul.

Wisting se ridică de la masă, puse ceaşca de cafea şi farfuria goală în maşina de spălat vase şi se duse la baie. Se bărbieri şi făcu un duş, după care îşi strânse bagajul.

La ora 7 o luă pe Christine Thiis, care-l aştepta deja în faţa casei.

Drumul era pustiu. Niciunul dintre ei nu spunea prea multe. În cursul dimineţii, Wisting încercase să gândească altfel decât poliţiştii din Kristiansand. El credea că găsise o posibilă explicaţie logică a modului în care ajunsese revolverul în Larvik, dar ipoteza era atât de extravagantă, încât era prea devreme să i-o împărtăşească şi ei.

Afară, indicatoarele cu denumirile micilor sate sudice rămâneau în urma maşinii: Risor, Tvedestrand, Arendai, Grimstad, Lillesand.

La 9 şi jumătate viră spre Kristiansand. Înainte să meargă la secţia de poliţie, Wisting voia să vadă locul în

care fusese ucisă Elise Kittelsen. Manevră pe reţeaua ordonată a străzilor spre Dronningensgate. Nu prea se lămurise din documentaţie cum fusese ucisă în faţa şcolii de pe strada Kongens, dacă locul crimei era pe strada Dronningens. Acum înţelese mai bine. Intrarea în şcoală era pe strada Kongens, dar curtea şcolii dădea spre strada Dronningens. Elise Kittelsen fusese împuşcată chiar în faţa deschizăturii din zidul de la curtea şcolii. Din documentele din dosar reieşea că acolo se ascunsese făptaşul, aşteptând o victimă pe care să o atace.

Wisting conduse încet pe lângă şcoală şi parcă în faţa sălii de sport, acolo unde îi spusese Finn Bjelkevik că se afla în momentul în care auzise împuşcăturile.

Coborî din maşină şi scrută peisajul. Recunoscu scena din dosarul cu fotografii. Diferenţa era că imaginile erau surprinse pe timpul nopţii, la lumina artificială a lămpilor stradale, iar pe trotuare erau porţiuni înzăpezite, în timp ce acum strălucea soarele şi copacii din curtea şcolii erau înfrunziţi.

Veni şi Christine Thiis, iar pe lângă ei trecu un băiat cu un skateboard zgâriat, huruind cu roţile pe asfalt.

Distanţa până la locul unde se prăbuşise Elise Kittelsen chiar era de aproximativ 30 de metri. Se apropiará de locul cu pricina. Nişte păsări îşi luară zborul din coroanele copacilor de deasupra lor. Dincolo de zid nu părea să fie nimeni. În curtea şcolii încă se distingea conturul trasat cu creta al unui teren de handbal, cu toate că acum spaţiul generos şi pustiu părea să fie folosit pe post de parcare.

Wisting se postă în locul unde căzuse Elise Kittelsen. Apoi îi adăugă cu ochii minţii pe cei trei martori şi pe criminal. Terje Moseid şi Finn Bjelkevik s-au apropiat de ea. Dan Roger Brodin a ieşit din curtea întunecată a şcolii cu revolverul ridicat. Einar Gjessing apăruse de după colţul străzii, la 20 de metri în spatele ei, cu doar câteva secunde

înainte să fie trase focurile de armă.

Wisting făcu un pas în lateral şi schimbă rolul. Ridică braţul drept şi întinse indexul şi degetul mare, ca şi când ar fi ţinut în mână o armă. Apoi intră în rolul criminalului. În loc să alerge, se duse, în ritmul lui, în direcţia spre care o luase la fugă Brodin. La intersecţia cu strada Holbergs, trecuse pe lângă Einar Gjessing, care pornise în urmărirea lui. Fugarul trecuse pe lângă un magazin de muzică şi traversase o piaţetă, denumită Olav al V-lea în documentele din dosar, şi mai departe o luase în jos, spre 0stre Strandgate, unde Einar Gjessing renunţase la urmărire.

Simpla reconstituire era utilă, dar nu le oferea o altă perspectivă decât cea din rapoarte asupra cursului evenimentelor.

La ora 10 fix parcară în faţa impunătoarei secţii de poliţie de pe Tollbodgata. Wisting coborî din maşină şi privi în sus la clădirea de cărămidă, înaltă de nouă etaje. La ultimele două niveluri se afla zona de detenţie, cu 44 de celule. Dan Roger Brodin era într-una dintre ele.

Se apropiară de un tânăr ofiţer de poliţie, aflat în spatele unei uşi din sticlă. Cinci minute mai târziu, din lift coborî un detectiv şi îi conduse la etaj, la serviciul de investigaţii criminale.

Numele detectivului era Ivar Horne. Wisting îl ţinea minte din documentele din dosar. Era un bărbat neîngrijit, care purta blugi şi un tricou alb, cu părul ciufulit şi cu barba puţin prea mare. Înfăţişarea lui contrasta cu stilul ordonat şi responsabil al rapoartelor pe care le scrisese.

— Documentele sunt pregătite, le spuse el, păşind pe un coridor cenuşiu în faţa lor.

Într-unul dintre birourile pe lângă care trecură văzură un anchetator care stătea în faţa ecranului calculatorului şi care nu ridică privirea. Puţin mai departe pe hol, se auzea

un radio. Altfel, în departament era linişte.

— Aici, spuse Horne, deschizând uşa sălii de şedinţe, în mijlocul mesei erau trei cutii de carton cu bibliorafturi de diferite culori.

— Am lucrat şi eu la caz, adăugă el, îndreptându-se spre o chicinetă din capătul încăperii. Ce anume căutaţi?

— O legătură cu uciderea lui Jens Hummel, răspunse Wisting, ridicând un dosar albastru pe care era scris Sondaj – comunitatea consumatorilor de droguri.

Ivar Horne deschise un dulap de deasupra chiuvetei şi luă trei căni albe de cafea.

— Ce fel de legătură? întrebă el, punând cănile pe masă.

Wisting lăsă biblioraftul jos, îşi trase un scaun şi se aşeză. Christine Thiis se aşeză în faţa lui, de cealaltă parte a mesei.

— Aceste două cazuri sunt legate, începu Wisting. Pentru că în ambele a fost utilizată aceeaşi armă.

Ivar Horne luă cafetiera şi îi privi întrebător. Wisting încuviinţă printr-un semn al capului.

— În plus, mai sunt alte câteva mici aspecte, continuă el în timp ce gazda turna cafea în căni.

— Cum ar fi?

— Înainte de toate, ştim că Jens Hummel s-a aflat în Kristiansand în ajunul Anului Nou, răspunse Wisting. Şi în cazul nostru a apărut un nume interesant. Un bărbat din Kristiansand.

Ivar Horne puse cafetiera la loc.

— Cine? întrebă el, aşezându-se în capul mesei.

— Phillip Goldheim, răspunse Wisting.

— PG? întrebă Horne ridicând din sprâncene.

Wisting dădu din cap.

— Da, este un nume interesant, continuă Horne, dar nu cred că o să-l găsiţi în vreunul dintre dosarele de aici, adăugă el, făcând semn cu capul spre cutiile de carton de

pe masă.

— Ce ştiţi despre el? îl întrebă Christine Thiis.

— Este implicat serios în traficul de droguri, sub acoperirea unor activităţi legale, răspunse Horne. Cu asta se ocupă de mulţi ani. Am încercat de mai multe ori să-l prindem şi aproape că am reuşit acum şase luni.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, recunoscu Horne. Aveam o sursă care s-a retras şi nu a mai spus nimic. Aproape întreg cazul fusese construit în jurul lui. Avea posibilitatea să ne spună despre următorul transport şi cum să facem legătura cu Phillip Goldheim.

— Operaţiunea Mister Niceguy? întrebă Wisting, amintindu-şi de informaţiile clasificate pe care le citise.

— Nu mai este Mister Niceguy, zâmbi Horne.

Wisting duse cana la gură.

— Spui că asta se întâmpla cu şase luni în urmă, spuse el, sorbind din cană. Când ar fi trebuit să vină transportul?

— La jumătatea lui ianuarie, explică Horne. Operaţiunea a stagnat o vreme, când ne-am pierdut sursa, dar acum este din nou în desfăşurare. Îl ţinem sub supraveghere chiar acum.

Wisting mai luă o gură de cafea. Informaţiile primite de poliţie din mediul criminalităţii organizate erau importante. În soluţionarea cazurilor complexe de trafic de droguri, informatorii jucau de obicei un rol principal şi decisiv. Era o metodă secretă la care nu aveau acces nici instanţa, nici avocaţii apărării şi putea, de asemenea, să fie şi un joc periculos. La urma urmei, informatorii erau nevoiţi să abuzeze de încrederea celor despre care ofereau date şi nimănui nu-i plac trădătorii. Chiar şi un simplu zvon că a vorbit cineva cu poliţia putea duce la represalii. Siguranţa informatorilor era esenţială, prin urmare exista o regulă nescrisă ca poliţiştii să nu-şi întrebe colegii despre numele

surselor secrete.

Ivar Horne se ridică, ţinând cana de cafea în mână.

— Ei bine, nu vă mai deranjez, spuse el. Voi fi în biroul de vizavi, dacă aveţi nevoie de ceva.

50.

Wisting se duse la blatul de lucru din bucătărie şi îşi reumplu cana de cafea. Considerase conversaţiile telefonice cu Harald Ryttingen foarte deranjante. Aproape că se simţise batjocorit şi ridiculizat. În schimb, anchetatorul care îi întâmpinase acum fusese foarte atent şi un interlocutor plăcut.

— De unde începem? îl întrebă Christine Thiis, aplecându-se peste cutiile de carton.

— De oriunde, răspunse el, deschizând dosarul cu declaraţiile luate în cercul consumatorilor de droguri.

Dosarul conţinea formulare identice în care cei cunoscuţi ca făcând parte din comunitatea consumatorilor de droguri oferiseră declaraţii rapide şi infórmale cu privire la ce ştiau despre Dan Roger Brodin. Formularele fuseseră completate de mână de către anchetatorii care realizaseră cercetările pe teren. Wisting răsfoi primele pagini. Era evident că poliţia căuta pe cineva care îl văzuse pe Dan Roger Brodin în posesia unei arme de foc. Arma era veriga slabă a cazului şi, dacă exista cineva care să poată declara că suspectul avea acces la arme, acuzaţiile împotriva lui ar fi devenit mai solide.

Mulţi dintre cei chestionaţi nu îl cunoşteau pe Dan Roger Brodin. Alţii nu îl mai văzuseră de mult timp. Cei care îl ştiau îl descriau drept un tânăr liniştit şi declarau că nu îşi puteau imagina că făcuse aşa ceva.

Când era pe la jumătatea dosarului, începu să-i sune telefonul. Era un număr necunoscut.

— Sunt avocatul Olav Miiller, se prezentă interlocutorul. Îl reprezint pe Dan Roger Brodin.

Wisting luă un pix şi îşi notă numele. În documentele din dosar şi în declaraţiile date presei, cazul fusese reprezentat de un avocat celebru.

— Credeam că este apărat de Kvammen.

— Lucrez împreună cu Kvammen, preciză avocatul. El e ocupat, aşa că am preluat eu responsabilităţile principale şi îl voi reprezenta pe Brodin în instanţă.

— Înţeleg, spuse Wisting, dându-şi seama că şi celebrul avocat considera cazul o cauză pierdută şi lăsase soarta lui Brodin în mâna unui înlocuitor. Aşadar spuse el dregându-şi glasul, mulţumesc că aţi răspuns la apelul meu.

— Doreaţi să vorbiţi cu mine? continuă avocatul pe un ton formal.

— Da, adică aş dori să vorbesc cu Brodin.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea. Wisting aştepta mesajul că Brodin nu dorea să dea declaraţii poliţiei.

— Dumneavoastră aţi găsit arma crimei? întrebă avocatul în cele din urmă.

— La noi a fost predată, confirmă Wisting. Cercetările au dovedit că a fost utilizată şi în cazul nostru.

— Îl suspectaţi pe Dan Roger Brodin şi de comiterea acelei crime? întrebă avocatul asociat.

Ştia că Brodin era în arest la momentul uciderii lui Jens Hummel, iar modul de adresare era cam sarcastic.

— Am bănuiala că dosarul împotriva lui Brodin nu e chiar aşa cum şi-ar dori poliţia din Kristiansand, răspunse Wisting.

— Ce vreţi să spuneţi?

Wisting se uită peste masă, la Christine Thiis, care ţinea un pix în gură şi asculta conversaţia.

— Este prea devreme să intru în detalii, răspunse el. Dar există lipsuri evidente în anchetă.

— Brodin nu ştie mai mult decât ce a declarat deja, răspunse avocatul textul exersat. Nu el a împuşcat-o pe Elise Kittelsen.

Wisting se foi pe scaun. Trebuia să depună eforturi ca să-l convingă pe Olav Miiller să-i acorde o întâlnire cu clientul său.

— Lucrez la un caz de crimă cu autor necunoscut. Dacă este corect ceea ce susţine clientul tău, ar putea exista o legătură mult mai strânsă decât folosirea aceleiaşi arme.

— Vreţi să spuneţi că ar putea fi acelaşi faptaş?

— Cred că este important să stau de vorbă cu Dan Roger Brodin, răspunse Wisting.

La telefon se aşternu din nou tăcerea. De cealaltă parte a mesei se auzi cum se rupe un pix, în momentul în care Christine Thiis muşcă prea tare din el.

— Îl voi vizita la închisoare în această după-amiază, la ora 3, spuse avocatul. Puteţi veni atunci.

Wisting zâmbi, îi mulţumi şi închise.

Christine Thiis scoase pixul din gură.

— Chiar crezi asta? se interesă ea. Că există o legătură mai strânsă între cele două şi nu doar că a fost folosită accidental aceeaşi armă?

Wisting o privi atent şi cântări dacă ar fi trebuit să îi spună ce credea cu privire la legătura dintre cele două cazuri, dar deocamdată lăsă lucrurile aşa.

— Nu cred în coincidenţe, răspunse el în schimb.

51.

Lumina care se strecura printre draperii desena umbre pe masa din sala de şedinţe. Wisting şi Christine Thiis stăteau faţă în faţă şi parcurgeau rând pe rând bibliorafturile. Liniştea era tulburată doar când unul dintre ei întorcea pagina.

Hârtiile erau fine şi rigide, ca şi cum nimeni nu le-ar fi răsfoit sau nu ar fi fost curios să vadă informaţiile strânse.

Cu coada ochiului, Wisting o văzu notându-şi ceva şi ducând apoi pixul la buza de jos.

— Ce-ai găsit? o întrebă el.

— Este un pont primit de la un angajat al unui Medonald’s de pe Markengata, spuse ea. Îl ştie pe Dan Roger Brodin din liceu, au fost colegi de clasă până când s-a mutat Brodin.

— Da?

— Era la muncă dimineaţă, în ajunul Anului Nou, şi îşi aminteşte că Brodin a intrat să-şi cumpere un meniu. Îşi aminteşte pentru că Brodin voia să plătească cu o bancnotă de 1.000 de coroane, iar el nu avea să-i dea rest.

Christine Thiis se uită iar la hârtia pe care era consemnată informaţia.

— Avea un teanc de multe bancnote de 1.000 pe care le-a îndesat înapoi în buzunarul pantalonilor.

Wisting se lăsă pe spetează.

— Pare neverosimil, spuse el.

— Cel puţin nu se potriveşte cu comiterea unei tâlhării câteva ore mai târziu. Poate că a încurcat el zilele?

— Cum îl cheamă? se interesă Wisting.

— Mathias Gaukestad.

Wisting se ridică şi căută dosarul cu înscrisurile oficiale ale dosarului. Nu îşi aducea aminte să fi văzut numele înainte şi nici nu îl găsise pe lista martorilor.

— Nu a fost interogat, concluzionă el.

— Nu ar fi trebuit?

Wisting nu răspunse. În schimb, căută prin alt document, formularul standard al arestării lui Dan Roger Brodin. Erau consemnate ora şi locul arestării, ce haine purta şi ce obiecte avea la el în momentul arestării, dar ultima dată când citise documentul îi scăpase un detaliu.

— Când a fost arestat, avea la el în total 643 de coroane, citi el. Ceva nu este în regulă aici.

— Unde să fi dispărut restul banilor? se întrebă Christine Thiis.

— Nu este doar atât, spuse Wisting. Întregul caz se bazează pe ipoteza că a fost o tâlhărie nereuşită.

— A mai fost condamnat şi în trecut pentru furt de poşete, încuviinţă ea.

— Dar erau situaţii în care era disperat să facă rost de bani pentru droguri sau avea nevoie urgentă de bani să plătească datoriile către persoanele care ameninţau că îl omoară, însă nu despre asta a fost vorba aici, explică Wisting. 643 de coroane i-ar fi ajuns pentru o doză în ziua aceea şi în următoarea.

Făcu semn cu degetul arătător spre dosarul deschis din fata ei.

— De altfel, mai devreme în aceeaşi zi avea mai mulţi bani.

— Atunci de ce nu au urmărit pista?

Wisting închise dosarul de caz.

— Pentru că nu se potriveşte cu ipoteza lor, răspunse el.

Christine Thiis stătea pe scaun şi se uita la el.

— Ai o altă teorie? îl întrebă ea.

— Martorul lor s-ar fi putut înşela, sugeră Wisting.

— Cum procedăm?

Wisting desprinse un bileţel autoadeziv galben, se aplecă peste masă şi îl lipi în partea de sus a foii din faţa ei.

— Continuăm, spuse el, întorcându-se la dosarul conţinând declaraţiile verificărilor pe teren.

Cinci minute mai târziu găsi ceva care arăta că martorul de la Medonald’s nu greşise. O tânără de aceeaşi vârstă din comunitatea consumatorilor de droguri precizase, la fel ca şi ceilalţi, că nu îl văzuse niciodată pe Dan Roger Brodin purtând vreo armă. Fiind întrebată când îl văzuse ultima dată, ea răspunsese că se întâmplase la centrul comercial

AMFI în Vâgsbygd, chiar lângă centrul oraşului, cu două zile înainte de ajunul noului an. Într-o altă propoziţie, adăugase că el îi plătise consumaţia la cafeneaua Seblis, aflată la cel de-al doilea etaj al centrului.

Wisting îi dădu informaţia lui Christine Thiis.

— Se pare că avea bani, sublinie el, desprinzând încă un bileţel autoadeziv.

Îl lipi pe foaie şi răsfoi mai departe. O altă fată din comunitate confirma acelaşi lucru. O chema Leni Dyste, iar răspunsurile ei erau consemnate pe formulare prin cuvinte-cheie. Wisting le citi cu voce tare: îl ştie pe Danny de mulţi ani. Niciodată nu a văzut / auzit de vreo armă. L-a văzut ultima dată cu o zi înainte de sfârşitul anului, în faţa bibliotecii. Avea mulţi bani pe care-i făcuse pentru o treabă. Va primi mai mulţi de la aceeaşi sursă.

— Ce fel de treabă? întrebă Christine Thiis.

Wisting ridică din umeri.

— Doar atât scrie, răspunse el, verificând numele lui Leni Dyste pe lista martorilor. Nici ea nu a fost interogată oficial.

Ivar Horne intră în sală cu o cană de cafea goală.

— Aţi găsit ceva interesant? îi întrebă el, îndreptându-se spre cafetieră.

Wisting răspunse printr-un discret semn al capului. Ce aflaseră până în acel moment nu era suficient şi nu avea legătură directă cu cazul lor.

— Nu cred că veţi găsi prea multe, spuse Horne, punându-şi cafea. Este un caz solid.

Se sprijini de blatul de lucru şi îşi fixă cu privirea cutiile de pe masă.

— Ironia este că martorul principal nici nu ar fi trebuit să se afle acolo, continuă el.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Christine Thiis.

— Einar Gjessing, preciză Horne, cel care a fugit după

criminal. Ar fi trebuit să fie la închisoare.

Wisting se lăsă pe spetează şi se încruntă. Dorea să audă mai multe detalii.

— Cei de la criminalitate economică îl urmăreau de aproape un an, continuă Horne. Era un caz important. Era acuzat de fraudă financiară şi evaziune fiscală, dar mare parte din caz s-a cam dus pe apa sâmbetei.

— Ce s-a întâmplat?

— E un fel de antreprenor, răspunse Horne. Nu ştiu prea multe despre domeniu, dar a pus bazele unei companii care acorda microcredite. Un fel de instituţie financiară ce acordă credite pe internet. Se cheamă P2P şi înseamnă „de la persoană la persoană”. Ideea era să aranjeze împrumuturi direct între persoane fizice. În loc să depui banii la o bancă obişnuită, îi puneai la dispoziţie pe website-ul lui, pentru persoanele care nu puteau obţine un credit bancar standard. Dobânzi uriaşe şi taxe ascunse pentru care aveau nevoie de bani şi riscuri pe măsură de a pierde banii pentru cei care împrumutau. Singurul care făcea bani din treaba asta era probabil Gjessing.

Wisting dădu din cap. Citise despre jucători noi ce ofereau împrumuturi de consum rapide fără dobândă.

— Autoritatea de Supraveghere Bancară l-a raportat, pentru că nu avea autorizaţia de a acorda credite, continuă Horne. Era acuzat de evaziune fiscală, lipsa documentelor contabile, înşelăciune, spălare de bani şi alte câteva chestii legate de contabilitate. A fost un caz destul de complicat şi era pasibil de o pedeapsă mare.

— Înşelăciune şi spălare de bani? repetă Wisting ca să obţină mai multe detalii.

Ivar Horne mai luă o gură de cafea.

— Da, sau complicitate la spălare de bani, sublinie el. Nu toţi banii care intrau în capitalul lui proveneau din afaceri legale.

— Aşadar martorul principal a fost condamnat pentru înşelăciune? solicită Wisting confirmarea.

Ivar Horne făcu un pas în faţă şi îşi trecu cana de cafea pe deasupra mesei.

— Nu, tocmai asta este ideea, zâmbi el şi îşi drese glasul. Nu a fost condamnat niciodată. La majoritatea acuzaţiilor s-a renunţat.

— Ce s-a întâmplat?

— Harald Ryttingen, asta s-a întâmplat.

— Ryttingen?

Zâmbetul lui Ivar Horne deveni şi mai vizibil.

— Îl ştii, spuse el, mutând cana în cealaltă mână. Sau, cel puţin, ai vorbit cu el. Nu îi place să piardă. Nu-i place să meargă în instanţă cu un proces pe care îl poate pierde. Cazul P2P era complicat de mulţi martori reticenţi, mai ales în ceea ce privea spălarea banilor. Fuseseră investite multe resurse şi prestigiu, dar rezultatul era deschis tuturor posibilităţilor, aşa că au ajuns la o înţelegere. Einar Gjessing a recunoscut cele mai mărunte fapte şi a primit o sentinţă mult mai mică decât ar fi primit dacă ar fi fost condamnat pentru tot. În acelaşi timp, am salvat sistemul judiciar de luni bune de muncă.

— Pentru ce anume a fost condamnat? se interesă Christine Thiis.

— Pentru ceva gen lipsa licenţei necesare prestării şi promovării de servicii financiare şi încălcarea unor norme privind taxele. A primit şase luni. Jumătate din sentinţă a fost cu suspendare şi a fost eliberat înainte de Crăciun.

Se auzi sunetul unei sirene de poliţie, iar Ivar Horne se duse la fereastră şi aruncă o privire afară.

— Mulţi dintre cei de aici, din secţie, sunt destul de critici vizavi de povestea asta, continuă el, întorcându-se din nou spre ei. Dar, desigur, cel mai important lucru era desfiinţarea companiei lui Einar Gjessing, spuse el

zâmbind din nou. Ironia este că, dacă Ryttingen şi-ar fi făcut treaba atunci, acum nu ar fi avut un martor-cheie.

— Sunt trei martori oculari, îi aminti Christine Thiis.

— Da, răspunse Horne. Dar Gjessing era singurul care nu băuse şi cel care l-a văzut cel mai bine pe făptuitor. Brodin a trecut chiar pe lângă el.

Wisting se abţinu să comenteze modul de lucru al şefului serviciului al cărui oaspete era şi schimbă subiectul.

— Ştii unde o putem găsi pe Leni Dyste? îl întrebă el.

— Nu puteţi, îi răspunse imediat Horne. A murit. A luat o supradoză în mai. De ce întrebaţi?

Wisting îi pomeni despre discuţia pe care o avusese cu ea unul dintre anchetatori la o zi după comiterea crimei.

— Nu ştiam despre ea, recunoscu Horne, citind şi el formularul completat în timpul verificărilor.

— De ce ar încerca să comită un jaf, dacă făcuse recent rost de o slujbă bine plătită şi urma să mai primească şi alţi bani? întrebă Christine Thiis. Şi unde au dispărut banii?

— În astfel de medii, banii dispar repede, răspunse Horne. Dar în acest caz concret există o explicaţie logică.

— Şi anume?

Horne se îndreptă spre uşă.

— Că i-a folosit să-şi cumpere un revolver, zâmbi el şi ieşi.

52.

La ora 2, Wisting se ridică de pe scaun.

— Avem nevoie de o pauză, spuse el, frecându-se la ochi.

Christine Thiis se lăsă pe spetează, se întinse să se dezmorţească şi îi dădu dreptate.

— Voi încerca să schimb câteva vorbe cu Einar Gjessing înainte de întâlnirea cu Brodin, continuă el.

— Trebuie să şi mâncăm ceva, încuviinţă ea şi se ridică.

Vin cu tine.

Ivar Horne se ivi în pragul uşii.

— Aţi terminat? îi întrebă el.

— Doar facem o pauză, preciză Wisting. Tu cât mai rămâi?

— Mult, răspunse Horne, scoţând o carte de vizită. Sunaţi-mă când vă întoarceţi şi cobor să vă preiau.

Maşina se încinsese, deoarece stătuse parcată în soare. Wisting porni aerul condiţionat la maximum şi roti gurile ventilatoarelor astfel încât să bată direct spre ei. Apoi răsfoi carneţelul de notiţe, găsi adresa martorului principal şi o introduse în sistemul de navigaţie.

Gjessing locuia la doar câteva minute de secţia de poliţie, în districtul Lund, de cealaltă parte a râului Otra. Pe drum se opriră la un magazin de proximitate şi îşi luară câte un hotdog. Se aşezară pe o bancă şi mâncară.

— Mă duc singur la închisoare, spuse Wisting, luând o muşcătură. Doi poliţişti s-ar putea să fie prea mult pentru el, adăugă el şi începu să mestece.

Christine Thiis încuviinţă.

— Eu pot să continui să citesc dosarele, îi sugeră ea.

Terminară de mâncat şi urcară iar în maşină. Sistemul de navigaţie îi conduse mai departe printre case de lemn, spre un întins complex rezidenţial de pe malul râului. Lăsară maşina în parcarea pentru vizitatori şi merseră prin spatele clădirii până când ajunseră la intrarea corectă.

Einar Gjessing era primul pe lista interfonului. Wisting îşi lăsă capul pe spate şi privi în sus la apartamentul de tip penthouse scăldat în lumina soarelui.

— A făcut ceva bănuţi jucându-se de-a bancherul, spuse Christine Thiis, apăsând pe butonul soneriei.

Rămaseră pe loc şi aşteptară. Pe alee trecu un bărbat însoţit de un câine. Ea apăsă iar pe sonerie, iar Wisting se uită la ceas.

— Mergem la hotel să ne cazăm, îi sugeră el. Putem încerca din nou mâine.

Un bărbat cu ochelari de soare întunecaţi şi o cămaşă albă cu mâneci scurte se apropie de ei când se întorceau la maşină. Scoase un mănunchi de chei şi se îndreptă spre uşă.

— Einar Gjessing? îl întrebă Wisting.

Bărbatul îşi dădu ochelarii jos.

— Cine întreabă? zâmbi el.

Wisting făcu prezentările.

— Este legat de procesul care va începe săptămâna viitoare, îi explică el.

— Ce-i cu el? întrebă Gjessing într-un dialect gutural sudist.

Pe faţă i se ivi un rid de iritare când i se contractă unul dintre colţurile gurii.

— Ştiu că ai trecut de mai multe ori prin asta, dar ne poţi acorda câteva minute să răspunzi şi întrebărilor noastre?

— Puteţi urca, îi invită el.

Două minute mai târziu stăteau în jurul unei mese de pe însorita terasă cu vedere panoramică asupra oraşului şi a anticei fortăreţe de pe Odderoya.

— Aţi spus că sunteţi de la poliţia din Vestfold? îi întrebă el, aşezând pe masă pahare şi băuturi răcoritoare.

Wisting confirmă printr-un semn al capului.

— Cercetăm un alt caz, răspunse el, dând explicaţii despre legătura dintre crima comisă de Anul Nou şi uciderea lui Jens Hummel.

— Am citit despre el, încuviinţă Gjessing şi deschise o umbrelă înainte să se aşeze pe scaun.

Umbra era bine-venită.

Christine Thiis se trase puţin mai pe marginea scaunului.

— Ne poţi spune ce s-a întâmplat în ajunul Anului Nou? îl

întrebă ea.

— Presupun că aţi citit declaraţia pe care am dat-o poliţiei? întrebă Gjessing.

Ei dădură din cap.

— Nu am mai multe de spus faţă de ce este scris acolo, spuse Gjessing. Mă îndreptam spre faleză, unde nişte prieteni de-ai mei închiriaseră un restaurant. Am coborât pe Holbergsgate şi am traversat pe la intersecţia din dreptul vechiului liceu.

Se opri şi luă o cutie de suc.

— Da, ştiţi locul unde s-a întâmplat, spuse el turnând în pahare.

Christine Thiis dădu din cap şi spuse da când el ridică o cutie de suc dorind să o împartă cu ea. Wisting luă una dintre celelalte cutii şi o deschise.

— La început, am crezut că este un cuplu care se ceartă, continuă Gjessing. Vezi multe din astea în ajunul Anului Nou. Sunt mulţi care beau şi mulţi care se ceartă.

Îşi luă paharul şi bău din el.

— Oricum, continuă el, bărbatul o ţinea de braţul pe care avea poşeta. Ea s-a eliberat şi atunci am văzut revolverul. Îi întorsese deja spatele şi începuse să fugă când a îndreptat arma spre ea. Când a tras, pe ţeavă au ieşit flăcări.

Einar Gjessing lăsă paharul pe masă şi mimă o armă de foc, folosindu-se de index şi degetul mare.

— Două focuri, spuse el imitând sunetele în timp ce îşi retrase mâna reproducând reculul armei. A căzut lată la pământ, continuă el. Bărbatul s-a întors şi a început să alerge spre mine. Eram în stare de şoc şi am rămas ţintuit locului. A trecut în fugă pe lângă mine. Nu ştiam ce să fac, aşa că am fugit după el, dar îmi alunecau pantofii. Am şi căzut de vreo două ori, aşa că i-am pierdut urma. În schimb, am fugit la locul cu pricina, dar era deja prea

târziu. Deşi m-am grăbit imediat spre ea, n-am mai avut ce să fac. Şi-n plus, mai erau şi alte persoane.

Wisting stătea şi dădea îngândurat din cap, pentru a lăsa loc, după explicaţiile date de Gjessing, întrebărilor pe care trebuia să le pună.

— Când a tras... începu el. Avea arma la vedere sau a scos-o după ce femeia se eliberase din strânsoare?

Einar Gjessing lăsă loc aceleiaşi nesiguranţe cu care răspunsese în timpul interogatoriului:

— S-a petrecut foarte repede, răspunse el. Dar cred că a avut-o la îndemână tot timpul. Că o ameninţa cu ea, însă nu ştiu dacă este doar impresia mea sau chiar aşa s-a şi întâmplat.

— Ai văzut unde a aruncat revolverul?

Bărbatul de pe cealaltă parte a mesei zâmbi strengăreşte.

— Nu credeţi că aş fi spus poliţiei locale? răspunse el cu o întrebare. A fost printre primele întrebări pe care mi le-au pus. Au căutat-o săptămâni la rând.

— Desigur, îi răspunse Wisting tot cu un zâmbet. Mă întrebam dacă a alergat cu ea în mână sau dacă şi-a vârât-o în pantaloni ori aşa ceva.

Einar Gjessing se lăsă pe spetează şi se gândi.

— O avea în mână când a trecut pe lângă mine, răspunse el. Îmi amintesc bine, dar după aceea trebuie că a vârât-o în pantaloni, pentru că nu ţinea nimic în mâini.

— Unde ajunsese când ai văzut că avea mâinile goale?

— Nu prea departe. Până în dreptul fântânii, cred.

Wisting nu avea o hartă la el, dar îşi amintea de fântâna de pe prima stradă lăturalnică.

— Apoi a coborât în fugă treptele spre Kongensgate, continuă Gjessing. Nu am mai alergat mult după el şi m-am întors.

— Ce distanţă este între locul în care a trecut pe lângă

tine şi cel unde se află fântâna?

Einar Gjessing ridică din umeri.

— Nu este departe. Puţin peste 100 de metri.

— S-ar fi putut descotorosi de armă pe acea porţiune?

— Poliţia a căutat-o.

— Mă întreb dacă nu cumva a găsit-o şi luat-o cineva înainte să înceapă poliţia căutările, adăugă Wisting. Ar fi putut să o arunce fără să vezi?

— Mă îndoiesc.

— Ai spus că ai alunecat şi ai căzut de două ori, îi aminti Christine Thiis. Unde se întâmpla asta?

— Prima dată, imediat ce am început să alerg, răspunse Gjessing. A doua oară, la baza scărilor care coboară din piaţă.

Wisting aşteptă ca bărbatul din faţa lui să tragă singur concluzia.

— Aşa este, continuă Gjessing, având un aer gânditor. Trebuie să fi scăpat de ea când am căzut prima dată. În timp ce mă ridicam, m-am uitat spre Dronningensgate şi i-am văzut pe ceilalţi martori că se îndreptau spre fata căzută la pământ.

— Cât de departe ajunsese când te-ai ridicat iar în picioare?

— Cred că avea un avantaj de vreo 50 de metri sau aşa ceva.

— Ai mai observat pe cineva prin apropiere?

Einar Gjessing clătină din cap.

— Maşini? îi sugeră Wisting.

— De obicei, sunt câteva maşini în spatele fântânii, dar nu îmi amintesc să fi văzut vreuna. Holbergsgate e stradă pietonală.

— Dar taxiuri? Gjessing clătină din cap.

— Probabil că mi-aş aminti, spuse el. Chiar am căutat un taxi liber. Christine Thiis se îndreptă de spate.

— Nu ai văzut niciun taxi prin apropiere?

— Nu, ştiţi, fusesem în vizită la mama, în cartierul Posebyen, şi aveam de gând să iau un taxi care să mă ducă până pe faleză. Era unul parcat pe stradă, chiar puţin mai jos de unde stă mama mea. Lampa de la stâlpul de iluminat public nu mergea, dar nu era ocupat, aşa că am încercat să-l chem. Erau doar câţiva kilometri, dar era o maşină din afara oraşului, aşa că şoferul nu avea dreptul să ia pasageri.

Wisting se uită la Christine Thiis.

— De unde era mai exact? îl întrebă el. Gjessing ridică din umeri.

— Unde anume se întâmpla asta?

— Nu-mi amintesc, dar mama stă pe Tordenskjoldsgate. Probabil că la distanţă de două străzi. Pe Skippergata sau pe-acolo.

— Îţi aminteşti ce model de maşină era? se interesă Christine Thiis.

— Am reţinut doar că era taxi.

— Ce culoare?

— Închisă.

— Cum arăta şoferul? Gjessing clătină din cap.

— S-a întors doar parţial spre mine când am deschis portiera din spate şi am urcat. Nu-l pot descrie.

— Ochelari, barbă, mustaţă? încercă Wisting. Gjessing clătină iar din cap.

— Dar era un bărbat.

— Da.

— Şi era singur în maşină?

— Da, dar părea că aşteaptă pe cineva.

Wisting era convins că în taxi era Jens Hummel. Voia să afle mai multe, dar nu găsi nicio întrebare care să îi ajute să înţeleagă ce făcea de fapt Hummel. În schimb, se întoarse la locul crimei şi adresă întrebările la care nu

aflase un răspuns.

— S-a strigat sau s-a spus ceva? se interesă el.

— Elise a strigat ceva, răspunse Gjessing. Nu sau încetează ori ceva similar.

Christine Thiis clătină din cap.

— O cunoşteai pe victimă? îl întrebă ea.

Einar Gjessing îşi drese vocea şi duse paharul la gură.

— Pe Elise Kittelsen?

— Da.

— Nu o ştiam propriu-zis, dar ştiam cine este. Însă nu mi-am dat seama că ea era. Am aflat abia a doua zi.

— Cum de ştiai cine este?

Soarele se mutase pe cer şi îi bătea lui Gjessing drept în ochi, iar el se ridică şi aranjă umbrela mai bine.

— Prin cunoştinţe comune, preciză el. Avea un iubit programator care a lucrat pentru mine o vreme şi mi-a fost prezentată o dată în oraş, dar era mult mai tânără decât mine.

Wisting nu era interesat să discute despre relaţiile lui Gjessing şi de ce a fost pus sub acuzare şi condamnat.

— Povesteşte-ne ce s-a întâmplat când te-ai întors la faţa locului, îl îndemnă el.

Gjessing îşi drese glasul.

— Când am ajuns acolo, erau doar doi băieţi, dar până la urmă a devenit un haos, cu oameni care veneau din toate părţile. A apărut un medic şi s-a ocupat de victimă. Poliţia a ajuns înaintea ambulanţei, dar nu mai aveau ce să facă. Le-am spus în ce direcţie fugise autorul şi cum arăta. L-au dat în urmărire şi, destul de repede, l-au prins.

— L-au adus la locul crimei?

Einar Gjessing confirmă.

— Da, m-au întrebat dacă-l pot identifica.

— Şi ai putut?

— Da. Stătea pe bancheta din spate a maşinii de poliţie.

Mi-au cerut să mă uit la el înainte să-l ducă în arest, ca să fie complet siguri.

— Şi-ai fost sigur?

Einar Gjessing ridică iar paharul.

— Fireşte, răspunse el. Cine altcineva putea fi?

53.

Liftul urca huruind şi hurducăindu-se spre etajele superioare. Îl întâmpină o tânără, îmbrăcată în uniforma specifică albastră-cenuşie. Wisting îi înmână legitimaţia de serviciu, în schimbul uneia de vizitator, pe care o prinse de buzunarul de la piept înainte ca ofiţerul din penitenciar să-l conducă mai departe prin clădire. Mănunchiul de chei de la cureaua poliţistei zdrăngănea în timp ce aceasta îl ducea înspre celule. În faţa unei uşi mari cu zăbrele se opri, căută cheia potrivită şi îl pofti înăuntru. Balamalele scârţâiră, după care uşa se închise în urma lui.

În mijlocul peretelui, deasupra uşii pentru vizitatori, era aprinsă o lampă roşie, iar poliţista bătu la uşă înainte să o deschidă.

Înăuntru erau doi bărbaţi. Avocatul stagiar Olav Miiller era aşezat pe o canapea neagră de piele în dreptul ferestrei. Purta o pereche de pantaloni gri subţiri şi o cămaşă albă cu mâneci scurte, iar alături de el se afla o servietă.

Dan Roger Brodin stătea cu spatele. Era tuns foarte scurt şi avea umeri înguşti.

Se ridicară în picioare în acelaşi timp. Avocatul întinse mâna şi se prezentă, iar Brodin îl salută dând din cap. În spatele lor, agentul de poliţie închise uşa. Wisting privi în jur. Pe podea erau cutii cu jucării şi pe covor erau desenate străzi şi alei. Şi deţinuţii aveau copii.

— I-am spus lui Dan Roger ce mi-aţi zis la telefon, începu avocatul conversaţia. Că lucraţi la un alt caz, într-un alt district, unde a fost folosită aceeaşi armă ca în cazul

în care este acuzat el.

Wisting încuviinţă, îşi trase un scaun şi îi aşteptă pe ceilalţi să se aşeze, după care luă şi el loc.

— Aşa este, spuse el, prezentându-se şi explicând cazul la care lucra.

Brodin îl privea fix în timp ce vorbea, cu faţa îngustă încordată.

Serioasă.

— Cumva, revolverul a fost transportat din Kristiansand în Larvik, rezumă avocatul stagiar după ce Wisting termină.

Brodin ridică din umeri şi începu să-şi cojească o rană de pe antebraţ.

— Nu ştiu cum, spuse el în şoaptă.

— Care este ipoteza dumneavoastră? se arătă avocatul curios, adresându-i-se lui Wisting.

— Sunt mai multe posibilităţi, răspunse Wisting. Dar victima din cazul nostru se afla în Kristiansand în ajunul Anului Nou. Este posibil ca el să fi găsit arma.

Avocatul stagiar îşi notă.

— Este posibil ca el să o fi împuşcat? întrebă Brodin.

— Nu avem nicio probă ca să putem susţine asta, răspunse Wisting.

— Dar, indiferent cine a fost faptaşul, tu erai în apropiere. Poliţia te-a arestat la doar câteva străzi distantă.

— Am auzit împuşcăturile, încuviinţă Brodin. Sau... nu ştiu. Poate că au fost artificii. Au aprins artificii toată seara. Dar astea au fost ca nişte simple bubuituri.

Wisting îşi scoase carneţelul şi documentele din dosar pe care le luase la el. Ceea ce spusese Dan Roger Brodin nu apărea în interogatoriu.

— Unde erai când ai auzit focurile de armă? îl întrebă el.

— Pe Tollbodgata, chiar în capăt, cred, răspunse Brodin,

făcând semn cu capul spre fereastra din spatele apărătorului său.

Wisting îşi imagină harta oraşului. Tollbodgata era paralelă cu Dronningensgate, unde fuseseră trase focurile de armă.

— Ce făceai acolo? se interesă Wisting.

Bărbatul taciturn din faţa lui ridică din umeri.

— Nimic, răspunse el.

— Ce ai făcut după aceea?

— Când după aceea?

— După ce ai auzit împuşcăturile.

— Am mers mai departe.

Avocatul interveni:

— Te-a văzut cineva?

— Sigur. Erau mai multe persoane în zonă.

— Cineva cunoscut?

Brodin clătină din cap şi continuă să-şi pigulească rănile de pe braţe. Wisting se uită la avocat. Pusese întrebarea prea târziu, se gândi el. Dacă într-adevăr credea în nevinovăţia clientului său, ar fi trebuit să-i adreseze această întrebare de mult. Acum urmele se răciseră. Nimeni dintre cei care îşi puteau aminti nu-i mai puteau oferi un alibi.

— Ai observat vreun taxi? se interesă Wisting.

— Cel care a fost împuşcat în Larvik era taximetrist, adăugă Miiller ca să-l ajute.

— N-am văzut decât maşina poliţiei, răspunse Brodin. Probabil că se îndrepta spre femeia care a fost împuşcată, dar s-au întors când m-au văzut.

— Şi atunci ai fugit?

— Da.

Wisting nu voia să deschidă subiectul, dar trebuia să întrebe:

— De ce?

— Pentru că veneau după mine.

Era acelaşi răspuns pe care-l dăduse şi în timpul interogatoriului, când spusese că s-a ascuns ca să nu îl găsească poliţia.

Avocatul Miiller îşi drese glasul.

— Am mai discutat acest lucru cu anchetatorii din caz, spuse el. Nu acesta trebuia să fie subiectul întâlnirii.

Wisting îl auzi. În minte i se înfiripa o idee şi se aplecă peste masă.

— De ce? repetă el.

— Nu voiam să mă întorc la închisoare, răspunse Brodin, uitându-se la pereţii din jurul său.

Wisting se aplecă şi mai mult. Era evident că tânărul din faţa sa nu înţelegea esenţa întrebării.

— De ce ar fi vrut poliţia să te aresteze?

Dan Roger Brodin se uită încurcat la avocatul său şi la teancul de documente aflate în faţa sa.

— Mă potriveam descrierii.

Wisting încuviinţă răbdător.

— Da, dar la momentul acela nu ştiai asta. Aşadar de ce ai fugit dacă nu ai făcut nimic rău?

— Eram eliberat condiţionat, răspunse el. Nu voiam să fiu iar închis.

Wisting răsfoi documentele.

— Ai fost eliberat pe 22 decembrie?

Brodin confirmă dând din cap. Una dintre cojile de pe braţul său se desprinse şi din rană se scurse puţin sânge, pe care îl şterse cu palma.

— Printre condiţiile eliberării era şi aceea să nu consumi droguri? continuă Wisting.

Brodin dădu iar din cap. Wisting scoase raportul conţinând rezultatele analizelor de sânge, care consemna că la momentul arestării în sânge erau urme de canabis, în concentraţie de 1,79 la mie.

— Aşadar când ai declarat că ai fugit de poliţie de teamă să nu fii arestat, te refereai la faptul că ai încălcat condiţiile eliberării condiţionate.

Brodin încuviinţă, ca şi cum fusese clar pentru toată lumea de la început.

— Tocmai fusesem eliberat, spuse el.

Avocatul studie documentele lui Wisting şi regăsi aceleaşi înscrisuri pe care le avea în propriul teanc. Dădu să spună ceva, dar renunţă. În spaţiul îngust al sălii pentru vizitatori, aerul era deja cald şi umed. Wisting se uită pe fereastră. Evident, nu era deschisă.

— Trebuie să te mai întreb ceva, continuă el.

Dan Roger Brodin se uită la avocatul său pentru a-i cere permisiunea, iar Olav Miiller încuviinţă. Wisting se lăsă pe spetează, ţinându-şi notiţele în poală. Trebuia să o ia încetul cu încetul.

— Îl cunoşti pe un anume Mathias Gaukestad?

Bărbatul acuzat de omucidere părea confuz.

— Da.

— De unde?

— Din liceu.

Wisting încuviinţă.

— Ştii unde lucrează acum?

— La Medonald’s.

— Îţi aminteşti să fi mers la Medonald se în ajunul Anului Nou?

Brodin ezită.

— Poate, răspunse el.

— Mathias Gaukestad îşi aduce aminte de tine, îi explică Wisting. Spune că ai încercat să achiţi cu o bancnotă de 1.000 de coroane.

Părea că tânărul începe să-şi dea seama de ceva. Avocatul său răsfoi lista martorilor.

— De unde ştiţi?

— Este din registrul datelor de primă sesizare, preciză Wisting. Nu îl vei găsi în exemplarele tale.

Se întoarse iar către Brodin.

— Leni Dyste a spus acelaşi lucru, continuă el. V-aţi întâlnit la centrul comercial AMFI din Vâgsbygd cu câteva zile înainte. Aveai mulţi bani la tine şi i-ai oferit o cafea la Cafeneaua Seblis.

— Leni a murit, spuse Brodin.

— Ştiu, răspunse Wisting. Dar a spus că fuseseşi plătit bine să faci un comision.

Avocatul îşi schimbă poziţia. Wisting vedea că este sceptic cu privire la atragerea clientului său într-o discuţie ce se învârtea în jurul banilor.

— Toate acestea au legătură cu cazul? întrebă el.

Wisting înţelegea că nu vrea să abordeze un subiect care arunca suspiciunea asupra clientului său, dar era evident că Miiller nu înţelegea întregul context.

— Ai mai fost condamnat pentru furt şi înainte, sublime Wisting. Şi acest caz pare a fi o tâlhărie, dar ideea este că nu aveai niciun motiv să o jefuieşti pe Elise Kittelsen dacă primiseşi deja destui bani ca să faci un serviciu.

Nici avocatul, nici clientul său nu mai spuseră nimic.

— Putem face o pauză? întrebă Olav Miiller şi se ridică. Trebuie să vorbesc cu Dan Roger între patru ochi.

Wisting încuviinţă. Gândul care nu-i dăduse pace se înfiripase, evident, şi în mintea avocatului. Comisionul pentru care fusese plătit Dan Roger Brodin ar fi putut fi uciderea lui Elise Kittelsen.

54.

Avocatul apăsă pe butonul interfonului de lângă uşă. La scurt timp după aceea, în difuzor se auzi un zumzet.

— Gardian?

Miiller îi explică gardianului situaţia şi-i spuse să-l lase pe Wisting să iasă din încăpere. Se scurse o vreme până

când se auziră cheile zornăind dincolo de uşă. Le deschise un alt gardian decât cel care îl condusese înăuntru şi-l invită pe Wisting într-o cameră de recreere, unde i se oferi o ceaşcă de cafea. Băuse destulă cafea, dar acceptă, mai mult pentru a-şi umple timpul cât discuta Brodin cu avocatul său.

— A declarat ceva în plus? îl întrebă gardianul, oferindu-i lui Wisting un pahar de carton.

— Puţin, încuviinţă Wisting. Dar ne va mai da nişte informaţii.

— Nu a mărturisit, nu?

Drept răspuns, Wisting zâmbi şi sorbi din pahar.

— Majoritatea celor de aici sunt nevinovaţi, continuă ofiţerul făcând semn cu capul spre panoul pe care erau trecute numele deţinuţilor. Chiar dacă s-a dovedit contrariul.

Wisting se duse la fereastră. Din perspectiva locuitorilor, oraşul de afară era de două ori mai mare decât al său. Aici era un străin. Fiecare oraş are pulsul său, propria sa personalitate, care necesitau timp pentru a fi desluşite. Kristiansand părea un oraş liniştit, aproape adormit, dar şi aici calmul aparent ascundea vâltori. Şi aici, criminalitatea era în creştere, devenea mai complexă, mai transfrontalieră şi mai organizată ca înainte.

— De când a fost stabilită data procesului, este prima dată când primeşte vizitatori, spuse gardianul, aşezându-se pe o canapea confortabilă.

— Dar cine a trecut să-l vadă? se interesă Wisting.

— De obicei, avocaţii sau cineva de la serviciul de vizitatori-*-l.

— Nu a venit nicio rudă? Şi niciun membru al familiei?

Gardianul clătină din cap.

— Nu cred să aibă mulţi apropiaţi, răspunse el. Mama lui a fost la noi cu câţiva ani în urmă. Probabil că nu se va

întoarce de bunăvoie.

Se aplecă deasupra măsuţei şi sorbi din paharul său de cafea.

— Nu pentru aşa ceva. El o vizita însă. O oră în fiecare miercuri. Puteai să-ţi potriveşti ceasul după el.

Din staţia radio pe care o avea la centură se auziră nişte interferenţe. Gardianul o ridică şi răspunse afirmativ, după care se uită iar la Wisting.

— Cred că este al patrulea sau al cincilea avocat care vine, continuă el. Nici nu cred că este încă avocat, doar un stagiar. Nu este ceva obişnuit să se schimbe avocaţii aşa, dar de obicei se întâmplă la cererea clientului.

Wisting dădu din cap. Furtul clienţilor de la alţi avocaţi era o practică ştiută. Toate societăţile de avocatură vânau cazurile care le aduceau publicitate. Unii avocaţi se foloseau de propriii clienţi ca să îi recomande celorlalţi deţinuţi şi îşi măreau astfel clientela.

— Le-ar plăcea să îi aibă pe Kvammen, Elden, Meling sau alt avocat celebru când sunt arestaţi, spuse ofiţerul. Dar, când cazul nu mai este mediatizat, apar lacheii.

Wisting sorbi din pahar şi se întoarse iar la fereastră. Patru avocaţi diferiţi din aceeaşi firmă de avocatură însemna că Dan Roger Brodin nu mai prezenta interes pentru ei. Asasinatul comis de Anul Nou era un caz pierdut, în care toată compasiunea era rezervată victimei.

Staţia radio scoase iar nişte sunete. Gardianul răspunse şi primi mesajul că Brodin şi avocatul îl aşteptau pe Wisting în camera pentru vizitatori.

Acesta vărsă restul cafelei în chiuvetă şi aruncă paharul în găleata de gunoi. Apoi îl urmă pe gardian pe holurile cenuşii până la vorbitor.

Dan Roger Brodin şi avocatul apărării erau aşezaţi pe aceleaşi locuri. După expresia de pe chipurile lor, era imposibil să-şi dea seama despre ce discutaseră.

Wisting îi mulţumi gardianului, intră în încăpere şi se aşeză, iar uşa se închise în urma sa. Olav Miiller îi făcu clientului său un scurt semn cu capul.

— Spune-i despre bani, îl rugă el.

Brodin înghiţi în sec.

— Am spart un container, spuse el cu ochii aţintiţi la masă.

Wisting nu răspunse, aşteptând detalii.

— A fost un furt comis la comandă, explică avocatul când detaliile întârziară să apară. Un container cu artificii. A primit 10.000 de coroane pentru lovitură.

— S-a scris în presă despre asta după aceea, spuse Brodin şi începu să-şi pigulească iar rănile.

Wisting se uită pe rând la Miiller, apoi la Brodin.

— Eşti conştient că, dacă vrei să aibă vreo valoare în instanţă, trebuie să spui cine ţi-a dat banii?

Brodin se foi pe scaun.

— Nu ştiu cum îl cheamă, spuse el. Sarcina mi-a fost dată prin intermediul altcuiva.

— Cine?

— Cineva pe nume Stikkan, sau cel puţin aşa îşi spune. Wisting se lăsă pe spetează. Furtul nu avea să influenţeze cazul. Dacă intenţionau să se folosească de această circumstanţă în instanţă, Brodin şi avocatul său trebuiau să solicite poliţiei din Kristiansand efectuarea de cercetări suplimentare.

— De unde îl ştii? îl întrebă el totuşi.

— Este din Arendai, răspunse Brodin. Am fost colegi de celulă la un moment dat.

O rază de soare se strecură prin fereastră, luminând chipul lui Brodin.

— A venit cu o dubă mare, seara târziu, în Ajunul Crăciunului, continuă el. Avea la el o hartă, mi-a explicat cum să procedez şi unde să las maşina.

— Te-a văzut cineva? îl întrebă avocatul. Erai cu cineva în Ajunul Crăciunului?

— Eram la Shalam.

— Shalam? Ce este asta?

— Este o asociaţie creştină. Servesc cina de Crăciun unora ca mine.

Wisting se duse cu gândul la cum petrecuse el Ajunul Crăciunului.

Fuseseră doar el, Line şi tatăl său. Cei mai dragi, dar tot s-a simţit singur şi cu sufletul gol.

— N-ai fost la mama ta? îl întrebă el.

Dan Roger Brodin clătină din cap.

— N-am reuşit să ne vedem.

— Dar te-a văzut cineva urcând în dubă? Există martori care să îţi confirme povestea?

— Nu, s-a întâmplat după aceea. Noaptea. Nu este nimeni afară atunci, în noaptea de Ajun.

— Ce-ai făcut cu banii? se interesă Wisting.

Bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei ridică din umeri.

— I-am cheltuit.

— Pe ce?

— Pe de toate. Pe datorii şi altele. Majoritatea s-au dus în câteva zile.

— Aveai 643 de coroane la tine când ai fost arestat, spuse Wisting.

— Am luat şi eu câteva artificii, încuviinţă Brodin. Le-am vândut separat.

Wisting rămase pe gânduri, cântărind relevanţa aspectelor nou-ivite. Erau martori care puteau confirma că Brodin avea bani de Crăciun, dar, chiar dacă avocatul avea să-l găsească pe Stikkan şi să-l determine să confirme povestea, asta nu însemna altceva decât o mică diversiune în privinţa vinovăţiei. Mai existau şi cei trei martori care asistaseră la crimă.

— De fapt, de-asta am şi fugit, continuă Brodin.

— Ce vrei să spui?

— Nu era doar problema eliberării condiţionate. Tocmai aprinsesem o baterie de artificii şi o aruncasem într-un tomberon. A făcut un zgomot teribil când a explodat, împroşcând cu roşu şi verde peste tot.

Miiller se aplecă în faţă.

— Unde era tomberonul? îl întrebă el.

— În staţia de autobuz din faţa supermarketului Kiwi, răspunse Brodin. A început să ardă, aşa că am fugit.

— S-au produs pagube mari?

Clientul său ridică din umeri fără să-şi dea seama de sensul întrebării avocatului, însă, dacă distrugerile fuseseră raportate de cineva şi intervenise brigada de pompieri, putea să îi ofere un oarecare alibi. Cel puţin, ceva care să infirme cronologia prezentată de poliţie.

— La cât timp după aceea ai auzit focurile de armă? continuă avocatul.

Brodin răspunse în stilul caracteristic, ridicând din umeri.

— Cinci minute? sugeră avocatul.

— Puţin mai mult, poate, răspunse clientul său.

Wisting se lăsă pe spetează, observându-i pe cei doi.

Dan Roger Brodin îşi curăţa absent antebraţele zgâriate, în timp ce avocatul încerca să obţină de la el cât mai multe informaţii. Dar, chiar dacă ar fi existat o sesizare despre un tomberon incendiat, nici aceasta nu avea vreo valoare în procesul ce urma. Avocatul avea să sublinieze cât de ilogic ar fi fost ca Dan Roger Brodin să se joace cu artificii cu câteva minute înainte de comiterea tâlhăriei, în timp ce procurorul urma să susţină că povestea cu tomberonul ar fi putut porni de la ceva ce observase întâmplător

Brodin în drum spre locul crimei şi de care se folosea în apărarea lui.

— Ţi-au mai rămas artificii? se interesă avocatul.

— Am ascuns o parte din ele, răspunse clientul său. Îmi mai rămăseseră câteva baterii.

— Unde le-ai ascuns?

— Într-un punct de transformare de lângă Otra. Există un grilaj de la spaţiul de ventilare care este desprins.

Un zâmbet se înfiripă pe buzele lui Miiller.

— E posibil să mai fie acolo?

Brodin ridică din umeri.

— Dacă n-a trecut nimeni pe acolo, da.

Avocatul era entuziasmat şi încercă să îi explice clientului:

— Dacă artificiile mai sunt acolo, o să-ţi susţină explicaţia. Nu erai în centrul oraşului ca să comiţi o tâlhărie. Aveai bani şi urma să mai câştigi vânzând artificiile furate.

De pe braţul lui Dan Roger Brodin se desprinse încă o coajă. Pentru prima dată, părea să îi fi stârnit interesul ceva.

— O să creadă aşa ceva? întrebă el. O să aibă încredere în mine?

— Dacă găsim artificiile, încuviinţă avocatul.

Scoase o foaie de hârtie şi îl rugă pe clientul său să schiţeze o hartă a locului în care erau ascunse artificiile. Pixul aluneca repezit pe hârtie.

Wisting nu împărtăşea entuziasmul lui Miiller. Povestea artificiilor era doar un insignifiant contraargument faţă de probele acuzării. În cel mai bun caz, putea să creeze o oarecare distragere a atenţiei de la cazul clar al parchetului, dar noile detalii puteau fi folosite şi în sens invers. Dan Roger Brodin cunoştea oraşul. Infractor fiind, ştia unde să ascundă câteva artificii. Totodată, ştia şi unde poate să ascundă un revolver astfel încât să nu-l găsească poliţia, dar de unde să fie luat ulterior de alţi infractori.

Avocatul îşi luă servieta, în semn că timpul pentru vizită se terminase.

— Veniţi? întrebă el, întorcându-se spre Wisting.

— Unde?

— Să vedem dacă artificiile mai sunt acolo, preciză el. Nu pot să merg singur. Am nevoie de un martor credibil şi mă îndoiesc că vreun reprezentat al poliţiei de aici se va arăta interesat.

Wisting se uită la ceas. Întâlnirea cu Brodin nu îl adusese mai aproape de adevăr în privinţa revolverului şi mai erau de studiat alte câteva sute de documente.

— Durează doar câteva minute, continuă avocatul, deschizând servieta.

— Bine, încuviinţă Wisting.

Olav Müller scoase o hârtie din servietă şi i-o înmână lui Wisting înainte să strângă dosarul.

— Ce este asta? îl întrebă Wisting, dar înţelese imediat despre ce era vorba.

— Doar o notificare, răspunse avocatul.

Era copia unei scrisori către Parchet, prin care firma de avocatură solicita ca inspectorul principal de poliţie William Wisting să fie citat ca martor în procesul împotriva lui Dan Roger Brodin.

— Procesul începe luni, obiectă Wisting. Crezi că Parchetul va fi de acord? Este o notificare tardivă.

— Arma crimei a apărut cu puţin timp în urmă, răspunse Müller. În plus, ei nu-şi doresc să amâne procesul. Este un caz răsunător, în care poliţia trebuie să demonstreze eficienţă şi dedicare. Vor să finalizeze dosarul până la sfârşitul verii.

Wisting împături scrisoarea. Avocatul se apropie de interfonul de pe perete şi anunţă că întâlnirea cu Dan Roger Brodin se încheiase.

55.

Olav Müller îşi aprinse o ţigară de îndată ce ajunseră pe trotuar. O prinse între buze şi analiză schiţa desenată de Dan Roger Brodin.

— Am putea să mergem pe jos, spuse el, arătând cu degetul înspre râu. Este la vreo două străzi distanţă.

Wisting încuviinţă. O pâclă de zăpuşeală plutea deasupra asfaltului şi înceţoşa panorama stradală.

— Te-ai ocupat de multe astfel de cazuri? întrebă el.

Müller strivi ţigareta.

— La ce vă referiţi?

— Cazuri de omucidere.

— Nu singur, recunoscu avocatul. Mai am câteva luni până la definitivat. Acest caz îmi dă şansa să dobândesc experienţă în instanţă.

— Ai fi putut alege un caz mai simplu, spuse Wisting.

— Ar fi fost mai simplu dacă şi-ar fi recunoscut fapta, încuviinţă Müller. Sau dacă ar fi existat temeiuri pe care să îmi întemeiez pledoaria. Dar am parcurs totul. Neagă orice legătură cu crima.

Merseră mai departe în tăcere. Clădirile de pe ambele părţi ale străzii erau impregnate de mirosul gazelor de eşapament şi praful de pe străzi. Wisting se întreba dacă avocatul avea vreo strategie bine pusă la punct. Una era să evidenţieze hibele anchetei efectuate de poliţie şi ale probelor, însă, dacă voia să câştige, trebuia să prezinte instanţei o explicaţie alternativă. În realitate, nu exista niciun dubiu. Ca să convingă pe cineva de nevinovăţia clientului său, trebuia să vină cu un scenariu care să cuprindă toate probele şi să le ofere o altă interpretare. La modul ideal, ar fi trebuit să poată indica şi un alt vinovat.

— Totul se va reduce la durata pedepsei, spuse Müller, ca şi cum i-ar fi citit gândurile lui Wisting. Acolo vom avea ceva de spus. N-a avut o viaţă uşoară, ştiţi.

Porţiuni din ceea ce urmă se pierdură în zgomotul făcut

de un autobuz ce oprea în staţie şi de pasagerii care coborau, dar Wisting înţelese că strategia lui se baza pe elemente de psihologie şi urmărea trezirea simpatiei pentru acuzat. Intenţiona să le spună că Dan Roger Brodin însuşi era victima unei copilării dificile şi că nu primise niciodată ajutorul sau tratamentul necesar.

Strada se termina la un loc de joacă împrejmuit cu gard de sârmă, o parcare şi un ponton pe malul râului. Nişte copii se dădeau în leagăne. Müller aruncă ţigara şi verifică harta schiţată de Brodin.

— Acolo, jos, spuse el, arătând spre o construcţie din cărămidă cenuşie aflată sub un mesteacăn.

Pereţii erau acoperiţi de graffitti.

Wisting îl lăsă pe avocat să meargă în faţă. Dădu deoparte câteva crengi şi ocoli punctul de transformare ca să ajungă în partea din spate.

— Aici este grilajul!

— Ar trebui să faci o fotografie înainte să-l dai la o parte, îi sugeră Wisting.

— Da, desigur.

Müller scoase telefonul şi îl ridică în faţa lui. Între zăbrelele grilajului se vedea o cutie de bere presată, iar pe jos erau şi alte gunoaie. Wisting împinse cu vârful piciorului o seringă folosită.

Avocatul apucă grilajul cu mâna dreaptă şi îl scutură, iar tencuiala de pe margine cedă.

— S-a desprins, spuse el triumfător, după care îl scoase.

Wisting se apropie.

Müller lăsă grilajul jos şi aprinse lanterna pe telefonul mobil. Spaţiul nu avea mai mult de 30 de centimetri adâncime, dar continua în părţile laterale, îndreptă lanterna într-o parte, apoi în cealaltă. Nu era nimic acolo.

56.

Pe masa din sala de şedinţe a secţiei de poliţie apăruse

o cutie de pizza. Christine Thiis lăsă din mână un dosar când Wisting intră în încăpere.

— Cum a mers? se interesă ea.

Wisting luă o felie de pizza.

— Nu ştie nimic despre revolver, răspunse el în timp ce mânca. Cel puţin, nu ceva ce să-mi spună mie.

Se aşeză şi îi povesti despre furtul artificiilor.

— Un alibi penal, rezumă ea.

Wisting încuviinţă. Se mai întâmplase ca un acuzat să fie achitat pentru o infracţiune întrucât comisese o alta în acelaşi timp.

— Doar că nu are alibi, spuse el. Avea timpul şi posibilitatea să le comită pe amândouă.

— Îl crezi?

— Dacă am fi găsit restul artificiilor în ascunzătoare, explicaţia lui s-ar fi susţinut, răspunse Wisting ridicând din umeri, aşa cum făcuse şi Dan Roger Brodin pe tot parcursul discuţiilor din închisoare. Fie le-a găsit altcineva, fie povestea nu este adevărată.

— Dar se confirmă că furtul s-a petrecut cum l-a descris el?

— A spus că ştirea a apărut în ziare. Este posibil ca presa să fie sursa lui de inspiraţie, dar nu văd de ce-ar inventa o poveste care nu-l plasează mai departe de locul acţiunii şi al crimei.

Christine Thiis îşi îndreptă atenţia spre laptopul de lângă ea şi curând găsi menţiuni despre furt pe pagina de internet a ziarului local. În timp ce mânca, Wisting citi peste umărul ei. Artificii în valoare de peste 100.000 de coroane fuseseră furate la Lund dintr-un container care nu avea semne distinctive şi nici acces direct, astfel încât poliţia bănuia că autorii ştiau unde se afla şi ce conţinea.

— Ai văzut harta? o întrebă Wisting.

— Ce hartă?

Wisting se şterse pe mâini şi începu să răsfoiască documentele.

— Ryttingen a declarat într-un interviu că atacul asupra lui Elise Kittelsen a fost, probabil, planificat cu atenţie, preciză el. Brodin avea în buzunarul pantalonilor o hartă a locului crimei.

Găsi ce căuta – raportul de la arestare, unde erau enumerate obiectele pe care le avea acuzatul asupra lui.

Harta locului crimei era marcată drept proba A-3, găsită în buzunarul drept de la spate. Wisting i-o arătă lui Christine Thiis.

— Ai văzut harta asta? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Înseamnă că este în dosarul acesta, spuse ea luând din teancul de dosare unul subţire, verde, pe care era făcută menţiunea Probe – copii.

Dosarul servea unui scop practic pentru anchetatori. Toate documentele care constituiau probe în dosar erau copiate, astfel încât cei care lucrau la caz să nu fie nevoiţi să ia dovezile din camera probelor de fiecare dată când trebuiau să facă verificări. Acelaşi principiu era valabil şi în ceea ce priveşte chitanţele, notiţele, cheile şi orice alte mărunţişuri care încăpeau pe suprafaţa unui copiator.

Christine Thiis răsfoi filele până ajunse la hartă. Era genul de hartă care se găseşte la recepţia hotelurilor şi care putea fi ruptă dintr-o agendă.

Copia din dosar avea dungi şi pete în locurile în care fusese îndoită.

— Este ceva marcat pe ea? întrebă Wisting, analizând împreună cu ea reţeaua ordonată a străzilor.

Originalul era probabil în format A3 şi în culori. Harta din faţa lor era monocromă şi redusă la format A4, ca să încapă în biblioraft.

— Nu pare, răspunse ea.

Wisting deschise clema şi scoase harta din dosar.

— În raport scrie că este o hartă a locului crimei, dar asta este harta întregului oraş.

Îndoi hârtia urmând liniile iniţiale ale pliantului. În partea de sus, străzile erau paralele. Locul în care fusese ucisă Elise Kittelsen, aflat în afara perimetrului şcolii închise, se afla în mijlocul hărţii. Când întoarse harta, în centrul ei era cartierul Lund, de unde fuseseră furate artificiile.

— Aceasta ar putea fi harta pe care a primit-o de la Stikkan.

— Stikkan?

— Tipul care i-a dat de lucru. I-a arătat pe o hartă locul în care se afla containerul.

— În timpul interogatoriului ce a spus despre hartă?

Wisting luă dosarul cu documentele cazului şi răsfoi paginile până la declaraţia dată de Brodin poliţiei.

Acuzatului i s-a prezentat harta găsită în buzunarul drept de la spate, proba A-3, citi el cu voce tare. Declară că o are de ceva timp, dar că a uitat de ea. Nu ştie de unde o are.

— Chiar pare mai logic că i-a indicat cineva pe hartă locul unui furt, decât că a folosit-o să planifice o crimă, spuse Christine Thiis.

Wisting închise biblioraftul pe care îl avea în faţa lui şi căzu pe gânduri.

— Tu ce crezi? îl întrebă ea.

El ezită să răspundă. De ceva timp îi stăruia în minte un gând pe care se temuse să-l împărtăşească altora. Acum era însă momentul potrivit.

— Cred că Dan Roger Brodin este nevinovat, spuse el în şoaptă privind înspre biroul lui Ivar Horne. Cred că vor să trimită în judecată un nevinovat.

Christine Thiis părea să nu fie sigură dacă vorbea serios sau doar glumea.

— Poate că harta nu dovedeşte nimic, spuse ea. Dar există trei martori oculari, iar el avea pe mâini reziduuri de praf de puşcă de la arma crimei.

— Chiar avea? întrebă Wisting.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Cel puţin aşa scrie în rapoarte, spuse ea, şi începu să răsfoiască documentele cazului.

Wisting îşi puse mâna peste a ei.

— Nu se spune că provine de la arma crimei, îi atrase el atenţia.

— Nu, sigur că nu. Dar praful de puşcă este praf de puşcă.

— Exact, încuviinţă Wisting. Cred că este posibil ca praful de puşcă de pe mâinile lui Brodin să fi provenit de la artificii, nu de la arma crimei.

Christine Thiis rămase cu gura căscată. Logica explicaţiei alternative o puse pe gânduri. Se lăsă pe spetează şi oftă.

— Substanţele chimice din compoziţia prafului de puşcă nu diferă de cele folosite la artificii? contraargumentă ea.

— Probabil, răspunse Wisting. Dar nu au verificat. Nici nu au avut la dispoziţie arma de la care să ia o mostră pentru comparaţie. Până acum, adăugă şi se ridică în picioare. Ai auzit de proba de foc?

— Da, răspunse ea fără să pară că înţelege la ce se referă el. Este o încercare extrem de dificilă.

— Dar ştii de la ce provine cuvântul?

Ea clătină din cap.

— Dintr-un cod de legi babilonian antic, preciză Wisting. Testul focului era o tehnică pentru determinarea vinovăţiei. Acuzatul trebuia să lingă o lingură încinsă scoasă direct din foc, după care preotul trebuia să analizeze limba pentru a interpreta semnele lăsate pe ea de zei. Vinovat sau nevinovat? Arsurile de pe limbă erau

cele care decideau şi reprezentau diferenţa între viaţă şi moarte.

Luă harta şi o despături.

— Ai zice că de-atunci s-a mai schimbat sistemul judecătoresc, dar e vorba tot de interpretarea semnelor şi de căutarea unui înţeles pentru ceea ce vedem. Nu se reduce totul la munca de poliţie. Facem judecăţi şi aprecieri tot timpul, îi cântărim pe ceilalţi în funcţie de hainele pe care le poartă, de maşina pe care o conduc, de casa unde stau, de educaţie şi de ocupaţie. Uneori avem dreptate, alteori greşim. Poate că ne înşelăm cu privire la Dan Roger Brodin.

Christine Thiis nu răspunse. Se ridică şi luă dosarul cu datele de primă sesizare din cutia de carton de pe masă.

— Atunci, poate că asta ar putea prezenta interes, spuse ea răsfoind până la documentul căutat, pe care i-l arătă lui Wisting.

Era un formular pentru informaţiile primite telefonic, datat 2 ianuarie. În coloana numelor era consemnat Anonim, dar în coloana alăturată era trecut un număr de telefon. În câmpul dedicat informaţiei în sine, era o singură propoziţie: Nu aţi arestat pe cine trebuia.

Pontul în sine nu avea nicio valoare. Era o afirmaţie lipsită de conţinut şi majoritatea anchetatorilor nici nu s-ar fi obosit să o consemneze, darămite să o păstreze la dosar. Probabil că informaţia a fost preluată de un agent conştiincios sau de un poliţist fără experienţă.

— Apelul a fost efectuat din Larvik, preciză ea, indicând căsuţa unde era numărul de telefon.

Era un număr de telefon fix, iar prefixul indica locul unde se afla interlocutorul.

— L-ai verificat? o întrebă Wisting.

Ea se duse la laptop şi tastă numărul format din opt cifre.

— Nealocat, citi ea.

Wisting se încruntă.

— Roagă-l pe Hammer să verifice, îi sugeră el.

Christine Thiis încuviinţă.

— Dar îi avem încă pe cei trei martori oculari, îi reaminti ea.

Wisting îşi trase un scaun şi se avântă în cutiile cu documentele din caz.

— Ştiu, oftă el, alegând un nou biblioraft. Dar, dacă vrem să rezolvăm cazul nostru, mai întâi trebuie să-l desluşim pe acesta.

57.

În spatele ochilor începuse să se resimtă o durere de cap surdă. Wisting dădu hârtiile la o parte, merse la blatul de bucătărie, luă un pahar din dulap, după care deschise robinetul de la chiuvetă.

În toate anchetele existau mărturii false, se gândi el cât lăsă apa să curgă. Nu pentru că ar fi minţit cineva cu intenţie, ci pentru că avea impresia că văzuse ceva când, de fapt, nu era aşa. Martorii încurcau evenimentele imaginare cu cele reale. Memoria le era influenţată de experienţele anterioare, de ceea ce le spuseseră alţii şi de felul cum erau formulate întrebările. Chiar dacă eşti atent, îţi pot scăpa elemente esenţiale. Este perfect normal. Creierul omenesc nu este dotat cu memoria detaliilor şi, în situaţia unui interogatoriu, adesea existau aşteptări nerealiste cu privire la ce îşi putea aminti cel interogat.

Ca anchetator, de multe ori îi era dificil să ştie ce să creadă. De multe ori, cei mai credibili martori erau cei care vorbeau bine şi păreau încrezători. Vocabularul sărac şi lipsa de coerenţă influenţau credibilitatea, dar credibilitatea nu avea obligatoriu impact asupra acurateţei.

Îşi umplu paharul, bău şi simţi cum apa rece îi

limpezeşte gândurile.

Christine Thiis îşi ridică privirea din teancul de hârtii din faţa ei.

— Ai văzut filmul cu gorila? o întrebă Wisting.

— King Kongl

El începu să râdă.

— Nu, mă refer la psihologia martorului. Este un film realizat pe un teren de baschet, unde fiecare echipă are câte cinci jucători. L-au prezentat la un curs la care am participat. Înainte să pornească filmul, ţi se cere să numeri de câte ori îşi aruncă mingea unul altuia jucătorii îmbrăcaţi în alb. În toiul meciului, intră pe teren cineva deghizat în gorilă. La final, nu te întreabă nimic despre pase, ci dacă a observat cineva şi altceva. Foarte puţini au văzut gorila.

Christine Thiis nu spuse nimic, neştiind care era scopul poveştii.

— Demonstrează cât de neatenţi suntem, explică el. Că un lucru esenţial într-o anumită situaţie poate fi trecut cu vederea pentru că suntem preocupaţi de altceva.

Wisting se aşează la loc pe scaun.

— Şi cam aşa şi stau lucrurile, adăugă el. Suntem preocupaţi de altceva.

Ea îşi duse capătul pixului la gură.

— Când vine vorba de situaţii dramatice, oamenii îşi amintesc bine, spuse ea. Nu cred că martorii din acest caz erau interesaţi de altceva în afară de cele ce se petreceau sub ochii lor.

Wisting nu răspunse.

— La ce te gândeşti? se interesă ea.

— La un poştalion jefuit în Franţa, în secolul al XVIII-lea, răspunse el. Au fost mulţi martori şi au fost recunoscute şapte persoane care fuseseră implicate. Toate au fost condamnate şi spânzurate pentru comiterea jafului, cu toate că niciunul dintre martori nu a văzut mai mult de

cinci făptaşi.

Christine Thiis mută pixul în celălalt colţ al gurii.

— Crezi că toţi cei trei martori din acest caz se înşală?

Wisting alinie cele trei mărturii pe masa din faţa sa.

— Seamănă prea mult între ele, spuse el ridicând fotografia lui Dan Roger Brodin făcută la momentul arestării – un tânăr firav şi înalt, cu privirea speriată.

— Toţi cei trei martori l-au descris în termeni aproape identici, continuă el. În cazul în care cel care întocmeşte raportul vorbeşte succesiv cu toţi martorii, poate să preia elemente şi descrieri de la un martor la altul, dar aceştia au fost interogaţi de trei anchetatori diferiţi. Cu toate acestea, declaraţiile coincid.

— Din punctul meu de vedere, în sala de judecată va fi o situaţie de vis, comentă ea.

Wisting încuviinţă.

— Dar, de obicei, ceea ce visezi nu este real, sublinie el. Chiar dacă trei persoane au văzut acelaşi eveniment, fiecare îl percepe diferit.

Christine Thiis se ridică, ocoli masa şi rămase în picioare lângă el, citind declaraţiile date de cei trei martori oculari. Wisting le ştia pe dinafară. Autorul avea aspect nordic, vârsta de circa 25 de ani, în jur de 180 de centimetri înălţime, slab, părul blond tuns scurt şi purta un pulover pe gât inscripţionat, o geacă gri, pantaloni închişi la culoare şi tenişi albaştri.

— Înţeleg ce vrei să spui, încuviinţă ea. Cei doi prieteni au avut timp să vorbească între ei înainte să fie interogaţi. Au fost duşi pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie şi, desigur, este posibil să se fi influenţat reciproc.

Wisting trase înspre el declaraţia lui Terje Moseid, cel care nu fusese în legătură cu cei doi prieteni.

— Aş dori să stau de vorbă şi cu el, înainte să încheiem pe ziua de azi, spuse el ridicându-se.

— Pot să vin şi eu?

— Desigur.

Wisting mai luă o felie de pizza înainte să plece. Ivar Horne ridică privirea de la biroul său de pe cealaltă parte a holului.

— Ne întoarcem, îi explică Wisting. Te mai găsim aici mai spre seară?

Horne se întinse în scaun.

— Este suficient să sunaţi înainte să vă întoarceţi, răspunse el. Avem o operaţiune de supraveghere a unei cunoştinţe comune, aşa că o să fiu aici până se duce la culcare.

— Phillip Goldheim?

— Mister Niceguy însuşi, încuviinţă Horne.

Wisting era gata să întrebe despre ce era vorba, dar îl întrerupse telefonul mobil al lui Christine Thiis.

— Hammer, preciză ea după ce se uită la ecran.

Se îndreptară spre lift. Ea răspunse monosilabic şi termină convorbirea chiar în clipa când se deschiseră uşile ascensorului.

— A identificat numărul cu 331, explică ea. Este telefonul public de la gară.

Wisting îşi dădu capul pe spate şi se uită la tavan în timp ce liftul cobora.

— Aşadar cineva a sunat de la o cabină telefonică din Larvik ca să le spună anchetatorilor din Kristiansand că nu au prins pe cine trebuia, spuse el, fără să ştie câtă importanţă să acorde noii informaţii.

— Nu ştiam că mai există telefoane publice, comentă Christine Thiis.

Liftul se opri şi uşile se deschiseră. Doi poliţişti în civil stăteau pe hol şi discutau cu un bărbat la bustul gol. Trecură în linişte pe lângă ei, ieşiră în stradă şi urcară în maşină. După ce se aşezară, Christine Thiis dădu glas

gândurilor lor:

— Dacă Brodin nu este cine trebuie, cine este atunci vinovatul?

Wisting se uită în sus la clădirea impozantă a secţiei de poliţie.

— Nu ştiu, răspunse el. Dar avem foarte puţin timp să aflăm.

58.

De data asta, Wisting sună înainte ca să stabilească întâlnirea cu cel de-al treilea martor. Numărul de telefon era trecut în secţiunea pentru date personale din declaraţia consemnată la interogatoriu.

Terje Moseid răspunse după trei apeluri. În fundal se auzea zgomotul produs de vânt şi motor.

Wisting se prezentă şi îi spuse că îl căuta în legătură cu procesul ce urma să înceapă în săptămâna respectivă.

— Ai timp pentru o scurtă discuţie? îl întrebă el.

— Chiar acum mă întorc cu barca în port, răspunse interlocutorul.

— Unde amarezi?

— În Tresse.

Wisting ştia locul. Tresse era locul de petreceri al oraşului, în centrul falezei.

— Putem ajunge acolo în zece minute, spuse el.

— De fapt, nu este un moment tocmai potrivit, încercă Moseid să protesteze.

— Nu durează mult, îl asigură Wisting. Vin cu maşina şi ne vedem în port.

Înainte să apuce Moseid să se opună, porni motorul şi demară.

Soarele era la asfinţit. Umbrele catargelor se lungiseră mult pe ţărm. Wisting merse cu maşina până pe chei, unde opri. Patru sau cinci tineri veneau dinspre o barcă cu prora ascuţită şi dotată cu motor puternic.

Christine Thiis îşi puse ochelarii de soare. Wisting coborî ultimul din maşină şi merseră în întâmpinarea grupului de tineri.

— Terje Moseid? întrebă el, îndreptându-şi privirea spre un tânăr cu dinţi albiţi şi bronzat.

— Eu sunt, încuviinţă el, mutând o geantă în mâna stângă ca să poată da noroc.

Wisting se prezentă din nou şi preciză şi cine era Christine Thiis. Moseid îi rugă pe ceilalţi să meargă la maşină şi să-l aştepte.

— A apărut arma crimei, îi explică Wisting, ceea ce ridică noi întrebări. Mă întreb dacă putem parcurge totul din nou, continuă el. Dacă ne poţi spune ce ai văzut şi făcut în acea noapte.

Moseid aruncă o privire în direcţia prietenilor săi.

— Nu ştiu nimic despre armă, spuse el. Am observat doar că a fugit cu ea.

— Poţi să începi cu începutul? îl rugă Wisting.

Bărbatul din faţa lui oftă şi începu să prezinte ceea ce părea o poveste exersată. Probabil că nu o repetase doar pentru poliţia din oraşul natal, ci şi pentru familie şi prieteni. Wisting îl ascultă fără să-l întrerupă. Avea explicaţii detaliate despre cum încercase să oprească sângerarea victimei şi ce făcuse împreună cu prietenul lui ca să-i salveze viaţa femeii, dar vagi în ceea ce îl privea pe autor şi direcţia în care fugise acesta.

— Eram mai preocupat în legătură cu ea, recunoscu el.

— Îl poţi descrie pe autor? îl întrebă Christine Thiis.

Unul dintre băieţii de lângă maşină strigă ceva. Terje Moseid îi făcu semn cu mâna cum că îl auzise. Apoi recită aceeaşi descriere consemnată în declaraţie.

— După aceea l-au adus cu maşina, concluzionă el.

— L-ai recunoscut? interveni Christine Thiis.

— El era, încuviinţă Moseid. Totul s-a petrecut foarte

repede. Dar el era. Poliţia îl prinsese. Stătea acolo, cu cătuşele la mâini şi toate cele. Înalt şi slab şi purtând aceleaşi haine.

— Cât aţi aşteptat pe bancheta din spate a maşinii de poliţie, aţi discutat ceva? continuă ea. Aţi vorbit despre ce aţi văzut şi observat?

— Desigur, dar mai mult am stat şi am ascultat ce se transmitea prin staţia radio. L-au urmărit pe tip pe străzi, cu maşinile şi pe jos.

O adiere blândă a brizei la apus de soare văluri apa mării, iar frunzele stejarilor impunători se agitară şi se tot agitară. Lui Wisting îi veni o idee. Descrierea autorului dată de Terje Moseid era reprodusă conform standardelor utilizate de poliţie în timpul căutărilor. Era descris în funcţie de gen, etnie, vârstă, înălţime, constituţie, culoarea părului şi hainele purtate. Îmbrăcămintea era descrisă regulamentar, de la interior spre exterior, de sus în jos, cele purtate pe dedesubt înaintea celor purtate pe deasupra şi hainele purtate pe trunchi înaintea celor din partea inferioară a corpului.

— Nu ai răspuns la întrebare, spuse el.

— Care întrebare? îl privi Moseid uimit.

— L-ai recunoscut când a fost adus în maşina poliţiei? îl întrebă Wisting.

— Nu chiar, recunoscu celălalt. Dar se potrivea descrierii.

Wisting făcu un pas în faţă.

— Ce descriere?

— Cea pe care o transmiteau prin staţia radio, explică Moseid. Au repetat-o de două ori.

Wisting simţi cum începe să-i pulseze o venă de la tâmplă. Scoase copia declaraţiei de la interogatoriu şi i-o arătă tânărului din faţa sa, indicându-i pasajul cu descrierea.

— Aşadar când afirmi că autorul are un aspect nordic, 25 de ani şi poartă un pulover pe gât cu ceva scris pe el, nu este pentru că l-ai văzut tu, ci pentru că ai auzit descrierea la staţia radio a poliţiei?

Terje Moseid flutură din mâini:

— Aşa arăta, spuse el. L-am văzut când l-au adus cu maşina. Au trecut aproape de noi.

Wisting lăsă în jos mâna în care ţinea documentele.

— Dar aşa arăta cel care a tras cu arma?

Terje Moseid ridică geanta şi porni spre maşină.

— Asta tot repet aici, spuse el, dând deznădăjduit din cap.

— Nu, spuse Wisting blocându-i calea. Tu spui că bărbatul arestat din maşina poliţiei se potrivea descrierii pe care ai auzit-o la staţia radio a poliţiei, dar era acelaşi bărbat pe care l-ai văzut tu?

Moseid se uită în jos la degetul arătător al lui Wisting, care era îndreptat spre pieptul său.

— Ţi-am spus că nu l-am văzut de aproape, spuse el. Celălalt l-a văzut mai bine decât noi. A trecut chiar pe lângă el. Chiar a alergat după el. Cu el a stat poliţia de vorbă înainte să-l dea în urmărire.

Nişte pescăruşi ţipară în portul din spatele lor.

— Bine, spuse Wisting lăsându-şi iar mâna în jos. Mulţumim pentru ajutor.

Terje Moseid îl privi încurcat, apoi îşi aruncă rucsacul pe spate.

— Doar în filme este arestată persoana greşită, spuse el, mergând spre prietenii care îl aşteptau.

— Asta schimbă lucrurile, spuse Christine Thiis, dându-şi jos ochelarii de soare.

Wisting o privi în ochi.

— Nu sunt trei martori oculari, spuse el. Este doar unul.

— Trebuie să vorbim cu ofiţerii de caz, spuse ea. Despre

asta şi despre artificii.

— Nu încă, răspunse Wisting, dându-şi seama că avea o reţinere să discute cu Harald Ryttingen. Înainte, trebuie să avem o altă ipoteză. Trebuie să putem să indicăm un alt faptaş.

59.

Seara călduroasă de vară învăluia oraşul ca o boare. Cei care erau afară se mişcau alene pe străzile din centrul oraşului. La o intersecţie, Wisting se văzu nevoit să încetinească din cauza unui câine ce adulmeca pe drum în faţa lor, traversând strada cu limba scoasă şi coada ridicată.

Când puse iar maşina în mişcare, îşi dădu seama că puţin mai departe era un magazin Kiwi. De fiecare parte a uşii de la intrare era câte un tomberon galben. Păreau să fie făcute din plastic dur, asemănător celui utilizat în locurile publice. Unul dintre ele părea mai curat şi mai nou decât celălalt.

Magazinul era încă deschis, iar Wisting urcă maşina pe marginea trotuarului.

— Mă duc să văd dacă e adevărat, spuse el arătând cu degetul spre unul dintre tomberoane. Dacă a fost distrus vreunul dintre ele în ajunul Anului Nou.

— Eu aştept aici, încuviinţă Christine Thiis.

Wisting lăsă cheile în contact şi coborî din maşină.

În aer se simţea mirosul asfaltului care începea să se răcorească după o lungă zi de vară.

Doar una dintre case era deschisă. O tânără cu şuviţe mov cumpără pizza congelată, cola şi chipsuri de cartofi, iar Wisting o aşteptă să plătească, apoi înaintă spre casier şi se legitimă.

— Am o întrebare scurtă, dar ciudată, preciză el. Ştii cumva dacă vreunul dintre tomberoanele de afară a fost distrus de artificii în ajunul Anului Nou?

Tânărul din spatele casei de marcat îl privi amuzat.

— În ajunul Anului Nou?

Wisting încuviinţă.

— Cineva ar fi declanşat o baterie de rachete într-unul dintre tomberoane.

Tânărul clătină din cap.

— Eu lucrez doar pe timpul verii aici, explică el.

Wisting se uită în magazin.

— Ar putea şti altcineva de aici?

— Karsten, probabil. Este managerul de magazin. Vreţi să-l chem?

— Da, mulţumesc.

Băiatul apăsă pe un buton de trei ori în succesiune rapidă. Undeva, în interiorul magazinului, sună un clopoţel. Wisting păşi într-o parte şi permise unei doamne cu căruciorul plin să treacă în faţă.

Printre rafturi se ivi un bărbat cu ochelari, barbă şi îmbrăcat în uniforma verde a lanţului comercial. Se uită în jur şi întâlni privirea lui Wisting.

— Sunt de la poliţie, preciză el, legitimându-se din nou. Mă întrebam dacă vreunul dintre tomberoanele de aici a fost distrus în ajunul Anului Nou.

Managerul privi peste umărul lui Wisting, în direcţia trotuarului.

— De ce vă întrebaţi acum? se interesă el.

— Are legătură cu un alt caz, îi explică Wisting. Un detaliu neconfirmat cu privire la o omucidere.

Bărbatul din faţa lui dădu din cap, dar nu părea să înţeleagă care era legătura.

— Procesul începe săptămâna viitoare, adăugă Wisting, fără să intre în detalii cu privire la obiectul concret al întrebării.

— Da, aşa este, confirmă managerul de magazin, aranjând câteva ciocolate de pe cel mai apropiat raft. Un

idiot a aprins o baterie de rachete şi a aruncat-o în tomberon. Putea să iasă o treabă urâtă de aici.

— Departamentul de pompieri a fost alertat?

Managerul clătină din cap.

— Nu, focul s-a stins de la sine, dar probabil că a ars mocnit o vreme. Tomberonul a fost distrus complet; a crăpat şi s-a înnegrit, iar eu a trebuit să cumpăr unul nou. Costă aproape 8.000 de coroane.

— Aţi sesizat poliţia?

— Am completat un formular, dar nu s-a întâmplat nimic, răspunse managerul. Oricum, suma decontată de firma de asigurări este de 10.000. Mai mult decât a fost paguba, a adăugat el, aruncând o privire la camera de supraveghere de pe tavan. Dar am imagini cu vinovatul, dacă vă interesează.

Wisting ridică din sprâncene, în semn că era mai mult decât interesat.

— Aveţi fotografii? solicită el confirmarea.

— În birou, încuviinţă managerul.

Îl conduse pe Wisting printre rafturi cu supă şi cutii de conserve, până într-un birou înghesuit din capătul clădirii. Pe podea erau grămezi de alimente expirate, ziare şi reviste vechi. Pereţii erau acoperiţi cu bileţele privind comenzile de rutină, e-mailuri de la furnizori şi fotografii neînrămate ale angajaţilor. Un ventilator de birou le făcea să valseze în aer.

Şeful de magazin se aşeză la birou şi mută câteva căni nespălate. Ecranul calculatorului din faţa lui era împărţit în opt segmente, câte unul pentru fiecare cameră video din magazin. Niciuna nu părea să fie montată în exterior, dar una dintre ele îi surprindea pe clienţi în momentul în care intrau în magazin. Uşile culisante se închiseră în spatele unei tinere în trening, iar Wisting putea vedea cele două tomberoane galbene de afară.

— Filmul propriu-zis a fost şters, spuse şeful de magazin, trăgând sertarul. Dar am printuri.

Găsi un plic cenuşiu şi scoase un teanc de documente tipărite color. Primul arăta un infern luminos la care camera nu reuşea să se adapteze. Diferitele culori se împleteau şi ascundeau împrejurimile. Următoarele două imagini surprindeau aceeaşi intensitate ameţitoare.

— Pe aceasta am făcut-o chiar eu, explică managerul indicând o fotografie a tomberonului distrus, făcută la lumina zilei, de pe stradă.

Următoarea imagine arăta rămăşiţele unei baterii arse de artificii. Într-unul dintre colţurile de jos se putea citi numele producătorului – Svea.

Conform articolului de presă din ziarul local, artificiile furate de Crăciun erau fabricate de acelaşi producător.

— Aveţi fotografii cu bărbatul care a aruncat artificiile acolo? se interesă Wisting.

Şeful de magazin frunzări printre hârtii şi îi dădu tot teancul de fotografii în care apărea lângă tomberon silueta unui bărbat. Printurile erau făcute pe hârtie obişnuită de imprimantă şi nici hârtia, nici imprimanta nu erau de cea mai bună calitate. În plus, imaginile erau surprinse din interiorul magazinului, prin uşile de sticlă. Lumina de deasupra intrării ajuta puţin, dar nu permitea identificarea bărbatului.

Wisting răsfoi mai departe până ce dădu peste o fotografie în care se vedea faptaşul venind cu o cutie la subraţ. Persoana în sine era doar o masă cenuşie, dar alura lui semăna cu a lui Dan Roger Brodin. În următoarea imagine era şi mai aproape de camera de supraveghere. Părea că poartă o geacă deschisă. Puloverul aflat dedesubt avea un model alb. Dan Roger

Brodin purtase un pulover negru inscripţionat cu conturul unei păsări şi cuvântul Magic. Wisting încercă să o

facă să pară astfel, dar modelul de culoare albă era amorf.

— Aţi ataşat aceste fotografii sesizării?

Şeful de magazin clătină din cap.

— A fost o bătaie de cap să extrag documentele corecte din calculator, dar am scris în sesizare că avem camere de supraveghere.

Wisting se gândi puţin.

— Ceasul funcţionează corect? întrebă el, indicând ora din colţul din partea dreaptă de sus a imaginii imprimate.

Data era 31.12, iar ora era 20:09:09, la aproape o oră după ce fusese împuşcată Elise Kittelsen. Era imposibil să fie corect.

— Nu tocmai, recunoscu şeful de magazin, uitându-se la ecranul calculatorului.

Ceasul digital din colţul din dreapta sus arăta 20:35:47.

— Este decalat cu o oră. Nu facem trecerea de la ora de vară la cea de iarnă.

— Dar acum, pe timpul verii, merge corect?

Managerul de magazin încuviinţă.

— Cel puţin, aproximativ.

Wisting îşi scoase telefonul mobil. Ceasul era conectat la internet, aşa că arăta mereu ora exactă. Acum era ora 20:33. Îl ţinu în mână până când cifrele arătară 20:34. Ceasul de pe camerele de supraveghere arăta 20: 36: 11.

— Este înainte cu două minute şi 11 secunde, conchise el.

Dacă îl ajusta la ora de iarnă, artificiile din tomberon ar fi explodat la ora 19:07. Elise Kittelsen fusese ucisă la ora 19: 21. Marja era mică. Brodin avea timpul şi oportunitatea să se afle în ambele locuri, dar devenea probabilă povestea lui, cum că fugise de poliţie din cauza distrugerii tomberonului, şi nu a omuciderii.

— Le pot păstra? întrebă el, fluturând foile de hârtie.

Managerul de magazin se lăsă pe spetează.

— Despre ce este vorba, de fapt? se interesă el.

Wisting ezită. Nu dorea să intre în detalii.

— Stabilim succesiunea evenimentelor, explică el. Prezintă interes tot ceea putem plasa într-un interval temporal.

Şeful de magazin păru mulţumit de răspunsul oferit. — Le puteţi păstra, spuse el, luând o carte de vizită dintr-un teanc aflat sub ecranul calculatorului. Sunaţi-mă dacă mai aveţi nevoie de ceva.

60.

În lipsa lor, aerul din sala de şedinţe a secţiei de poliţie se răcorise.

Wisting luă dosarul cu fotografiile lui Dan Roger Brodin de la momentul arestării şi le compară cu cele realizate din imaginile surprinse de camera de supraveghere.

— Înţeleg de ce nu s-a mai obosit să ataşeze fotografii la sesizare, comentă Christine Thiis. Sunt complet inutile.

— Este imposibil să îţi dai seama cine este, încuviinţă Wisting. Dar nici nu se poate elimina posibilitatea să fie Brodin. Înălţimea şi constituţia se potrivesc, ca şi hainele.

El arătă inscripţia albă de pe pulover şi îşi mută degetul deasupra imaginii neclare.

— Şi aici este ceva alb.

Christine Thiis ridică foaia de hârtie imprimată.

— Nu se poate prelucra cumva pentru a fi mai clară?

Wisting clătină din cap.

— Fâşierul electronic original a fost şters, îi explică el. Şi, chiar dacă am fi avut versiunea electronică, nu am fi obţinut niciodată o imagine corespunzătoare pentru identificare.

— Acum ce facem?

Wisting se aşeză.

— Trebuie să privim problema cu alţi ochi, spuse el uitându-se la documentele de pe masă.

— Credeam că noi suntem noua pereche de ochi, comentă ea ironic.

— Da, admise Wisting. Dar, până în urmă cu câteva ore, şi noi credeam că Brodin este autorul. Acea ipoteză presupune că Elise Kittelsen a fost o victimă aleatorie într-o tâlhărie finalizată tragic. Dacă nu el a ucis-o, atunci poate că ea a fost o ţintă precisă.

— De ce-ar fi dorit cineva să o ucidă?

— Nu ştiu, recunoscu el. Dar tocmai asta e problema. Anchetatorii au făcut verificări amănunţite despre Brodin şi au creionat imaginea unui infractor cu apucături criminale violente, însă despre Elise Kittelsen ştim foarte puţine, cu excepţia faptului că a fost la facultate şi voia să fie profesoară, lucra în magazinul de încălţăminte al părinţilor ei, era frumoasă şi populară printre prietenii ei.

Wisting aruncă un ochi spre biroul de dincolo de coridor, unde stătea aşezat în faţa calculatorului Ivar Horne.

— Aceasta este imaginea victimei pe care Harald Ryttingen o va prezenta luni în faţa instanţei, spuse el. Dacă săpăm mai adânc, poate că o parte a simpatiei faţă de victimă va dispărea, dar în egală măsură putem găsi un motiv.

Se lăsă pe spetează şi se uită la documentele din dosarul de urmărire penală. În orice caz de omucidere, o primă şi esenţială întrebare era dacă victima a fost persoana vizată sau dacă a fost o victimă întâmplătoare. În cazul crimei de Anul Nou, se credea că Elise Kittelsen fusese o victimă întâmplătoare, iar acest fapt influenţase toate verificările ulterioare.

— Fratele ei credea că se învârte în medii periculoase, îşi aminti Christine Thiis şi începu să răsfoiască dosarul cu declaraţiile familiei şi prietenilor. Printre altele, nu îl simpatiza pe iubitul ei.

— El are alibi, preciză Wisting. Era deja prezent la

petrecerea la care se ducea Elise.

Se ridică, ocoli masa şi veni în spatele ei.

— Aici este, spuse ea. Julian Broch.

Citiră declaraţia împreună. Julian Broch nega că el şi Elise ar fi fost iubiţi, precizând că erau buni prieteni şi că se cunoşteau de puţin peste un an. Era cu aproape şase ani mai mare decât Elise şi lucra într-un birou de transport maritim. Descrisese propriile acţiuni şi ce plănuise împreună cu Elise Kittelsen pentru ajunul Anului Nou. Petrecerea era organizată acasă la unul dintre amicii lui, iar majoritatea celor prezenţi erau vechi prieteni de-ai săi.

— Pe ei nu-i plăcea fratele ei, explică Christine Thiis. Unii dintre ei se drogau.

— Avem pe undeva pe aici lista apelurilor ei telefonice? se interesă Wisting.

Ea se ridică şi se aplecă deasupra cutiilor de pe masă.

— Am văzut un raport privind căutarea telefonului ei, spuse ea identificând documentul la care se referea.

Wisting citise raportul mai devreme. Făcea parte dintre documentele la care primise acces electronic de la secţie. Criminalul luase telefonul mobil al lui Elise Kittelsen, dar probabil că se descotorosise de el când şi-a dat seama că poate fi urmărit şi îl poate da de gol. Concluzia raportului era că telefonul nu mai era conectat la reţeaua de telecomunicaţii.

Raportul conţinea o trecere în revistă a persoanelor cu care vorbise la telefon Elise Kittelsen în ziua crimei. Erau mesaje text şi scurte apeluri telefonice către şi de la prieteni, o conversaţie mai lungă cu o verişoară din Lyngdal şi date de trafic despre utilizarea internetului. Imediat după ora 19:00 îi trimisese un mesaj lui Julián Broch şi primise un răspuns. Mesajele fuseseră unul dintre subiectele abordate în declaraţia de la poliţie, când el arătase ambele mesaje – ea scrisese Acum plec de acasă.

Pe curând, iar el îi răspunsese Bine. Abia aştept să te văd. Ambele mesaje erau însoţite de emoticoane.

— Poate ar trebui să vorbim cu el? sugeră Christine Thiis.

— Mâine, încuviinţă Wisting. Cred că este momentul să încheiem pe ziua de azi.

Ridică şi puse la subraţ un biblioraft cu documente pe care nu le studiase, ca să continue în camera de hotel.

Christine Thiis aranjă puţin documentele de pe masă, după care strânse laptopul şi îl urmă pe hol. Ivar Horne se roti în scaun spre ei şi îşi întinse braţele deasupra capului, dezmorţindu-şi încheieturile umerilor.

— V-aţi mai luminat? întrebă el zâmbind.

Wisting nu răspunse, privind nemişcat imaginile care se derulau pe ecranul computerului din faţa lui Horne. Un bărbat în costum se îndrepta spre o maşină. Era atletic şi avea părul tuns scurt şi-i aducea aminte de cineva.

— Cine este? întrebă el.

Ivar Horne îi urmări privirea spre ecran.

— El? Este Mister Niceguy însuşi.

— Phillip Goldheim?

— Mda.

Wisting văzuse fotografiile din baza de date făcute când fusese arestat Phillip Goldheim, dar asta fusese cu peste 15 ani în urmă. Pe atunci, era mai solid şi îşi ţinea părul legat în coadă.

— Mai ai şi alte imagini cu el?

— O duzină, răspunse Horne, deschizând un dosar electronic cu fotografii.

Wisting se aplecă mai aproape de ecran şi analiză imaginile. Erau surprinse în diferite ipostaze şi din unghiuri diferite.

— O poţi mări pe aceasta? întrebă Wisting indicând o fotografie în care Goldheim era întors cu spatele şi vorbea

cu un tânăr.

Horne procedă întocmai.

— Îi cunoşti? întrebă el.

Wisting nu răspunse.

— De când îl urmăriţi? răspunse el cu o întrebare.

— Îl ţinem sub supraveghere de trei săptămâni, dar în etapa în care suntem acum îl urmărim doar pe momente operative.

— Prin supraveghere, te referi şi la supraveghere tehnică?

— Supraveghere şi interceptarea comunicaţiilor telefonice, încuviinţă Horne.

— Aveţi monitorizarea lui de miercurea trecută? se interesă Wisting.

Ivar Horne se întoarse spre ecranul altui calculator şi puse mâna pe mouse.

— Pot să întreb despre ce este vorba? se interesă el în timp ce căuta prin fâşiere.

— Am mai văzut spatele acela, explică Wisting indicând fotografia luată în timpul supravegherii. Pe un câmp de acasă, în Larvik.

Ivar Horne se întoarse şi îl privi întrebător.

Wisting îi povesti despre pivniţa de pe câmpul din spatele hambarului unde descoperiseră maşina lui Jens Hummel şi cele 12 kilograme de amfetamine.

— Cineva a venit acolo să verifice dacă am găsit ascunzătoarea după ce l-am arestat pe Aron Heisel, rezumă el. Este posibil ca bărbatul care a fugit de noi să fi fost Phillip Goldheim.

Horne găsi fâşierul corect.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse el, desfăşurând documentul Excel de pe ecran.

Coloanele tabelului indicau data şi ora, pe cine sunase ori cui trimisese mesaje text, cine îl contactase pe el şi

unde se aflase când telefonul era pornit. Reieşea că plecase din Kristiansand imediat după ora prânzului, mersese spre nord pe autostrada El 8, trecuse de Grimstad la ora 1 şi jumătate, de Gjerstad o oră mai târziu şi ajunsese în Larvik la ora 15:37.

— Cu cine a vorbit cât era în Larvik? întrebă Wisting.

— Cu soţia lui, răspunse Horne. Sună şi trimite mesaje de 20 de ori pe zi. Pentru noi, care vrem să ştim pe unde este, prinde bine.

— După aceea ce a făcut? întrebă Christine Thiis.

— Nu aş putea spune, răspunse Horne. Se pare că şi-a închis telefonul. L-a deschis iar abia când s-a întors în Kristiansand, la ora 8 seara. Atunci nu am avut activată cutiuţa, altfel l-am fi localizat exact.

— Cutiuţa? întrebă ea.

Wisting îl lăsă pe Ivar Horne să explice. „Cutiuţa" era un termen utilizat de cei de la supraveghere pentru monitorizarea electronică a unui autovehicul. Îşi avea originea în vremurile în care aparatul de urmărire era o cutie mare şi grea care era ataşată de maşină cu ajutorul unor magneţi puternici. Echipamentul era scump, avea baterii cu capacitate limitată şi era o provocare să-l montezi fără să fie găsit. În prezent, aveau echipamente de mărimea unei unghii, ce necesitau puţină energie şi aveau o acurateţe remarcabilă.

Horne deschise o hartă electronică pentru a-i demonstra şi-i arătă un punct roşu nemişcat la o adresă de pe Andoya, la mică distanţă de centrul oraşului.

— Este acasă, spuse detectivul local.

— Ce maşină conduce? întrebă Wisting.

— Un Range Rover.

— Atunci nu au folosit maşina lui, comentă Wisting. Au dispărut într-o maşină japoneză.

Christine Thiis i se adresă lui Wisting:

— Avem o urmă de pantof prelevată din pivniţă, nu?

Wisting încuviinţă.

— Putem avea şi noi acces la dosarul de cercetare? întrebă Horne.

— Desigur, răspunse Wisting. Avem în arest pe cineva care nu vrea să stea de vorbă cu noi. Îi poţi verifica numele în arhiva voastră: Aron Heisel.

Horne introduse numele în câmpul de căutare a bazei de date conţinând dosarele închise.

— Este înregistrat, spuse el când căutarea returnă un rezultat.

Era o notă clasificată din luna octombrie a anului precedent. Subiectul era Phillip Goldheim – contactul din Spania. Wisting se apropie de ecran. Nota în sine conţinea doar câteva rânduri: Sursa afirmă că Phillip Goldheim a revenit în Norvegia după un weekendpetrecut în Marbella. S-a întâlnit cu un norvegian care trăieşte acolo de câţiva ani: Aron Heisel. Nu se cunoaşte scopul întâlnirii. Heisel a fost condamnat anterior pentru contrabandă cu alcool.

Informaţia era catalogată ca având un grad ridicat de credibilitate. Aceasta însemna că informatorul era testat şi validat şi că oferise şi înainte informaţii corecte.

— De la cine provine informaţia? se interesă Wisting. Cine a oferit aceste detalii poate şti mai multe despre cazul nostru.

Ivar Horne apăsă pe câmpul dedicat informaţiilor privind sursa. Se afişă un text standard, spunând că sursa poate fi contactată prin intermediul persoanei care introdusese informaţia.

— Este Robert Hansson, explică Horne. A lucrat aici, în departament. Este posibil să fie principala sursă pe care am avut-o, cea care a întrerupt legătura. Robert era ofiţerul de legătură.

— Unde este Robert Hansson acum?

— În Haiti, răspunse Horne. Lucrează într-un program ONU pentru poliţia de acolo.

— Poţi lua legătura cu el?

— Pot să îi trimit un e-mail, propuse Horne.

Concomitent, pe ecranul computerului pe care era deschisă harta apăru un semnal. Punctul roşu care indica maşina lui Phillip Goldheim licări. În acelaşi timp, staţia radio aflată pe birou scoase un sunet.

— Ţinta e în mişcare.

— Recepţionat, se auzi răspunsul.

Ivar Horne puse mâna pe staţie şi se ridică.

— Avem de gând să stăm după el în seara aceasta, spuse el. Vrei să participi şi tu?

61.

Wisting se alătură maşinii neinscripţionate de supraveghere, în timp ce Christine Thiis merse la hotel. El voia să-l vadă personal pe Phillip Goldheim, în speranţa că îl va recunoaşte pe bărbatul urmărit pe câmpul din Huken.

Echipa de supraveghere raportă că Goldheim se îndrepta spre oraş, dar se oprise la o benzinărie.

În timp ce conducea, Ivar Horne îşi făcu de lucru cu un ipad, iar pe ecran apăru o hartă. Aruncă o privire la ea, după care îi pasă tableta lui Wisting.

— Captura de droguri pe care aţi făcut-o în pivniţă se coroborează cu informaţiile noastre, spuse el. Goldheim a suferit o pierdere însemnată şi este nevoit să ia măsuri să o acopere. Poate fi foarte interesant cu cine se întâlneşte astă-seară.

Wisting încuviinţă. Supravegherea electronică era eficientă şi ieftină, dar tot era necesară prezenţa observatorilor pe teren.

— Avem vreun contact? întrebă Horne prin staţia radio.

— Negativ, se răspunse. Mănâncă un burger.

— Aici nu se va întâmpla nimic, spuse Wisting. Nu în faţa

camerelor de supraveghere ale benzinăriei.

— Ai dreptate, încuviinţă Horne. Îl putem prelua de aici, dacă merge în oraş.

Trase maşina sub un pod de pe autostradă şi parcă într-un refugiu din apropierea şoselei.

Wisting verifică ecranul. Punctul roşu era nemişcat, lângă drumul naţional 456, într-un loc numit Auglandsbukta. Un punct verde indica poziţia lor, iar trei puncte albastre arătau celelalte unităţi.

— Care crezi că este legătura dintre cazul vostru şi omul nostru? se interesă Horne şi dădu cu spatele, ascunzând maşina după o barcă fixată pe o platformă.

— Numitorul comun este Frank Mandt. Totul se învârteşte în jurul lui, răspunse Wisting făcând rezumatul: Arma utilizată la ambele omucideri era închisă în seiful lui când a murit. Taxiul victimei noastre a fost găsit la o mică fermă închiriată de Mandt pe termen lung, Aron Heisel locuia la aceeaşi fermă, Heisel are legătură cu amfetaminele din pivniţă, Goldheim l-a vizitat pe Heisel în Spania în octombrie şi a trimis flori la înmormântarea lui Frank Mandt.

Horne opri motorul şi coborî geamul. O briză blândă purta peste ţărm mireasma sărată a mării. Deasupra lor se auzea vâjâitul traficului pe asfaltul autostrăzii.

— Mandt şi Goldheim, spuse Horne, ca şi cum gusta combinaţia celor două nume. Erau colaboratori sau competitori?

— Este posibil să fi fost şi una, şi alta, spuse Wisting. În domeniul lor de activitate, fie colaborează, fie îşi fac concurenţă, în funcţie de ce este mai profitabil.

— E în mişcare, spuse unul dintre observatori. Se îndreaptă spre oraş.

Wisting se uită în jos la ecranul pe care îl ţinea în poală. Punctul roşu licărea şi se deplasa. Un punct albastru îl

urma la distanţă de câteva sute de metri. Ivar Horne ridică staţia:

— Kilo 4-2, eşti în faţa lui?

— Îl preluăm la sensul giratoriu de la Vâgsbygdsenteret, veni răspunsul.

— Păstraţi distanţa, îi avertiză Horne. Îi avem poziţia pe hartă.

Wisting observă că punctul roşu se îndrepta spre nord, pe drumul naţional. După câţiva kilometri, schimbă direcţia.

— Se îndreaptă spre Slettheia, raportă observatorul din cea mai apropiată maşină. Are cine să-l preia?

Horne direcţionă un echipaj în direcţia corectă. Wisting văzu cum punctul roşu se deplasa spre o zonă rezidenţială.

— Lovsangerveien, citi el. Are oameni în legătură acolo?

— Probabil că doar verifică să nu fie urmărit, spuse el, recuperând ipadul. Păstraţi distanţa, avertiză el iar prin staţie. Conduce pe străzi rezidenţiale.

— Kilo 4-2 întrerupe urmărirea.

Ivar Horne anunţa poziţiile în timp ce punctul roşu se deplasa pe străzile denumite după felurite păsări, într-un final, ajunse în capătul unei străzi fără ieşire şi se opri.

— S-a oprit în capătul străzii Rodvingeveien, spuse el.

— Care sunt ordinele? întrebă unul dintre observatori.

— Kilo 4-l, mergi pe strada Gransangerveien şi vezi dacă poţi observa ţinta de deasupra.

— Recepţionat.

Un punct albastru alunecă pe hartă dinspre vest şi urmă drumul paralel cu fundătura în care oprise Phillip Goldheim. Chiar înainte ca maşina să ajungă în poziţie, punctul roşu începu iar să licărească.

— S-a pus în mişcare, anunţă Horne, coordonând celelalte unităţi.

Wisting urmări punctul pe hartă. Goldheim trecu de

fabrica de îngheţată

Hennig-Olsen, de fabrica de nichel, pe sub drumul european, după care parcurse de mai multe ori sensul giratoriu înainte să o ia înapoi pe autostrada spre oraş.

Horne porni motorul. După doar câteva sute de metri, Goldheim ieşi de pe autostradă şi trecu pe sub ea.

— Iată-l că vine, spuse Horne, întorcându-şi capul în direcţia Range Roverului alb aflat în mişcare.

Maşina trecu prea repede, iar Wisting nu reuşi să-l vadă pe şofer.

— Îl urmărim noi, anunţă Horne, spunându-le celorlalte echipaje cum să se poziţioneze.

Lăsaseră o distanţă atât de mare până la maşina din faţa lor, încât depindeau de echipamentul de urmărire ca să se poată ţine după ea. Itinerarul îi purtă pe Vestre Strandgata şi spre stânga, pe Dronningensgate. În faţa lor, punctul mergea mai departe drept, pe lângă locul unde fusese ucisă Elise Kittelsen. Apoi se opri la o intersecţie, probabil la semafor. Recuperară din distanţă şi, când punctul începu iar să licărească, se aflau la doar patru maşini în spatele Range Roverului alb.

Goldheim continuă drept înainte, pe Lundsbrua, peste Otra şi apoi viră la dreapta.

— Am mai fost astăzi pe aici, spuse Wisting când recunoscu chioşcul unde mâncase de prânz cu Christine Thiis. Am venit să vorbim cu unul dintre martorii din cazul crimei de Anul Nou. Einar Gjessing. Locuieşte într-unul dintre penthouse-urile de lângă râu.

Ivar Horne luă staţia radio:

— Coboară spre cheiul Hoivold, anunţă el. Noi ne retragem.

Îşi continuară drumul dincolo de ieşirea pe care virase Goldheim şi parcară maşina pe trotuar. Punctul roşu de pe hartă se opri la marginea apei.

— În torpedou este un binoclu, spuse Horne. Coboară şi vezi dacă îl poţi observa cât întorc eu maşina.

Wisting luă binoclul şi găsi un loc unde se putea ascunde pe după un copac. Duse binoclul la ochi, ajustă lentilele şi privi drumul din vale.

Phillip Goldheim coborâse deja din maşină şi mergea de-a lungul cheiului. Clădirile înalte blocau câmpul vizual şi Wisting se văzu nevoit să-şi schimbe poziţia ca să poată vedea încotro se îndrepta.

Când ridică iar binoclul, Goldheim dispăruse. Wisting ajustă de mai multe ori distanţa. Vedea bărcile scumpe aliniate, un bărbat ieşit la plimbare cu câinele, un stol de pescăruşi care vociferau deasupra gunoiului din jurul unui tomberon. Goldheim nu avea timp să intre în niciuna dintre clădiri, dar ar fi putut urca în altă maşină.

Wisting luă binoclul de la ochi. O barcă cu motor se îndepărta de ponton. Ridică iar binoclul şi îl văzu pe Goldheim aşezat la prova bărcii. La cârmă era un bărbat mai tânăr.

Ivar Horne se apropie din spatele lui.

— Îl vezi?

Wisting îi dădu binoclul.

— În barca aceea, spuse el indicând cu degetul arătător. Horne rămase cu gura deschisă în timp ce analiza ce vedea prin binoclu. Apoi transmise prin staţia radio:

— Ţinta este la bordul unei bărci cu motor, pe Otra. Avem un teleobiectiv cu care îl putem fotografia?

— Kilo 4-l.

Rămaseră privind barca până dispăru în estuar. Soarele coborâse în spatele dealului din vestul oraşului, iar ei erau învăluiţi de lumina blândă şi trandafirie a crepusculului.

— L-ai recunoscut pe cel de la cârmă? întrebă Wisting.

— Nu, dar este cam târziu pentru o croazieră de relaxare.

— Ce au de gând să facă?

— Să discute, se gândi Horne privind marea strălucitoare. Într-un loc unde sunt siguri că nu-i aude nimeni.

Din staţia radio se auziră zgomote de fond:

— Am făcut câteva fotografii, raportă Kilo 4-l. Numărul de înregistrare pare să fie KAR247. Verificăm în registrul pentru bărci de capacitate mică.

Horne zâmbi şi îi făcu semn lui Wisting să se întoarcă la maşină. Se aşezară, apoi se auzi prin staţie:

— Înregistrată pe numele unui Gerhard Broch, din Prestrikveien. Horne ridică din umeri în semn că numele nu-i spunea nimic.

— Bărbatul de la timonă are vreo 20 şi ceva de ani, spuse Wisting. Horne ridică staţia radio:

— Vârsta?

Răspunsul veni imediat:

— 51.

— Verificaţi membrii de familie.

În timp ce aşteptau un răspuns, pe lângă ei trecu o doamnă pe o bicicletă electrică.

— Un fiu, se comunică prin staţie. Julian Broch. Wisting simţi cum i se zbate vena la tâmplă.

— La naiba! bombăni el.

— Ştii cine este? îl întrebă Ivar Horne.

— Crima de Anul Nou, răspunse Wisting. Julian Broch era iubitul lui Elise Kittelsen.

62.

Era trecut de miezul nopţii când Wisting se încuie în camera de la hotel, încăperea era spaţioasă, cu covor pe jos şi un mic balcon la stradă. Lăsă jos servieta şi geamantanul, se descălţă şi se aşeză pe marginea patului, dar nu putea dormi din cauza gândurilor care nu-i dădeau pace. Un sentiment de nelinişte îi spunea că se apropiau

de ceva. Evenimentele şi persoanele se intersectau, iar el nu se putea linişti până când nu avea să-şi pună ordine în gânduri.

Se întinse pe spate şi închise ochii. Acest caz era diferit de altele cu care se confruntase. Ca să ajungă la un rezultat, trebuia întâi să descâlcească un caz care era considerat închis. Wisting era convins că Harald Ryttingen şi compania o luaseră pe calea greşită. În loc să încerce să descopere adevărul, se concentraseră să se asigure că acuzaţiile împotriva lui Dan Roger Brodin erau cât se poate de solide. Acum exista riscul să fie comisă o eroare judiciară. Obiecţiile lui Wisting aveau greutate, dar nu suficientă cât să oprească procesul deja programat. Acum, prăbuşirea ar fi fost mult prea dureroasă. Procesul începea luni dimineaţă şi, dacă nu putea să indice un alt autor până atunci, pe banca acuzaţilor avea să stea un om nevinovat.

Îşi deschise iar ochii şi rămase cu privirea pironită în tavan. O muscă îşi luă zborul de pe aparatul de aer condiţionat, bâzâi leneşă prin cameră şi se aşeză pe draperie.

Aflase multe informaţii noi pe parcursul zilei, dar, cumva, roţile angrenajului nu se potriveau. Cine era criminalul, dacă Brodin era nevinovat?

Întreaga experienţă sugera că motivul unei crime se află, adesea, în imediata apropiere a victimei. Nu arareori, între victimă şi criminal exista o legătură, dar în cazul asasinatului de Anul Nou nu fusese nevoie să se efectueze verificări în cercul de cunoştinţe al lui Elise Kittelsen, dat fiind că autorul fusese arestat după doar 14 minute.

În cazul în care cineva ar începe verificările, Julian Broch ar fi cel mai bun candidat. Avea un alibi, dar nu fusese verificat. Nimeni nu verificase dacă a fost prezent la petrecere tot timpul. Intenţionase să se vadă cu el în ziua

următoare, dar, pentru că apăruse pe neaşteptate în timpul supravegherii lui Goldheim, erau nevoiţi să mai aştepte, ca să nu pericliteze operaţiunea aflată deja în plină desfăşurare.

Musca îşi luă zborul de pe draperie şi îşi văzu de bâzâit. Wisting încercă să-şi amintească dacă era ceva în documentele anchetei care putea fi interpretat drept conflict în viaţa lui Elise Kittelsen. Era ceva acolo.

Se ridică şi găsi copia documentului.

Un prieten de-ai lui Elise menţionase că Julian Broch era gelos. Wisting petrecu aproape zece minute încercând să găsească paragraful respectiv. Guro Fjellborg o cunoştea pe Elise Kittelsen încă de la grădiniţă. Fuseseră la aceeaşi şcoală primară şi la acelaşi liceu şi amândouă voiau să devină profesoare.

Elise l-a cunoscut pe Julian Broch în Hovden, în timpul vacanţei de iarnă, citi el. Au devenit iubiţi, dar nu era ceva permanent. Julian era gelos, iar Elise a fost nevoită să pună un cod de siguranţă la telefon, ca să nu-i citească Julian mesajele.

Asta era tot. Dar de ce era important pentru ea să nu-i citească prietenul ei mesajele? Avea motive să fie gelos? Era în telefon ceva atât de important pentru ea, încât să trebuiască să păstreze secretul?

Îşi ridică privirea din hârtii.

Şi de ce i-a luat criminalul telefonul? Deodată, întrebările se multiplicară şi scrise pe o foaie de hârtie numele prietenei ei din copilărie. Mai exista o posibilitate: să aibă şi Jens Hummel o legătură cu crima.

Se ridică în picioare, merse la masă şi luă din bol o pungă de alune. Undeva în hotel plângea un copil, în hohote şi foarte supărat.

Vărsă câteva alune în palmă şi le azvârli în gură. Copilul părea de neconsolat. Plânsetele se înteţeau şi se

domoleau, se terminau cu un urlet prelung, după care reîncepeau.

Poate că fusese lăsat singur în cameră, cât timp părinţii erau la bar? S-a trezit şi s-a speriat?

Mai luă o gură de alune şi numără zilele până la sorocul lui Line. Şaptesprezece zile. Ingrid depăşise termenul cu 11 zile când îi născuse pe Line şi pe fratele ei. Atunci, el stătuse pe hol şi intrase în salon după ce se terminase totul. Se întreba dacă Line avea de gând să-l cheme să asiste la naştere sau putea să aştepte afară şi de data asta.

Nu se îndoia că Line se va descurca în rolul de mamă, dar va fi solicitant să poarte singură responsabilitatea.

Numitorul comun în cazul multora dintre ucigaşii pe care îi întâlnise era că avuseseră probleme în copilărie. Lipsa apropierii, a iubirii, a căldurii şi a dăruirii declanşase ceva în ei. Adesea, aveau poveşti pe care nu îndrăzniseră să le împărtăşească altora sau pe care alţii nu le văzuseră sau nu îndrăzniseră să le vadă. Poveşti de dezamăgire şi suferinţe şi relaţii destrămate. Închisorile erau pline de tineri ale căror nevoi emoţionale fuseseră complet sau aproape complet ignorate în copilărie. Bărbaţi care au crescut fără tată, ca în cazul lui Dan Roger Brodin. Şi cum avea să fie şi cazul propriului său nepoţel.

Privi înspre uşă, întrebându-se dacă ar trebui să iasă să vadă de unde se aud ţipetele, şi atunci îşi dădu seama că trebuia să-şi asume un soi de rol de tată şi să îi asigure nepotului său siguranţa de care avea nevoie.

Undeva în depărtare pe hol, cineva ciocăni în zid. Dintr-un motiv necunoscut, plânsetele se domoliră.

Se aşeză la masă, împinse într-o parte broşurile hotelului şi puse în faţa lui biblioraftul pe care îl luase de la secţia de poliţie. Nici el, nici Christine Thiis nu se uitaseră în el. Conţinea material documentar şi informaţii pe care

anchetatorii îşi fundamentaseră propriile rapoarte, precum şi documente care nu aveau relevanţă directă pentru caz. Erau liste cu angajaţi, cereri de rambursare, pontaje şi copii ale comunicatelor de presă. Apreciase că acest dosar era cel mai puţin interesant, iar acum îl răsfoia doar dintr-un simţ al datoriei.

Cam pe la jumătate găsi ataşamentul unui e-mail transmis poliţiei de compania de telefonie la care era abonată Elise Kittelsen. Corespondenţa viza, evident, localizarea telefonului ei mobil dispărut. Desfăşurătorul din dosar lista persoanele cu care luase legătura în ziua crimei, fiind unul dintre materialele de susţinere a raportului întocmit de poliţie, şi, la drept vorbind, ar fi trebuit păstrat ca înscris de sine stătător în dosarul de caz.

Wisting recunoscu numărul lui Julian Broch, care primise un mesaj text ce îl informa că ea plecase de acasă. Doar el ştia când plecase Elise de acasă şi îi era uşor să ghicească traseul pe care avea să-l aleagă. În afară de familia ei, el era singurul care ştia unde avea să fie când au fost trase focurile de armă, la ora 19:21.

Găsi harta oraşului şi calculă distanţa de la locul crimei la locul unde se ţinea petrecerea. Era la distanţă de patru străzi, la doar câteva minute de mers pe jos. Chiar dacă era devreme, se îndoia că ar fi observat cineva că

Julian Broch a lipsit câteva minute. Problema era că nimeni nu fusese întrebat şi acum era prea târziu să-şi mai aducă aminte cineva. În materialele anchetei nu exista nici măcar o listă completă a celor prezenţi la petrecere.

Aceasta reprezenta o piesă ce lipsea din puzzle, dar nu suficient de mare încât să ducă la destrămarea cazului.

Era cât pe ce să răsfoiască mai departe, dar rămase cu desfăşurătorul convorbirilor în faţă. Lista părea mai lungă decât ce văzuse în raportul poliţiei. Redeschise dosarul cu documentele oficiale ale anchetei, unde marginile foilor de

hârtie începeau să se deterioreze. În opisul rapoartelor îl găsi pe cel pe care îl căuta. Lista cronologică a persoanelor cu care luase legătura Elise Kittelsen pe parcursul zilei avea 17 rânduri. Detectivii editaseră lista aşa încât, pe lângă oră şi numărul de telefon, conţinea şi numele pe care erau înregistrate diferitele numere de telefon. Guro Fjellborg, prietena care sugerase că Julian Broch era gelos, era unul dintre numerele apelate.

Wisting numără contactele de pe desfăşurătorul emis de compania de telefonie şi ajunse la 19. Apoi le numără pe cele de pe lista editată: 17.

La început se gândi că anchetatorii au limitat lista având ca referinţă un anumit interval de timp, de exemplu după ora 12, dar pe ambele liste primul apel era la ora 10:32 către Runa Kittelsen, o verişoară de aceeaşi vârstă din Lyngdal.

Wisting compară listele număr cu număr. La 14:42 apărea un număr de mobil care fusese exclus din raportul poliţiei. Un apel primit de la un număr ce începea cu 45. Din experienţa lui Wisting, era o serie de numere de pe cartele preplătite ale companiei Netcom.

Conversaţia durase aproape patru minute. Mai jos în pagină reapărea acelaşi număr, de data asta un apel făcut de ea, care durase opt minute şi jumătate. Nici acesta nu era consemnat în raportul poliţiei.

Wisting îşi scoase telefonul mobil să verifice numărul. Avea două mesaje necitite de la Christine Thiis. În urmă cu două ore îl întrebase dacă doarme. După alt sfert de oră îi trimisese un alt mesaj în care îi propunea să se vadă la ora 9, la micul dejun. Nu auzise notificarea. Acum era prea târziu să îi răspundă, dar îi trimise un mesaj confirmând pentru micul dejun de la ora 9, după care deschise aplicaţia de căutat numerele de telefon. Apoi introduse numărul. Nu se aştepta să găsească nimic, dar căutarea

returnă un rezultat: Jan Larsen, căsuţa poştală 502, 4605 Kristiansand.

Numele nu îi spunea nimic. Erau un prenume şi un nume foarte întâlnite, dar era convins că nu îl întâlnise în documentele din dosar.

Raportul în care se omisese consemnarea numărului fusese scris de Robert Hansson, ofiţerul de legătură cu sursa care oferea poliţiei informaţii despre Phillip Goldheim. Aceasta să fi fost oare legătura? Jan Larsen era informatorul poliţiei şi detectivul eliminase din listă numărul de telefon şi numele ca să nu îl implice în caz?

Wisting avea nevoie de o dată de naştere ca să verifice în baza de date cine era de fapt Jan Larsen. Chiar dacă era o cartelă preplătită, codul numeric personal putea fi înregistrat de compania de telefonie. Şi adresa poştală îi putea fi de ajutor. Era o treabă pentru Nils Hammer.

Fără să-i pese că era noapte, îi trimise un mesaj cu ce avea de făcut. Apoi porni camera telefonului şi fotografie documentul, asigurându-şi astfel o copie înainte să predea înscrisurile. Raportul era un fals. Părea să reproducă întreaga informaţie primită de la compania de telefonie, dar nu conţinea unul dintre numerele de telefon. Era o gravă neglijenţă care putea să aibă consecinţe nu doar pentru ofiţerul care întocmise raportul, ci şi pentru procesul ce urma să înceapă. Noua informaţie putea să le fie de folos lui Dan Roger Brodin şi avocatului său dacă solicitau amânarea procesului.

Închise dosarul, se ridică de la masă şi merse la fereastră. Peste stradă, un bărbat cocoţat pe o scară lipea un afiş pe un panou publicitar. O maşină de curăţenie lăsa în urma ei o pereche de dâre umede pe asfalt. Oraşul se pregătea pentru o nouă zi.

63.

Pe Wisting îl trezi bâzâitul muştei care zbura prin

cameră. Se aşează pe perna de lângă el, dar îşi luă zborul imediat, se mai învârti puţin şi se aşează iar. Ca şi când se grăbea.

Ceasul televizorului arăta 08:43. Adormise greu, dar, după ce reuşise, era evident că dormise adânc.

Intră la duş şi lăsă apa să curgă îndelung, în timp ce chibzuia la descoperirile făcute înainte să se culce. În orice anchetă exista cineva care avea ceva de ascuns, însă în acest caz chiar poliţia ascundea informaţii.

Când coborî la micul dejun, o găsi pe Christine Thiis cu un teanc de ziare dinaintea ei. Îşi luă o ceaşcă de cafea şi se aşează la masă.

— Nu mănânci? îl întrebă ea.

— Mai încolo, răspunse el, povestindu-i în şoaptă cum l-au urmărit pe Phillip Goldheim la întâlnirea cu Julian Broch.

— Iubitul lui Elise Kittelsen?

— Va trebui să amânăm întâlnirea cu el, încuviinţă Wisting, sorbind din ceaşcă. Numele Guro Fjellborg îţi spune ceva?

El observă că numele îi era familiar, dar că nu putea să-şi dea seama de unde.

— Una dintre prietenele lui Elise Kittelsen, preciză Wisting. Printre documentele din dosar există o scurtă declaraţie dată de ea. Vorbeşte puţin despre relaţia dintre Elise şi Julian Broch şi spune că Julian era gelos. Elise îşi securizase telefonul cu un cod numeric, ca să nu îi citească mesajele.

Ea se uită la el neîncrezătoare.

— Un iubit gelos?

— Întrebarea este dacă avea motive să fie gelos, sublinie Wisting. Dacă Elise Kittelsen avea secrete care n-au fost descoperite în timpul investigaţiei.

— Trebuie să stăm de vorbă cu prietena asta.

— Mai este ceva, continuă el, explicându-i discrepanţa

dintre raportul întocmit de poliţie şi desfăşurătorul trimis de compania de telefonie.

Christine Thiis ridică din sprâncene:

— Crezi că au măsluit probele?

Wisting aşteptă ca un domn mai în vârstă să se îndepărteze de masa lor.

— Tehnic vorbind, nu sunt probe, dar au ascuns informaţii importante.

— Cine este Jan Larsen?

— L-am rugat pe Hammer să verifice, răspunse Wisting înainte să se ridice şi să meargă la masa pe care era pregătit bufetul suedez.

Îşi luă ouă cu bacon şi două felii de pâine integrală.

— O voi suna pe prietena ei după ce terminăm micul dejun, spuse el aşezându-se.

— Trebuie să continuăm cu ce avem în acest moment, spuse Christine Thiis.

— Într-un fel sau altul, încuviinţă Wisting, dându-şi seama că nici ea nu mai ţinea cont de avertismentul dat de inspectorul-şef. Dar nu cred că Ryttingen este dispus să ne asculte. Nu mai este preocupat de ce este corect şi ce nu, ci doar de deznodământul cazului.

— Trebuie să fie cineva cu care să putem vorbi, continuă ea. Cu cineva aflat mai sus în ierarhie. Cu Parchetul sau cu inspectorul-şef?

— Deocamdată nu avem nimic concret ca să riscăm asta, răspunse Wisting cu gura plină. Trebuie să facem verificări suplimentare înainte să mergem mai departe.

— Procesul începe mâine, îi reaminti ea şi împinse spre el ediţia de duminică a ziarului VG.

Fotografia lui Elise Kittelsen revenise pe prima pagină, exact cum prevăzuse Line. Wisting merse la paginile la care se făcea trimitere. Fotografia apărea şi acolo, alături de o imagine surprinsă la locul crimei. Era imortalizat şi

responsabilul de caz, Harald Ryttingen, dând declaraţii despre procesul ce urma să înceapă şi exprimând speranţa forţelor de poliţie că acuzatul se va răzgândi şi va oferi explicaţii suplimentare în faţa instanţei, astfel încât familia lui Elise Kittelsen să primească răspunsuri la întrebările pe care le avea.

Wisting clătină din cap. Era un mod indirect de a spune publicului că problema vinovăţiei a fost deja rezolvată. Declaraţiile erau fundamentate pe o stare emoţională generală care avea să ajungă şi în sala de judecată.

— Scrie şi despre revolver, spuse Christine Thiis arătând cu degetul undeva mai jos în pagină.

Ryttingen respingea ipoteza că descoperirea armei şi legătura cu o altă crimă urmau să influenţeze cazul.

Ne-am aşteptat ca, mai devreme sau mai târziu, într-un fel sau altul, să apară şi arma crimei, declara el. Nu prezintă o importanţă deosebită pentru cazul nostru. Ştim cine a tras cu ea.

— Face eforturi deosebite să judece cazul în afara instanţei, comentă Wisting.

Fusese solicitată şi opinia lui Olav Miiller, care răspunsese scurt, spunând că acuzatul îşi susţine în continuare nevinovăţia. Avocatul era deja pe poziţii defensive, înainte de întrunirea completului de judecată, lăsând impresia că nici el nu prea îl credea pe clientul său. Tânărul avocat era probabil mult prea lipsit de experienţă atât în gestionarea relaţiilor cu presa, cât şi a unui caz de omucidere în faţa instanţei. Nu era suficient să cunoască legea, trebuia să fie şi un orator desăvârşit. Totul se reducea la cum erau prezentate şi interpretate mijloacele de probă. Învingător nu este neapărat cel care spune adevărul; este cel care aduce argumentele cele mai convingătoare.

Wisting îşi mai luă o dată de mâncare înainte să urce în

cameră, iar Christine Thiis i se alătură ca să vadă cu ochii ei documentul cu apelurile lipsă.

— Există o posibilă explicaţie, spuse Wisting. Jan Larsen poate fi un informator al poliţiei, aşa că numele lui a fost eliminat pentru a-l proteja.

— Nu pare să aibă logică. Ce risc ar prezenta pentru el contactele dintre Elise Kittelsen şi o sursă a poliţiei?

În loc să explice la ce se gândea, Wisting ridică din umeri şi nu răspunse. Dacă numele lui Jan Larsen apărea în documentele din dosar, atunci probabil că acea pistă era verificată. Nu exista niciun risc pentru sursă atât timp cât nu avea nicio legătură cu cazul. Dar Wisting căuta un alt faptaş decât Dan Roger Brodin şi, dacă acesta era Jan Larsen, însemna că există cineva din poliţie care îl acoperea pentru a-l proteja atât pe el, cât şi acţiunea de supraveghere. Era o posibilitate prea îngrozitoare să o ia în calcul.

— În acest caz, au fost încălcate regulile jocului, continuă Christine Thiis. Oricum, este un secret intern inacceptabil.

Wisting încuviinţă şi răsfoi documentele până când găsi datele personale ale lui Guro Fjellborg. Observă că ea şi Elise Kittelsen erau de-o seamă, dar în cele şase luni scurse de la comiterea crimei ea împlinise 22 de ani.

Formă numărul şi se aşeză pe pat.

Sună mult timp şi Wisting se temea să nu fie prea devreme. Când era pe punctul să închidă, ea răspunse, veselă şi bine dispusă.

Wisting se prezentă şi îi spuse de ce o deranja.

— Este un moment potrivit să vorbim acum? întrebă el.

— Da, desigur, îl asigură tânăra interlocutoare, dar veselia din glas i se stinsese. Mă pregăteam de check-in.

— Sunteţi pe drum?

— Vin acasă. Sunt în Londra.

Wisting porni difuzorul, astfel încât să audă şi Christine Thiis discuţia.

— Aveţi timp pentru câteva întrebări? o întrebă el.

— Despre ce este vorba?

— Este în legătură cu Elise Kittelsen, explică Wisting. Verific câteva mici detalii.

— Da?

— Aţi declarat că Julián Broch, iubitul ei, era gelos, aşa este?

— Da, nu-i plăcea s-o vadă în preajma altor tipi.

— Şi aşa era?

— Nu în sensul acela. Dar el se cam enerva dacă o vedea stând prea mult de vorbă cu altcineva.

— Aţi spus că Elise a trebuit să-şi securizeze telefonul cu un cod PIN, ca să nu-i citească el mesajele.

— Da, a descoperit că erau deschise mesaje pe care ea nu le citise, aşa că şi-a dat seama că îi verificase telefonul.

— Dar era acolo ceva ce nu voia să vadă el?

Tânăra ezită înainte să răspundă:

— Nu cred, spuse ea în cele din urmă. Dar nu se face aşa ceva, să umbli în telefonul altcuiva.

— Dar ea îţi destăinuia totul? continuă Wisting. Am înţeles că eraţi prietene foarte apropiate.

Guro Fjellborg ezită iar:

— Nu totul, răspunse ea.

Wisting aşteptă continuarea.

— Uneori, când suna telefonul, ieşea din cameră, explică prietena ei. Sau în timp ce vorbea trimitea mesaje fără să spună cu cine discută.

— Dar cu cine discuta?

— Nu ştiu.

Wisting mută telefonul la cealaltă ureche.

— Cunoaşteţi pe cineva pe care-l cheamă Jan Larsen? o întrebă el.

— Jan Larsen? Nu. Cine este?

— Un nume care a apărut, preciză Wisting. Auzi în fundal că se anunţa îmbarcarea.

— Nu vă mai reţin. Drum bun! închise telefonul şi se ridică de pe pat.

— Să mergem, propuse, strângând documentele dosarului.

64.

Eliberară camerele de la hotel, îşi puseră bagajele în maşină şi se întoarseră la secţia de poliţie. În timp ce aşteptau în faţa intrării să îi preia Ivar Horne, un autocar cu turişti schimbă vitezele şi ridică un vârtej de aer încins şi încărcat de praf. Poliţistul părea obosit şi epuizat când se ivi în dreptul uşii.

— A fost o noapte lungă? îl întrebă Wisting.

— Nu chiar, răspunse Horne. Cât aşteptam, am reuşit să montăm pe maşina lui Goldheim o cutiuţă cu bateriile încărcate. Au revenit la ponton după lăsarea întunericului. L-am urmărit pe Broch, care s-a dus acasă pe jos, după care a ieşit în oraş.

— Şi Goldheim?

— S-a întors acasă.

Ivar Horne le ţinu uşa liftului.

— Mă tem că nu prea mai aveţi ce să faceţi aici, spuse el.

— Mai avem câteva dosare de răsfoit, spuse Wisting zâmbind.

Horne clătină din cap.

— Nu mai aveţi. Când am venit, în urmă cu o oră, sala de şedinţă era eliberată. Doi colegi din tura de noapte au luat toate documentele.

— De ce?

— Ordinele lui Ryttingen. Ai solicitat acces la întregul material de cercetare şi l-ai primit, dar acum are nevoie de

documente. Procesul începe mâine.

— Nu s-a pus problema unei limite de timp, protestă Wisting.

Liftul ajunse sus. Horne dădu din mâini:

— Îmi pare rău.

— Unde sunt documentele în acest moment? întrebă Christine Thiis.

— Închise în biroul lui Ryttingen.

O luă înaintea lor pe coridor până în sala pe care o folosiseră cu o zi în urmă. Cu excepţia unui pix şi a unui carneţel de notiţe nefolosit, pe masă nu mai era nimic.

Horne luă ceşti din dulapul de deasupra hiatului de lucru şi le umplu cu cafea din cafetieră. Wisting deschise servieta şi scoase dosarul pe care îl luase la hotel.

— Asigură-te că îl primeşte şi pe acesta, spuse el.

Poliţistul încuviinţă şi le oferi câte o ceaşcă. Wisting acceptă.

— Ai reuşit să iei legătura cu Robert Hansson în Haiti? întrebă el.

— I-am trimis un e-mail, dar nu am primit încă niciun răspuns.

— Mai ştie cineva din secţie identitatea informatorului?

Horne zâmbi pe deasupra ceştii de cafea:

— Ryttingen.

Wisting oftă.

— Este un şef bun, continuă Horne, zâmbind în continuare. Îmi dau seama că aveţi neînţelegeri profesionale, dar este eficient şi obţine rezultate. Nu se învârteşte în jurul cozii, ci spune ce gândeşte. Funcţionează. Avem un procent ridicat al cazurilor rezolvate şi puţin timp pierdut în instanţe, ceea ce inspiră încredere în rândul cetăţenilor şi asta i se datorează lui.

Telefonul din buzunarul lui Wisting începu să sune. Era Nils Hammer. Wisting merse la fereastră şi răspunse.

— Voiai să ştii tot despre Jan Larsen? începu Hammer.

— Ai găsit ceva?

— Căsuţa poştală pe care mi-ai trimis-o aparţine NAV, oficiului forţelor de muncă şi asistenţă socială.

— Lucrează acolo?

— Mă îndoiesc, dar este posibil să se simtă ca acasă acolo.

Wisting privi în gol pe fereastră.

— I-ai găsit codul numeric personal?

— Da, dar am ales o cale mai uşoară. Am căutat numărul de telefon în baza noastră de date. Apare cu menţiuni.

— Pentru ce?

— Pentru loviri şi stupefiante. Execută o condamnare de unsprezece ani pentru posesie de heroină.

— Unsprezece ani? repetă Wisting.

— Aşa scrie pe ecranul din faţa mea, confirmă Hammer. Mai are nouă ani.

Wisting se întoarse şi se uită pe rând la Christine Thiis şi Ivar Horne.

— Este închis de doi ani?

Hammer confirmă şi citi sentinţa. Wisting se întoarse iar spre fereastră.

— Unde este acum? se interesă el.

— La închisoarea Skien.

Wisting îi mulţumi pentru informaţii şi aşteptă să le asimileze. Afară, cerul era înnorat şi mohorât, iar în depărtare se zăreau nişte păsări care zburau la înălţime, ca nişte liniuţe tremurătoare şi neclare. Cu telefoanele se întâmpla la fel ca în cazul armelor, se gândi el. Treceau repede de la un infractor la altul. În spatele unui număr de telefon se putea ascunde oricine.

Mai rămase o vreme în dreptul ferestrei, după care se întoarse spre Christine Thiis.

— Aşadar ce spui? spuse el zâmbind. Mergem acasă?

— Am ceva pentru voi înainte să plecaţi, spuse Horne înainte să apuce ea să răspundă.

Traversă holul până în biroul lui şi reveni cu două pungi de plastic.

— Noaptea trecută am urcat pe barca lui Broch, preciză el. Băieţii au prelevat de pe punte urme de la două perechi de pantofi.

I le dădu lui Wisting, care le ridică în lumină.

— Am verificat, spuse Horne. Niciuna nu se potriveşte cu cea găsită de voi în pivniţă. Dacă Goldheim a fost cel care a fugit de voi pe câmp, trebuie să fi purtat altă încălţăminte.

65.

Era o senzaţie plăcută să se trezească în propria casă. Line deschise ochii încet, tot încet lăsă pleoapele să-i acopere, după care îi deschise iar. Soarele pătrundea pe fereastră printre draperii, iar razele se odihneau pe marginea patului şi se reflectau în tavan. Stătea întinsă şi asculta. Linişte totală. Nu se auzeau decât ţipetele îndepărtate ale pescăruşilor.

Când cumpărase casă, se temuse ca nu cumva cele două morţi care avuseseră loc acolo să alimenteze o energie negativă. Se temuse că nu îi va uşor să stea aici, dar simţea că reuşise să confere locuinţei un aer plăcut. Şi era bine să se trezească în propria casă.

Îşi lăsă picioarele jos şi se ridică în capul oaselor. Îi luă ceva timp să se ridice în picioare şi să ia un halat de casă pe ea. Apoi se târâi până în bucătărie şi puse de ceai. După ce rămăsese însărcinată, începuse să bea dimineaţa ceai în loc de cafea. Era doar unul dintre multele sfaturi primite. Cafeina putea să aibă ca efect pierderea în greutate a bebeluşului.

Deschise frigiderul şi aruncă o privire înăuntru. Mâncatul

nu mai însemna doar să se sature; acum trebuia să aibă grijă şi să-şi asigure suficiente elemente nutritive şi energie.

Scoase o conservă de pate de ficat pentru fier şi un iaurt care să-i asigure necesarul de calciu. În timp ce fierbea apa de ceai, întinse pateul pe un biscuit. Apoi luă ipadul şi se aşeză la masa din bucătărie.

VG scria despre cazul crimei de Anul Nou. Articolul principal nu conţinea nicio noutate; era doar un rezumat al lucrurilor deja cunoscute. Faptul că fusese descoperită arma crimei şi că avea legătură cu un alt caz nu părea să îi îngrijoreze pe anchetatori.

Sorbi din ceai şi se întrebă dacă tatăl ei aflase ceva în plus şi dacă ar fi trebuit să îi spună de restul lucrurilor din seif. Despre agende, conturi, fotografii, decupajele din ziare şi casete. Ea nu văzuse printre ele nimic care să explice proveniența revolverului şi se îndoia că tatăl ei avea să descopere mai multe. Majoritatea însemnărilor şi ziarelor erau vechi.

Sună telefonul. Era Sofie, cu care vorbea în fiecare zi. În mod normal, i s-ar fi părut prea mult să o sune cineva în fiecare zi, de mai multe ori, dar acum se bucură. Nu avea pe nimeni în preajma ei, niciun coleg de serviciu cu care să facă schimb de idei şi opinii.

— Poţi să vii? o întrebă Sofie fără nicio formalitate.

Line nu o mai auzise până acum vorbind aşa precipitat.

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că cineva... începu Sofie, dar se opri. Trebuie să vezi cu ochii tăi. Poţi să vii?

Line îşi coborî privirea spre biscuitul cu pateu pe jumătate mâncat.

— Dă-mi răgaz o oră, o rugă ea.

— Vino imediat ce poţi, o imploră Sofie terminând convorbirea la fel de intempestiv cum o începuse.

Line mânca restul de biscuiţi, puse farfuria la spălat şi băgă iaurtul înapoi în frigider. Felul în care vorbise Sofie o convinsese să se grăbească. Făcu un duş rapid, renunţă la machiaj şi, după o jumătate de oră, era deja în faţa vilei impunătoare din centrul oraşului.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă ea pe Sofie când îi deschise uşa.

— Aici, răspunse ea făcându-i semn lui Line.

Intrară în bucătărie. Sofie se aşeză cu spatele la blatul de lucru şi făcu semn cu degetul spre masa din bucătărie, pe care erau nişte hârtii şi un bec.

— Lampa, preciză Sofie.

Lustra impozantă care atârna de tavan părea puţin nelalocul ei deasupra măsuţei pe care o adusese Sofie. Probabil că se potrivea mai bine când stătea aici bunicul ei.

— Uită-te în ea, o rugă Sofie.

Line se apropie de lampă, apucă abajurul de metal şi îl înclină într-o parte. Înţelese pe loc ce o speriase pe Sofie: pe lângă bec atârna un mic microfon.

— Un microfon, spuse Sofie de lângă blatul de lucru.

Line analiză cu atenţie microfonul negru. Era cât o unghie. Părea vechi şi fusese cândva sofisticat şi modern. Acum părea cam grosolan.

— Cred că este acolo de mult timp, spuse ea.

Sofie îşi încrucişă braţele la piept fără să spună nimic.

Microfonul atârna de un fir negru care dispărea în spatele duliei. Deasupra lămpii, probabil că firul de legătură era camuflat în cablul de alimentare, urca până într-un punct de pe tavan şi se continua în direcţia peretelui. De acolo cobora în spatele unuia dintre dulapurile cu sertare.

Line trase un scaun de bucătărie lângă blatul de lucru şi se urcă pe el.

— Ai grijă! o avertiză Sofie.

Scaunul se clătină. Line îşi întinse braţele în lateral şi aşteptă până când nu se mai mişcă, după care deschise dulapul, care era aproape gol. Sofie aşezase pe raftul de jos doar nişte boluri de copt şi câteva pahare de plastic.

Line se ridică în vârful picioarelor, se aplecă spre dulap şi aruncă o privire în spaţiul raftului de sus, unde se vedea un fir negru care dispărea în perete.

— Iese pe partea cealaltă, spuse ea, coborând de pe scaun.

Sofie era deja pe hol.

— Şifonierul, spuse ea, arătând cu degetul.

Lipit de peretele bucătăriei era un dressing încastrat în zid. Line deschise uşile. Într-o parte erau rafturi, iar cealaltă era destinată sacourilor sau altor haine ce trebuiau atârnate pe umeraş.

Sofie nu îl folosise încă şi, cu excepţia unei perechi de cizme de cauciuc, dressingul era gol.

În fundul unui raft, găsi iar firul negru. Era un ciot de doar un centimetru lungime, terminat cu un conector.

— Cred că bunicul tău l-a instalat, spuse ea. Probabil că avea un reportofon aici, în dressing.

— De ce?

— Nu ştiu, răspunse ea. Dar se pare că a înregistrat în secret discuţiile pe care le avea la masa din bucătărie.

— Casetele, spuse Sofie. Probabil că sunt casetele mici din seif.

Line ajunsese pe loc la aceeaşi concluzie.

— Pot să-l iau cu mine, dacă vrei, se oferi ea şi se întoarse la lampă. Trebuie doar să tai cablul.

Înainte să răspundă Sofie, Maja începu să plângă în sufragerie. Merseră la ea, iar Sofie o ridică din pătuţ.

— Poate să rămână şi acolo, spuse ea. Oricum, în curând voi redecora bucătăria.

Se aşezară pe canapea, Sofie ţinând-o pe fiica ei în poală.

— Ai mai vorbit cu tatăl tău? întrebă ea. Despre revolver?

— Weekendul acesta este în Kristiansand, răspunse Line. Caută o legătură între cele două crime.

— A găsit ceva?

Line ridică din umeri.

— N-am vorbit cu el.

Se aplecă şi o gâdilă pe Maja pe burtică, iar fetiţa râse cu sughiţuri.

— Eşti pregătită să ai grijă de Maja joi? zâmbi Sofie.

— Trebuie doar să îmi mai arăţi cum să procedez cu mâncarea şi cu restul.

— O să mănânce acuşi, răspunse Sofie. Ne ocupăm atunci.

Line zâmbi şi încuviinţă, hotărându-se să aducă un reportofon ca să poată asculta casetele cât era Sofie la întâlnirea cu avocatul în Oslo.

— Întrevederea este la ora 9, aşa că trebuie să plec înainte de 7, dacă nu-i prea devreme pentru tine, spuse Sofie, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Este în regulă, o asigură Line.

— Probabil că nu durează mai mult de două ore, aşa că ar trebui să ajung acasă pe la ora 2.

— Nu este nicio problemă, spuse Line, provocând încă un acces de râs din partea Majei.

Sofie o aşează pe fiica ei în poala lui Line.

— Cum este să trăieşti singură? întrebă ea deodată. Line se gândi. Ei îi mergea bine, dar existau multe clipe de singurătate când nu avea cu cine să-şi împărtăşească gândurile.

— Totul merge bine, răspunse. Dar tu?

— O vreme, m-am gândit că am avut parte de destui

bărbaţi, dar casa este cumva prea mare.

— Ai cunoscut pe cineva?

Sofie clătină din cap.

— Nu, dar simt că nu pot trăi singură la nesfârşit. Că am nevoie de cineva.

Line încuviinţă. Se recunoştea pe sine, dar ea era hotărâtă să fie singură pentru o lungă perioadă.

Maja începu să i se agite în braţe, dar o incomoda burta lui Line.

Sofie se uită la ceas.

— Cred că începe să îi fie foame, spuse ea ridicându-se. Să îi pregătim ceva?

Line o duse pe Maja în braţe până în bucătărie şi o aşeză în scăunelul de la masă.

— La prânz şi seara mănâncă terci, îi explică Sofie. Deschise un dulap cu sertare, scoase un pachet de terci şi i-l dădu lui Line.

— Doar amestecă-l în apă caldă.

Line cercetă punga.

— Este vreo diferenţă în privinţa conţinutului nutritiv? întrebă ea.

— Eu îl cumpăr pe cel care nu conţine ulei de palmier, preciză Sofie. Are şi un gust mai bun.

Line urmă reţeta de pe pachet, puse farfuria în faţa Majei şi se aşeză la masă.

Fetiţa deschise gura nerăbdătoare. Când Line se pregătea să îi dea prima linguriţă, Maja lovi farfuria cu mânuţa şi împrăştie terciul pe masă. Se bucură aşa de tare, că îl lovi din nou.

Line trase bolul lângă ea, ca să nu mai ajungă la el.

— Greşeala începătorului, zâmbi Sofie şi aduse o cârpă.

Îi şterse degetele fetiţei, apoi şi masa, cât timp Line o hrănea pe Maja.

După aceea o duse pe fetiţă la etaj, o aşeză în pătuţ, luă

monitorul pentru bebeluşi şi coborâră în grădină. Un bondar mare şi păros bâzâia prin iarbă.

— Îmi pare rău că te-am sunat, spuse Sofie. M-am speriat cumplit când am văzut microfonul. Într-un fel, a fost cam sinistru.

— Nu-i nimic, o asigură Line.

— Familia ta este mare? se interesă Sofie.

Line clătină din cap şi bău dintr-un pahar oferit de Sofie.

— Aproape că nu am pe nimeni, răspunse ea. Suntem eu, tata, bunicul şi fratele meu.

— O să fie tatăl tău lângă tine, dacă este nevoie.

— Trebuie să fie prezent la naştere.

— O să vină?

— N-o să intre, zâmbi Line. Dar mă voi simţi în siguranţă ştiind că este chiar acolo, pe hol.

Continuară să discute până când se trezi Maja. Line îi schimbă scutecul, după care se urcă în maşină şi se duse acasă.

Maşina tatălui ei era pe aleea din faţa casei şi se opri şi ea.

Wisting şedea la masa din bucătărie cu nişte hârtii în faţă.

— Te-ai întors deja? zâmbi ea.

Tatăl ei se ridică, se apropie de ea şi o îmbrăţişă.

— Da, dar trebuie să mă duc din nou marţi, răspunse el.

— De ce?

— Am fost citat ca martor în proces.

— Din cauza revolverului?

Tatăl ei încuviinţă.

Line se aşează şi aruncă o privire peste notiţele lui – o cronologie şi o listă cu numere.

— Ai mai aflat ceva? îl întrebă ea.

— De fapt, au mai apărut şi alte întrebări.

— Ce fel de întrebări?

Tatăl ei rămase puţin pe gânduri.

— Poate poţi răspunde tu la ele? îi propuse el.

— Poate.

— Ai telefonul la tine? o întrebă el.

Ea îşi scoase mobilul.

— Ai un cod de securitate la el?

— Da.

— De ce?

— În caz că este furat.

— Dar ai ceva pe telefon care nu vrei să ajungă la cunoştinţa altora?

— Şi asta.

— Ce anume?

Line ezită. În timpul sarcinii se fotografiase goală în faţa oglinzii. Nu era ceva ce şi-ar fi dorit să vadă şi altcineva. Şi nu era nici ceva despre care să vrea să vorbească.

— De ce? răspunse ea printr-o întrebare.

— Telefonul femeii ucise în Kristiansand nu a fost găsit, răspunse tatăl ei. Am stat de vorbă cu o prietenă de-ale ei cât eram acolo. A spus că uneori Elise se îndepărta când îi suna telefonul şi se temea că iubitul ei ar putea avea acces la ce era în telefon.

Line nu prea înţelegea ce voia să spună tatăl ei. Ceea ce descria părea perfect normal.

— Este neapărată nevoie să aibă legătură cu cazul?

Tatăl ei nu răspunse, iar Line îşi dădu seama din atitudinea lui că mai era ceva. Ceva ce ar fi ajuns pe prima pagină a ziarelor, iar el nu avea să îi spună încă.

— Nu te mai gândi la asta, spuse el.

Line devenise curioasă.

— Avea un alt iubit sau aşa ceva? zâmbi ea.

— Nu ştiu, îi răspunse tatăl ei. A fost un aspect pe care anchetatorii nu l-au verificat.

Line coborî din nou privirea spre însemnările tatălui său,

observă nişte zile şi nume şi îşi dădu seama ce făcea.

— Nu mai cercetezi cazul Hummel, spuse ea. Te ocupi de asasinatul comis de Anul Nou.

— Undeva există o legătură, răspunse tatăl ei.

Line îl privi cu atenţie. Muşchii minusculi din jurul ochilor erau încordaţi, dar el se uita în altă parte şi începuse să se joace cu un pix.

— Nu crezi că este vinovat? îl întrebă ea. Crezi că a ucis-o altcineva pe Elise Kittelsen? Acelaşi care l-a ucis pe Jens Hummel?

Tatăl ei schiţă o mişcare a capului.

— Nu ştiu ce să cred, răspunse el.

66.

Wisting luă pixul de pe masă şi îl răsuci între degete, trecându-şi privirea, în sens invers acelor de ceasornic, peste peretele din bucătărie. Mai erau 18 ore până când Dan Roger Brodin avea să ia loc pe banca acuzaţilor. Elementele care îi indicau nevinovăţia erau înşirate în faţa lui. Trebuia să mai încerce o dată să oprească procesul.

Luă telefonul mobil şi îl sună pe Harald Ryttingen, care răspunse resemnat, dar luă iniţiativa conversaţiei.

— Eşti mulţumit? îl întrebă el. Ai analizat ce voiai?

— Nu totul, răspunse Wisting fără să comenteze modul în care îi împiedicase Ryttingen să termine. Dar a fost util. De aceea am şi sunat.

— Da?

Wisting îşi luă avânt.

— Trebuie să-ţi cer să amâni procesul, spuse el. Nu sunt sigur că Dan Roger Brodin este vinovatul.

De la celălalt capăt al firului se auzi un pufnit.

— Tocmai vin de la o întâlnire cu procurorul, spuse Ryttingen. Am discutat deja obiecţiile tale. Ştii ce a făcut?

Wisting nu răspunse, aşteptând ca Ryttingen să termine ce avea de spus.

— A râs de tine şi asta vreau să fac şi eu acum. Nu ştiu care este problema ta, poate nu ştii să citeşti înscrisurile dintr-un dosar. Rareori am avut un caz mai solid. Avem trei martori oculari!

— Martorii se pot înşela, spuse Wisting.

— Avem probe criminalistice şi un infractor cunoscut pe banca acuzaţilor, continuă Ryttingen. Acum, toate astea trebuie să se încheie.

— Am vorbit cu Dan Roger Brodin la închisoare.

— Da, ştiu. Şi acum am fost informaţi că ai fost citat în calitate de martor în proces.

— A spus ceva interesant, continuă Wisting.

— Şi mâine va avea ocazia să facă acelaşi lucru în instanţă, îl întrerupse Ryttingen. Această discuţie s-a încheiat. Ne vedem în instanţă. Încearcă să nu strici lucrurile.

67.

Perioada concediilor se încheiase. Luni dimineaţa, în oraş erau mai multe maşini, iar la secţie reveniseră persoane pe care nu le mai văzuse de mult. La ora 9, Wisting îi adună pe cei mai apropiaţi anchetatori în jurul mesei din sala de şedinţe: Torunn Borg, Nils Hammer şi Espen Mortensen. După ce se aşezară cu toţii, închise uşa şi aprinse becul roşu de pe hol.

— Principala noastră nelămurire a fost cum de a ajuns arma crimei din Kristiansand să fie folosită pentru uciderea lui Jens Hummel, spuse el, şi se aşeză. Cred că am găsit răspunsul. Cred că persoana care l-a ucis pe Jens Hummel şi i-a ascuns maşina în hambarul din Huken şi cadavrul în grămada de bălegar de la ferma Brunla este una şi aceeaşi cu cea care a ucis-o pe Elise Kittelsen.

Se uită cu atenţie la colegii lui, observând îndoială şi scepticism pe chipurile lor.

Nils Hammer ridică mâna.

— Stai o clipă, îl rugă el. Cazul din Kristiansand este considerat rezolvat. Ceea ce spui tu înseamnă că acuzatul de acolo este nevinovat. Era deja arestat când a dispărut Jens Hummel.

Wisting încuviinţă.

— La crimă au asistat trei martori oculari, protestă Torunn Borg.

— Cred că au fost patru, spuse Wisting. Ştim că Jens Hummel era în Kristiansand în ajunul Anului Nou. Cred că a fost acolo şi el şi a văzut ce s-a întâmplat cu adevărat.

— În acest caz, se poate să fi fost el cel care a sunat la poliţia din Kristiansand să le spună că nu au prins pe cine trebuia, spuse Hammer dând din cap.

— Dar nu are nimic de-a face cu ce au văzut ceilalţi trei martori oculari, spuse Torunn Borg. L-au recunoscut pe autor.

— Mai sunt şi alte aspecte de care trebuie ţinut cont, le aminti Espen Mortensen. Avea praf de puşcă pe mâini.

Wisting le povesti despre martorii oculari şi artificii.

— Le-ai atras atenţia colegilor de-acolo asupra acestor aspecte? îl întrebă Torunn Borg.

— Nici nu au vrut să audă, spuse Wisting dând din cap şi aplecându-se în faţă. Pentru ei este prea târziu să facă un pas înapoi. Nu doar că au arestat persoana greşită, dar adevăratul vinovat a comis încă o crimă. Dacă îşi recunosc greşeala, vor trebui să accepte şi faptul că Jens Hűmmel a plătit cu viaţa pentru asta. Cred că de acest scenariu se tem ei.

— Este mai uşor să împiedici o condamnare, decât să răstorni un verdict, comentă Hammer.

— Încă nu a fost condamnat, răspunse Wisting. Mâine voi depune mărturie în proces. Să sperăm că până atunci vom avea nişte elemente concrete.

Bifa punctele de pe ordinea de zi, iar la final ezită

înainte să continue.

— Mai este ceva, spuse el. Se pare că anchetatorii din Kristiansand au ascuns informaţii.

Le arătă fotografiile pe care le făcuse cu telefonul mobil şi le spuse despre numărul de telefon eliminat din lista cu convorbirile lui Elise Kittelsen.

— Jan Larsen este în detenţie de aproape doi ani, încheie el, întorcându-se către Hammer. Ai cum să afli unde se află telefonul lui şi cine îl foloseşte?

Hammer avea surse la companiile de telecomunicaţii dispuse să încalce obligaţiile de păstrare a confidenţialităţii dacă era ceva important şi urgent.

— Pot să încerc, răspunse el.

Şedinţa se apropia de final.

— O clipă, spuse Torunn Borg uitându-se la Wisting. Ai vreo teorie cu privire la identitatea criminalului?

Wisting ezită.

— Este prea devreme să indic pe cineva, răspunse el. Dar Phillip Goldheim a devenit extrem de interesant.

Le destăinui celorlalţi despre legăturile dintre Goldheim şi propriul lor caz.

— Poliţia de acolo îl supraveghează îndeaproape, adăugă el, declarând şedinţa încheiată.

Apoi merse în birou şi îl sună pe Ivar Horne în Kristiansand.

— Ceva noutăţi despre detectivul din Haiti? se interesă el.

— Nu este chiar aşa de simplu, răspunse Horne. Se pare că Robert Hansson este în concediu şi s-a dus în Florida. Acolo a închiriat o motocicletă şi se îndreaptă spre coasta de vest. I-am spus că este important şi l-am rugat să te sune, dar nu ştiu dacă a primit mesajul.

Wisting îi mulţumi.

— Au apărut noutăţi cu privire la Mister Niceguy?

— Nu, încă îl urmărim. Este activ, dar foarte precaut.

— Dă-mi de ştire dacă vine în direcţia mea, îl rugă Wisting.

— Vei fi primul care va afla, îi promise Horne.

Când Wisting închise telefonul, în cadrul uşii se ivi Hammer.

— Numărul de telefon e inactiv, spuse el imitând mesajul automatizat preînregistrat.

— La ce te referi?

— Jan Larsen, explică Hammer. Telefonul său nu a fost utilizat în ultimele şase luni. Înainte de asta, nu mai există evidenţe.

Wisting oftă.

— Dacă vrei să afli cine a folosit telefonul, trebuie să vorbeşti cu el, spuse Hammer.

— Cu Jan Larsen?

Hammer zâmbi.

— Este la închisoarea Skien şi nu pleacă nicăieri, spuse el dispărând din dreptul uşii.

Wisting dădu din cap ca pentru sine. Dacă următoarele câteva ore nu aduceau rezultate noi, în după-amiaza aceea avea să-l viziteze pe Jan Larsen.

68.

Trecuseră mulţi ani de când Line nu mai fusese în redacţia ziarului local. Lucrase acolo doi ani înainte să primească un post temporar la VG. Pe atunci, în redacţie era forfotă. Acum, în spaţiul generos domnea liniştea, majoritatea birourilor erau goale şi câteva dintre ele păreau să fi fost eliberate definitiv.

Observase acest lucru citind ziarul. Reclamele se împuţinaseră şi conţinutul era subţire; aşa mergeau lucrurile cu presa locală.

Kristoffer Nybrâthen stătea în celălalt capăt al spaţiului deschis al redacţiei, cu o podoabă capilară mai săracă

decât ultima dată când îl văzuse, îşi înălţă capul din spatele ecranului calculatorului şi zâmbi la vederea ei. Line se apropie de el, iar el se ridică, o îmbrăţişă şi făcu scurte comentarii despre pântecele ei.

— Iată o ştire pe care editorul nu a reuşit să o afle. Ai timp să stai jos?

— Cu tine voiam să vorbesc, spuse Line zâmbind şi se aşeză pe scaun.

Nybrâthen îşi duse mâna la tâmplă să-şi aşeze înapoi pe ţeasta pleşuvă firele de păr ce atârnau pe o parte. Mişcarea familiară îi reaminti lui Line de gluma că Nybrâthen acoperea totul, mai puţin propria tărtăcuţă.

— Am avea nevoie de o ştire incendiară, spuse el aruncându-şi privirea la ecranul computerului.

Line îi urmă exemplul şi văzu că scria un articol despre copiii care îşi petreceau mare parte a perioadei de vară la programele de afterschool.

— Nu este vorba despre aşa ceva, spuse Line. Cel puţin, nu încă.

Nybrâthen îşi dădu jos ochelarii pătaţi şi se uită în ochii ei.

— Cu ce te pot ajuta?

— Când lucram aici, foloseai un mic reportofon cu casetă, începu ea.

— Nu l-am mai folosit de mult, spuse el, trăgând un sertar. Dar cred că mai e pe aici, pe undeva.

— Am dat peste nişte casete, continuă Line, dar nu reuşesc să găsesc un casetofon.

— Îl poţi împrumuta pe al meu, se oferi el după ce îl găsi.

— Te poţi lipsi de el până joi?

El îl scoase şi i-l oferi.

— Nicio problemă, o asigură el.

Line îl deschise şi scoase caseta care era înăuntru: era

acelaşi model găsit în seiful din casa lui Sofie. Îi întinse caseta şi îi mulţumi.

Înainte să plece, se văzu nevoită să îi spună că se mutase în oraşul natal şi că tatăl copilului locuia în Statele Unite. Dacă Nybrâthen nu primise ceva despre care să scrie, măcar se alesese cu un subiect pe care să-l dezbată cu colegii din redacţie.

69.

Închisoarea Skien, unde se afla Jan Larsen, era ca un colos extraterestru de ciment, într-o zonă mlăştinoasă aflată la sud de oraş. Aerul din interior, unde nu pătrundea niciodată vântul, era cald şi înăbuşitor.

Nu se interesase nimeni de ce voia să-l viziteze. Nici nu era sigur că îl anunţase cineva că vine un poliţist să stea de vorbă cu el.

Wisting intră într-o cameră de vizită înghesuită şi se aşeză, aşteptând. Undeva, pe hol, se auzi trântindu-se o uşă şi un bărbat purtând pantaloni de trening se ivi târşâind picioarele, însoţit de un gardian.

Wisting se ridică de pe scaun.

— Jan Larsen? întrebă el, întinzând mâna.

Celălalt confirmă printr-un semn al capului şi dădură mâna. Wisting se prezentă şi se aşeză, iar gardianul ieşi pe coridor şi închise uşa în urma lui.

— Despre ce este vorba? îl întrebă Larsen şi se aşeză pe marginea scaunului.

— Numele tău a apărut într-un caz pe care îl cercetez, spuse el.

Bărbatul din faţa lui oftă disperat.

— Execut o sentinţă de 11 ani, spuse el plictisit. Nu crezi că este de-ajuns?

— Nu este vorba despre tine, îi explică Wisting. Dar cred că cineva ţi-a folosit telefonul în timp ce tu erai aici.

— Telefonul meu?

Wisting citi cu voce tare numărul de telefon.

— Nu este al tău? îl întrebă el. O cartelă preplătită de la Netcom.

Larsen ridică din umeri.

— Este posibil să fie. Am avut mai multe numere şi nu mi le amintesc pe toate.

— Ai menţionat căsuţa poştală a NAV când ai cumpărat cartela, îi aminti Wisting.

Bărbatul de pe cealaltă parte a măsuţei rânji:

— Îmi este caracteristic, da.

Wisting dădu din cap mulţumit şi reveni asupra întrebării principale:

— Ştii cine ţi-a folosit telefonul în timp ce erai aici?

Larsen clătină din cap.

— Trebuie să fie o greşeală, spuse el. Nu am mai văzut telefonul de când am fost arestat. Mi l-a luat poliţia.

— Ce vrei să spui?

— Este consemnat şi în decizia instanţei, preciză Larsen. L-am folosit să vând droguri. Din câte ştiu, se află încă în depozitul cu bunuri confiscate ale poliţiei din Kristiansand.

— Eşti sigur?

Larsen se ridică şi se duse la interfonul prins de perete. Răspunse un gardian.

— Am nevoie de nişte documente din celulă, spuse el. Mă poate însoţi cineva?

— Aşteaptă, spuse gardianul.

În scurt timp, auziră paşi pe coridor şi zornăitul cheilor, apoi uşa se deschise. Larsen se întoarse către Wisting.

— Revin imediat, spuse el, urmându-l pe gardian.

Se întoarse după cinci minute, aducând sentinţa pronunţată de Curtea de Apel din Agder, şi arătă unul dintre punctele de pe ultima pagină.

Wisting citi: în temeiul articolului 34a din Codul penal, în cazul inculpatului Jan Larsen se dispune confiscarea sumei

de 70.000 de coroane în favoarea statului şi în temeiul articolului 35 alineatul (2) din Codul penal se dispune confiscarea, în favoarea statului, a autoturismului Alfa Romeo şi a unui telefon mobil marca Nokia.

Se întâmpla din ce în ce mai des. Nimeni nu trebuie să profite de pe urma infracţiunilor. Pe lângă confiscarea produselor infracţiunii, poliţia solicitase confiscarea unor bunuri folosite pentru comiterea faptelor penale.

— Cine a fost ofiţerul de caz? se interesă Wisting.

— Ryttingen, răspunse Jan Larsen. Harald Ryttingen.

Wisting rămase pe gânduri.

— Dacă a folosit cineva telefonul meu, atunci a fost cineva de la poliţie, spuse Larsen ca şi când i-ar fi citit gândurile lui Wisting.

70.

Când plecă de la închisoare, soarele era jos pe cer şi orbitor. Coborî parasolarul, luă telefonul şi o sună pe Christine Thiis. La cum evoluase cazul, ea îi devenise un soi de confident. Experienţa ei de avocat îi asigura o altă perspectivă propriilor sarcini, pentru că ea identifica înaintea lui impedimentele de natură legală.

— Eşti acasă? o întrebă după ce îi povesti ce aflase la închisoare. Aş vrea să parcurgem întregul caz înainte să mă prezint mâine în faţa instanţei.

— Copiii vin mâine, răspunse ea, rugându-l să treacă pe la ea.

Pusese masa în camera de zi şi pregătise o salată cu pui şi focaccia. În faţa mesei, televizorul era pornit, dar cu sonorul oprit.

— Vreau să văd dacă dau la ştiri ceva legat de proces, îi explică ea.

Îşi puseră în farfurii şi începură să mănânce în timp ce aşteptau să înceapă ştirile.

Procesul era printre subiectele principale, iar Christine

dădu sonorul mai tare. O jurnalistă cu părul oxigenat şi o cămaşă mult prea strâmtă stătea în faţa Palatului de Justiţie şi făcea rezumatul primei zile a procesului:

— Un tânăr de 25 de ani este acuzat de uciderea lui Elise Kittelsen, care a fost împuşcată mortal în plină stradă aici, în Kristiansand, în ajunul Anului Nou, preciză ea privind în teleobiectiv.

Pe ecran apărură imagini de arhivă, în timp ce jurnalista trecea în revistă punctele-cheie ale cazului. Apoi îl prezentară pe Dan Roger Brodin sosind la instanţă, cu chipul blurat. În fundal, Wisting îl recunoscu pe Harald Ryttingen, îmbrăcat la costum cu cravată îngustă.

— Întrebat de judecător, tânărul în vârstă de 25 de ani a refuzat să recunoască orice legătură cu crima, continuă reporterul, iar reprezentantul Ministerului Public, în discursul său preliminar, a oferit o scurtă perspectivă asupra probelor copleşitoare pe care le va prezenta în zilele următoare. Procesul va continua pe tot parcursul săptămânii. Mâine vor fi audiaţi mai mulţi martori, după care, miercuri, vor fi prezentate probele tehnice.

Christine închise televizorul.

— Ce vei declara mâine? îl întrebă ea.

— Trebuie să spun adevărul, răspunse Wisting. Să sperăm că va fi suficient ca judecătorul să dispună reluarea anchetei şi să suspende procesul.

— Asta îţi va crea probleme, îl avertiză ea.

Wisting încuviinţă. Era pe deplin conştient de dificultăţile ce aveau să vină. Chiar inspectorul său şef îl avertizase să nu provoace valuri în cazul asasinatului de Anul Nou.

— Nici eu nu ştiu care este adevărul, spuse el. Dar nu pot să ţin sub tăcere ceea ce ştiu.

Mâncară în timp ce discutau pe marginea cazului, încercară să privească din perspective diferite şi să vadă dacă nu cumva au apucat-o şi ei pe o cale greşită. Scopul

nu era să ajungă la vreo concluzie, ci să analizeze faptele.

— Cel mai probabil, procurorul nu-ţi va adresa nicio întrebare, spuse ea, vorbind din proprie experienţă. Va spune instanţei că declaraţia ta este irelevantă şi n-o să-ţi pună întrebări.

— Aşa au făcut şi până acum, recunoscu el ridicându-se. Au ignorat ceea ce nu se potriveşte cu teoria lor.

Christine îl conduse la uşă.

— Nu voi avea ocazia să te văd mâine-dimineaţă devreme, spuse ea stând nemişcată, ca şi când ar fi ezitat.

Apoi se aplecă şi îl îmbrăţişă.

— Îţi urez succes!

El îi mulţumi şi rămase locului o vreme, după care se întoarse şi se îndreptă spre maşină. După ce urcă, se hotărî să treacă pe la centrul hipic din Brunla, unde fusese descoperit cadavrul lui Jens Hummel.

Porţiunea de teren din faţa grajdurilor se uscase şi se întărise sub soarele dogoritor. Parcă în acelaşi loc ca şi data trecută, coborî şi trânti portiera. Nişte ciori zburară croncănind şi se înălţară de îndată pe cerul monoton al serii. În jurul lui, lăcustele săreau în iarba înaltă.

Rămăşiţe din panglicile întinse de poliţie încă atârnau de pasarela grajdului. Se apropie de ele şi le rupse, înăuntru, un cal lovea neliniştit cu copitele în podeaua grajdului.

Nu ştiau unde fusese ucis Jens Hummel, ci doar că fusese împuşcat, pus în portbagajul propriului taxi şi abandonat aici înainte ca maşina să fie ascunsă în hambarul lui Frank Mandt.

Se apropie de grămada de rumeguş şi bălegar de cal sub care fusese îngropat Hűmmel. Se înălţase din nou şi pe deasupra ei bâzâiau muşte mari.

În timp ce stătea nemişcat acolo, îi sună telefonul. Era un număr de telefon cu multe cifre, extern. Răspunse şi se prezentă în limba norvegiană.

— Robert Hansson, spuse interlocutorul după o scurtă pauză. Ai încercat să dai de mine. Sunt în concediu în SUA, dar Ivar Horne a înţeles că este ceva important.

— Voi fi scurt, spuse Wisting.

Îşi pregătise deja întrebările pentru Robert Hansson în eventualitatea în care avea să-l sune.

— Este un caz cu stupefiante, începu el. L-am arestat pe Aron Heisel şi e vorba despre o cantitate de 12 kilograme de amfetamine.

— Nu recunosc numele, spuse Hansson.

— Apare într-o notă de la un informator, pe care ai scris-o în octombrie, continuă Wisting. Era vorba despre Phillip Goldheim, care s-ar fi dus în Spania să se vadă cu Heisel.

Pe lângă zidul grajdului se strecură o pisică alb cu negru.

— Îţi aduci aminte? se interesă Wisting. Este dintr-o operaţiune denumită de tine Mister Niceguy.

— Este posibil să fie adevărat, răspunse Hansson după un timp. La momentul acela aveam destule dovezi împotriva lui Goldheim, dar n-am reuşit să-l prindem.

— S-ar putea să avem o nouă ocazie, continuă Wisting. Este posibil să aibă un rol-cheie în cazul nostru.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci este interesant, spuse Hansson.

— Mă întreb dacă sursa ta ştie mai multe despre întâlnirea cu Goldheim şi despre activităţile lui din zona Vestfold şi Larvik.

La celălalt capăt al firului se aşternu iar tăcerea. O tânără ieşi pe pasarela grajdului împingând o roabă, iar Wisting o urmări cu privirea în timp ce aştepta să spună Hansson ceva. Roaba era plină cu rumeguş şi bălegar. Fata o răsturnă pe o parte, golind-o peste grămada de jos, după care intră iar în grajd.

— Nu mai putem primi informaţii din zona respectivă,

preciză Hansson.

— Nu mai ţii legătura cu sursa? întrebă Wisting. Hansson făcu iar o pauză. Apoi oftă, precum o valvă care se deschide după ce a fost închisă mult timp.

— Sursa a murit, spuse el.

71.

În prima oră în care rămăsese singură cu Maja, copilul fusese de necontrolat. Ţipase până se înroşise la faţă şi, preţ o clipă, Line se temu că avea să ţipe până va leşina. Până la urmă reuşi să îi distragă atenţia cu un iaurt.

Apoi o aşeză în pătuţ şi se strecură afară din camera de zi, cât fetiţa era ocupată cu o zornăitoare. Părea că Sofie nu mai umblase în seif după ce Line verificase ce mai era prin el. Dosarele, fotografiile şi plicurile cu casete erau exact unde le lăsase.

Micile casete erau datate. Unele date erau şterse şi înlocuite cu altele recente. Multe înregistrări erau foarte vechi, iar ultima era făcută în urmă cu doi ani. Aduse casetele în sufragerie, luă reportofonul şi se aşeză pe canapea.

Maja se târa de-a buşilea prin pătuţ şi gângurea fericită de fiecare dată când primea o nouă jucărie.

Line puse în reportofon caseta cu înregistrările recente şi apăsă pe butonul play.

Nu se întâmplă nimic.

Încercă iar, dar caseta nu se mişca.

Scoase caseta, o întoarse şi o introduse iar în aparat, fără niciun rezultat.

Apoi scoase bateriile. Păreau vechi şi, când privi mai atent, observă că expiraseră de un an.

— Poate are mami nişte baterii? i se adresă ea Majei şi se chinui să se ridice de pe canapea.

— Mă-ma-ma? răspunse Maja din pătuţ şi o căută pe Line cu privirea când ea se duse în bucătărie.

Verifică în sertare şi dulapuri, dar nu găsi nimic. Se gândi în ce alte locuri mai putea să caute, dar trebui să accepte că nu existau baterii în casă.

Se apropie de pătuţ şi o ridică pe Maja în braţe.

— Am putea să mergem la magazin, zâmbi ea.

Maja chicoti şi bombăni ceva neinteligibil pentru Tine, dar părea fericită.

Magazinul era la doar câteva sute de metri. O aşeză pe Maja în căruţ şi porniră la drum. Nu mai împinsese un căruţ din copilărie, când făcea bani de buzunar având grijă de copiii din cartier. Îi plăcea sentimentul, îi plăceau privirile prietenoase.

Ajunsă în faţa rafturilor cu baterii, nu-şi putea aminti ce tip îi trebuia şi ajunse să cumpere două pachete. În plus, cumpără o sticlă de apă şi o îngheţată pentru Maja. Ceea ce se dovedi a nu fi o idee prea bună. Îngheţata i se topi în mânuţe şi i se scurse pe braţe şi pe hăinuţe.

După ce reveniră acasă, o duse pe Maja în baie, o dezbrăcă, o spălă şi îi dădu hăinuţe curate.

Când în sfârşit se aşeză din nou cu reportofonul în mâini, i se păru că trecuse o zi întreagă.

Bateriile mai mici erau cele potrivite. După ce le înlocui pe cele vechi, mecanismul se puse în mişcare şi caseta începu să se rotească. Însă din boxe se auzea doar un fâsâit. Doar după ce îşi dădu seama că trebuia să deruleze caseta, eforturile ei dădură roade. Un dialog. Erau doi bărbaţi şi părea că, în momentul în care începea înregistrarea, discutau deja de ceva vreme.

— Simt condiţii dure, spuse unul dintre ei.

— Este la fel ca ultima dată, răspunse celălalt. Şi depindem complet de oamenii lui ca să plasăm marfa.

— Nu trebuie să-l lăsăm să afle cât de puţin oferim de fapt.

Conversaţia dintre cei doi continua. Evident, vorbeau

despre o afacere, fără să spună despre ce marfa era vorba, însă era clar ceva ilegal. Părea că bărbaţii erau destul de tineri. Ea nu auzise vocea bunicului Sofiei, însă, având în vedere data înregistrării, ar fi trebuit să aibă 77 de ani la momentul conversaţiei. Niciunul dintre bărbaţi nu părea atât de bătrân. Line se lăsă pe spetează şi ascultă în continuare. Vorbeau despre cât aveau să câştige de pe urma înşelătoriei:

— Atunci, nouă ne rămâne peste o jumătate de milion, spuse unul dintre ei.

— Este bine, spuse celălalt. Este foarte bine.

Râdeau şi vorbeau despre ce maşină urma să-şi cumpere unul dintre ei. Line şi-i imagină stând probabil de o parte şi de alta a mesei din bucătărie.

Apoi se întâmplase ceva. Se deschisese o uşă şi intervenise o a treia voce.

— Ei bine, aţi ajuns la un acord?

Vocea era mai aspră şi brutală. Frank Mandt, se gândi Line.

— Poţi conta pe noi, spuse unul dintre cei doi bărbaţi. Vom face cum...

Apoi conversaţia se întrerupea brusc şi nu se mai auzea decât un fâsâit şi o voce la radio îndepărtată, ca şi cum cineva ştersese restul discuţiei înregistrând altceva peste ea.

Era evident ce se petrecea. Frank Mandt avusese o întâlnire de afaceri în jurul mesei din bucătărie şi îi lăsase pe cei doi să vorbească nestingheriţi. Apoi ieşise din încăpere, dar luase măsuri să afle ce discută. Aşa avea idee pe ce poziţie se afla. Se asigura să nu fie tras pe sfoară şi ştia ce să ceară când drumurile aveau să li se intersecteze din nou. Probabil că Mandt îşi supraveghease tovarăşii mulţi ani cu ajutorul documentelor poliţiei şi nu o surprindea deloc că îi şi înregistrase pe partenerii săi de

afaceri. Dar înregistrările îl dădeau de gol şi pe Mandt, aşa că de ce nu le ştersese? Ca să-şi consolideze cumva poziţia sau fusese pur şi simplu neglijent?

Scoase caseta şi alese o alta la întâmplare. Înregistrarea debuta cu un strigăt de durere. Intens şi ascuţit. Line trebui să acopere mica boxă ca să nu se sperie Maja. Când strigătele încetară, îşi dădu mâna deoparte.

— Vrem doar să ne povesteşti cum au decurs lucrurile, spuse un bărbat pe un ton calm.

— Dar nu ştiu, protestă un altul cu disperare în glas.

Urmă un alt ţipăt.

— OK! OK! se auzi un geamăt. Am fost eu şi Lasse.

Line reduse volumul sunetului şi continuă să asculte cum un bărbat spunea bâlbâindu-se cum el şi altcineva furaseră o parte dintr-un transport de amfetamină. Apoi înregistrarea se opri brusc, fără să dezvăluie ce pedeapsă primise bărbatul implicat.

Vocea lui Frank Mandt nu era pe casetă. Alţii îi făceau treburile murdare, dar evident că dorea să audă cu propriile urechi cum fusese trădat de unul dintre oamenii lui.

Line aruncă o privire în direcţia bucătăriei unde avuseseră loc torturile. Apoi scoase caseta şi alese alta.

72.

Wisting revenise în oraşul de pe coasta sudică. Soarele plutea la fel de sus pe cer şi era tot atât de fierbinte ca în urmă cu două zile, când fusese acolo.

Aşa cum făcuse şi atunci, merse cu maşina pe lângă locul crimei de pe Dronningens. Plecase devreme şi se opri, coborî din maşină şi privi înapoi spre locul unde fuseseră trase focurile de armă. Elementele aflate în noaptea trecută răsturnaseră complet situaţia.

Rotiţele se angrenaseră şi toate piesele se aşezaseră la locul lor. Pe lângă el trecu o dubiţă, ridicând un nor de praf

şi o foaie de hârtie mototolită, care căzu încet pe asfalt înainte să fie agăţată de o altă maşină.

Repetă în gând ce avea să declare şi era conştient că mărturia sa avea să fie percepută printre colegii săi ca lipsă de loialitate. Avea să afecteze persoane şi să atragă consecinţe negative.

Îi sună telefonul; era Ivar Horne, iar Wisting urcă în maşină înainte să răspundă.

— M-am gândit că ai vrea să ştii că Phillip Goldheim a plecat de acasă cu puţin înainte de ora 9 şi se îndreaptă cu maşina spre nord, pe El 8.

Wisting porni motorul.

— Înseamnă că am trecut unul pe lângă altul, spuse el. Ştii ce are de gând să facă?

— Nu. Nu am avut un echipaj care să-l urmărească şi stabilisem cu cei din Oslo să-l preia şi să-l urmărească ei când ajungea acolo, dar se pare că a schimbat direcţia.

Ultima parte a propoziţiei se pierdu când telefonul mobil se conectă la căşti.

— De-asta te-am sunat, continuă Horne. Tocmai a virat către Larvik.

73.

Line alese o casetă care părea să fi fost folosită de mai multe ori. Trei date mai vechi fuseseră şterse. Cea rămasă indica 13.10.2005.

De această dată se auzeau mai multe voci, dar nici acum nu recunoscu glasul aspru al lui Frank Mandt.

Vorbeau despre maşini şi spuneau că au nevoie de alte numere de înmatriculare. Discutau despre care rută era mai sigură, unde puteau schimba maşinile şi cele mai probabile locuri unde aveau să fie filtre ale poliţiei.

Line se îndreptă de spate. Bărbaţii vorbeau despre un jaf. Era o înregistrare despre planurile de fugă de la faţa locului a celor patru după comiterea tâlhăriei.

Îşi luă geanta şi scoase din ea un carneţel şi un pix.

— La Konnerud e bine, spunea cineva. Apoi ne putem despărţi. O maşină poate face cale întoarsă spre Mjondalen. Cealaltă poate să se îndrepte în jos spre Vestfold.

Erau menţionate şi câteva nume. Line le notă: Aaron, Robin şi încă cineva, căruia îi spuneau doar PG.

Opri înregistrarea ca să o deruleze şi să o pună de la început, dar i se păru că aude un zgomot venit din faţa casei. Rămase nemişcată şi ascultă, dar nu mai auzi nimic. Totuşi se duse în bucătărie şi aruncă o privire afară. Nu era nimeni acolo.

Îşi turnă apă într-un pahar şi se întoarse în sufragerie. Maja se ridicase în picioare şi se ţinea de barele pătuţului, urmărind-o cu privirea.

Line se aşeză la loc şi, când ridică reportofonul, auzi iar un zgomot. De această dată părea să vină chiar din casă. Ca şi cum ar fi scârţâit parchetul de pe hol.

Maja stătea nemişcată şi se uita spre uşă cu ochii mari şi cu guriţa deschisă. Line simţi că o trec fiorii. Cu siguranţă era doar scârţâitul lemnului vechi din casă, dar, cu toate acestea, gândul că dincolo de uşă era cineva îi crea disconfort.

Apoi auzi din nou. Erau paşii cuiva.

Maja se uită pe rând la ea şi spre uşă. Line luă reportofonul şi plicul cu casete şi le ascunse după una dintre pernele canapelei. Apoi se sprijini de rezemătoare şi se chinui să se ridice, dar, până să reuşească, se deschise uşa. În cameră intră un bărbat cu cagulă pe cap şi cu un pistol în mână.

74.

Uşile masive ale Palatului Justiţiei se închiseră glisând în urma lui şi auzi sunetul paşilor reverberând în zidurile clădirii. Pe un ecran amplasat pe perete era precizat că

procesul împotriva lui Dan Roger Brodin avea loc în sala numărul 5.

Wisting încercă să se orienteze pe coridorul larg cu intrări spre diversele săli de şedinţă, straniu de pustiu şi tăcut. Nimic nu trăda faptul că unul dintre cele mai dezbătute cazuri ale anului se judeca în spatele uneia dintre uşile închise.

Sala de judecată numărul 5 se afla în capătul clădirii. Wisting merse pe coridor şi salută printr-un semn al capului un judecător îmbrăcat în robă ce cobora pe scări de la etajul al doilea.

Primi o notificare pe telefonul mobil. Era un mesaj de la Espen Mortensen, care coordona supravegherea operativă: Am reperat maşina. Este parcată în faţa bisericii din Stavern. O supraveghem. L-am anunţat pe Horne.

Wisting se încruntă. Stavern? Ce voia să facă acolo? Mai avea şi alte contacte în cercul lui Frank Mandt? răspunse scurt că primise mesajul şi se aşeză pe o bancă, dându-şi imediat seama că avea nevoie de somn. Ultimele piese din puzzle se aşezaseră la locul lor abia la primele ore ale dimineţii.

Pe peretele din faţa lui era atârnat un tablou abstract. Părea să fie o mică ambarcaţiune, pe o mare albastră întinsă. O plăcuţă gravată de pe ramă preciza că fusese o donaţie din partea filialei din Vest-Agder a Uniunii Naţionale a Barourilor din Norvegia.

Clătină din cap şi o cercetă mai atent. Tabloul avea suprafeţe mari goale şi figuri nedesluşite ce lăsau loc unor interpretări diferite. Îşi dădu seama că, dacă în artă asta reprezenta un avantaj, în instanţă devenea o problemă: cu cât cazul este mai ambiguu, cu atât este mai dificil să se ia o hotărâre corectă.

Uşa sălii numărul 5 se deschise şi apăru martorul principal al acuzării, Einar Gjessing. Îl salută pe Wisting

dând din cap, după care ieşi din Palatul Justiţiei.

Wisting era următorul pe lista martorilor. Se ridică şi, aşteptând să fie invitat în sală, făcu câţiva paşi înainte şi înapoi.

75.

Bărbatul îndreptă arma spre ea. Line înghiţi în sec. Simţi o durere în piept, care coborî rapid spre abdomen.

— Nu mişca, îi ordonă el.

Line nu scoase o vorbă. Ameninţarea nu îi era adresată doar ei, ci şi copilului pe care îl purta în pântece. Teama că acea viaţă avea să se încheie înainte să înceapă era copleşitoare şi o paraliza.

Simţi cum creştea presiunea în abdomen. Îşi puse mâna sub pântece şi simţi o contracţie ciudată care se extinse în zona lombară. Spera ca singura legătură dintre ele să fie teamă resimţită brusc.

— Linişteşte-te, spuse bărbatul făcând un pas în faţă. Vreau doar să iau ceva.

Line încercă să respire calm. Rămase complet nemişcată în mijlocul camerei, ţinând mâna dreaptă lipită de abdomen şi încercând să-şi dea seama dacă i se contracta într-adevăr uterul. Înainte să-şi ducă gândul până la capăt, o cutremură o durere violentă.

O, nu, nu asta! se gândi ea. Orice, numai nu asta.

Durerea cedă. Cu siguranţă nu era o contracţie propriu-zisă, încercă ea să se încurajeze. Putea să fie un spasm muscular întâmplător, o reacţie la frică sau un soi de crampă.

Inspiră iar şi făcu câţiva paşi spre pătuţ. Maja se ţinea de bare şi se uita cu ochii ei mari la bărbatul cu cagulă. Line o privi şi văzu că nu mai avea mult până să înceapă să plângă.

— Nu te apropia de copil, îi ordonă individul, făcându-i semn cu pistolul să se îndepărteze.

Consoanele nu erau apăsate, observă ea şi îşi acordă răgazul să privească în ochii din spatele cagulei. Probabil că era din regiunea Sorlandet.

— Ce vrei? îl întrebă ea.

— O să iau documentele bunicului tău, răspunse bărbatul. Cele pe care le ţinea în seif.

Crede că sunt Sofie, se gândi Line fără să încerce să clarifice lucrurile.

— La subsol, spuse ea simplu.

— Tu prima, îi comandă cel înarmat.

Maja începu să plângă. Un plâns reţinut şi ezitant.

Bărbatul păşi într-o parte şi îi făcu semn cu mâna să meargă în faţă.

— Acum! se răsti el.

Line se îndreptă încet spre uşă, ca şi cum fiecare pas îi putea cutremura trupul şi provoca alte contracţii ale uterului.

Treptele scârţâiau sub picioare. Ţipetele Majei se auzeau tot mai încet pe măsură ce înaintau în subsol.

Bărbatul din spatele ei îi apăsă ţeava pistolului în spate.

— În partea din fund, spuse Line mergând încet înaintea lui.

El o împinse până în cameră şi îi ordonă să se lipească de perete. Uşa seifului era larg deschisă.

— Asta este tot? se interesă bărbatul şi se lăsă pe vine.

Line se întrebă dacă era cazul să îi spună de casetele din sufragerie, dar era ca şi cum i-ar fi spus că le-a ascultat. Conţinutul lor nu-i era adresat ei şi nu ştia care puteau fi consecinţele. Bărbatul vorbise despre documente, ceea ce o făcea să creadă că nu ştia cu adevărat ce era păstrat în seif.

— Da, îl asigură ea.

Bărbatul scoase un biblioraft şi îl răsfoi puţin. Abia acum observă Line că purta mănuşi subţiri de latex. Dădu din

cap mulţumit, puse biblioraftul înapoi şi privi în jur.

— Aştepţi pe cineva? o întrebă el.

— Ce vrei să spui?

— Vine astăzi cineva pe aici?

Line nu înţelegea care era scopul întrebării.

— O prietenă... răspunse ea, gândindu-se la Sofie.

— Când?

— Peste câteva ore.

— Bine, spuse bărbatul ridicându-se iar în picioare. Vino încoace. O scoase pe coridorul subsolului şi o împinse în fosta sală de sport.

— Du-te acolo, spuse el indicându-i spalierul. Ea se supuse.

— Întinde mâinile!

Line ezită, dar întinse mâinile în faţă. Bărbatul scoase nişte coliere de plastic din buzunar şi o prinse de un braţ. Atunci înţelese ce urma să se întâmple.

— Nu! protestă Line, încercând să fugă.

Bărbatul o împinse în spalier şi o obligă să-şi treacă braţul printre două bare.

— Nu! strigă ea din nou. Te rog!

Bărbatul îi prinse ambele mâini cu forţa şi i le fixă de spalier. Plasticul tare îi străpunse încheieturile. Line îşi înecă un ţipăt de durere şi se concentră să respire calm. Dacă într-adevăr începuse travaliul, aveau să urmeze şi alte contracţii dacă nu se aduna.

— Prietena ta va veni în curând, spuse bărbatul mergând spre uşă. Peste vreo două ore vei fi liberă.

Se opri în pragul uşii şi o privi cu atenţie.

— Să nu suflaţi o vorbă, spuse el. Altfel, nu ştii niciodată ce i se poate întâmpla copilului tău plângăcios.

Făcu semn cu pistolul către tavan, spre camera în care era Maja.

— Ai înţeles?

Line încuviinţă. Bărbatul îi întoarse spatele, ieşi din încăpere şi închise uşa fără să se uite înapoi. Printre plânsetele Majei, îl auzi golind seiful din încăperea alăturată. Încercă să-şi îndrepte atenţia asupra respiraţiei. Concentrându-se la fiecare gură de aer, egală şi calmă, se strădui să alunge orice alt gând.

Închise ochii.

În depărtare, auzi paşi pe trepte şi uşa de la intrare trântindu-se.

76.

Pe măsură ce treceau minutele, spera tot mai tare că apariţia contracţiilor fusese o simplă reacţie la ceea ce se petrecea, şi nu începutul travaliului. Gândul o linişti, dar chiar atunci simţi iar durerile. La fel ca ultima dată, se extinseră spre zona lombară, devenind tot mai intense.

Maja ţipa fără încetare la etaj. Line îi urmă exemplul. Inspiră adânc şi strigă cât putu după ajutor, dar ştia că nu avea să se audă nimic dincolo de ziduri. Frank Mandt torturase şi chinuise oameni în propria bucătărie fără ca strigătele lor să atragă atenţia cuiva. Nici ea nu avea să se descurce mai bine decât victimele. În schimb, încercă să se elibereze de colierul cu care era imobilizată de spalier. Se strădui să-şi răsucească mâinile, dar plasticul era la fel de dur ca nişte cătuşe. Trebuia să stea pe loc până când sosea acasă Sofie. Cât timp avea să dureze? Două ore? Trei?

Auzi telefonul mobil sunând în depărtare. Era în poşetă, lângă canapea. Plânsetele de la etaj se domoliră, dar, când telefonul se opri din sunat, Maja începu iar să ţipe.

Line încercă să-şi spună că nu era periculos. Maja era în pătuţ. Nu avea cum să se rănească. Era speriată şi înfricoşată şi probabil că începuse să i se facă foame, dar până la urmă avea să obosească şi să adoarmă.

Simţi trei contracţii, ritmice şi la intervale regulate, cu

pauză de doar şase sau şapte minute între ele. La fel de lungi şi de intense. I se înmuiară genunchii, tot mai mult cu fiecare contracţie, ca şi cum ar fi vlăguit-o. Corpul i se lăsă în jos până când ajunse să stea ghemuită, cu capul sprijinit de piept.

Cursurile din timpul sarcinii şi pregătirea pentru naştere implicaseră, în principal, exerciţii de relaxare. Exersase capacitatea de a se linişti. Simplul gând că mai făcuse asta înainte îi uşură starea de anxietate. Curând, respira egal şi observă că şi bătăile inimii se domoliseră. Dacă reuşea să se calmeze şi să se controleze, mai exista speranţa că procesul naşterii urma să intre pe un fagaş firesc. Prima naştere dura, de regulă, peste 12 ore.

Colierul de plastic muşca din pielea din jurul încheieturilor. Se ridică din nou pentru a mai scăpa de durerea cumplită. În timp ce se ridica, pântecul i se contractă şi se întări iar. Începu să respire cu gura deschisă, în succesiuni scurte şi rapide, fără să inspire suficient aer în plămâni. Concomitent, simţi că se petrecea ceva. Presiunea din pântece scăzu şi îşi duse automat mâna între picioare. I se rupsese apa şi lichidul amniotic i se scurgea pe coapse. Năştea. Ştia că, din acest moment, contracţiile aveau să fie mai intense şi mai dese.

Încă de când aflase că era însărcinată, citise articole şi cărţi despre sarcină. Încercase astfel să înlăture o parte din temeri, dar nu reuşise prea bine. Îşi imaginase că naşterea avea să fie o amintire unică. Ceva de care să-şi aducă aminte mereu. Nu se aşteptase la aşa ceva, însă ce avea să se întâmple, urma să se întâmple oricum. Avea să nască aici, pe podea, înlănţuită.

Începu o nouă serie de contracţii. Erau mai dureroase decât primele. Se folosi de respiraţie ca să treacă peste ele şi încercă să numere cât de mult durau, dar pierdu şirul.

Următoarele contracţii se iviră mai repede, dispărură mai greu şi îi provocará dureri mai mari. Pe măsură ce deveneau mai dese, durerea de spate se înteţi şi avu senzaţia că îi amorţesc mâinile.

Plânsetele de la etaj încetaseră. Probabil că Maja adormise. De cât timp se afla aici? De o oră? Cât mai dura până ajungea Sofie?

Nu apucă să-şi ducă gândul până la capăt, că şi auzi uşa de la intrare. Dacă nu era Sofie, putea fi bărbatul înarmat care îşi dăduse seama că nu luase totul şi se văzuse nevoit să revină să ia şi restul.

Se hotărî să rişte:

— Ajutor! strigă ea, trăgând iar aer în piept. Ajutor! auzi paşi pe treptele scării.

— Line? strigă Sofie.

— Jos! răspunse ea.

Uşa se deschise. Sofie dădu să intre, dar se opri brusc şi rămase locului holbându-se.

Line avu o nouă contracţie. De această dată ţipă ca să se elibereze de durere.

— Eliberează-mă! imploră ea scrâşnind din dinţi.

Sofie se apropie de ea, o îmbrăţişă şi o ajută să se ridice.

— Ai avut multe?

Line încuviinţă.

— Ce interval este între ele?

— Între patru şi cinci minute. Şi sunt tot mai dureroase, spuse ea dând din cap şi înghiţind în sec. Este o urgenţă.

77.

Wisting aştepta în faţa sălii de judecată. Probabil că una dintre părţi supusese dezbaterii aspecte organizatorice înainte să se meargă mai departe, cum ar fi programul pentru ziua următoare sau modificarea ordinii în care să fie chemaţi în sală martorii rămaşi.

Mortensen îi trimise un nou mesaj. Goldheim urcase iar în maşină cu două sacoşe doldora şi stătea la volan. În spatele lui auzi paşi grăbiţi. Harald Ryttingen venea în grabă pe coridorul larg. Trecu pe lângă Wisting fără să-l salute şi se strecură în sala de judecată. La scurt timp, ieşi aprodul şi strigă numele lui Wisting. El răspunse prezent şi îl urmă în sală.

Publicul şi reprezentanţii presei umpleau sala. Ryttingen luase loc lângă procuror şi părea relaxat şi încrezător. Avocatul părţii civile stătea în spatele lor, împreună cu părinţii lui Elise Kittelsen. În partea opusă erau aşezaţi avocatul Olav Miiller şi inculpatul Dan Roger Brodin.

Preşedintele completului stătea semeţ şi demn la un pupitru înălţat, cu spatele la perete, asistat de alţi doi judecători. Unul dintre ei era un bărbat supraponderal care părea somnoros şi plictisit. Celălalt magistrat era o femeie mai tânără, având o ţinută dreaptă şi părul prins în coc, la ceafa.

În timp ce se îndrepta spre boxa martorilor, începu să îi sune telefonul mobil, ceea ce provocă amuzamentul publicului. Îl scoase şi, respingând apelul, văzu că Line era cea care-l suna. Apoi setă telefonul pe funcţia de apel silenţios şi îl puse, împreună cu carneţelul de notiţe, pe măsuţa din boxa martorilor.

Se aşeză şi salută respectuos completul de judecată, al cărui preşedinte părea uşor iritat, ca şi cum era nerăbdător să termine cât mai repede.

— Numele complet? întrebă el.

Wisting preciză numele, data naşterii, adresa şi funcţia.

În faţa lui, telefonul mobil începu să vibreze pe măsuţă, sunetul fiind preluat de microfon şi propagat în sala de judecată. Pe ecran apăru un mesaj pe care-l citi în fugă. În drum spre spital. Cred că a început travaliul.

Îi stătu inima în loc şi i se uscă gura. Îi promisese să fie

alături de ea, să o ducă la spital.

Îşi umezi cerul gurii cu limba. Gândurile i se învolburau. Line scrisese că era pe drum spre spital. Asta însemna că o ajuta cineva, probabil Sofie. Sau mergea singură cu maşina. I-ar fi stat în fire.

Încă putea să ajungă la timp.

Dădu să ia telefonul să îi răspundă. Cel puţin să îi scrie că primise mesajul, dar îl opri preşedintele completului care îl strigă pe nume.

— Aveţi lucruri mai importante de făcut decât să daţi declaraţii în faţa instanţei? întrebă el.

Mai multe persoane din sală chicotiră, inclusiv Ryttingen. Wisting ridică privirea spre completul de judecată.

— Mă iertaţi.

— Atunci mai încercăm o dată, încuviinţă preşedintele. Sunteţi rudă sau aveţi vreo altă legătură cu inculpatul?

Wisting îşi drese glasul.

— Nu.

— Nici cu victima sau cu familia acesteia?

— Nu.

Judecătorul continuă cu formalităţile procedurale, atrăgându-i atenţia lui Wisting să spună tot adevărul, fără să ascundă nimic din ceea ce ştie.

— Vă garantez acest lucru, răspunse Wisting uitându-se la Ryttingen, care stătea pe scaun surâzând.

— Puteţi lua loc, dacă doriţi, spuse judecătorul.

Wisting se aşeză. În sala de judecată era foarte cald şi regretă că nu îşi dăduse sacoul jos înainte să intre.

Olav Miiller adresă primele întrebări. Făcu o scurtă introducere, la finalul căreia preciză că Wisting coordona ancheta uciderii lui Jens Hummel.

— Povestiţi-ne despre arma crimei, îl rugă Miiller de la masa lui.

— Este un revolver Nagant de 7, 5 milimetri, explică Wisting. Era în posesia lui Frank Mandt, care a locuit în Stavern şi a murit pe 10 ianuarie anul acesta, adăugă el, precizând că acesta fusese o figură centrală în cadrul unei reţele de criminalitate organizată.

— Cum a ajuns poliţia în posesia armei?

— A fost predată pentru distrugere pe 24 iulie, după ce a fost descoperită într-un seif închis de la moartea lui Mandt.

— Ce aţi făcut cu el?

— Conform procedurii, a fost trimis către Kripos, unde au fost efectuate o serie de teste balistice.

— Ce au arătat acestea?

— Pe scurt, că arma a fost folosită atât la asasinarea lui Elise Kittelsen, cât şi la uciderea lui Jens Hummel.

Procurorul mormăi ceva, se ridică şi se adresă preşedintelui instanţei.

— Rog să se consemneze: nu negăm că este aceeaşi armă. Aşa că nu este necesar să acordăm timp acestor detalii, decât dacă Onorata Instanţă este interesată de anumite detalii care nu privesc cazul de faţă.

Preşedintele încuviinţă.

— Se admit obiecţiile, dădu el din cap, adresându-se avocatului apărării. Să ne concentrăm asupra acestui dosar.

Miiller încuviinţă şi i se adresă iar lui Wisting:

— Ce părere aveţi despre acest caz?

— Cred că arma reprezintă veriga lipsă dintre cele două cazuri, explică Wisting.

Apoi dezvoltă raţionamentul:

— În Norvegia, riscul de a fi victima unui omor este redus. Statistic, cea mai mare expunere există în cercul apropiaţilor şi adesea există o legătură între victimă şi autor. Mai puţin de una din zece omucideri se petrece în

mijlocul străzii. De aceea este dificil să ne imaginăm că avem de-a face cu două cazuri în care doi criminali necunoscuţi au folosit aceeaşi armă pentru a ucide două victime la întâmplare. De asemenea, crimele au fost comise la scurt timp una după cealaltă.

Se uită la Ryttingen şi observă că acesta abia se abţinea să vină cu contraargumente şi explicaţii plauzibile cu privire la motivul pentru care fusese utilizată de două ori aceeaşi armă, dar regulile procedurale îl forţau să aştepte.

Miiller continuă:

— Legat de propria dumneavoastră anchetă, aţi studiat şi documentaţia dosarului care îl priveşte pe clientul meu, începu el înainte să adreseze întrebarea. La ce concluzie aţi ajuns?

Wisting se aplecă puţin spre microfon.

— Că este vorba despre acelaşi autor, spuse el.

Afirmaţia stârni agitaţie atât în rândul publicului, cât şi printre judecători. Magistratul-asistent somnoros se îndreptă de spate şi îşi trase scaunul mai aproape de masă.

Avocatul apărării lăsă declaraţia să plutească în aer şi aşteptă să se facă linişte în sală pentru a-l întreba pe Wisting cu prefăcută mirare dacă era conştient că în momentul uciderii lui Jens Hummel clientul său se afla în arest.

— Da, confirmă Wisting.

— Deci credeţi că Dan Roger Brodin este nevinovat?

Wisting se uită în direcţia părinţilor lui Elise Kittelsen.

Mama ei privea în jos, dar tatăl ei îi susţinu privirea. Ştia că răspunsul lui avea să îi ofenseze, dar nu avea de ales.

— Da, răspunse el, ridicând din nou privirea către preşedintele completului. Nu cred că Dan Roger Brodin a fost cel care a împuşcat-o mortal pe Elise Kittelsen.

Mama lui Elise Kittelsen suspină, dar fu acoperită de

murmurul sălii. Procurorul se ridică şi se adresă completului.

— Mai devreme am ascultat trei martori oculari, toţi identificându-l pe inculpat şi dând declaraţii similare, le aminti el. Dacă martorul nu are altceva de spus în afară de presupuneri şi statistici, acestea nu sunt altceva decât speculaţii de care instanţa nu trebuie să ţină seama.

Preşedintele completului încuviinţă, dar acum părea mai interesat să audă ce avea Wisting de spus.

— Aceste elemente reprezintă mai mult decât simple speculaţii? se interesă el.

— Am discutat personal cu martorii oculari, răspunse Wisting, explicând cum descrierea făcută de doi dintre martori se baza pe semnalmentele date de cel de-al treilea martor, transmise prin staţia radio a poliţiei. În realitate, există un singur martor, spuse el. Când am vorbit cu ei, ambii martori au admis că nu l-au recunoscut efectiv pe Brodin ca fiind autorul faptei, ci au presupus că el este, din moment ce era deja încătuşat şi adus cu o maşină de poliţie.

Răsfoi carneţelul şi citi afirmaţia lui Terje Moseid: Doar în filme poliţia arestează persoana greşită.

Procurorul se ridică iar de pe scaun.

— Toţi cei trei martori au depus mărturie azi în faţa instanţei, spuse el. Solicit să fie validate declaraţiile lor, nu interpretarea dată de Wisting mărturiilor lor.

Judecătorul dădu din cap, fără să trădeze modul în care urma să aprecieze explicaţiile date de Wisting.

Miiller continuă interogatoriul:

— Dar probele criminalistice? Le-aţi studiat cu atenţie?

— Proba centrală sunt reziduurile de praf de puşcă de pe mâna dreaptă a inculpatului, încuviinţă Wisting. Nu ştiu ce a declarat acuzatul în faţa instanţei, dar, când am vorbit cu el în arest în urmă cu trei zile, a oferit informaţii

noi despre ce făcuse în noaptea crimei şi de ce a încercat să fugă de poliţie.

Miiller zâmbi.

— Instanţei i s-a spus că a fugit pentru că era sub influenţa drogurilor şi încălcase astfel regulile eliberării condiţionate, preciză el.

— Mai avea un motiv să fugă, continuă Wisting. Şi un motiv pentru care să nu dea declaraţii poliţiei.

Avocatul îi făcu un semn discret cu capul că poate să continue.

— În Ajunul Crăciunului a furat la comandă artificii, preciză Wisting. Un container întreg cu produse în valoare de peste 100.000 de coroane. A păstrat o parte din bunuri pentru sine, pe unele comercializându-le, pe altele folosindu-le. Când s-a întâlnit cu poliţia în seara zilei de

31 decembrie, tocmai distrusese prin explozie un tomberon din faţa unui magazin Kiwi din centrul oraşului. A fugit ca să nu fie prins pentru comiterea furtului şi a distrugerilor. Când a fost arestat, avea mâinile pline cu reziduuri de praf de puşcă de la artificii.

Procurorul obiectă:

— Nu ar fi trebuit să declare aceste lucruri inculpatul însuşi?! întrebă el.

— Acum nu inculpatul stă în boxa martorilor, ripostă judecătorul. Dar n-ar putea să ne confirme chiar el?

Dan Roger Brodin îşi ridică privirea.

— Aşa au stat lucrurile? se interesă preşedintele completului.

Brodin clipi:

— Este aşa cum spune el, răspunse, făcând semn cu capul spre Wisting. Cu artificiile. Aşa a fost.

Telefonul mobil al lui Wisting vibră iar, în timp ce preşedintele completului îi adresa lui Brodin câteva întrebări de control. Se asigurase că telefonul era destul

de departe de microfon. De această dată primi un mesaj prestabilit de la Nils Hammer. Era scris doar OK.

Mesajul îi purtă iar gândurile la Line, dar le alungă, încă nu prezentase cea mai importantă parte a depoziţiei.

Harald Ryttingen vorbi pentru prima oară:

— Totul este o minciună, obiectă el. O încercare de a răstălmăci faptele. De ce nu am auzit până acum de aceste artificii?

— Am fost în weekend la magazinul Kiwi, continuă Wisting fără să aştepte aprobarea din partea completului. Am aflat că au trimis o sesizare la poliţie a doua zi şi că incidentul a fost filmat.

Scoase din carneţel foile de hârtie împăturite pe care erau imprimate imaginile.

— Cazul în sine a fost clasat la scurt timp, dar am aici copii de pe imagini, explică el. Sunt de slabă calitate şi nepotrivite pentru a-l identifica pe autor, dar probează că în noaptea aceea tomberonul din faţa magazinului Kiwi a fost într-adevăr distrus de o explozie provocată de artificii.

Ryttingen îi şopti ceva procurorului, care se ridică din nou:

— Acestea nu au fost depuse în probatoriu, obiectă el.

— Cu toate acestea, le voi accepta, răspunse de îndată judecătorul.

Întinse mâna şi îi făcu semn aprodului să îi aducă fotografiile.

— Am copii şi pentru părţi, preciză Wisting.

Ryttingen se prăbuşi pe scaun, roşu ca racul. Reziduul de praf de puşcă era unul dintre elementele centrale ale rechizitoriului; ştia că, dacă acesta era desfiinţat, se va prăbuşi tot edificiul.

— Este inacceptabil, bombăni el.

Preşedintele completului îşi îndreptă atenţia spre el:

— Doriţi să declaraţi ceva oficial?

Ryttingen clătină din cap, dar apoi îi scăpără ceva în privire.

— Nu, domnule preşedinte, răspunse el ridicându-se. Dar, dacă Wisting crede că pe banca acuzaţilor este persoana greşită, ar putea să ne spună dacă are un suspect anume?

Preşedintele încuviinţă.

— Aveţi vreun suspect? se interesă el.

Harald Ryttingen se aşează la loc, îşi încrucişă braţele la piept şi se lăsă pe spetează.

— Da, răspunse Wisting, luând telefonul mobil. Tocmai am fost înştiinţat că oamenii mei au arestat şi pus sub acuzare un bărbat pentru uciderea lui Jens Hummel. Credem că tot el a ucis-o şi pe Elise Kittelsen.

În sală se iscă un val de murmure în urma declaraţiei sale. Preşedintele completului luă ciocănelul şi ceru să se facă linişte.

— Pe cine? îl întrebă el.

— L-am pus sub acuzare pe martorul care a fost aici înaintea mea, explică Wisting. Pe martorul principal al acuzării, Einar Gjessing.

Răspunsul provocă iar agitaţie în sală. Judecătorul acordă răgaz şi publicului, şi acuzării să asimileze informaţia, după care solicită iar să se facă linişte. Rumoarea se domoli, dar, din boxa martorilor, Wisting îi auzea pe jurnalişti tastând de zor.

— Trebuie să ne explicaţi mai detaliat, îi solicită judecătorul.

Wisting se îndreptă de spate.

— Aşa cum am precizat mai devreme, am analizat documentele din ambele cazuri, precum şi înscrisurile suplimentare întocmite în cursul cercetării şi am descoperit o pistă care nu fusese explorată.

Judecătorul îşi lua notiţe.

— O pistă neexplorată? întrebă el.

— Este o expresie utilizată de poliţie, preciza Wisting. Este vorba despre o ipoteză de lucru omisă de anchetatori sau, aşa cum s-a întâmplat în acest caz, o pistă pe care responsabilii de caz s-au făcut că nu o văd. Un indiciu pe care, mai mult sau mai puţin voit, au ales să nu-l cerceteze. Faptul că Dan Roger Brodin a fost considerat autorul crimei aproape înainte să înceapă ancheta i-a împiedicat să vadă şi alte posibilităţi. Dar, în acelaşi timp, era şi în interesul lor. Bazându-se pe arestare, au construit un scenariu care nu corespunde realităţii şi care însemna că nu este necesar să ancheteze în ce măsură era responsabilă poliţia pentru uciderea lui Elise Kittelsen.

Ryttingen şopti ceva la urechea procurorului, care încuviinţă şi îi solicită preşedintelui instanţei o pauză.

— Vreau să audiez acest martor până la capăt, spuse judecătorul respingând cererea. Vreau să aflu cum putea avea poliţia un rol în această crimă.

În sala de judecată se lăsă o linişte de mormânt.

— Elise Kittelsen era informator al poliţiei, explică Wisting. Era poziţionată ideal în cadrul unei reţele de criminalitate organizată pe care poliţia încerca de ani buni să o destructureze. Când a fost ucisă, erau foarte aproape de un progres semnificativ. Prin ea, aveau un informator în interiorul reţelei, care ştia unde şi când avea să sosească următorul transport de stupefiante. Informaţiile erau valoroase pentru poliţie, dar îi periclitau viaţa lui Elise. Pur şi simplu ştia prea multe, iar cineva aflase că ea trădează.

Procurorul încercă din nou:

— Aceste informaţii nu pot fi dezvăluite într-o şedinţă publică, obiectă el.

Olav Miiller interveni înainte să răspundă preşedintele instanţei:

— Aceste informaţii cunoscute de poliţie sunt esenţiale,

dar le-au ascuns de mine şi de clientul meu, argumentă el.

Judecătorul se uită la Wisting, după care îşi îndreptă atenţia spre procuror:

— Este adevărat? solicită el.

Ryttingen se făcuse cenuşiu la faţă, de parcă ar fi îmbătrânit brusc cu câţiva ani.

— Nu prezintă relevanţă pentru acest caz, răspunse el fără să recunoască nimic.

Preşedintele completului i se adresă din nou lui Wisting.

— Cum aţi ajuns să aflaţi aceste informaţii? îl întrebă el. Şi ce relevanţă au pentru acest caz?

Wisting îşi turnă apă într-un pahar aflat în faţa lui.

— Cel pe care l-am arestat, Einar Gjessing, este unul dintre membrii acestei reţele, preciză el. La fel şi iubitul lui Elise Kittelsen, Julian Broch. În principal, prin intermediul lui obţinea Elise Kittelsen informaţii pentru poliţie.

Luă o gură de apă ca să-şi clătească gâtul uscat şi observă că mama lui Elise îl ţinea de mână pe soţul ei.

— La demararea cercetărilor asupra acestei reţele, poliţia a început ca de obicei: de la periferie spre centru. Se începe de la baza lanţului trofic, cum ar veni, cu un consumator pe care îl determini să spună de la cine îşi procură drogurile. Prin intermediul vânzătorului, se ajunge la furnizor şi astfel se ajunge tot mai sus în ierarhie. La periferia acestui caz au identificat-o pe Elise Kittelsen. Poliţiştii sub acoperire au arestat-o într-o dimineaţă, când plecase de la iubitul ei spre şcoală. Avea la ea câteva grame de haşiş pe care le promisese unei prietene şi alte câteva grame în fişetul de la facultate. O nimica toată, dar pentru ea era ca şi cum tot viitorul se dusese pe apa sâmbetei. O condamnare pentru posesie de stupefiante avea să îi afecteze cariera de profesoară şi avea să-i facă de ruşine pe părinţii ei. Poliţiştii sub acoperire i-au oferit ocazia să scape de acuzaţii. I-au sugerat că pot trece cu

vederea totul în schimbul informaţiilor. Evident, era o dilemă, dar a ales să-şi trădeze apropiaţii. I-a trădat pe iubitul şi pe prietenii ei ca să se salveze.

Ryttingen nu renunţase la încercările de a-l reduce la tăcere pe Wisting:

— Martorul nu are informaţii directe cu privire la aceste aspecte, argumentă el. Nu era prezent şi, în cel mai bun caz, sunt doar supoziţii.

Preşedintele completului se întoarse spre el, cu aceeaşi mină iritată pe care o afişase şi când urcase Wisting în boxa martorilor.

— Negaţi că Elise Kittelsen era informatorul poliţiei? îl întrebă el.

Ryttingen clătină din cap.

— Nu, dar asta...

Judecătorul îl întrerupse:

— Continuaţi! solicită el, făcându-i semn lui Wisting.

— Ofiţerul de legătură al lui Elise Kittelsen lucrează în prezent peste hotare, dar am vorbit cu el la telefon aseară. Mi-a explicat că au folosit-o pe Elise în tentativa de a-l prinde pe coordonatorul principal, căruia poliţia i-a dat numele de cod Mister Niceguy. În timpul operaţiunii, Elise a început să se îngrijoreze. Îi era teamă că iubitul ei îşi dăduse seama ce făcea. Pentru a ascunde legătura cu poliţia, ofiţerul folosea un telefon anonim, adică un număr cu abonament luat din depozitul cu obiecte confiscate de poliţie, dar Elise tot nu se simţea în siguranţă. Ofiţerul de legătură a vorbit cu ea ultima dată cu doar câteva ore înainte să fie ucisă. Elise se temea de ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

— Nu se poate, interveni Olav Miiller şi începu să caute în dosare. Avem desfăşurătorul convorbirilor lui Elise Kittelsen şi nu apar aceste apeluri.

— Au fost şterse la ordinul responsabililor de caz, ca să

nu apară impedimente inutile în dosar, explică Wisting. Astfel încât nimeni să nu deschidă uşa către pista neexplorată.

— Cine anume dintre responsabilii de caz? se interesă Miiller.

— Harald Ryttingen.

În spatele lui Wisting se auzeau sunetele produse la apăsarea declanşatoarelor aparatelor foto. Unul dintre fotoreporterii prezenţi în sală încălcă limita de securitate ca să-l fotografieze pe Ryttingen, care se prăbuşise pe scaun. Şi alţi fotoreporteri îi urmară exemplul.

Procurorul se mută puţin cu scaunul într-o parte, ca şi cum voia să se distanţeze de poliţist.

— Este necesară o imagine de ansamblu cu privire la ce credeţi dumneavoastră că s-a întâmplat în ajunul Anului Nou, îi solicită judecătorul.

Wisting încuviinţă.

— Parţial, sunt supoziţii, avertiză Wisting. Dar Elise Kittelsen devenise o reală ameninţare pentru personaje centrale implicate în traficul de droguri. Trebuiau să scape de ea. Julian Broch nu putea să facă nimic în această privinţă. Tehnic vorbind, chiar dacă el era sursa scurgerilor de informaţii, avea să devină imediat suspect dacă i se întâmpla ceva iubitei lui. Dimpotrivă, el trebuia să se asigure că are un alibi. Sarcina i-a fost dată lui Einar Gjessing, care îi era deja dator lui Mister Niceguy. Există probe că pierduse bani dintr-un parteneriat după ce Gjessing dăduse faliment.

Deodată, telefonul mobil de pe măsuţa din faţa lui scoase iar un sunet. La primirea unui nou mesaj, vibră pe suprafaţa tare a măsuţei. Era Line. Unde eşti? întreba ea.

Wisting fu nevoit să facă un efort de concentrare ca să continue:

— Uciderea lui Elise Kittelsen a dus şi la asasinarea lui

Jens Hummel, spuse el. Hummel avea rolul de curier în cadrul reţelei şi transporta cu taxiul cantităţi mari de droguri între estul şi sudul Norvegiei, de la Frank Mandt la Mister Niceguy. Supoziţia noastră este că în ajunul Anului Nou livra un transport pentru persoana lui de contact: Einar Gjessing. Dar în seara aceea s-a mai întâmplat ceva. Gjessing i-a cerut să-l ducă în oraş, unde urma s-o intercepteze pe Elise Kittelsen în drum spre petrecerea de Anul Nou. Intenţiona să şi fugă de la locul faptei cu taxiul care-l aştepta chiar după colţ. Bărbatul pe care ceilalţi doi martori l-au văzut fugind de la locul crimei nu a fost Dan Roger Brodin, ci Einar Gjessing.

Aruncă o privire spre masa acuzatului. Brodin părea confuz, ca şi cum nu înţelegea ce se petrece în sala de judecată.

— Dar când s-a întors la taxi, Gjessing s-a văzut nevoit să facă o schimbare îndrăzneaţă şi rapidă de plan. Misiunea lui nu era doar să îi închidă gura lui Elise Kittelsen, ci şi să afle cât de multe ştia aceasta. Avea nevoie de telefonul ei mobil şi a trebuit să se întoarcă, dar înainte i-a dat lui Hummel arma crimei, după care a revenit la locul faptei şi a spus că încercase să-l urmărească pe criminal, dar a fost nevoit să renunţe. În haosul care a urmat în timp ce încercau s-o resusciteze pe Elise Kittelsen, i-a găsit telefonul mobil şi, când a apărut poliţia şi i s-a cerut să-l descrie pe atacator, a dat semnalmentele unei persoane oarecare pe care o văzuse în cursul serii: Dan Roger Brodin.

Wisting îşi dădu seama că îşi pierdea răbdarea. Voia să termine şi nu se mai exprima cursiv şi coerent.

— Din multe puncte de vedere, Jens Hummel a fost implicat în acest caz fără să vrea, continuă el. Ar fi putut să păstreze tăcerea şi să-l lase pe ucigaşul lui Elise Kittelsen să scape, dar probabil că ideea unui nevinovat

condamnat pentru crimă a fost prea mult pentru el. Ştim că a încercat să avertizeze poliţia că nu arestase pe cine trebuia, dar pontul nu a fost cercetat; cu toate acestea, devenise un risc pentru Einar Gjessing şi ceilalţi, încă nu ştim ce anume a provocat uciderea lui Hummel, însă ştim că Gjessing a fost printre ultimele persoane care au urcat în taxiul lui. Pe plafonul maşinii au fost găsite mai multe amprente parţiale, care nu fuseseră complet şterse de intemperii. Erau prea fragmentate pentru a încerca o verificare automată în baza de date, dar comparaţia manuală a stabilit că-i aparţineau lui Einar Gjessing.

Se apropia de finalul declaraţiei. Ce avea să spună în continuare avea mai multe necunoscute şi întrebări fără răspuns decât cele deja expuse.

— Poate că s-au întâlnit sub pretextul că Gjessing trebuia să recupereze arma pe care o adusese taximetristul în Kristiansand? continuă Wisting fluturându-şi braţele în semn că aceasta era doar o ipoteză a anchetei în derulare. Poate că Hummel a cerut bani ca să tacă? Ştim doar că nu a avut ocazia să spună nimănui ce ştia despre asasinarea lui Elise Kittelsen. A fost la rândul său împuşcat mortal, iar arma crimei a ajuns în seiful lui Frank Mandt.

Wisting era conştient că existau încă multe întrebări rămase fără un răspuns şi că erau necesare cercetări amănunţite. Dar misiunea lui în sala de judecată se încheiase. Oferise o explicaţie alternativă.

— Avocatul apărării mai are întrebări pentru martor? întrebă preşedintele completului.

Olav Miiller părea confuz.

— Nu acum, răspunse el. Dar ne rezervăm dreptul de a-l rechema dacă se va impune.

Judecătorul încuviinţă şi îşi îndreptă atenţia către cealaltă parte.

— Domnule procuror?

Acesta clătină din cap.

— Bine, spuse judecătorul. Atunci vă acord pauza pe care aţi solicitat-o. Şedinţa se suspendă până mâine la ora 10. Până atunci, reprezentantul procuraturii ar trebui să ia o decizie cu privire la oportunitatea continuării procesului.

Apoi bătu cu ciocănelul în pupitru, se ridică şi ieşi pe uşa laterală, urmat de magistraţii-asistenţi. De îndată ce uşa se închise, în sala de judecată se stârni haosul. Jurnaliştii năvăliră şi se împărţiră în două tabere. Un grup îl încolţi pe procuror, iar celălalt îl înconjură Wisting.

Acesta îşi luă telefonul mobil, îşi făcu loc printre ziarişti şi se îndreptă cât putu de repede spre ieşire, fără să răspundă la nicio întrebare. Înainte să iasă din sală, se uită peste umăr şi observă că şi Ryttingen încerca să scape, dar era efectiv împins înapoi. Ziariştii îl împresurau şi nu renunţau, iar lui Wisting i se făcu milă de el. Mai văzuse astfel de situaţii şi era mereu neplăcut când unul dintre ei depăşea limita şi chiar săvârşea o nedreptate.

78.

Telefonul începu să sune înainte să ajungă la maşină. Numere necunoscute care aparţineau probabil diferitelor posturi de ştiri. Respinse apelurile şi o sună pe Line înainte să urce în maşină.

Sună îndelung, însă ea nu-i răspunse. Îi scrise că fusese ocupat în sala de judecată, dar că era pe drum. Ieşind din parcare, îşi dădu seama că nu ştie la ce spital era. Vorbise şi de spitalul din Tonsberg, şi de cel din Skien şi bănui că se hotărâse pentru cel din urmă. În acest caz, era cel mai aproape, chiar dacă avea de mers două ore şi jumătate.

După ce intră pe autostradă, se încadră pe banda a doua şi se întrebă dacă ar fi fost bine să pornească girofarul, dar traficul nu era aglomerat, aşa că renunţă. În schimb, porni staţia radio şi scană frecvenţele pentru a

afla dacă erau filtre în faţa lui.

După ce trecu peste podul Varodd, aflat chiar la ieşirea din oraş, îl sună pe Ivar Horne.

— Ce circ nenorocit! comentă colegul său din sud. Aici totul este vraişte. Ai dezvăluit în instanţă cea mai mare operaţiune secretă a noastră.

— Ştiu, răspunse Wisting. Îmi pare rău. N-aveam ce altceva să fac.

— Adevărul şi numai adevărul şi toate cele, nu? spuse Horne. Ai fi putut să mă avertizezi.

— Ceva noutăţi în legătură cu Goldheim? întrebă Wisting ca să schimbe subiectul.

— Vine acasă, dar a fost prevenit. A avut oameni în sală, iar acum vorbeşte de încinge telefoanele.

— Despre ce vorbeşte?

— Îşi păstrează calmul, preciză Horne. Nu spune nimic care să trădeze cât este de implicat, dar susţine că a rezolvat problemele.

Wisting rămase pe gânduri. Goldheim fusese în Stavern să rezolve problemele?

— Acum unde este? întrebă el, privind în faţă spre sensul opus.

— A trecut de ieşirea spre Kragero; îl preluăm înainte să ajungă în oraş.

Wisting îşi imagină micul punct roşu de pe dispozitivul de urmărire.

Dacă era în Kragero, însemna că aveau să se intersecteze în aproximativ 45

de minute.

— Mă ţii la curent? întrebă el.

— Încerc, răspunse Horne fără să îi promită nimic. Wisting încheie convorbirea şi încercă să o sune iar pe Line. Când văzu că nu-i răspunde, îl sună pe Hammer.

— A mers bine? se interesă el.

— Cel puţin am reuşit să-l surprindem, spuse Hammer. Este în drum spre arestul central. Torunn şi cu mine îi percheziţionăm locuinţa chiar acum. Vii încoace?

— Nu, răspunse Wisting. Va trebui să vă descurcaţi singuri. Eu mă duc la spital.

— Ce s-a întâmplat?

Wisting simţi cum pe buze i se înfiripă un zâmbet.

— Cred că voi fi bunic, răspunse el.

79.

Line era singură în sala de naşteri. Sofie o adusese cu maşina, cu Maja scâncind în scaunul de bebeluş. Nu se mai deranjaseră să treacă pe la Line ca să ia haine sau cosmetice. Line îi povestise pe scurt ce se întâmplase. După ce ajunseseră la spital, Sofie nu voise să se întoarcă acasă. Probabil pentru că dorea să o ajute pe Line, dar şi pentru că nu avea de gând să se întoarcă în casa unde tocmai intrase cineva prin efracţie. Probabil că acum stătea la cafenea împreună cu fiica ei.

Line fusese dusă întâi într-un cabinet de consultaţii, unde medicii verificaseră ritmul cardiac al bebeluşului. O moaşă înregistrase durata şi intensitatea contracţiilor şi măsurase o deschidere de patru centimetri a colului uterin. Apoi Line dăduse o probă de urină, după care i se dăduse un halat de spital şi fusese rugată să se schimbe.

Se simţea speriată şi singură şi nu ştia ce făcuse personalul medical cu poşeta şi lucrurile ei. Supărarea cauzată de faptul că tatăl ei nu îi răspunsese se transforma în furie, dar o cuprinsese şi o teamă pe care nu o mai încercase până acum.

O altă moaşă intră în salon şi o întrebă cum se simte. Line răspunse doar că se simţea bine. Atât ea, cât şi bebeluşul erau pe mâini bune, dar era înconjurată de străini. O făcea să se simtă în nesiguranţă.

— Încearcă să te relaxezi, o sfătui moaşa. Totul va fi

bine.

Apoi pe hol se auzi o alarmă şi Line rămase singură. Până acum, se simţise mai puternică după fiecare contracţie, găsindu-şi de fiecare dată noi rezerve de forţă, dar contracţiile deveniseră incredibil de lungi, iar durerea era de fiecare dată tot mai intensă.

Când începură din nou, strânse pătura în mâini. Spera să se termine totul în curând şi, în acelaşi timp, spera ca tatăl ei să ajungă înainte să nască.

80.

Se circula pe o singură bandă. Maşina lui Wisting era a cincea în spatele unui trailer care mergea cu viteza legală. Luă o mână de pe volan, vrând să pornească girofarul, dar, înainte să apese pe întrerupător, pe frecvenţa staţiei radio intră echipajul unei patrule mobile. În fundal se auzeau sirenele poliţiei.

Unul dintre dispeceri răspunse imediat, iar patrula raportă:

— Urmărim un Range Rover alb care s-a sustras controlului. Merge spre sud pe El 8. Trece de cafeneaua Sorlandsporten. Este disponibilă vreo echipă care să ne ajute?

— Aşteaptă, solicită dispecerul.

Mai multe echipaje răspunseră din proprie iniţiativă, aşa cum se obişnuia în situaţiile în care se anunţau prin staţie urmăriri în trafic. În funcţie de viteză, avea să se intersecteze cu Phillip Goldheim şi cu echipajul de poliţie în zece minute. Era suficient timp cât să oprească un camion şi să instaleze o baricadă.

Dispecerul transmise câteva ordine. Wisting era cu mâna pe butonul de acţionare a girofarului, dar renunţă. Nu se putea implica.

Şoferul maşinii de poliţie care îl urmărea pe Goldheim raporta poziţia în care se afla, în timp ce ajungeau în zonă

şi alte unităţi. Distanţa dintre Wisting şi coloana de urmăritori se reducea din ce în ce mai mult.

Sună telefonul. Era Horne.

— Avem un echipaj care îl urmăreşte pe Goldheim, îi spuse scurt.

— Ştiu, răspunse Wisting. Ne vom intersecta curând.

— Am încercat să organizăm un filtru de rutină să vedem ce a luat din Stavern, dar când i-au făcut semn să oprească, a accelerat pe lângă noi.

— Ai mai aflat ceva despre ce a făcut acolo?

— Nu, doar că s-a întors la maşină cu două sacoşe pline.

La capătul unei porţiuni drepte de drum, Wisting văzu girofarurile aprinse.

— Uite-i că vin, spuse el.

Maşinile din faţa lui traseră pe dreapta. Range Roverul alb înainta în viteză şi, pe măsură ce se apropia convoiul, începură să se audă şi sirenele.

Range Roverul mergea pe banda despărţitoare a sensurilor de mers. Wisting încetini şi scoase capul pe geam. Presiunea aerului împins de maşinile care se apropiau din sens opus îi clătina maşina. Reuşi să vadă că Goldheim era singur, cu o expresie înverşunată pe chip.

— Trebuie să închid, spuse Horne.

Traficul îşi reluă cursul şi Wisting porni mai departe. Pe staţia radio, mesajele poliţiei se succedau cu rapiditate. La urmărire participau mai multe echipaje şi se părea că întindeau o plasă cu ţepi peste câţiva kilometri.

Wisting asculta cu atenţie în timp ce se îndrepta spre nord. Echipajul mobil care conducea urmărirea raporta la intervale regulate viteza şi ieşirile de pe autostradă pe lângă care treceau. În mijlocul unei propoziţii, auzi brusc înjurături.

— A ieşit de pe carosabil! se auzi un poliţist, repetând apoi mesajul. Avem nevoie de o ambulanţă, adăugă el

anunţându-şi poziţia.

Wisting îşi strânse mâinile pe volan, neputând decât să asiste neputincios la drama care se desfăşura.

Mesajele transmise pe staţia radio aveau acum ca obiect o misiune de salvare. Din ceea ce înţelegea Wisting, maşina se răsturnase pe asfalt, iar Phillip Goldheim era imobilizat înăuntru. Când Wisting trecu graniţa dintre regiunile Aust-Agder şi Telemark, brigada de pompieri îl scosese din maşina contorsionată. Se raportase că era în stare gravă, dar stabilă. Apoi în staţia radio nu se mai auziră decât zgomote de fond şi nu mai putu să-şi dea seama ce se petrecea în continuare.

81.

Wisting o mai sună pe Line de patru ori, tot fără succes; ştia că l-ar fi sunat ea înapoi dacă putea.

Găsi un loc de parcare liber în faţa spitalului şi i se păru că pierde prea mult timp la parcometru. Nu ştia cât timp urma să stea, aşa că introduse în aparat toate monedele pe care le avea în buzunar. În timp ce se întorcea la maşină cu tichetul, îi sună telefonul. Era Christine Thiis.

— A fost un spectacol pe cinste, dacă dăm crezare registrului online al jurisprudenţei, deschise ea discuţia.

— A fost aşa cum a fost, răspunse Wisting punând tichetul de parcare pe bordul maşinii.

— Inspectorul-şef vrea să stea de vorbă cu tine, continuă ea. Vine aici în curând.

— Atunci va trebui să aştepte, răspunse Wisting explicându-i unde era. Nu ştiu cât durează.

După ce închise telefonul, ţinu portiera larg deschisă. Apoi urcă în maşină, deschise torpedoul şi puse telefonul acolo, după care încuie şi se îndreptă spre intrarea principală a spitalului.

Ajunsese prea târziu.

Nimerise spitalul, dar, când întrebă de Line la recepţie, i

se spuse că născuse deja şi că el devenise bunicul unei fetiţe.

Îl conduseră în salonul în care se odihnea Line. Când deschise uşa glisantă, o văzu dormind cu bebeluşul la piept.

Se strecură în încăpere, iar Line se trezi când auzi uşa care se închidea în urma lui. Bebeluşul era întins pe pieptul ei, ţinându-şi mânuţele strânse chiar sub bărbie.

— Cum te simţi? o întrebă el.

Line zâmbi şi coborî privirea spre copilaşul nou-născut.

— Grozav.

Wisting se aplecă, îşi lipi fruntea de fruntea ei şi o sărută pe obraz.

— Îmi pare rău că am întârziat.

— Totul a decurs bine, îl asigură ea. M-a adus Sofie. Te-ai întâlnit cu ea jos, la cafenea?

Wisting clătină din cap.

— Am venit direct aici, îi spuse el.

Nepoata lui era învelită într-o pătură pufoasă. Fetiţa părea bine clădită şi puternică.

Line se îndreptă puţin de spate. Copila încercă să-şi ridice capul. Abia dacă se dezlipi de piept şi începu să tremure din cauza efortului.

În salon intră o moaşă.

— Sunteţi bine? întrebă ea pe o voce blândă.

Line confirmă, iar Wisting o salută, explicându-i că el era bunicul.

— Vreţi să o ţineţi în braţe? îl invită moaşa.

Wisting se uită la Line.

— Nu sunt sigur, răspunse el. Poate mai târziu.

Moaşa nici nu dori să audă. Ridică mogâldeaţa din pat şi i-o puse în braţe, iar el îi simţi pe bărbie pielea catifelată.

Îl cuprinse o senzaţie de căldură liniştitoare. Trecuse mult timp de când ţinuse în braţe un bebeluş, dar i se

părea ceva natural.

Moaşa plecă şi îi lăsă singuri. Wisting mângâie atent cu un deget chipul ridat al copilei. Pielea era cam lipicioasă, dar în acelaşi timp uscată şi netedă. Brusc, fetiţa ridică pleoapele, iar el văzu doi ochi mari şi albaştri care clipiră, îl fixară cu o încredere surprinzătoare.

— O va chema Ingrid, spuse Line, ca pe mama.

Wisting încuviinţă în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Se simţea melancolic. Şi Line fusese cândva un bebeluş, iar el se gândi la toţi anii care trecuseră. La tot ce se întâmplase cât el nu fusese prezent. La cât de repede crescuse ea. Şi acum se întâmplase asta, un eveniment pe care mama ei nu avea să-l trăiască.

— Cum a fost la proces? se interesă Line.

Wisting îi înapoie cu grijă copilul.

— Bine, răspunse. A durat ceva, dar am reuşit să spun tot ce-mi propusesem. Am avut noroc cu preşedintele completului, că mi-a permis.

Copila se foi puţin şi Line o ajută să se aşeze. Abia atunci observă Wisting că avea antebraţul drept bandajat.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă, prinzând-o de mână.

Line nu îi răspunse şi încercă să ascundă cealaltă mână sub pătură. Wisting i-o scoase şi observă că în jurul încheieturii avea leziuni roşii, adânci, şi excoriaţii.

— Nu ştiu dacă am puterea să-ţi spun acum, spuse ea sprijinindu-şi spatele de pernă.

Wisting o auzi.

— De unde ai rănile astea? întrebă el, aşezându-se pe marginea patului. Line închise ochii, rămase aşa o vreme, apoi îi deschise şi îi povesti ce se întâmplase în timp ce avea grijă de Maja.

82.

Wisting se întoarse la maşină înainte să expire timpul pentru care achitase parcarea. Se aşeză la volan şi îşi

căută telefonul în torpedou. Gândurile îi goneau prin minte.

Telefonul afişa o lungă listă de apeluri ratate. Le ignoră şi îl sună pe Ivar Horne.

— În ce stare este Goldheim? îl întrebă el.

— Va supravieţui, îl asigură Horne. Este rănit grav, din câte înţeleg, dar se va repune pe picioare şi va ajunge la închisoare. Deşi va trebui să-şi ia alte încălţări. Tălpile pantofilor pe care îi purta sunt identice cu urmele din pivniţa voastră cu droguri.

Wisting abia dacă auzea ceea ce i se spunea.

— Plasele pe care le-a luat din Stavern conţineau arhiva personală a lui Frank Mandt, preciză el.

— De unde ştii...

— Aţi recuperat-o? îl întrerupse Wisting.

— Mare parte din ea, răspunse Horne. Maşina s-a rostogolit de mai multe ori şi erau hârtii împrăştiate peste tot, dar ne descurcăm.

— O vreau aici, spuse Wisting. Vin mâine să o iau.

— Nu pot decide eu, dar cumva trebuie să ne coordonăm anchetele. Fie şi doar pentru că omuciderea voastră interferează cu cazul nostru de trafic de droguri.

Wisting porni maşina şi îi povesti ce-i spusese Line.

— Pistolul şi cagula au fost găsite în maşină, îi confirmă Horne. Probabil că veţi găsi şi urmele pantofilor lui în casa lui Frank Mandt.

— Vreau totul aici, îl rugă iar Wisting. Inclusiv pe Phillip Goldheim.

— Nu va fi uşor, îl avertiză Horne.

— Nu îmi pasă de Ryttingen, îl preveni Wisting.

— Înţeleg asta, răspunse Horne. Dar în urmă cu o oră a fost arestat Julian Broch. A venit la ţărm cu barca tatălui său, cu 20 de kilograme de amfetamine aduse din Danemarca. A început deja să vorbească despre Goldheim.

Trebuie să încercăm să cooperăm, dar, după ce a făcut astăzi, nu sunt sigur că tu sau secţia ta ar trebui să se ocupe de el.

Wisting se văzu nevoit să-i dea dreptate.

— Dar un lucru este sigur, continuă Horne. Mister Niceguy nu mai există.

83.

De îndată ce ajunse la secţie, Wisting adună echipa de anchetatori în sala de şedinţe. Se petrecuseră multe evenimente în cursul zilei şi trebuiau trecute în revistă.

— Gjessing ce spune? îl întrebă el pe Nils Hammer, care se întorsese din Kristiansand.

— Am vorbit doar despre cazul Hummel, îi răspunse Hammer. A dat o scurtă declaraţie şi neagă orice implicare.

— Cum rămâne cu amprentele din taxi? se interesă Mortensen.

— Nu l-am confruntat cu privire la ele, dar a spus din proprie iniţiativă că înainte de săvârşirea crimei a încercat să cheme un taxi din afara oraşului. A urcat, dar a coborât imediat. Zice că a mai dat detaliile astea poliţiei.

Wisting încuviinţă. Se potrivea cu ce declarase Einar Gjessing când vorbiseră cu el în weekend.

— Ce mai avem despre el? se interesă Torunn Borg. Am stabilit o legătură între el şi Frank Mandt?

— Nu încă, răspunse Wisting. Dar s-ar putea să fie ceva în arhiva ţinută de Frank Mandt.

— Nu trebuie să uităm că este posibil să fi fost o reacţie în lanţ, spuse Hammer. Dacă pică în cazul asasinatului comis de Anul Nou, atunci pică şi în cazul nostru.

Uşa sălii de şedinţe se deschise şi intră inspectorul-şef Ivan Sundt, urmat de Christine Thiis. Inspectorul-şef îşi plimbă privirea asupra celor strânşi în jurul mesei şi se opri asupra lui Wisting.

— Am solicitat o întrevedere şi mă aşteptam să te prezinţi imediat ce te întorci, spuse el.

— Regret, răspunse Wisting, dând din mâini. Trebuia să parcurgem unele detalii.

— Şi eu la fel, spuse inspectorul-şef pe un ton aspru.

— Ne putem ocupa în zece minute? se interesă Wisting.

— O vom face acum, răspunse inspectorul-şef şi se aşeză.

Ceilalţi detectivi se ridicară. Christine Thiis le făcu loc să iasă din încăpere.

— Poţi rămâne şi tu, îi ordonă inspectorul-şef invitând-o să ia loc.

Ea se aşeză lângă Wisting, iar inspectorul-şef trecu direct la subiect.

— Ce probe aveţi?

Wisting făcu o prezentare a cazului, punct cu punct, în timp ce vorbea, îşi dădu seama că elementele pe care le aveau erau suficiente cât să pună sub semnul îndoielii vinovăţia lui Dan Roger Brodin. Cazul împotriva lui se destrămase ca o velă în timpul unei furtuni. Dar de acolo până la condamnarea lui Einar Gjessing era cale lungă.

Inspectorul-şef era de aceeaşi părere.

— Nu este de ajuns, concluzionă el. Poate că ai o îndelungată experienţă ca detectiv, dar eu am petrecut la fel de mult timp pe fotoliul judecătorului. Ceea ce aveţi nu este suficient nici măcar să-l ţineţi în arest. V-aţi grăbit, spuse el, şi se ridică.

Apoi îşi mută privirea la Christine Thiis.

— Aţi încălcat ordinul pe care vi l-am dat să staţi departe de cazul asasinatului de Anul Nou şi nu aţi reuşit altceva decât să declanşaţi un scandal.

Wisting nu era interesat să intre în polemici. Inspectorul-şef ieşi pe uşă, dar se opri şi se uită la el:

— Dacă asta-i tot ce aveţi, o să trebuiască să-l eliberaţi

până începe şedinţa de judecată în Kristiansand, mâine-dimineaţă.

84.

Cu puţin timp înainte de ora 8 seara, Wisting era din nou cu Line, la spital. După întâlnirea cu inspectorul-şef, orele petrecute la secţia de poliţie nu aduseseră nimic nou, fuseseră ore în care nu se gândise la altceva decât că dorea să o ţină iar în braţe pe micuţa Ingrid.

Se dusese acasă la Line să-i aducă nişte haine şi obiecte de toaletă, dintre care cele mai multe erau deja pregătite. Sofie şi Maja se mutaseră la Line până când terminau criminaliştii de prelevat urmele lui Phillip Goldheim.

Line tocmai terminase de alăptat când ajunsese el. Wisting lăsă geanta şi îşi dădu seama că ar fi trebuit să-i aducă ceva. Flori, ciocolată sau un ursuleţ. Îşi ceru iertare şi promise să le aducă amândurora ceva a doua zi.

Line râse şi îi dădu bebeluşul. El îl ţinu în braţe şi îi împinse încet mânuţa cu degetul arătător. Degeţelele se prinseră instinctiv de el cu o forţă surprinzătoare, fără să se desprindă.

— Cum mai stau lucrurile? se interesă Line.

Wisting îi povesti, încet şi calm, în timp ce analiza trăsăturile de pe chipul mititel.

— Trebuie să-l eliberaţi? îl întrebă ea.

Wisting zâmbi şi îşi dădu seama că acest gând nu îl deranja.

— Este mai bine să scape zece oameni vinovaţi decât să fie condamnată o persoană nevinovată, îi reaminti el, gândindu-se la Dan Roger Brodin, încă încarcerat la ultimul etaj al Palatului Justiţiei din Kristiansand.

— Te-ai uitat la ce era în seif? întrebă Line.

— Nu încă, răspunse Wisting.

— Nu a luat totul, îi spuse ea, povestindu-i despre casetele de sub perna canapelei. Frank Mandt avea un

microfon ascuns în bucătărie şi înregistra discuţiile purtate în jurul mesei. Era şi o înregistrare despre cum plănuiau jefuirea unui transport de valori. Poate puteţi face o analiză a vocilor sau ceva similar să vă daţi seama cine vorbeşte.

— Este o idee bună, încuviinţă Wisting fără prea mult entuziasm.

Continuară să discute despre lucruri obişnuite, despre când putea Line să vină acasă şi cum ar trebui să aranjeze dormitorul. El îi spuse că îl sunase pe Thomas, fratele ei, care avea să vină în vizită a doua zi.

— L-ai anunţat pe John? o întrebă el, luându-şi privirea de la chipul fetiţei.

Nu aduceau prea des vorba despre tatăl copilului, dar Wisting ştia că ţinuseră legătura pe timpul sarcinii.

— Nu încă, răspunse Line. Îi trimit mâine o fotografie.

Vorbiră şi despre altele, dar reveniră tot la cazul de crimă.

— Crezi că a murit din cauze naturale? îl întrebă ea.

— Cine? o întrebă Wisting distrat, mutând copilul pe celălalt braţ.

— Frank Mandt, spuse ea. Crezi că a căzut sau este posibil să fi fost împins?

Wisting îşi aminti ce citise în raportul întocmit când fusese descoperit cadavrul la baza scărilor din subsol.

— Nu a existat nimic care să indice altceva, spuse el.

— Dar ce voia de fapt să facă în pivniţă? Nu erau prea multe pe acolo, în afară de fosta sală de sport şi de seif, iar el nu purta trening, nu?

— Poate că se ducea la seif? sugeră Wisting.

— Poate, răspunse Line. Mă gândesc că este o coincidenţă stranie. Să cadă pe scări aproape în acelaşi timp cu toate celelalte, în care el pare să fi avut un rol important.

Wisting se ridică ţinând-o pe micuţa Ingrid în braţe şi i-o dădu lui Line. Mişcarea o făcu pe copilă să-şi întoarcă privirea şi să gângurească.

Ceva din spusele lui Line îi trezi un gând care nu-i dădea pace.

Se aplecă deasupra patului, o îmbrăţişă pe fiica lui şi îi promise să revină în ziua următoare. Apoi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre uşă.

85.

Stâlpul de iluminat stradal de lângă casa veche era înconjurat de o sferă luminoasă ternă şi sumbră.

Wisting stătea lângă maşină, ascultând cântecul greierilor. Erau ascunşi prin copaci, prin tufişuri şi în iarbă, îngânându-şi simfonia monotonă.

Klaus Wahl era cel care îl găsise pe Frank Mandt la baza scărilor din subsol, la începutul lui ianuarie. Era o tragedie destul de comună. Mandt avea 79 de ani, suferea de diabet, ameţea şi îşi pierdea echilibrul. Wahl dăduse o scurtă declaraţie poliţiei, dar nu i se puseseră toate întrebările importante.

Wisting se duse la uşă şi sună. Dură ceva timp până să deschidă bătrânul. Purta aceleaşi haine ca şi data trecută, o pereche de pantaloni scurţi albaştri şi o cămaşă în carouri.

— A, tu eşti, bombăni el, dându-se într-o parte, ca şi cum l-ar fi aşteptat pe Wisting.

Se aşezară la masa din bucătărie.

— Am arestat pe cineva pentru uciderea lui Jens Hummel, îi spuse Wisting.

Klaus Wahl dădu din cap. Auzise la ştiri.

— Numele Einar Gjessing îţi spune ceva? se interesă Wisting.

— Nu ştiu cine este, răspunse Wahl.

— Cred că este posibil să fi fost printre ultimele

persoane care l-au văzut pe Mandt în viaţă, continuă Wisting. Cred, printre altele, că el i-a adus arma crimei.

— Nu prea îl vizitam pe Mandt acasă, preciză Wahl, făcându-şi de lucru cu un pachet de tutun. Ne întâlneam mai mult pe la cafenele şi-n alte locuri.

Wisting nu mai spuse nimic o vreme, uitându-se la bărbatul din fata lui.

— Poate că tu îl cunoşteai cel mai bine pe Mandt, continuă el. Tu ce crezi că s-a întâmplat? Avea multe persoane la degetul mic şi mai mulţi ar fi avut de câştigat de pe urma morţii sale. Crezi că a căzut sau a fost împins?

Klaus Wahl adună în mâna strânsă căuş resturile de tutun de pe faţa de masă şi le puse înapoi în pachet.

— A căzut, răspunse el cu convingere. A fost un accident.

— Pari foarte sigur de tine, spuse Wisting.

Klaus Wahl se ridică, se apropie de blatul de lucru şi deschise un sertar. După ce se aşează la loc, puse pe masă o mică agendă neagră şi un reportofon.

— A căzut, repetă el. Altfel, cel care l-a împins ar fi luat astea cu el.

Wisting luă agenda şi o deschise la o pagină oarecare. Erau nume, zile, sume de bani şi alte cuvinte-cheie.

— Erau lângă cadavru, explică Wahl. Probabil că mergea să le pună în seif. Le-am luat cu mine. M-am gândit că nu era cazul să ajungă pe mâna poliţiei. Acum m-am răzgândit.

— De ce?

Wahl îşi puse ţigara în gură şi îşi clătină încet capul în timp ce o aprinse.

— Pe casetă este un oarecare Einar care vorbeşte, spuse el arătând cu degetul spre micul reportofon. Şi unul căruia ei îi spun PG. Printre altele, îl pomenesc şi pe Jens Hummel.

Wahl trase din ţigară şi lăsă fumul să-i iasă încet prin nări.

— Aşa şi-a consolidat Mandt poziţia în cadrul reţelei, explică el. Avea câte ceva despre fiecare şi îi făcea să se vorbească pe la spate.

Wisting luă reportofonul şi îl porni. Înregistrarea începea în toiul discuţiei:

— Ascultă-lpuţin pe Einar, atunci, spunea cineva.

— Personajul Jens a devenit o problemă, spunea un altul.

Nu avea nevoie de o analiză a vocii să recunoască dialectul aspru sudic al lui Einar Gjessing.

— Trebuie să existe o modalitate să o rezolvăm, nu? sugeră o a treia persoană.

— Frank Mandt, preciză Wahl indicând cu ţigareta spre micul reportofon.

— Există o singură cale definitivă, se auzi vocea lui Gjessing. Riscăm prea mult dacă îl lăsăm să scape.

— TU rişti prea mult, îl corectă Mandt. Nu ar fi fost o problemă dacă nu ar fi arestat o persoană nevinovată.

— Cine este nevinovat? întrebă vocea pe care Wisting nu o recunoştea, dar presupunea că este a lui Phillip Goldheim. Poate că nu el a făcut-o, dar nu este nevinovat. Nimeni nu este inocent.

— Problema este că, dacă începe să trăncănească, cine ştie ce scoate pe gură, continuă Gjessing. Reprezintă un pericol pentru toţi.

— Este omul meu, protestă Mandt. Este nepreţuit pentru mine.

— Vei primi compensaţii, desigur, şi vom găsi un înlocuitor. Dar, la urma urmei, Einar este dispus să elimine un element de risc pentru noi. Va fi-, înregistrarea se întrerupse brusc şi începu să se audă doar zgomot de fond, ca şi cum cineva ar fi şters restul discuţiei. Nu era

greu de înţeles subiectul conversaţiei de pe casetă, dar nu era o probă concludentă. Discuţia putea fi interpretată în diverse moduri, iar conţinutul întors pe toate părţile.

Wisting lăsă caseta să meargă. La un moment dat începu să se audă iar ceva. Auzi voci îndepărtate, dar care deveneau tot mai clare pe măsură ce se apropiau de locul în care era amplasat microfonul.

— De ce-ai venit acum? întreba Frank Mandt evident iritat.

— Voiam doar să-ţi spun că problema a fost rezolvată, răspundea Einar Gjessing.

Vorbele erau însoţite de sunetul unui obiect metalic aşezat pe masă.

— La dracu 7 protestase Mandt. Ai adus ăsta aici?

— Este al tău.

— În acest moment este cea mai căutată armă!

— Acum am eliminat problema, aşa că asigură-te că scapi de el.

Se auzi un sunet metalic, de parcă pe masa de lemn ar fi fost împins un obiect metalic.

— Nu vreau să ştiu mai multe despre povestea asta, avertiza Mandt.

— Este ceva ce ar trebui să ştii, spunea Gjessing. A trebuit să ascund taxiul în hambar.

— În hambarul meu?

— Tu nu-l foloseşti. O să-l mut mai încolo, dar, cu cât durează mai mult până îl găseşte cineva, cu atât mai bine.

— Şi cadavrul?

— Nu este acolo. Linişteşte-te.

— Îl va găsi cineva?

— Nu chiar acum.

— Ce vrei să spui?

— Poate în primăvară, când o să împrăştie bălegarul pe câmp, explica Gjessing fără să intre în detalii.

Frank Mandt părea resemnat.

— Oricum, nu trebuia să vii aici. Nu acum.

Se auzi cum scaunele erau târâte pe podea.

— M-am gândit că ai vrea să ştii.

— Vreau să ştiu cât mai puţine despre afacerea asta.

Vocile se îndepărtau.

— Spune-i lui PG că de acum trebuie să găsească pe cineva să vină să ridice marfa.

Tonul iritat continuă să se audă până când vocile se stinseră. Apoi mai trecu un timp până când se termină înregistrarea.

Fumul ţigării lui Klaus Wahl se ridica din dreptul mâinii, se înălţa prin dreptul chipului său şi se aduna în norişori cenuşii.

— M-am gândit că ai vrea să auzi şi tu, spuse el.

86.

Gardianul îi oferi lui Wisting o cafea. Abia în momentul acela îşi dădu seama cât era de obosit. Sorbi puţin din pahar şi încercă să se dezmeticească şi să se concentreze. Stătea în camera de supraveghere, în faţa peretelui plin de ecrane, şi găsi imaginile în care era surprins Einar Gjessing. Mergea înainte şi înapoi în celulă, îmbrăcat în aceleaşi haine pe care le purta în momentul în care plecase din sala de judecată, mai devreme în acea zi. Deodată, i se păru că trecuse mult timp de atunci.

— Avocatul lui a trecut pe aici acum câteva ore, îi explică gardianul. I s-a spus că până mâine nu va mai fi niciun interogatoriu.

— Vreau doar să schimb două vorbe cu el, zise Wisting.

— Nu cred că are chef să stea la taclale, răspunse gardianul.

Bărbatul din celula numărul 3 se aşează pe pat. Wisting mai zăbovi puţin, îşi bău cafeaua şi lăsă paharul din mână înainte să pornească pe coridorul către celule.

Einar Gjessing ridică privirea. Wisting îşi aduse un scaun şi se strădui să-şi ascundă propria nesiguranţă când se închise uşa celulei. Putea simţi reticenţa bărbatului care stătea pe marginea patului. Starea de agitaţie şi anxietate.

— Nu am nimic de declarat, zise el.

— Te-am auzit deja vorbind, spuse Wisting şi se aşeză.

Scoase micul reportofon din servietă şi porni înregistrarea din momentul în care Gjessing vorbea despre taxiul pe care îl ascunsese în hambar. Vocile aveau un sunet metalic, ca şi cum reverberau între pereţii celulei.

Se petrecu o imediată schimbare în aspectul fizic al bărbatului din faţa sa. Se făcu cenuşiu la faţă şi se prăbuşi ca un balon înţepat.

Wisting opri reportofonul.

— Ştiai că Frank Mandt înregistra toate conversaţiile purtate în casa lui? îl întrebă.

Gjessing nu răspunse.

Wisting deschise iar servieta şi scoase o pungă de plastic plină cu casete.

— Nu le-am ascultat încă pe toate, preciză el. Dar cred că multe dintre ele conţin aceleaşi lucruri cu ce a consemnat în agendele sale, deşi nici pe acelea nu le-am citit.

Gjessing dădu să spună ceva, dar închise gura la loc.

— Pentru tine nu are prea mare importanţă, continuă Wisting. Probabil că nu vei primi o pedeapsă mai mare decât cea pe care o vei primi pentru două crime, dar te poţi salva de la altele.

— Ce vrei să spui? întrebă Gjessing.

— Nu am nevoie să ascult casetele ori să-i citesc agendele, îi explică Wisting. Am nevoie doar de o mărturisire din partea ta.

Se ridică în picioare.

— După cum văd eu lucrurile, ar trebui să profiţi de

orice şansă ţi se oferă, spuse. O mărturisire va fi singura circumstanţă care va duce la reducerea pedepsei. Eu încep programul mâine-dimineaţă devreme, la ora 7, spuse el îndreptându-se spre uşă. Oferta este valabilă până atunci.

Einar Gjessing rămase pe marginea patului în timp ce uşa celulei se închise culisând. Wisting merse încet pe coridor, înapoi în camera de supraveghere. De pe biroul gardianului, luă un bileţel adeziv galben şi notă numărul de telefon al lui Nils Hammer.

— Dacă vrea să stea de vorbă cu cineva, poate să sune la acest număr, spuse el. La orice oră.

87.

Mărturisirea era pe biroul lui Wisting la ora 07. Începuse să scrie declaraţia la ora 03:15 şi era semnată de Nils Hammer şi Einar Gjessing la ora 05. Opt pagini conţinând toate detaliile esenţiale.

O citi şi simţi cum treptat dispare o parte din încordare. Nu era nimic surprinzător în cele citite. Câteva lacune erau lămurite, în rest detaliile se încadrau în scenariul imaginat de ei cu privire la modul în care se derulaseră evenimentele.

Wisting îi duse documentul lui Christine Thiis. Observă că ultimele zile o marcaseră vizibil. Din multe puncte de vedere, ea se afla între ciocan şi nicovală. Între anchetatorii conştiincioşi şi şefii pragmatici. La ochi, îi apăruseră cearcăne care o făceau să pară mai bătrână.

— S-a terminat, spuse el, aşezând mărturia în faţa ei.

Rămase în picioare cât citi ea şi îşi dădu seama că şi de pe umerii ei începea să se ridice povara.

— Îi poţi informa pe inspectorul-şef şi pe procuror, spuse el, şi se îndreptă spre uşă.

Christine Thiis încuviinţă. Chipul i se mai luminase şi Wisting observă că aceasta era o sarcină pe care abia o

aştepta.

— Unde mergi? îl întrebă.

Wisting se uită la ceas.

— Mă întorc în Kristiansand. Sunt câteva detalii tehnice pe care trebuie să le clarific cu detectivii de acolo. În plus, la 10 începe şedinţa de judecată. Vreau să fiu de faţă.

88.

Când Wisting sosi la Palatul de Justiţie, cu câteva minute înainte de ora 10, sala de şedinţe numărul 5 era arhiplină. Mai mulţi spectatori şi câţiva jurnalişti erau aşezaţi în semicerc în jurul intrării. Poliţistul care îi ţinea pe loc îl văzu pe Wisting şi îi făcu semn să treacă, iar el se strecură pe lângă ceilalţi şi rămase în picioare chiar după ce intră pe uşă.

Avocatul stagiar Olav Miiller era însoţit la masa apărării de şeful său, avocatul Gisle Kvammen. De cealaltă parte, procurorul era singur, la distanţă de vreo doi metri de avocatul părţii civile.

Nici Ryttingen, nici părinţii lui Elise Kittelsen nu erau prezenţi.

Uşa din spatele pupitrului judecătorilor se deschise la ora 10 fix şi toată lumea prezentă în sală se ridică în picioare. Preşedintele instanţei ieşi primul, urmat de judecătorii asistenţi. Se aşezară şi preşedintele îi rugă pe toţi cei prezenţi să ia loc. Apoi declară şedinţa deschisă, lovind cu ciocănelul în masă.

— Conform planificării, astăzi vom continua audierea martorilor, începu el. Părţile au cereri prealabile înainte să mergem mai departe?

Procurorul se ridică încet în picioare.

— Onorată Instanţă, spuse el îndreptându-şi atenţia spre preşedintele completului. Având în vedere noile informaţii apărute în timpul cercetării judecătoreşti, procuratura nu va mai prezenta alte probe şi solicită achitarea

inculpatului.

Judecătorul îl fixă cu privirea.

— Pe ce motiv solicitaţi achitarea? întrebă el.

Procurorul oftă înainte să răspundă scurt:

— Nevinovat.

Audienţa surprinsă începu să şuşotească în sală.

— Cererea dumneavoastră are la bază şi alte motive în afară de cele apărute ieri? întrebă preşedintele completului.

— În cursul dimineţii am primit informaţii suplimentare, confirmă procurorul.

Preşedintele aşteptă în tăcere, lăsându-l să continue.

— O altă persoană a mărturisit că a ucis-o pe Elise Kittelsen, spuse el în cele din urmă.

Cei aflaţi în sala de judecată începură iar să şuşotească între ei, dar imediat ce preşedintele completului ridică în aer ciocănelul se făcu linişte.

— Şi acordaţi credibilitate declaraţiei respective? continuă judecătorul.

Procurorul dădu din cap, dar judecătorul insistă.

— Aşadar? se interesă el.

— Da, confirmă procurorul.

— Mulţumesc.

Judecătorul nu se grăbi şi începu să-şi noteze ceva, după care îşi mută privirea spre avocata părţii civile.

— Rudele vor să declare ceva cu privire la noutăţile apărute?

Avocata se ridică în picioare.

— Multe, Onorată Instanţă, răspunse ea, uitându-se spre procuror. Dar nu în ceea ce priveşte cererea de achitare.

Se aşeză la loc, iar judecătorul i se adresă lui Olav Miiller.

Luă cuvântul însă Kvammen.

— Solicităm ca inculpatul să fie achitat, confirmă el.

Dan Roger Brodin părea că nu înţelege nimic.

— Inculpatul are ceva de adăugat? îl întrebă judecătorul.

În sala de judecată se lăsă tăcerea. Brodin se aplecă spre microfon:

— Nu eu am făcut-o, spuse el.

— Nimeni nu mai crede asta, confirmă judecătorul, aruncându-şi privirea în direcţia procurorului. Instanţa se va pronunţa la ora 15, declară el şi închise şedinţa lovind odată cu ciocănelul.

Wisting se sprijini cu spatele de perete. În mod concret, asta însemna că până diseară Dan Roger Brodin avea să fie un om liber.

89.

Wisting stătea pe scaun lângă fereastră, ţinând-o în poală pe nepoata lui în vârstă de cinci zile. În acelaşi loc şi la fel o ţinuse şi pe Line în urmă cu aproape 30 de ani. Îi plăcea să stea aşa, năpădit de amintiri frumoase şi aşteptări pentru viitor.

Afară ploua, aşa că îşi aminti că plouase şi în prima vară după ce se născuse Line. Începuse să plouă la ora 5 dimineaţa şi aşa o ţinuse toată ziua. O ploaie ce lovea dintr-o parte, scuturându-se din norii cenuşii.

Îşi mută privirea în jos, la căpşorul acoperit de părul de culoare neagră. Avea ochii închişi, obrajii mici şi rozalii, gura micuţă, trandafirie şi moale. Ingrid. Chipul ei firav se mişca imperceptibil ori de câte ori inspira.

Line intră în cameră ţinând în mână un pachet mare legat cu fundiţe roz. O urmă Sofie, cu Maja pe un braţ.

Wisting zâmbi şi le ură bun venit, iar Sofie se apropie şi o mângâie pe Ingrid pe obrăjori, după care se aşeză.

Line deschise pachetul. Înăuntru erau o pereche de pantalonaşi şi alte haine de bebeluşi. Înainte să se uite bine la ele, se auzi iar soneria. Se duse să deschidă şi reveni însoţită de Nils Hammer, Torunn Borg, Espen

Mortensen şi Christine Thiis. Hammer adusese un buchet de baloane şi un ursuleţ uriaş, pe care îl aşează pe un scaun, în timp ce Christine Thiis împachetase un covoraş dejoacă cu figurine ce scoteau diverse sunete.

Pe masă apărură prăjituri şi cafea.

Ingrid îşi roti ochii şi ai fi zis că stă să plângă, însă afişă ceea ce părea să fie un zâmbet.

— Pot să o ţin un pic? întrebă Hammer.

— Vreau să fac o poză, răspunse Line, ridicând aparatul de fotografiat.

Îngenunche în faţa tatălui ei, în timp ce Hammer rămase în picioare în spatele ei făcând diverse sunete ca să-i atragă atenţia lui Ingrid.

— Fă una şi cu telefonul meu, o rugă Wisting, scoţând cu grijă mobilul din buzunarul pantalonilor.

Începu să sune chiar când era pe punctul să-l dea din mână. Ingrid începu să plângă, iar Line o ridică din braţele lui şi i-o dădu lui Hammer.

Wisting luă telefonul cu el în bucătărie şi răspunse când ajunse în cadrul uşii.

— Avocatul Olav Müller la telefon, auzi el printre râsetele oaspeţilor din camera de zi.

— Mulţumesc pentru ajutor, răspunse Wisting.

— Vă deranjez? se interesă tânărul avocat.

— Este în regulă, îl asigură Wisting. Ce s-a întâmplat?

În sufragerie, Hammer scotea sunete ciudate, făcându-i pe toţi să râdă, mai puţin pe Ingrid.

— Vă sun în legătură cu Dan Roger, răspunse Müller.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A murit.

Wisting se retrase în bucătărie.

— Ce aţi spus?

— A murit aseară din cauza unei supradoze, preciza Müller. M-am gândit că aţi dori să ştiţi.

Wisting simţi nevoia să se aşeze. Mesajul venise atât de fulgerător, încât simţea că îl cuprinde ameţeala. Nu era surprins că aşa urma să părăsească Dan Roger Brodin lumea celor vii, dar nu-şi închipuise că avea să se întâmple atât de curând. Era o posibilitate pe care o ignorase.

I se învârteau în minte o mulţime de întrebări, dar Wisting se rezumă la a-i mulţumi pentru informaţie. Stătu puţin ca să-şi revină. Să poată asimila ideea că, dacă Brodin s-ar mai fi aflat în arest, atunci ar fi fost încă în viaţă.

O explozie de râsete ce răsunau în camera de zi îl trezi din mijlocul gândurilor sumbre.

— Bunicule! strigă Hammer. Schimbare de scutece!

Wisting lăsă telefonul pe masa de la bucătărie.

— Sosesc! zâmbi el şi li se alătură celorlalţi.

virtual-project.eu

! 1! —Un fel tradiţional de pâine, care este asemănător cu clătitele, fiind preparat din făină, lapte, ou, smântână şi uneori şi cartofi (N.t.).

3! —Visitor-tjeneste este un serviciu asigurat de Crucea Roşie din Norvegia, care trimite voluntari să discute cu cei aflaţi în puşcărie, pentru a le da posibilitatea de a dialoga cu cineva imparţial (N-t.)-